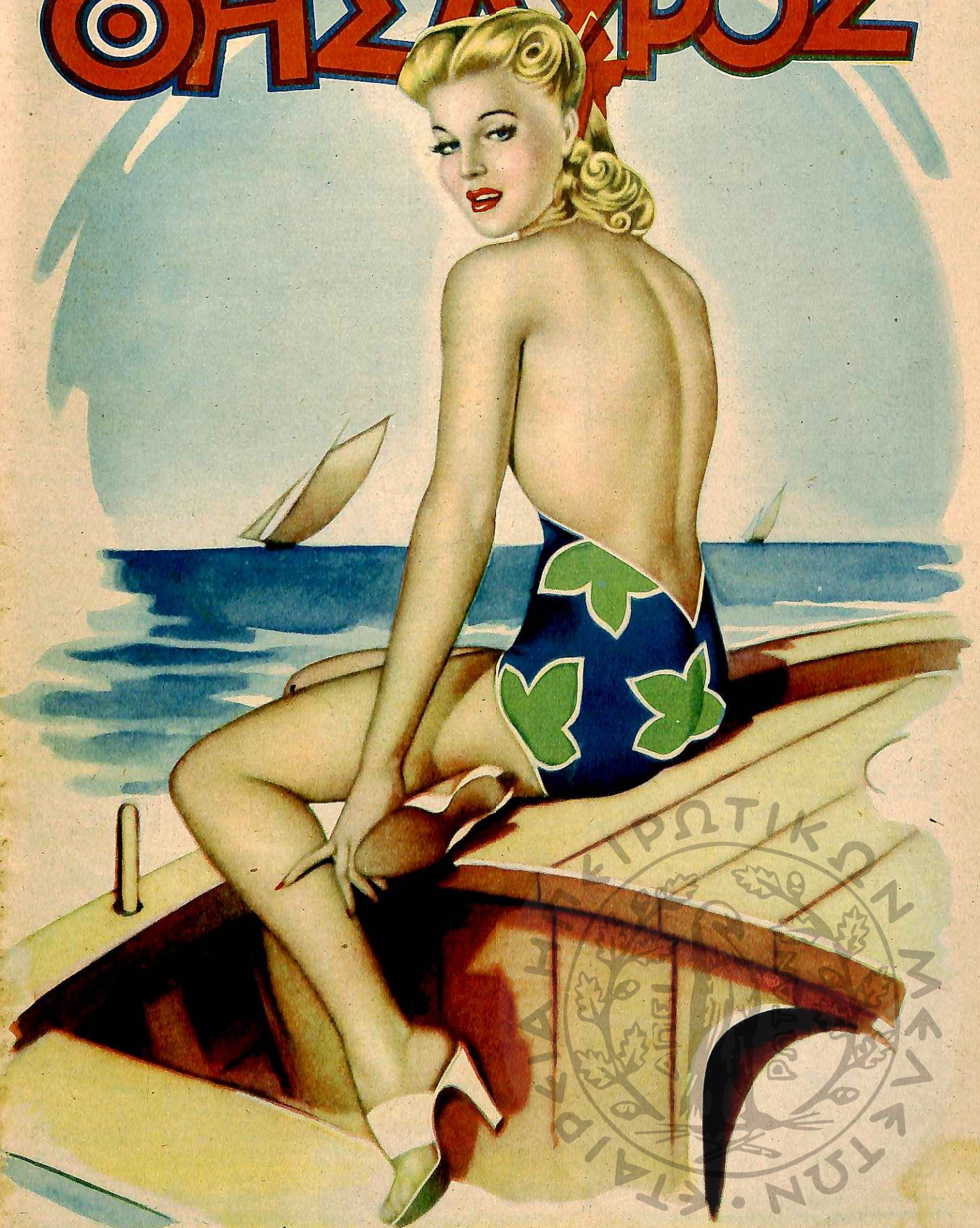

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ καὶ ἡ γονιμότης τους

Καλὸς μεζὲς καὶ σωτήριο φάρμακο

Οἱ Ῥωμαῖοι ποὺ ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι καλοφανα-
δες τῆς ἱστορίας, ἐλάτρευαν τὰ στρεῖδια. Μποροῦ-
σαν νὰ φάνε ἐκατὸ καὶ δισκοῖα στρεῖδια σὴν κα-
θυσία τους χωρὶς νὰ βαρυστομαχίσουν.

«Ὁ στρεῖδι — γράφει κάπου ὁ σοφὸς Σενέκας —
στρεῖδι ποὺ ἐρεθίζει ἀντὶ τὰ καταστέλλει τὴν ὀ-
ρεξί, καὶ ποὺ τὸ στομάχι σὲ χωνεύει μὲ τόση ευ-
κολία!...»

Ὁ ἴδιος ὁ Σενέκας καταθρόνιζε ἐκατοντάδες
στρεῖδια ἐδδομειδίως.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος ποὺ ἔμεινε παροιμιώδης
γιά τὴ λικουδιὰ του ἔτρωγε σὲ κάθε φαγητὸ τὸν
τριακκοῖα στρεῖδια!

Κι' ὁ μέγας ρήτωρ Κικέρων τ' ἀναποῦσε πολὺ, ὁ
ποιητὴς Οὐράτιος μάλιστα ἐξυμνοῦσε τὴ νοστιμάδα
τούς μὲ ἀρμονικοὺς στίχους.

★

Ἡ γονιμότης τῶν στρειδιῶν εἶνε ἀφάνταστη. Ἐ-
νὰ εἶδος στρειδιῶν ποὺ λεγόνται «ἀλογοπόδιστρα»
παράγει σὲ κάθε ὡστῶκία του, 600.000 μὲ 1.200.000
αὐγά. Κι' ἐπειδὴ γεννᾷται πολλὰς φορὲς τὸν χρόνον
ἐν, θὰ ἦταν υπερβολὴν ἀν ἐλέγουμε πῶς βγάζει
4.000.000 αὐγά ἐτησίως.

Ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἐστὶ καὶ στὰ στρεῖ-
δια, οἱ φτωχότερες οἰκονόμιες ἀπαιτοῦν τὰ περισ-
σότερα στρεῖδια. Ἡ γονιμότης π.χ. τῶν πορτογαλλί-
κων στρειδιῶν, ποὺ θεωροῦνται τὰ κατώτερα τοῦ
εἴδους, γίνεται αἷμα νὰ γεμίσι κάθε χρόνον μὲ δε-
κάδες ἐκατομμύρια αὐγῶν ἡ θάλασσα. Κι' ἀνὰ
τὰ πέρσων μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ αὐγά σὲ μιά ἀκτὴ
γιά νὰ τὴν καλυθοῦν ἐπειτὰ ἀπὸ λίγων καὶρὸν ὁλό-
κληρον, ἀπ' ἀκρὸν σ' ἀκρὴ, τὰ στρεῖδια.

Κατὰ παρόμοιον συνέθεσις κάποτε καὶ στὶς ἀκτὲς τῆς
Γαλιλίας. Κατὰ τὸ 1866 ἓνα ἱστοφόρο φορτωμένο μὲ
πορτογαλλικὰ στρεῖδια καὶ προερχόμενο ἀπ' τὴς
ἀκτὲς τοῦ Τάγου, ἀναγκάστηκε λόγω τῆς μεγάλης
τρικυμίας νὰ καταφύγῃ στὴ Γιρόνδη. Μὰ ἐπειδὴ ἡ
κακοκαιρία παρατάθηκε τὰ στρεῖδια χάλασαν κι' ὁ
πλοίαρχος διατάξε νὰ τὰ ρίξουν στὴ θάλασσα.

Τὰ χαλασμένα στρεῖδια ὅμως, μολὶς ξαναβρέθη-
καν στὸ στοιχείο τους, ἔγιναν ἐντελὲς καλὰ κι'
ἀρχίσαν νὰ πολλαπλασιάζονται τόσο γρήγορα, ὥ-
στε φοβήθηκαν μὴν ἐκτοπίσουν ἀπ' τὴς ἀκτὲς τὰ
ἐκλεκτὰ στρεῖδια ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ κι' ἐλάσαν ὅρα
κόνεινα μέτρα ἐξοντώσεως ἐναντὶν των.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ φρέσκα στρεῖδια ἦσαν μὲ
ζεὺς σπάνιος κι' ἐξαιρετικὸς. Τὰ ἔτρωγαν ψιτὰ ἡ μο-
γεῖρεμένα μ' ἓνα σωρὸν τρόπους ποὺ εἶνε ἀγνω-
στοὶ σήμερον.

Ὁ Ἑρρίκος 4ος κι' οἱ διάδοχοί του Λουδοβίκοι
13ος καὶ 14ος ἐλάτρευαν τὰ στρεῖδια κι' εἶχαν λά-
βει εὐνοϊκὰ μέτρα γιὰ τὴν καταναλωσὶ τῶν στρε-
ιδιῶν στὸ Παρίσι.

Τὰ στρεῖδια εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὠφέλιμα
φτάνει μόνον νὰ βρίσκονται σὲ καθαρὰ μέρη. Οἱ θε-
ραπευτικὲς τους ἀκόμη ιδιότητες εἶνε ἀνυμφισβή-
τες. Πολλοὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες βεβαιώνουν
τὰ θυμαστά τους ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις
πνευμονικῆς φυματίωσης.

Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου καταπληκτικόν, γιὰτὶ τὸ στρεῖ-
δι ποὺ ζῇ σ' ἓνα περιβάλλον γεμάτο ἰώδη ἀποθ-
κεύει μέσα του τὸ πολύτιμο γιὰ τὴν υγεία αὐτοῦ
στοιχείο ποῦ, ὡς γνωστόν, εἶνε κι' ἓνα ἀπ' τὰ κυ-
ριώτερα συστατικὰ τοῦ μουρουνόλαδου.

★

Ἐπάρχουν ἐνὰ σωρὸ ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὴν
ἱστορίαν τῶν στρειδιῶν. Θὰ σὰς ἀναφέρουμε τὸ πιὸ
νόστιμο: Ὅπως εἶνε γνωστόν, πρὶν ἐκατὸ χρόνια
υἱοτότο ἡ δουλεία στὴ Ῥωσία. Τότε ζοῦσε στὴ
Ῥωγία ἓνας πᾶμπλουτος ἔμπορος ὁ Σαλουσί, ποὺ
παρ' ὅλο τὰ πλούτη του ἦταν δούλος τοῦ κύντου
Σερεμετιέφ. Τοῦ κάκου ὅμως εἶχε προσφέρει στὸν
κύριό του χιλιάδες ρουβλὶ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν
του. Ὁ κόμης δὲν δεχόταν.

Μὰ ὅταν πέρασε λίγος καιρὸς ὁ Σαλουσί, θέλη-
σε νὰ κἀν καὶ τρίτη ἀπόπειρα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ
μέγαρο τοῦ κυρίου του μὲ τὶς τσέπες γεμάτες χρυ-
σῶφι. Εἶχε μάλιστα τὴν ἐμπνευσὶ νὰ πάρῃ μαζί του
κι' ἓνα καλὸν ἐκλεκτὰ καὶ φρέσκα στρεῖδια γιὰ νὰ
τοῦ τὰ προσφέρει.

Ὅταν ἔφτασε στὸ μέγαρο τοῦ κυρίου του, ἔκει-
νος εἶνε γεμῖμα στοὺς φίλους του. Κάθε εἶδους
φαγητὸ ὑπῆρχαν στὸ τραπέζι καὶ μόνον τὰ στρεῖ-
δια, τὰ ὁποῖα ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε παραγγεῖλει δὲν
εἶχαν φτάσει ἀκόμα.

Βλέποντας λοιπὸν ὁ κόμης τὸν Σαλουσί νου φῶ
νοῦσε:

—Ναί... ναί, ξέρω... Ἐρχεσθαι πάλιν νὰ μὲ πα-
ρακληθῶς νὰ σοῦ δώω τὴν ἐλευθερίαν σου... Θὰ
μοῦ προσφέρῃς χιλιάδες ρουβλὶα... Τί νὰ τὰ κάνω
ἔγωγ; Ἄν μποροῦσε νὰ μοῦ βρῇ στρεῖδια θὰ σ'
ἐλευθέρωνα εὐχαριστῶς.

—Νὰ το! εἶπε ὁ ἔμπορος τότε καὶ παρουσίασε
τὸ καλὸν του.

Ὁ κόμης κρατώντας τὸ λόγον του ὑπόγραφει ἀμέ-
σως τὴν πράξιν τῆς ἀπελευθερώσεώς του κι' ἐπειτὰ
τοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα, κύριε Σαλουσί, εὐαρεστηθῆτε νὰ
καθίσετε στὸ τραπέζι καὶ νὰ φάτε μαζί μας!...

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἐκεῖ πάνω, στὰ βουνὰ τῆς Νορ-
βηγίας, εἶχε τὴ φωλιά του ὁ μεγά-
λος ἀετός.

Ὅταν, τὰ χαράματα, πετοῦσε,
πρὶν ψηλὰ ἀπ' ὅσο φτάνει τὸ βλέμμα
τ' ἀνθρώπου, ζιπτωνόταν τὴ λεία του,
ὁ μεγάλος ἀετὸς μπορούσε καὶ διέ-
κρινε κάτω στὴν πεδιάδα καὶ τὸ μι-
κρότερο ὥσο ποῦ σάλεινε. Ἀρπάζε
τὸ κατσικάκι ποὺ ἔπαιζε στὰ βράχια
καὶ τὸ σήκωνε ψηλὰ, γάντζωνε στὰ
νύχια του τὸ λαγὸ, σκόρπιζε παν-
τοῦ τὸν ἀσπίτισμα.

Μία μέρα γυρίζοντας ἀπὸ ἓνα του
κυνηγί, κρατοῦσε στὰ νύχια του ἓ-
να πρόβατο ποὺ τὸ προώριζε γιὰ τὸ
μικρὸ του.

Ὅταν ζύγωσε ὅμως στὴ φωλιά
του, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ μανία τὰ
φτερά του, ἐνῷ ἡ ἀγρία φωνὴ του
ἀντηχοῦσε θορυβητικὰ, πολλαπλασια-
σμένη ἀπ' τὴν ἡχώ τῶν φαραγγιῶν.

Τὴ συνέβαινε:

Εἶχαν ἀνέξει στὴ φωλιά του κι'
εἶχαν ἀρπάξει τὸν ἀετιδέα του ποὺ
εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ σιγοπετάει!

Ὁ ἀετὸς πέταξε τότε ψηλὰ, τό-
σο ψηλὰ ποὺ οἱ τρομερὲς κραυγὲς
του δὲν τάραξαν διόλου τὴν ἀπέραν-
τη ἐρημία.

Σὲ λίγο δὺο κυνηγοὶ βῆκαν ἀπὸ
ἓνα δάσος ποὺ ἦταν κομμεινόν.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κρεμα-
σμένον στὴν πλάτην του, μέσα σ' ἓ-
να καλάθι, τὸν μικρὸ ἀετιδέα.

Ἦταν καιρὸς νὰ φύγουν, πρὶν
τοὺς ἀντιληθῇ ὁ μεγάλος ἀετὸς.

Κατηφόρισαν λοιπὸν πρὸς τὴς ἀ-
γροπευτικῆς τῆς πεδιάδας. Μὰ ὁ ἀ-
ετὸς πετώντας πάντοτε ψηλὰ τοὺς
εἶχε δὴ καὶ δὲν τοὺς ἄφηνε διόλου
ἀπ' τὰ μάτια του.

Τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ παιδί του!

Μέσα ἀπ' τὴς γαλᾶζες ἀχισμά-
δες τῶν σύννεφων τὸ διαπεραστικόν
ματί του εἶδε τὴν ἐπαύλι ποὺ ἔφα-
σαν οἱ δὺο κυνηγοὶ καὶ ὡς τὸ βράδυ
ἔμεινε ἐκεῖ, μέσα στὰ σύννεφα, μὲ
τὰ φτερά ὀρθοκίχτα. Οἱ στριγγὲς
κραυγὲς του δονοῦσαν τὸν αἶρα.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἥλιος ποὺ
ἄσχιζε νὰ χρυσώνει τὰ βουνὰ, βοή-
κε τὸ μεγάλο ἀετὸ νὰ πετᾷ ἀκόμα
πάνω ἀπ' τὴν ἐπαύλι.

Ὁ μεγάλος ἀετὸς εἶχε δὴ τὸ μι-
κρὸ του φυλακισμένον σ' ἓνα μεγάλο
κλουδί νὰ φτεροκοπᾷ προσπαθών-
τας μάταια νὰ ἐξωγῇ.

Ὁ ἀετὸς πετοῦσε, πετοῦσε δια-
κόως, χτυπώντας τὰ μεγάλα του φτε-
ρά, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ προσέχῃ ἀπ'
τὸ ὅρος του καὶ κίνημα τοῦ ἀετι-
δέα του, ποὺ μὲ τὸ κεφάλι τεντω-
μένο, ὥρθωνε τὸ ράμφος του καὶ
σφύριζε μὲ μανία.

Τὸ μεσημέρι πέρασε. Κουμμένος
ψηλὰ, μὲσ' στὰ σύννεφα, ὁ ἀετὸς
ἐξεκουράζονταν πάνω στὰ ἀπλωμένα
ἀντίθετα ἀπ' τὸν αἶρα φτερά του.

Αὐτὴ ἡ σιωπὴ, αὐτὴ ἡ ἔρημη αὐ-
λὴ κι' ἡ κοιμισμένη ἐπαύλι τοῦ φαι-
νότουσαν ὑπὸ πᾶν.

Κι' εἶχε δικήν. Τὰ παιδιὰ τοῦ οἰ-
κοδεσπότη παραμένονταν μὲ τὸ του-
φέκι τοῦ χέρι. Κι' ὁ μεγάλος ἀετὸς
δὲν ἀποφάσιζε ἀκόμα νὰ τρέξῃ κον-
τὰ στὸ παιδί του.

Μόλις ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ τὰ
παιδιὰ ἀφήνοντας πιά τὶς σκοπιές
τους, ἔπρεζαν στὴν αὐλὴ, κοντὰ στὸ
κλουδί κι' ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν καὶ
νὰ γελοῦν. Κι' οἱ μεγάλοι βῆκαν
ἐπίσης στὴν αὐλὴ τῆς ἐπαύλεως κι'
ἀρχίσαν τὶς συνηθισμένες τους ἀ-
σολίες.

Μέσ' στὸ ἥσυχον αὐτὸ δειλινόν, ἡ
νύχτα τοῦ οἰκοδεσπότη ἄφησε τὸ μα-
ρό της πάνω σ' ἓνα γαλὶ καὶ πῆγε
νὰ τελειώσῃ τὴ μπουγάδα της κοντὰ
στὸ πηγάδι.

Ἀφᾶνα ἓνας ἴσκιος σὰν ἀστρα-
τὴ, ἔσκιωσε τὸν ἥσυχον αἶρα. Δυνα-
τὰ φτεροκοπήματα τάραξαν τὴν σι-
ω-

πὴ. Ἡ νέα γυναῖκα κύτταξε ἐντρο-
μὴ πίσω της. Ἐνὰ τεράστιον πουλί
ποὺ μόλις εἶχε ἀγγίξει τὴ γῆ ξανα-
νέβαινε πάλι πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ γυναῖκα πάγωσε ἀπὸ φόβον.
Ἦταν ὁ μεγάλος ἀετὸς.

Εἶχε ἀρπάξει μὲ τὰ νύχια του τὸ
παιδί της καὶ τὸ σήκωνε ψηλὰ μα-
ζί του.

Ἡ μητέρα παρακολουθοῦ-
σε τὴ σκηνὴ αὐτὴ βουδὴ ἀπὸ τρόμο
κι' ἀγωνία.

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἀετὸς εἶχε ἐκδι-
κηθῇ!

Ξετρολλαμμένη ἡ ἄτυχη μάνα, μὲ
τὴν καρδιά συντριμμένη ἀπ' τὸν πό-
νο, ὥρμησε πρὸς τὸ κλουδί, ἀρπάξ-
τον ἀετιδέα, καὶ μὲ θοήνους καὶ
κραυγές, τὸν ὤψωσε, μὲ τὰ δὺο τῆς
χερσὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Οὐ-
τε ἐνοίκαθε κἄν τὰ λυσσασμένα ραμ-
φίσματα καὶ τὶς νύχτες τοῦ μικροῦ
ἀετοῦ ποὺ τῆς καταμάστιζαν τὰ χέ-
ρια καὶ τὸ πρόσωπο. Ὁ μεγάλος ἀ-
ετὸς δέκονε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ πέ-
ταγμα τοῦ καὶ ἡ νέα γυναῖκα τὸν
εἶδε ποὺ ἄρχισε πάλιν νὰ καταβαίνει.

Οἱ δὺο ἀπελπισμένες μητέρες ὁ
ἀετὸς κι' ἡ γυναῖκα, εἶχαν νοιώσει
ἡ μὴ τὴν ἄλλη.

Ὁ ἀετὸς κατέβαινε ἀγῶν, ἀγῶν,
πρὸς τὴν αὐλὴ. Ἡ μητέρα τότε ἄ-
φρονος τὸν ἀετιδέα, ἔκανε μερικὰ βή-
ματα ὑποστά καὶ σωριασθηκε ἀ-
ναίσθητη πρὸς τὸ παιδί της. Ποὺ
ὁ ἀετὸς τὸ εἶχε ἀποθέσει στὸ μετα-
ξὺ ἀπάνω στὸ χῶμα.

Μὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ μεγάλος ἀε-
τὸς ἄρχισε πάλιν νὰ ὑψώνεται πρὸς
τὸ διάστημα, ἓνας πυροβολισμὸς ἀν-
τήχησε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.
Εἶνε πυροβολήσῃ ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ μεγάλος ἀετὸς ἔπεσε ἄσπυρος, μὲ
τὰ φτερά διαπλάτα ἀνοιγμένα πά-
νω στὴ γλῶσση. Ὁ ἀετιδέας ἐλεύθερος
πιά, μ' ἓνα πέταγμα γοργόν, ἄσχιζε
ν' ἀνοίγεται πάνω ἀπ' τὴς κορυφὰς
τῶν δέντρων, πρὸς τὸ ἀπέραντο γα-
λανὸ βασίλειόν του, κραυγάζοντας
λυπημένα, πένθιμα.

ΙΩΝΑΣ ΛΗ

Τὰ τριφύλλα μὲ τὰ τέσσερα
φύλλα

Τὰ «γυρολίδικα» τετράφυλλα τρι-
φυλλὰ δὲν εἶνε τόσο σπάνια ὅσο
φανταζόμαστε. Ἐνὰς κάτοικος τῆς
Καλλιθορίας, ὁ Τσάου Ε. Φρόντς,
ἀπὸ τὸ 1939 ὡς συλλογὴς τῶν καὶ
νὰ συγκεντρώσῃ ὅχι λιγώτερα ἀπὸ
6.200! Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἔξῃ
καὶ μάλιστα ὀκτὼ φύλλα.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε ποῖα εἶνε
ἡ τύχη ποὺ φέρονται στοὺς ποιᾶ εἶνε
των; Ἀκούστε, λοιπόν.

Ὁ Τσάου Φρόντς ἔστρεψε ἀπὸ
κάθε καινούριον πρόεδρο ἡ πρωθυ-
μικὸν δημοκρατιῶν. Ἡ σκέψιν του
ἦταν πολὺ ἀπλὴ. Ἦσε πᾶσαν ἀστα-
θεία μὲ ἀντικρίματα ἡσαν τὰ ἀνοήτα
λοιπόν, νὰ ἰδῇ ἂν τὰ τοιφύλλα μὲ
τὰ τέσσερα φύλλα θὰ ἔφεραν τύχην
στοὺς κατοίκους των.

Στὸ διάστημα τῶν ἐτῶν ἀπὸ τὸ
1939 ὡς σήμερον τὸν δόθηκε ἡ εὐ-
καιρία νὰ σταλῇ ἐπὶ τὰ τοιφύλλα μὲ
τέσσερα φύλλα σὲ προέδρους δημο-
κρατιῶν ἡ προέδρους κυβερνήσεων
νοτιοαμερικανικῶν κρατῶν. Ἀπ' αὐ-
τοὺς, ὁ ἓνας... τουτέστι, τὸν
ἄλλον τὸν κοίμασαν κατὰ τὴν δια-
κεία μίας λαϊκῆς ἐξενέσεως, ἓνας
τοίσιος πέθανε ἀπὸ συγκοπή, τοῖς
ἄλλοι ἀνετράπησαν καὶ ὁ τελευταῖος
ἀνετράπη διὸ φθορὴ καὶ κατώφα-
σε νὰ ξανακατακτήσῃ τὴν ἐξουσίαν
ἄλλες τόσες.

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 447

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Νὰ τὸ πάρης ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Λογικὰ βρήκατε οἱ ὁμοφύλοι τοῦ
τὰ ἐπιχειρήματα ἐκείνου ποὺ «δὲν
τοῦ παίρνει τὸ κορίτσι». Τ' ἀκούσατε
τὴν προηγουμένην φορὰ. Σὰς προει-
δοποίησα ὅμως ὅτι κατ' ἔχει ν' ἀ-
παντήσῃ καὶ τὸ κορίτσι στὴ φλυαρία
τοῦ ἀγορίου.

Γιὰτὶ νὰ σὲ πάρω; τῆς ἔλεγε. Τὴν
περὶν ὑπὲρ καὶ τὸν ἐλεύθερον ἐρω-
τικὸν βίον. Ἀλλὰ μήπως κι' εὐὴ τὴν
περὶν ἀσχηματῶν; Τὴν οὐ λείπει; Πε-
ρικαλεῖται γιὰ τὸν περίπατον, γιὰ τὸ
γεῦμα, γιὰ τὴν ἐκδρομὴν, γιὰ τὴν
αὐτοκίνητόν. Δὲ θ' ἀφίουν νὰ
στενοχωρηθῇ. Πάντα θὰ βρεθῇ κά-
ποιος νὰ σὲ κάλῃ. Λίγο νόστιμ
νὰ εἶσαι καὶ τὰς καλὰς ὁλα. Δίκος σου
ὁ κόσμος. Ὅπου γλεντάκι κι' εὐὴ.

Ὅπου χορὸς ποροῦσα. Ὅπου βα-
λάν, πρῶτὴ καὶ καλλιτέρας. Τί με
τρώγεσαι λοιπόν; Τὸ μελὲρ σου θέ-
λεις καὶ με σφίγγεις μέρα νύκτα
«νὰ σὲ πάρω, νὰ σὲ πάρω, νὰ σὲ
πάρω...».

Εἶπε περίπου τὸ ἀγόρι. Ἡ σειρά
τώρα τοῦ κοριτοῦ. Τοῦ λέει: «Ἐ-
γώ, ὡστόσο καὶ ἐμεῖς, ποὺ εἶσαι! Τὰ
κρίσεις ὅλα ἀπὸ τὴ δική σου μά-
ρα. Τὰ βλέπεις μὲ τὰ δικά σου μά-
τια. Βέβαια καὶ τὴν περὶν ὑπὲρ καὶ
εὐὴ. Ὁ πᾶν τοῖς μετρητοῖς. Σὲ
ποῖν ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον. Ἀπὸ
ποῖν ἔχεις νὰ κρυφθῇς; Ὅχι μόνον
δὲν κρύβεσαι, ἀλλὰ καὶ πᾶς γυ-
ρεῖνται νὰ σὲ δοῦνε. Ἐπιβεβαιώ-
σαι. Κι' ἂν εἶσαι καμμία κομψὴ καὶ
νόστιμη, ποὺ κάνω ἐντύπωσιν στοὺς
ἄλλους ἐπιβεβαιώσεις κι' ἐμένα. Τους
καττάξεις σὰ νὰ τοὺς λές: Γιὰ δέ-
στε κορίτσι ποὺ ἐκὼ πετύχει! Πόσο
διαφορετικὰ εἶνε τὰ πράγματα σ'
ἐμένα. Γιὰ ὅσα εὐὴ περὶν ὑπὲρ καὶ
ἐγὼ πρέπει νὰ ντρεπωμῶ καὶ νὰ
κρύβωμαι. Ἐνὰ κορίτσι ποὺ ἐπιδει-
κνύει τὴς κατακτήσεις του; Θεέ μου,
τί διεφθαρμένο! Ἐγὼ εἶμαι σὰν τὸ
ἀποτοφυγνίδικο ποὺ κρύβεται γιὰ νὰ
μὴν τὸν δοῦνε. Λένε οἱ ἔχουν ἄλ-
λαζὴ τὰ ἦδη μας καὶ οἱ ἡ γυναῖκα
ἐξισώθηκε καὶ ἀφομοιώθηκε μὲ τὸν
ἄνθρωπον. Ἰσὺς δὲ ἄλλες ἐκδηλώσεις
τῆς ζωῆς. Ὅχι ὅμως καὶ σὲ ὅτι ἀ-
φορὰ τὴς ἐρωτικῆς σχέσεως. Ἐκεῖ ἔ-
ξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῇ τὸ καθε-
στῶς τῆς ἀδίκιας.

Ἐμεῖς μετρουῖν τὴς κατακτήσεις ἐνός
νέου ὅταν ἀποφασίσῃ κάποτε νὰ
παντρευθῇ, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἀριθμὸς
τοὺς ἐμπόδιον στὸ γάμον του. Δὲ θ'
ἀκούσῃ ποτὲ νὰ τοῦ λένε ὅτι ἔχα-
σε τὴν τιμὴν του γιὰτὶ εἶχε ἐρωτικές
σχέσεις μὲ μιά κοπέλλα.

Ἐγὼ εἶπα ὅμως κύριε καὶ στὴ δι-
κή μου θέα. Ἀναγνωρίζω ὅτι σί-
μερα ἡ αὐτοπρὸς εἶνε λιγώτερον
παρ' ὅσα ἦταν πρὶν ἀπὸ τριάντα καὶ
σαράντα χρόνια. Πάντα ὅμως ἡ αὐ-
τοπρὸς εἶνε ὑπάρχει.

Ἐνὲν εἶνε δὲ μόνον οἱ ἀπ' ἐξῆς ποὺ
θὰ μὲ λιθοβολήσουν. Καὶ ὅταν μι-
λῶν τοὺς ἀπ' ἐξῆς ἐννοῶ ὅσους ἔ-
χουν ἀποκατακρυφθῇ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴν
δράσιν. Πρῶτος καὶ καλλιτέρας στὸ
λιθοβολισμὸν εἶσ' εὐὴ κύριε. Ἐσὺ
ποὺ σήμερον μὲ καλεῖς στὰ ἐλευθε-
ρα γλεντῖα σου κι' ὅταν ἀκούσῃς
κι' αὐτὸ τὸ τραγουδὶ ἀκόμα νὰ σοῦ
πῇ «νὰ τὸ πάρῃς τὸ κορίτσι» ἐνο-
κλεῖσαι καὶ προσπαθεῖς νὰ μὲ πει-
σῇς εἰς μᾶς ποὺ πολὺ καλλιτέρας εἶ-
σαι ἀδελφένου νὰ χαίρομαι στὴ
ζωή μας παρὰ νὰ μιλεῖσμε στὴς
ἀποτυχίες τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς.

«Ἀσυνέλιπτε! Τὸ λές. Ὅταν ὁ
μὲς ἔρθῃ ἡ ὥρα σου νὰ παντρευ-
θῇ δὲν δέχσεσαι γιὰ σύζυγον τὸ κο-
ρίτσι ποὺ συμφωνῶντας μ' ἐσένα
καὶ μὲ τοὺς ὁμοίους σου σὰς ἀκο-

λοῦθησε στὸν ἐλεύθερον ἐρωτικόν
δρόμον. Αὐτὸ τόκερ γινώσκοντο στὸ
μαῦρον πίνακα. Ἐνὰ εἶδος ποὺ κρη-
σιμοποίησε καὶ τὸ οἶκνε στὸν
ντενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν. Κρίνον λευ-
κὸ καὶ ἀνέγγιχτο πρέπει νὰ εἶνε
ἡ κόρη στὴν ὁποία, μενάλῃ εὐὴ ἀ-
μωμε καὶ ἀμολυντε θ' ἀποφασίσῃς
νὰ δώσῃς τὸ πάνσεπτό σου ὄνομα.
Ἀβγαλτο θέλεις τὸ κορίτσι ποὺ θὰ
γίνῃ νυνεῖς σου. Ἐξαντλείς ὅλα
τὰ χρόνια τοῦ ἀγάμου σου βίου
προπαγανδίζοντας μὲ ἄλη σου τὴ
θερμὴν τὸν ἐλεύθερον ἐρωτα. Κάθε
σχέσις σου μὲ τὰ κορίτσια εἶνε κή-
ρυγμα γιὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν χω-
ρὶς νὰ σοῦ μιλᾶνε γιὰ γάμον. Τὴ
στιγμὴν ὅμως τοῦ γάμου σου ἀρνιέ-
σαι νὰ δεχθῇς ἓνα κορίτσι ποὺ πε-
ρᾶσε τὴν ζῆλν του παιδεραστήντος σὲ
τέτοια κηρύγματα — στὰ κηρύγμα-
τά σου.

Ταδράματα της καρδιάς

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Με μία κίνηση άρνη κι-
νησι ανθρώπου που τον έ-
νοχλούσε ο Πιέρ Ντεμπάρ.
ήπιε κι' άνοιξε την πόρτα
της καμπίνας του. Μία ήλι-
κιωμένη γυναίκα φάνηκε
στο κατώφλι.

— Σε τί όφειλω την τιμή
της επισκέψεώς σας κυρία;
ρώτησε ο Ντεμπάρ.

— Άγνωστη απάντηση:

— Κυρία Ντεμπάρ, έρχο-
μαι εκ μέρους της γυναί-
κας σας. Προκτές μόλις γύ-
ρισε απ' την Αμερική και
ζαφνικά άρρώστως. Είπε
πολύ άσχημα. Οί γιατροί εί-
παν ότι θα ζήσει το πολύ
δύο — τρεις ημέρες άκόμη.
Με παρακάλεσε νάρθω να
σας βρω και να σας πω να
πάτε να τη δείτε. Σας ίκε-
τεύει να μη φανείτε σκλη-
ρός.

Μία πολύ πονεμένη σκέ-
ψις έκανε να ουσποσθώ το
πρόσωπο του κ. Ντεμπάρ.
Κάποιος άγνωστος γινόταν
μέσα του. Τέλος με μία έκ-
φραση ανθρώπου που κάνει
κάτι άνοητό, άρνά, και
σηγανά απάντησε στην
επισκέπτριά:

— Καλά όσες ακολουθώ.

★

Στο ταξί που τους μετέ-
φερε στο άλλο άκρο του
Παρισιού ο Ντεμπάρ βρήκε
όλο τον καιρό για να θυ-
σιασθή στις σκέψεις του. Ά-
ναπόλησε το παρελθόν. Ή-
σαν τώρα τόσο μακρινά τα
χρόνια που είχε περάσει με
τη γυναίκα του ώστε σχε-
δόν τα είχε ξεχάσει. Θυμό-
ταν μόνο ότι είχε ζήσει με-
ζί της τρία όλόκληρα χρό-
νια τρελλής ευτυχίας ές
που μία μέρα άναγκάστηκε
έξω από την τρομερή προδο-
σία της. Ή γυναίκα του τον
άπιστούσε! Τον άπατούσε
με τον καλλίτερό του φί-
λο! Ήταν φρικτό!... Στην

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

"Ετοιμα φαγητά

Το σύστημ' άποτρόπιον και των χειρίστων χειρίστων
το των έτοιμων φαγητών εν τοις έμβοκαλίοις
χανούμ-βοδάν όσφραίνεσι, τερπνόν τε μοσχομύριστον

Το πάν περιεργάζεσθαι, εκ λογικού αίτιου,
ιδού έμβούτιον άμνόν, τύπτεϊ μου γάρ την ρίνα
ιδού άμνόν "άλτερα πάρος" ή νεφραμιά χειρίτου,
ιδού νηοάρια όπτα, τερπνόςσαςτα κάκεινα!...

Κάγθ' βεβουλιμακός
ως γέρων Παρτατικός
εδέσματα όσφραίνουσι ποικίλα και όπτα
πλήν όμως... που λεπτά;

Ούτω περιφερόμενος ο τάλας
καμνύω προς τον μάγειρον, τον όφθαλμόν
τόν μάγειρον τόν, κάτοχον κουτάλας
μήπως τυχόν προσφέρει μοι ζωόν!...
Πλήν, ως μαχαρναγίας της Καπουρτά-
(λας,

ο μάγειρος ούδόλως με προσέχει.
Κάγθ' περιφερόμενος, ο τάλας
και νηοτικός και πενών
τόν οτόμαχόν μου αισθάνομαι κενόν
και θύλακα όστις χρήματα ούκ έχει!...
Λάβετε μέτρα σείς οι κυβερνήντες
ιν' άποφύγετε λαόν τόν κοπετόν
ίνα μη έρεθίζωνται οι πενώντες
πρό των όπτιών έτοιμών φαγητών...

Τί γάρ προς με άμνόν όταν δρώ,
άμνόν έν όβελθ' στροβιλιζόμενον;
Τήν γευσίν του ματαιών λακτάρι
με οτόμαχον ως τυμπανόν, πληπτόμε-
(νον...

Τήν έκθεσιν έτοιμών φαγητών
ευθύς άπαγορεύσατε όμοφώνως
διότι, μα τόν Δία τόν συνετόν
θα γίνη φόνος!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κρεθότο στη γυνιά της
κάμπος κοιτόταν μια
γυναίκα. Το άδύνατο φως
που έπεφτε άπάνω της την
έκανε χλωμότερη απ' ότι
ήταν. Άνάσσεινε γρήγορα
και τα μάτια της είχαν πά-
ρει κιόλας την άπληνη έκ-
φραση των πεσμένων. Ο
Ντεμπάρ δεν ήξερε τί να
κάνη, τί να πη. Μία τρουε-
ρή άγωνία τον είχε κυριεύ-
σει.

Έξαφνα η ζαλωμένη
γυναίκα γύρισε και τον κύ-
τταξε. Τα μάτια της σπλώ-
θηκαν λίγες στιγμές επάνω
του και φάναζε με χαρά:

— Πέτρο, Πέτρο, είσαι σύ!
Σ' εύχαριστώ που ήρθες.
Σ' εύχαριστώ! Θα πεθάνω
εύτυχισμένη!

Ο Ντεμπάρ την πλησία-
σε. Ένας άπεραντος οί-
κτος γέμισε την ψυχή του.
Τη στιγμή εκείνη έσπνυσε
το κακό που του είχε κά-
νει η γυναίκα αυτή και δεν
έδωσε παρά ένα δυστυχι-
σμένο ανθρώπινο πλάσμα
που πονούσε.

— Ηούχαζε Λευκή, θά γί-
νως καλά. Δεν είναι σωστό
να χάνεις το θάρρος σου,
της είπε.

Η έτοιμοζάντη γυναίκα
έμεινε λίγες στιγμές σιω-
πηλή και ύστερα είπε:

— Ξέρω ότι θα πεθάνω, μα
δεν με μέλλει γι' αυτό. Υ-
πέρερα τόσο πολλά στη
ζωή μου ώστε για μένα ο
θάνατος θάγε λύτερσις.

Μα εκείνο που με σκοτώνει,
έκείνο που με κάνει να πο-
νώ είναι ότι μπορεί να πε-
θάνω χωρίς να με συνχω-
ρήσει ο μόνος άνθρωπος
που άγάπησα αληθινά στον
κόσμο, έσύ Πέτρο!

— Ξέρω ότι έφταιξα, ότι ή-
ταν τρομερό εκείνο που έ-
κανα, αλλά πιστεύω με ο
θεός με τιμώρησε με το
παράπαν. Υπέρερα όσο
καμία άλλη ίσως γυναίκα
στον κόσμο. Δεν έμεινε έ-
ξευτελισμός που να μην τον
έκοιμάσαι. Δεκοπέντε όλο,
κλήρα χρόνια σούθηκα

στην Αμερική, από πόλη σε
πόλη, χωρίς να βρω ούτε
μια στιγμή τη γαλήνη που
θύχαι, της λήθη την ευ-
φορική, μαρτυρικές κι' ο
μόνος μου πόθος ήταν να
με συνχωρήσει Πέτρο, να
έγκλημα που το πλήρωσα
με το αίμα μου! Το όνειρο
της καρδιάς μου ήταν με-
γάλο.

Ο Πέτρος Ντεμπάρ είχε
γυρίσει άλλου το κεφάλι
του. Τού έκανε τρομερό κα-
κό να βλέπη τη γυναίκα
αυτή. Δεν είχε βρή τίποτε
απολύτως απ' την παλιά
του Λευκή ούτε καν τη φω-
νή της. Κι' αυτή είχε βρα-
χνιάσει, είχε γίνει άγνωρι-
στη.

— Λοιπόν, Πέτρο, πές μου,
σε ίκετεύω πές μου πώς
με συνχωρείς.

Είχε άνασκησθί στο προ-
σέφαλο και προσπαθούσε
ν' αντικρούση το βλέμμα
του. Η φωνή της έτρεμε
και κάθε τόσο δυνατός α-
νατριχίλας τέραζαν όλο
της το σώμα. Έννοιωθε κά-
νεις ότι όλη η ζωή που της
έμεινε είχε συγκεντρωθί σε
μια άγωνιώδη προσδοκία.
Τότε ο Πέτρος Ντεμπάρ
στρέφοντας όργα προς το
μέρος της ψύχθηκε με μίαν
άρνη, σιγανή φωνή που μό-
λις άκούστηκε.

— Ναί, Λευκή μ' όλο το
κακό που μου έκανες σε
συνχωρώ... Σε συνχωρώ
γιατί υπέφερες πολύ στω-
χί μου Λευκή...

Ένα χαμόγελο φώτισε το
χλωμό πρόσωπο της έτοιμο-
θάνατος. Τα μάτια της έ-
κλεισαν κι' η ψυχή της ά-
φες το ταλαιπωρημένο σώ-
μα της λυτρωμένη.

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στάς άρχας 'Ιουλίου, η Λυρική Σκη-
νή θ' άνεβάσει τη γνωστή όπερέττα του
Τσέλερ «Ο Πτηνωλής» που μετο-
νομάσθηκε «Το ρόδο του Τυρόλου».

Το άνέβασμα του έργου αυτού που
στοιχίζει στον κρατικό προϋπολογισμό
60 εκατομμύρια περιλαμβάνει 180 και-
νούργια κοστούμια επάνω σε μακέτες
του Μάριου Άγγελόπουλου καθώς κι
έννεα σκηνογραφίες, που έπτεκτείνονται
στην πλατεία, γιατί ένα μέρος του έρ-
γου έκτυλίσσεται εκεί.

— Στο «Λυρικό» παίζεται από αυ-
τή την έβδομάδα η νέα επίκαιρη σατι-
ρική επίθεωρησι του κ. Δ. Ευαγγελίδη
«Το παραδόλο κατσίκι».

Το έργο περιλαμβάνει πολλά κινημα-
τογραφικά τούκ του κ. Γκορνκάκι, ένα
απ' τα όποια είναι η έναρσις. Έμφανί-
ζεται δηλαδή κινούμενο επάνω σε μία
όθον ένα τεράστιο κατσίκι, όπως ά-
κριβώς το λεοντάρι της «Μέτρο-Γκόλν-
τουίν».

Το έργο περιλαμβάνει πολλά κινημα-
τογραφικά τούκ του κ. Γκορνκάκι, ένα
απ' τα όποια είναι η έναρσις. Έμφανί-
ζεται δηλαδή κινούμενο επάνω σε μία
όθον ένα τεράστιο κατσίκι, όπως ά-
κριβώς το λεοντάρι της «Μέτρο-Γκόλν-
τουίν».

Το «Παραδόλο κατσίκι» στο φινάλε του
έργου «ζωντανεύει» ο Μίμης Κοκκίνης.

— Ο Πέτρος Έπιτροπάκης θα μεί-
νη στο θέατρο «Σαμαρτζή» μόνο τη θε-
ρινή σαιζόν, προκειμένου το Σεπτέμ-
βριο να φύγη για την Αμερική. Έκεί
θα δώσει σειρά από συναυλίες για την
προπαγάνδα του Έλληνικού τραγου-
διού, θα έμφανισθί δε με φουστάνελλα!

— Πρωτοβουλία του Μίμη Σιμπού-
λου και με την ένισχυση του Ταιμίου
Έργασίας του Σωματείου ήθοποιών ά-
ποκτά καλοκαιρινό θέατρο και ο Πόρος,
όπου θα διδάνται τακτικά παραστάσεις
για την ψυχαγωγία του Ναυτικού μας,
καθώς και του κοινού.

— Αυτή την έβδομάδα επιστρέφει
από την Αμερική η Βάσω Μανωλίδου.

Η ξεχωριστή ήθοποιος της πρόζας,
θα παρουσιάσει το χειμώνα ένα δυνα-
μικό θέατρο μαζί με το Γιάννο Παππά,
με άμειρικανικά κεφάλαια.

— Το θρυλικό «Φυντανάκι» μετά
την επιτυχία που έσημείωσε ως μουσική
ήθοποιος στο θέατρο «Σαμαρτζή», θα
παιχθί ταυτοχρόνως στην Αίγυπτο ά-
πό το θέατρο των άδελφών Καλουτά και
στην Κωνσταντινούπολι από το θέατρο
Σκορδούλη — Δημητρίου — Κάσση.

— Ο καθηγητής του χορού κ. Μορι-
άνος άναχωρεί την έρχομένη έβδομάδα
στην Αίγυπτο.

Ο κ. Μοριάνος πρόκειται να ιδρύση
και στην Αλεξάνδρεια σχολή ρυθμικής
γυμναστικής και υπαλτίτου, άφήνοντας
εδώ την κόρη του Σόνια Μοριάνοβα.

— Η Κούλα Γκιουζέπε, που γύρισε
από την Κύπρο, έτοιμάζεται να φύγη
για την Αμερική, όπου θα έμφανισθί
σε ένα κέντρο του Χόλλυγουντ.

— Η Λίνα Άλμα και ο Γιάννης
Φλεού, μετά την επιτυχία που έσημείω-
σαν στη Σταγκόλην και στο Όσλο, έ-
κλεισαν συμβόλαιο για σειρά έμφανί-
σεων, στο Λονδίνο.

— Ο θίασος Οικονόμου σημείωσε
μεγάλη επιτυχία στην Καβάλλα όπου
παίζει από την περασμένη έβδομάδα.

— Η Κάκια Μένδρη και η Ίωάννα
Άλβα σημειώνουν επιτυχίες στη Θε-
σσαλονίκη. Η τελευταία αυτή την έβδο-
μάδα επιστρέφει στάς Αθήνας.

— Η ελληνική όρχηστρα Λαζαράτου
ετοιμάζεται να φύγη με συμβόλαιο για
την Μπατάβια των Όλλανδικών Ίν-
διών.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Την καλύτερη άθλητική

Αν γυμνάζεται η γυναίκα
στους παρόντας τους καιρούς,
έχει λόγους πέντε — δέκα
λογικούς και σοβαρούς...

Διεν την μέλλει, αν στον στίβο
δεν γενή, προσωπικότης
μάλλον έχει — δεν το κρύβω —
μάλλον έχει το σκοπό της.

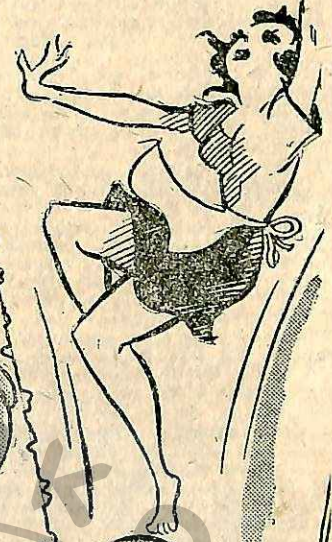
Κι' έτσι, δίχως παραμύθια
νά, ποιά είναι η αλήθεια!...
Γυμνάζεται συνήθως
σε δρόμους άντοχής
διότι έχει πλήθος
δουλειές η δυστυχής...

Θά πάη στη μοδίστρα της, θά πάη στην καπελλού της,
θά πάη στην άσπρορροχού, θά πάη στο ραντεβού της...

Εί, "Όλα αυτά δεν γίνονται — τόσες δουλειές που έχει
έάν δεν μάθ' ασφαλώς να τρέχη" και ν' άντέχη!...
Το παντός, στο άλμα εις ύψος θάπρεπε να γυμναστή
έάν θέλη να την λένε και νοικοκυρά σωστή
γιατί όταν ξεκουρίζη
και το σπίτι συγυρίζη
να μπορεί να πηδήσει και σε ύψος που δεν φτάνει
όταν λόγου χάριν βλέπη, μίαν άρχονη στο ταβάνι!...
Αί γυμνάζεται σε όλα. Μά δεν χάνει δά καιρόν
για την άρση των βαρών!...
Δεν σηκώνει διόλου βάρη, Κι' όταν πάη να ψωνίσω
τάχει έτσι κανονίσει,
ώστε όλα τα πακέττα, πούβη βάρη αρκετά
κάποιος θα την σινοδεύη και βεδάσως τά κρατά!

Ασφαλώς της πρέπει πάλι
λίγο μπός και λίγη πάλη
ώστε και στον σύζυγό της
να περνά το δικό της,
τη γροθιά της να του δείξη
να επιβάλλεται άπείρως
και... νόκ' άουτ να τόν ρίχνη
πριν τελειώση ο πρώτος γύρος!

Λογικώτατο το βρίσκω
να γυμνάζεται στον δίσκο,
ώστε αν τυχόν νευριάση
μέσα στο θυμό τη ζάλη,
να μπορεί να μάς σκάση
ένα... δίσκο στο κεφάλι!...

Φυσικά με τέτοια μέτρα
κι' η καρδιά της θάγε πέτρα
κι' αν νική παντού με βία
δεν θα παίρνη και βραβεία...
Γιατί ο σύζυγος, θα φεύγη
από το σπίτι του τη δίνη
και μοιραίως θ' άποφεύγη
τέτοια θηλυκά μοντέρνα.
Κι' αν τυχόν νική εκείνη
πρωταθλήτρια σαν γίνη
ο φτωχός δεν θα ύπομεινη
και το κύπελλον θα πίνη
μοναχός του, στην ταβέρνα!...

Ειμνησάμεναις 'Ο Λινεργάκις Γ.
Μιχ. Γαλβιά

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

11ον — Σένη! Πάρε τη Βάντα και πήγαινε την περίπτωση σου. Τώρα άμέσως. Όπως είσαι αυτή τη στιγμή.

—Μα τί συμβαίνει για όνομα του Θεού; φώναζε η μικρή της αδελφή, κυττάζοντας πότε την Παυλίνα και πότε το Στέλιο. Αυτός στεκόταν με ύψος έξολλο. Τά χείλη του έτρεμαν.

Η Βάντα κύτταζε τον πατέρα της με βαρύ παράπονο. Κι' άσφαινα έπεσε άπάνω του ξεσηκώντας ο' άναφυλλήτα.

—Μπράβο, μπαμπά! του φώναζε κλαίγοντας. Μία φορά μου υποχρέωσες κι' έσύ, να με πιάς περίπτωση και με γέλασες. Ο Στέλιος κλονίστηκε στο άγκάλιασμα του παιδιού του, σαν να είχε δεχτή η λεκτρική εκκένωση.

—Εμεινε όμως και πάλι ακίνητος, σαν άγαλμα, και δεν έκανε ούτε μία κίνηση. Ούτε για ν' ανταποδώσει τή χάδια του παιδιού, ούτε για νά τή σπρώξει από κοντά του.

—Σένη, φώναζε η Παυλίνα, έσχαλλε έλα λοιπόν; Τι κάθεται; Πάρε τη Βάντα και να γυρίσεις σε δυό ώρες. Η Σένη κλωνί, αστασίσιμένη τράβηξε με τό στανίνο το κοριτσάκι από το Στέλιο. Έκλαιγε η μικρή η άναφυλλήτα καθώς καθέβαιναν τις σκάλες. Κι' η καρδιά της Παυλίνας πονούσε, σπαράζονταν.

Όταν άκουσαν την πόρτα να κλείνει, ο Στέλιος γύρισε στη γυναίκα του.

—Γιατί έδιωξες την αδελφή σου, και το παιδί; ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει ήρεμη τη φωνή του. Ήταν άνάγκη να φύγουν;

—Ήταν δυνατόν ν' άκούσουν τέτοιου είδους συζητήσεις; άποκρίθηκε η γυναίκα του.

—Μά... φαντάζομαι... πως δεν χρειάζεται και μεγάλη συζήτηση, είχε αυτός με χείλη πανιασμένα. Μία σου λέει άρκεί.

Χαμήλωσε τή μάτια της, έσφιξε τις γραμμές της για να συντηρήσει τις δυνάμεις της.

Και στο τέλος ψιθύρισε: —Τό ζέρεις πως είναι ψέμμα.

Καταλάβαινε ωστόσο πως τό ύψος της ήταν ένοχο. Είχε μπει στο ρόλο της σαν τόν ήθοιο που παθαινεται και πιστεύει πως ζή το δρόμο που παίζει.

Κατάλαβε αυτός το τρεμουλιασμα της φωνής της. —Αυτή σου άκριβώς τή λέει περιμένω, είπε. Τό ζέρω βέβαια πως είναι ψέμμα. Αλλά... πάλι... είναι το τρίτο γράμμα που λαβώνω... Γιατί μου στέλνουν αυτές τις άνώμους έπιστολές, γιατί;

Τώρα έγινε στην ψυχή της Παυλίνας κάτι παράξενο. Όσο τόν έβλεπε μαλακό και διατακτικό άρχισε να τόν λυπάται. Τής φαινόταν πως έκανε τό πακνίδι. Γι' αυτό πήρε ένα ύψος απόλυτο ένοχο.

—Πού θέλεις να ζέρω ένώ; ψιθύρισε. Έχω φαίνεται έκθρονα... Έπειτα... αν, σαν κορίτσι κι' ένώ φλερτάρια με κανέ- ναν τί σημασία έχει;

Τή λόγια της αυτά ήταν το τελευταίο κτύπημα για το Στέλιο. Τά μάτια του σπιθοβόλησαν.

Τήν κύτταζε τώρα σά να τήν έβλεπε για πρώτη φορά. Σήκωσε τό κεφάλι του, κάρ- φωσε πάνω της τό βλέμμα του τό πυρίνο και φώναξε:

—Φλερτάριας; Φλερτάριας έσύ; Πό- τε όμως... Εμείς άναπηθήκαμε από μω- ρά σκεδόν.

—Ε... έκανε αδιάφορα τάχα η Παυλί- να. Τέλος πάντων δεν είναι και σπουδαίο πράγμα αν έτυχε κι' ένώ, σαν κορίτσι, ν' άναπήσω... Τί σημασία έχει; Μία φορά από τόν καιρό που παντρευθήκαμε σου- μείνα πιστή.

Τάλεγε αυτά τή λόγια με φωνή πρόστυ- χη πούταν σαν να όμολογούσε τήν ένοχή της. Ο Στέλιος πήγε πιο κοντά της. Τά μάτια του πέταγαν φωτιές.

—Γιά σάσου! Για κύττα με στή μάτια και πιά μου όλη τήν αλήθεια, της φώναζε.

Η Παυλίνα τού γύρισε τήν πλάτη. —Δεν έχω τίποτε να σου πώ, άποκρίθη- κε. Τί σοκλαμάρια είναι αυτές; Τώρα, με- τά τόσα χρόνια, να μου ζητάς τό λόγο;

—Ναί σου ζητώ τό λόγο. Καταλαβαί- νεις τό μέγεθος της κατηγορίας; Μήπως τρελλάθηκες;

—Δεν έχω να σου πώ τίποτε, του άπο- κρίθηκε πεισιμαμένη η Παυλίνα. —Επίσης τό κεφάλι του με τή δυό του χέρια, φοβόταν ότι θα τρελλαινόνταν.

—Μη με κάνεις τρελλό, της φώναζε. Έχεις υποχρέωση να μου δώσεις λόγο.

—Δεν έχω καμιά υποχρέωση, του ά- ποκρίθηκε με αυθάδεια. Έσύ ο ίδιος δεν με απήλασες απ' όλες μου τίς υποχρέω- σεις;

—Από ποιές υποχρεώσεις; της φώναζε με πάθος. Από τίς τωρινές. Από τόν και- ρό που σου δήλωσα ότι η καρδιά μου δό- θηκε άλλου, μάλιστα, είχες κι' έσύ τό δι- κάωμα να φερθείς όπως σου άρεσε. Αλλά, αυτή δεν είναι τωρινή δουλειά. Έγώ δεν σε ρωτώ ούτε για σήμερα ούτε για χέρες.

—Εγώ σε ρωτώ τί έγινε εδώ και έννια χρό- νια. Θέλω να μάθω τί είναι αλήθεια απ' ό- λες αυτές τις τρομερές άποκαλύψεις, και τί είναι ψέμμα.

—Τίποτε δεν είναι αλήθεια. —Μπορείς να μου τό όρκιστής; —Στό όρκίζομαι! —Στή ζωή του... παιδιού;

—Τό ζέρεις πως δεν όρκίζομαι ποτέ στή ζωή του παιδιού.

—Στις συνθησμενές περιστάσεις ναί. —Σε καμιά περίπτωση. —Οχι! Έπιμένω να μου όρκιστής στή ζωή του παιδιού πως τό γράμμα αυτό είναι μία καθαρή συκοφαντία.

—Μά... σου είπα ότι υπήρχε κάτι στή ζωή μου, πρίν...

—Έστω... Κάτι όμως χωρίς συνέπειες βέβαια. Χωρίς αυτή τήν τρομερή συνέπεια που υπαινίσσεται αυτός που γράφει εδώ.

Περιέμενε τήν απάντησή της κι' η καρδιά του χτυπούσε τόσο που νόμιζε πως θα σπάσει.

Αυτή δεν άποκρίθηκε.

Λάθος

Η κ. Περσεφόνη, σύζυγος του τρο- μερού μαυραγορίτη κ. Μενελάου Κομ- πίνια είναι φοβερά έπισομένη. Όπου σπαθί κι' όπου βρεθεί η κ. Περσεφόνη κινάει για τίς μεγάλες της σκέψεις:

—Χδές έγεννησάμε είς τή Άνά- χθονα. Ήταν εκεί και η Άγγελική Πρε- σβεία, πολύ καθώς πρέπει κυρία. Τά είπαμε ένα χερσάκι περί Λονδίνον.

Προχθές η κ. Περσεφόνη γύρισε σπύ- τι της τό βράδυ λίγο άργά.

Κατεβαίνει και τής άνοίγει η ύπη- ρέρτρια.

—Η κ. Περσεφόνη τήν ρωτάει: —Ήρθε κανείς, Κατερίνα. όσο έλει- πα;

—Μάλιστα κυρία άπαντά η ύπηρ- ερία, ήρθε ο Πρεσβύτερος της Γαλλίας.

—Η κ. Περσεφόνη άναστατώνεται. —Αληθήςια, Κατερίνα;... Άχ! τί με γάλη τιμή!... Τί κρίμα να μίν είμαι εδώ!... Και τί με θέλε;

—Τίποτε κυρία. —Πώς τίποτε; —Είχε κάνει λάθος στήν πόρτα...

Ο ΦΑΚΟΣ

—Όρκίσου! της φώναζε. Όρκίσου στή ζωή του παιδιού πως η Βάντα είναι δικό μου παιδί!

Η Παυλίνα έκωνε τή νύχια της μέσα στις φούστες της. Ήταν η θανάσιμη στή- μη. Μία λέξη της θα τόν έκανε τόν πιο δυστυχισμένο άντρα τού κόσμου.

Μόνο πούδλεπε τή έσχαλλε μιάτις του και, τολάζοντας πως η μαχηριά που τού είχε δώσει τόν είχε βρή ίσα στήν καρδιά.

Μία λέξη της πάλι μπορούσε να διαλύσει όλα τή σύννεφα. Και θα τήν πίστευε γιατί λωχταρούσε τήν πιστοψη.

Σ' αυτή τή θανατερή και σύντομη πάλη νίκησε η όργη, ο πάθος της εκδίκησης.

Κατέβασε τό κεφάλι της, σπριφονύρισε τή χέρια της και άποκρίθηκε βραχνά:

—Στή ζωή του παιδιού δεν θα σου όρ- κιστώ τίποτε.

Μ' ένα πλύνμα ο Στέλιος βρέθηκε κον- τή της. Τήν άρπασε σκληρά από τό χέρι, τόσο άγρια που αυτή ξεφώνισε από τό πόνο.

—Άτιμη! φώναζε. Πές μου άμέσως τήν αλήθεια αλλιώς θα σε σκοτώσω! Πές μου τήν αλήθεια! Τίνος παιδί είναι η Βάντα;

—Με πονάει! του άποκρίθηκε με άγωνία η Παυλίνα.

—Τίνος παιδί είναι η Βάντα; ούρλιαζε πάλι αυτός, σφίγγοντάς τήν με λύσσα. Πρόσεξε, μη μου πιάς ψεύματα. Έγώ ο- πωςδήποτε θα μάθω τήν αλήθεια. Κι' αλ- λοιμονό σου! Πές μου τήν καλλίτερα έσύ.

Ο πάθος του χεριού της τή βοήθησε να πείσει πιο φυσικά τό ρόλο της.

Ξεσηκώντας ο' άναφυλλήτα σωριάστηκε γονατιστή στο πάτωμα. Κι' η φωνή της ά- κούστηκε βραχνή:

—Συχώρη με!...

Ήταν πιά η λέξη που θα τόν σκότωνε. Η τελευταία μαχηριά.

Τό χέρι του χαλαρώθηκε. Κι' η φωνή του άκούστηκε τώρα υαλκική, ίκετευτική: —Παυλίνα, μη φοβάσαι. Πές μου τήν α- λήθεια, με θάρρος. Δεν είναι δικό μου παι- δι η Βάντα;

Δίωτρε αυτή κάμποςες στιγμές. Κι' η άπόκριση ήρθε πάλι η ίδια: —Συχώρη με!...

—Ένα ούρλιαχτό ξέφυγε τώρα από τή χείλη του. —Καώς ήταν έτσι γονατιστή τήν άρπα- ξε από τούς ώμους και τήν τράνταζε ούρ- λιάζοντας:

—Σκύλλα!... Δεν είναι δικό μου παι- δι η Βάντα; Πές μου καίγάρά ένα ναι ή ένα όχι!

Ο θυμός του τήν έκανε κι' αυτή θηρία. Πετάρηκε όρθια και κυττάζοντάς τον με μάτια έσχαλλε του άποκρίθηκε:

—Σκότωσε με! Δεν μπορώ πιά να σου κρύψω τήν αλήθεια!

Έκανε τρικλίζοντας λίνα βήματα προς τή πίσω αυτός, σά ναβλεπε φάντασμα. Τό μάτι του έβιναν πιο σκληρά κι' άγρια.

—Έσχαλλε τό χέρι του στο λαιμό του. —Στέλιο! ξεφώνισε η Παυλίνα νομί- ζοντας πως θα τόν έβλεπε να σωριάζεται άπρόστα της νεκρός.

Αυτός όμως δεν έπεσε.

Η φωνή του άκούστηκε σαν ρόγχος: —Δεν... είναι... δικό μου παιδί... η Βάντα;

Κι' αυτή άποκρίθηκε ψιθυριστά, σαν να σβυνε η ζωή της: —Οχι!

Πόση ώρα βάσταζε η σιωπή που άκολού- θησε; Θα μπορούσε η Παυλίνα να τή με- τρήσει στούς χτύπους της καρδιάς της, στους χτύπους της καρδιάς του Στέλιου.

Γιατί δεν όμοιωσε άπάνω της να τή σκωπών; Θα ήταν κι' αυτό μία λύση. Γιατί στεκόταν και τήν κύτταζε με τέτοια φρί- κη; Γιατί τή χείλη του έτρεμαν και τή χέρια του απλώνονταν ίκετευτικά προς τό μέρος της;

Κι' έπειτα ξαφνικά σά δέντρο χτυπη- μένο από τόν κεραυνό, ο Στέλιος σω- ριάστηκε σε μία κοφέλα. Χλωμός, σαν να είχε σπκωθή από υπνών άσούστες, τήν κύτταζε στή μάτια και τή ρώτησε άλλη μία φορά:

—Όμολογείς πως δεν είναι δικό μου παιδί η Βάντα;

Η Παυλίνα δεν είχε πιά τή δύναμη ν' άποκριθ. Έκρυψε τό πρόσωπό της στις χούφτες της.

Συντριμμένη καρδιά

Ο Στέλιος τήν κύτταζε πολλή ώρα βουβός ακίνητος. —Έπειτα τό κεφάλι του έγειρε σιγά- σιγά άπάνω στή στήθος του. Σήκωσε κι' αυτές τή χέρια του κι' έκρυψε τό πρόσω- πό του μέσα στις χούφτες του.

Πνιγμένοι λυγμοί τράνταξαν τό δυνά- τό κορμί του.

Τους άκουε η Παυλίνα κι' η καρδιά της πάγωνε. Νόμιζε πως θα αισθανόταν χαρά, μία άγρια χαρά. Προσπαθούσε να

νοιώσει τό μίσος της να βλακύνεται από τόν πόνο του.

Δεν τό κατάφερε όμως. Ο πάθος της έκαίε άγιάτρευτος κι' η φρικη που της έφευρε η εκδίκη της, δεν τή λύτρωνε απ' τό μορτίριό της.

Ξαφνικά με μία κίνηση άπότομη ο Στέ- λιος σπκώθηκε.

Σαν αυτόματο σπκώθηκε κι' η Παυλίνα. Κυτταχτήκαν στή μάτια, με φρίκη.

Κι' επί τέλους η φωνή του άκούστηκε άσπρη πονωμένη όπως τήν περιέμενε: —Θάρρεπε να σε σκωτώσω. Για τέτοια έγκλήματα μία τιμωρία υπάρχει μονάχα: Ο θάνατος!

—Σκότωσε με, του ψιθύρισε με σπο- ραγμό εκείνη.

—Οχι!

Δεν τής τό είπε με καλωσύνη. Με σφιγ- μένα δόντια, με λύσσα άβρόσως αυτή τή λέξη.

—Οχι! Ξανάπε με πείσμα. Σε κατι τέτοια σκωτώνει κανείς άμέσως τήν πρῶ- τή στιγμή.

»Κι' έσύ δεν τό σκωτώσες τότε... μό- λης έμαδες για τή Λούση. Έπειτα πολ- λές φορές θα σκωθήςες πως έπρεπε να με σκωτώσες ε'.

Σαν ήνω του παλιού σαρκαστικού του ύψους αντίλαλους τώρα η φωνή του.

Κι' αυτό σκλήρυνε τήν καρδιά της Παυ- λίας.

—Ναί, του άποκρίθηκε. Πολλές φορές συλλαγιόμην πως έπρεπε να σε σκωτώ- σω, αλλά δεν εύρισκα τή δύναμη.

—Επειδή δεν τόκανε άμέσως τήν ίδια στιγμή. Κι' έγω όσο περνούνε οι στιγ- μές, καταλαβαίνω πως δεν θα σε σκωτώ- σω. Αλλά έσύ με σκωτώσες Μούδαλες τό, μαχαίρη στήν καρδιά!...

—Ένας λυγμός έκανε τή φωνή του και πάλι από άσπρη και πανωμένη να λυ- γίση.

—Γιατί να μη μου τό πής από τήν άρχη, θάγγηξε με σπαρμένο. Θα στή συγχωρούσα. Σ' άγαπούσα τόσο όταν σε έπρεσε, άνοπούσα με πάθος. Θα στή συγχωρούσα. Αλλά κι' αν σε σκωτώνα τότε θα σκωτώνουν κι' ένώ κι' ίσως να ήταν καλλίτερα και για τούς δύο μας.

Πως φοντάριζε πως είναι δυνατόν να μείνει χωρίς ένα τέτοιο πράγμα; Δεν μείνει τίποτε μυστικό ο αυτό τόν κόσμο. Πάντοτε φανερώνονται όλα.

—Τότε, δεν μπορούσα να στή πώ είπε με σφιχτά χείλη η νυνάικα.

—Γιατί μ' άφεςες να τ' άγαπήσω τόσο αυτό τό παιδί; Γιατί μ' άφεςες να χτίσω όλη μου τήν ευτυχία άπάνω στήν άμμο;

Χτυπούσε τή χέρια του με άπελπισία, φαινοτάρα τρελλός από τόν πόνο.

Τήν άλλη στιγμή αλλόως ύψος. Με μάτια φλογισμένα, προσώπος απα- νω της.

—Άτιμη!... φώναζε σπαρκοτικά. Ά- τιμη!... Όχι! Πώς με νένάσες!... Κι' ένώ μου είχα τύψεις! Η καρδιά μου έ- φυγε από έμένα γιατί προσάθανόταν τή συμφορά!... Γι' αυτό η άγάπη μου ζητή- σε άλλο μίς αληθινή άγάπη...

Τά λόγια του τή χτυπούσαν στήν καρ- δια, τό αίμα φλόγιζε τή μάγουλα της. Αλλά στεκόταν ωστόσο μπροστά του ο Λόρη άσάλευτη και τόν κύτταζε ήρεμα μέρα στή μάτια.

Αν ήταν νηφάλιος θα καταλάβαινε πως η σπαι της Παυλίνας ήταν άφύσικη. Άπε τήν άρχη άφύσικη. Δεν είχε άλλω- στε σοδερό λόγο να παραδεχθί τήν έν- κλη της. Ένα άνώμμο νράμμα! Ένα γράμμα άόριστο, που είχε παρασπρη έτοι- σαν άνόπος!... Άν, τού φώναζε η Παυ- λία: «Είμε έλα μίς άτιμη συκοφαντία», όλο τό ψευτικό οικοδόμημα, θα κατέο- ρεε Κι' έπειτα πόσες άποδείξεις θα μπορούσε να τού παρουσιάσει για να τόν πείσει πως τό παιδί ήταν δικό του πως αυτή έγγραφε τή άνώμμο γράμματα. Μα ήταν τόσο τυφλός; Άκό- μα και στήν τόν τής φωνής της και σε μερικές χαρακτηριστικές χειρονομίες της η Βάντα ήταν νησίος παιδί του Στέλιου.

Όλα αυτά θα μπορούσε να τού τή πη, σαν μάνα που θέλει πραγματικά να σώση τήν τιμή της να σπώ, τό σπύ της.

—Αλλά κι' ένοχη να ήταν ο Στέλιος έ- πρεπε να έξετάσει πολύ για να έσκαρι- θώση τήν απόλυτη αλήθεια.

Πόσο εύκολα είχε παρασπρη ο άνθρω- πος αυτός ο τόσο ψυχραίμος ο' άλλες περιστάσεις.

Η Παυλίνα ήταν ωστόσο ίκανοποιημέ- νη. Τό φοβερό εκδίκητικό σκεδίο της εί- χε πετύχει. Τρία άνώμμο νράμματα, τό ένα πιο φοβερό από τό άλλο και η εκδί- κη της ήταν πέρια.

—Αν ο Στέλιος είχε λίγη κρίση, εύκολα θα μπορούσε να καταλάβη τό ψέμμα της. Αλλά ο Στέλιος ήταν ένοχος άπέναντί της. Οι τυψεις τόν έκαναν να πιστώση έτσι άδυσόβητα, αυτή τήν έξωφρενική

κατηγορία. Μ' όλο του τό σπαράγμό έ- νοιώσε πώς είναι παιδί σου η Βάντα; Θα τήν άγαπούσε έτσι αν ήταν ένοχο παι- δι;... Μα δεν νοιώθεις πως είναι τό παιδί της άγάπης μας; Δεν έξοεις πως τό δημιουργήσαμε έμεεις αυτό τό πλ- σμα, τάκι, πρίν απ' τό γάμο, μονάχα με τήν άγάπη μας; Δεν τήν καταλαβαίνεις πως είναι αίμα από τό αίμα σου, σάρκα από τή σάρκα σου;

Μά τώρα πιά δεν μπορούσε να μιλήσει έτσι. Και να μπορούσε δεν θα τόδελε α- κόμα. Μ' όλο της τό σπαράγμό ο άνόπος θρσαύος της τή μεδούσε.

Όταν έρριξε μέσα στή θαλίτσα του μερικά ρούχα ο Στέλιος τήν έκλεισε και στήθηκε μπροστά της.

—Πάρε μερικά ρούχα πρόχειρα, της εί- πε βραχνά. Δεν μπορεί να καθήσω να τή συμμαζέψω όλα. Συμμαζέψε τή έσύ κι' αύριο θα στείλω ένα άπόδρι να τή παρω.

—Ότι είναι δικό μου. Και τό ρούχα σου και τή θάβλια μου. Δεν θέλω να μείνει εδώ μέσα ούτε ένα μολύβι δικό μου γι' άνάμνηση. Όπως δεν θέλω ναχω κοντά μου ούτε μία καρφίτσα από αυτό τό σπύτι.

Έκανε λίγα βήματα προς τήν σκάλα. Έκείνη τή στιγμή γύρισε η Σένη με τή Βάντα από τόν περίπατο.

—Ο σπαρχμός ενός πατέρα

Μόλις τόν είδε τό παιδί, έτρεξε κοντα του κρεμάστηκε στο λαιμό του.

—Μπαμπά! Αύριο θα με πιάς έσύ περι- πατο:

—Ο Στέλιος έμεινε σαν άγαλμα κρα- τώντας τή θαλίτσα του στο χέρι.

—Η μικρή τόν, φίλος σουπτικά στο μα- γούλα.

—Είσαι θυμωμένος, μπαμπά; Τι έχεις; Δεν σου αιάς;

—Η Σένη κερωνμένη, κύτταζε τή θαλί- τσα τό Στέλιο τήν Παυλίνα που ατεκο- ταν με μάτια θγαλμένα από τίς κόγχες τους.

Κανένας δεν τολμούσε να πη λέξη. Κι' η Βάντα, με τήν παιδιάτικη άφέλεια της φώναζε:

—Δεν ζέρω έγώ τί έχετε σεις οι μεγά- λοι κι' όλο κρεμάτε μούτρα. Έγώ ζέρω πως θα με πιάς περίπτωση αύριο, μπαμπά.

Ήταν ακόμα κρεμωμένη στο λαιμό του.

Με μία κίνηση άπελπισμένη έλυσε ο Στέλιος τή χέρια του παιδιού.

—Η φωνή του άκούστηκε βραχνή: —Άρπάξέ με, Βάντα!

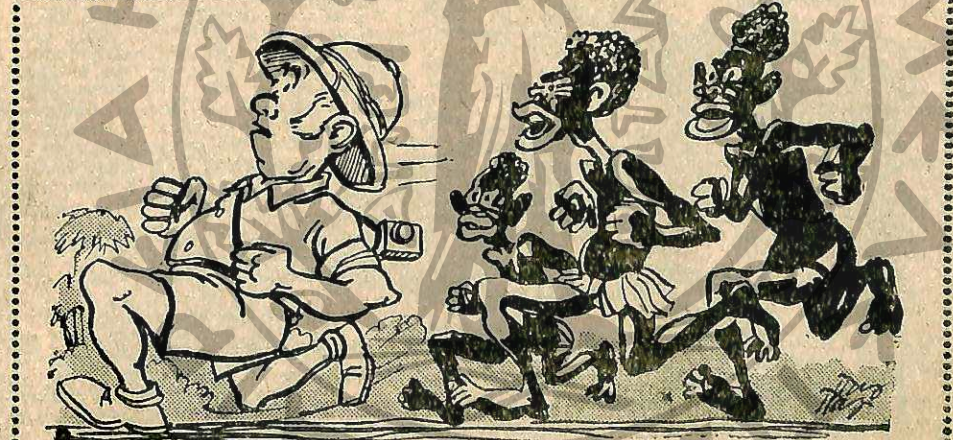
Τή κοριτσάκι κρεμάστηκε πιο σφιχτά άπάνω του. Τά χελακία του σούφρωσαν.

—Μά τί έχεις, μπαμπά; Είσαι θυμωμέ- νος μαζί μου; ρώτησε.

Καταλαβαίνοντας πως λίγο ακόμα και θα ξεσπασε σε λυγμούς ο Στέλιος με μία κίνηση φρενισμένη έσπρωξε τή μι- κρή από κοντά του. Και πρίν προφτάσει η μικρούλα να συνέλθη βρέθηκε στο δρόμο.

Είδη κι' έπαθε η Σένη να κάνει τή μι- κρή να συνέλθη. Τό κοριτσάκι άνασσα- ζόταν από τή άναφυλλήτα, έκλαιγε με πόνο με σπαράγμό σά μεγάλη νυνάικα. Δεν μπορούσε να μπει στή κεφαλάκι της πως ο μπαμπάς της, ο πατερούλης της που τή λάρρευε, της είχε φερθή έτσι.

—Η Σένη άνιχνε ακόμα για τήν τρανι- δία φανταζόταν πως θα είχε συμβη στί- μεταύ καμιά φοβερή σκηνή άνάμνη- στή άντρώπου και κοίμης σε λίγο τή...

ΚΥΡΙΟΛΕΣΙΑ!

—Σφιχθήτε παιδιά και τόν φάναμε!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

καὶ προσπαθώντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ
μὲ συνθησικὰ λόγια.

Ἡ Παυλίνα ἦταν ἀνίκητη, ὅχι μόνον
νὰ παρηγορήσῃ τὴν κορούλα τῆς ἀλλὰ
οὐτε καὶ νὰ τὴν ζυγώσει. Αἰσθάνονταν τὰ
χέρια τῆς νὰ τρέμουν μόνον ἀπὸ τὴν ἰδέα
πὺς θὰ χάσει αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ παιδί
ποὺ μὲ μίαν τῆς λέξι εἶχε κάνει δυστυχι-
σμένο γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν.

Ἡ Σένη τὸν δούσε, τὸ πλάγιασε, τὸ πα-
ρηγόρησε, τὸ κοιμήσε. Καὶ τότε πῆγε
κοντὰ στὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ ρώτησε:

—Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συνέβη
πάλι; Εἶδα τὸ Στέλιο μὲ τὴν βαλίτσα του;
Φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Φεύγει, ἀποκοιμήθηκε ἡ Παυλίνα.

—Ὁ κακούργος! φώναξε ἡ Σένη μὲ
μάτια ἀστραφτερά. Ὅποτε τοῦ δάσκαζε ἡ
καρδιά ν' ἀφήσῃ τὸ παιδί του; Νὰ σ' ἀ-
φήσῃ ὀριστικά; Πάει στὴ Λούση ε;

Ἡ Παυλίνα στριφονύριζε τὰ χέρια τῆς.
—Ὅταν σκέφθηκε τὴν ἐκδίκησιν τῆς δὲν εἶ-
χε προβλέψῃ αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὴ στιγμή
ποὺ θ' ἀναγκαζόταν νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὴ
τὴ φανταστικὴ ἐνοχὴ τῆς στὴν ἀδελφὴ
τῆς. Κι' ἴσως μίαν ἡμέρα, ἀργότερα, καὶ
στὴν ἰδίαν τῆς τὴν κόρη.

Τὰ μάτια τῆς Σένης πετοῦσαν ἀπὸ τὴν
θυμῶν. Ἡ Παυλίνα ἐσκύβε τὸ κεφάλι.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς πετάχτηκε, πέρασε τὸ
χέρι τῆς στοὺς ὤμους τῆς.

—Μὴ στενοχωριέσαι, γλυκεῖά μου ἀδελ-
φούλα, φώναξε. Καλλίτερα εἶσαι. Θὰ πον-
χάσουμε πιά! Ἐτοί θὰ γίνονται μοιραία.
Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοτινὰ. Καλ-
λότερα καὶ γιὰ τὴ Βαντὰ. Πέρα νὰ ζῇ μέ-
σα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ψυχρο-
τητας ποὺ τὴ μαράζωνε...

Ἡ Παυλίνα στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι
σκυφτό, παλεύοντας νὰ βρῇ τίς λέξεις
ποῦ πρεπε νὰ μεταχειριστῇ.

—Μὴ στενοχωριέσαι, φώναξε πῶς ζῶντὰ
ἡ μικρή. Θὰ δημιουργήσουμε τὴ ζωὴ μας
τώρα μόνες. Ἐννοία σου... Θὰ εἰμαστε
εὐτυχισμένες καὶ χωρὶς αὐτόν. Καὶ ποῖος
ζέρει, μίαν ἡμέρα μὲν νὰ περάσῃ ἡ
τρέλλα ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ νὰ ξαναρ-
θῇ. Τότε μπορεῖς νὰ τὸν συνεχώρησῃς, γιὰ
κατῆρι τοῦ παιδιοῦ, Παυλίνα. Ἀλλὰ κι'
ἀν δὲν ξαναρθεῖ κι' ἀν τὴν παντρευτῇ,
δὲν πειράζει. Τὸ γέλιο θὰ ξανακοιτῇ
στὸ σπῆτι μας. Ὅσο ἦταν αὐτὸς ἐδῶ ἦταν
ἡ δυστυχία σου. Τώρα, θὰ κλάψουμε λί-
γες ἡμέρες, ἀλλὰ θὰ παρηγορηθούμε.
Ἐδῶ, πεθαμένοι δὲν κινούνται.

Ἡ Σένη σιωπῶσα. Ἐκλαίει. Λυπά-
ταν παρ' ὅσα ἔλεγε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ Στέ-
λιο. Ἐπειδὴ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε σὰν
ἀληθινὸ ἀδελφὸ τῆς. Τὸν εἶχε γνωρίσει
ἀπὸ μικρούλα. Τὴν εἶχε χορεύει σὰν γό-
νατά του, εἶχε δεῖξῃ καὶ πρὸ οὐρανῶν ὑπ-
νῶν ἀκόμα, ἀληθινὴ ἀδελφικὴ ἀγάπη γι'
αὐτὴν. Εἶχαν παιδεῖ μαζί σὰν παιδιά καὶ
πάντοτε συνεννοοῦντο τόσο καλά! Πο-
νόσος ἡ Σένη τώρα καὶ γιὰ τὸ Στέλιο.
Ἀλλὰ, βέβαια μὲσα τῆς νικοῦσε ὁ θυμὸς
κι' ὁ πόνος γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς.

—Θὰ τὸν ξεχάσουμε φώναξε πνίγον-
τας τὰ δάκρυά της. Ἀς κλάψουμε λιγά-
κι, δὲν πειράζει. Θὰ τὸν ξεχάσουμε καὶ
θὰ ἔχουμε εὐτυχισμένες.

Ἡ Παυλίνα σκώθηκε. Κῦτταξε τὴν
ἀδελφὴ τῆς σὰν μάτια. Ἦταν κλωμὴ σὰν
πεθαμένη.

—Σένη! ψιθύρισε. Ἐέρεις γιατί ἔφυγε
ὁ Στέλιος ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Μὰ... γιὰ τί ἄλλο; Φαντάζομαι ὅτι...

—Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς τίποτε.
Σκέφθηκες τί μπορεῖ νάγραφε τὸ γράμμα
ἐκεῖνο πούλαβε;

—Ἐκεῖ οὐκ εἶχε μὲ τὸ γράμμα ὅτι ἔγινε;
φώναξε ἡ μικρή. Σιγούρα ἡ Λούση θὰ
τοῦγραφε κάτι φοβερό.

Ἡ Λούση δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τοῦ
στελνῇ γράμμα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Βλέ-
πονται κάθε μέρα.

—Τότε... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.
Σπῆγγοντας τὰ χέρια τῆς πούτρεμαν ἡ
Παυλίνα, πρόφερε τὰ φοβερά τὰ λόγια:

—Τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦγραφε πῶς ἡ Βαν-
τα εἶνε νεβὸ παιδί, πῶς δὲν εἶνε δικό του.

Ἡ Σένη δὲν κατάλαβε λέξι ἀπὸ τὴν ἀσχή.
Τὸ μυαλό τῆς θολωμένο, δὲν μποροῦσε
νὰ καταλάβῃ.

Κι' ἐπανελάβε σὰν χαζή:

—Πῶς ἡ Βαντα... δὲν εἶναι δικό του
παιδί... Τίποσ παιδί εἶναι;

—Δὲν καταλαβαίνεις; φώναξε μὲ σπα-
ραγμὸ ἡ Παυλίνα. Πῶς εἶναι παιδί ἄλλου
ἀντρά... πῶς εἶχε οὐκ εἶνε δικό του.

—Πανόγιά μου! ξεφώνισε ἡ κοπελλί-
τσα, κι' ὅλο τὸ αἷμα τῆς ἀνέβηκε σὲ κε-
φάλι. Τί ἀτιμία εἶναι αὕτη!

Καὶ τὴν ἄλλην στιγμὴν, φώναξε πάλι ἡ
Σένη:

—Εἶναι δουλειὰ τῆς Λούσης αὐτό. Ἀ-
τὴν ἀτιμία!... Αὐτὸ σκέφθηκε, γιὰ νὰ
τὸν κἀνῃ ν' ἀποφασίσῃ νὰ σ' ἐγκάτα-
λείψῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ, Ἡ συνέχεια

Μία Ἰουδιῇ στὶς Ἰνδιές

Οἱ Ἰνδιές ἦσαν πάντα θέατρο τῶν πῶ-
φικῶν, εὐνὰ καὶ ἀνηκούστων, δραμάτων ποὺ
ἀναφέρει ἡ νεώτερη ἱστορία.

Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε κι' ἐκεῖνο ποὺ ἐξ-
ετυλίχθηκε κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη
τὸ ἔτος 1857 καὶ ποὺ εἶχε γιὰ θλιβερόν
ἥρωα ἕναν Ἰνδὸ πρίγκηπα ἀπὸ τὴν φυλὴ
τῶν Μαχρατῶν, τὸν Νανᾶ-Σαχίμπ.

Ὁ τελευταῖος τῶν «πεσθῶν» ἡ ἀντιβα-
σιλεὺς τοῦ Ποναχ, εἶχε υἱοθετήσῃ, πρὶν
ἀπὸ μερικά χρόνια τὸν Σαχίμπ καὶ, πε-
θαίνοντας, τὸν ὥρισε διάδοχό του.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἀναγνώρισαν τὸν Νανᾶ Σα-
χίμπ ὡς κληρονόμο τοῦ «πεσθῶν», ὅχι
ὅμως καὶ ὡς διάδοχο τοῦ θρόνου του.

Ἐτοί, ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ πῆρε στὴν κα-
ταχὴν τοῦ φρουρίου τοῦ Μπιντούρ, ποὺ
βρισκόταν στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη, ἕνα ἄλ-
λο ἀνάκτορο, ποὺ ὑψωνόταν ἐπὶ σκόν-
τα στὸν ἱερό ποταμὸ σὲ μικρὴ ἀπόστασι
ἀπὸ τὴν πόλιν Κουανπούρ καὶ τοὺς ἀμυθ-
τοὺς θαλασσοῦ τοῦ «πεσθῶν». Δὲν εἶχε
ὅμως καμμία πολιτικὴ ἐξουσία.

Ἀλλωστε, ὁ Νανᾶ Σαχίμπ δὲν ἔκαμε
τίποτε γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ θρόνο τοῦ
Ποναχ καὶ φαινομενικὰ ἔδειχνε πῶς ἦταν
εὐχαριστήμενος γιὰ τὴν τερροστία περιου-
σία ποὺ εἶχε κληρονομήσῃ. Ἡ ζωὴ του ἤρ-
χισε τότε νὰ κυλῇ μέσα ἀπὸ τὴν πολυτέλεια
καὶ τὴν κλιδο, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων μεσαρ-
χῶν τῶν Ἰνδῶν.

Σαφνικὰ, στὴ Δελχί, συνέβη ἕνα ἀπρο-
σδόκητο γεγονός. Ἐνὰς Ἀγγλὸς φρουρὸς
τῆς πυριτιδοποθήκης τῆς πόλεως πῆρε μίαν
ἡμέρα μέσα ἀπὸ τὸ κύπελλο ἐνὸς ἱθαγενούς
στρατιώτου ἀπὸ ἐκείνου ποὺ ὑπηρετοῦ-
σαν στὸν ἀγγλικὸ στρατό. Ὁ τελευταῖος
ἐξωργίσθηκε καὶ εἶπε στὸν Ἀγγλὸ φρου-
ρὸ πῶς τὰ χεῖλη του εἶχαν μολυνεῖ τὸ κύ-
πελλό του γιατί ἦσαν χεῖλη βεβήλου.

Ὁ Ἀγγλὸς γέλασε.

—Βρίσκεσαι, λοιπόν, πῶς τὰ χεῖλη μου
ἐμύλυναν τὸ κύπελλό σου; τοῦ ἀπάντησε.
Ἄλλα γιατί δὲν λές τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ φυ-
σάκια τῆς καραμπινὰς σου, ποὺ εἶνε ἀλειμ-
μένα μὲ λίπος χοίρου; (Ὅπως εἶνε γνω-
στό, ὁ χοῖρος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς
καὶ τοὺς Μουσουλμάνους ὡς ζωὴ ἀκάθαρ-
το καὶ καταραμένο ἀπὸ τοὺς θεοὺς).

Ὁ Ἰνδὸς στρατιώτης ἔμεινε κατάπλη-
κτος. Γιατὶ οὐτε αὐτὸς οὐτε κανεὶς ἄλλος
εἶχε σκεφθῇ ποτέ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Σὲ λίγο, ἡ καταπληκτικὴ εἰδησιὴ εἶχε
κυκλοφορήσῃ σ' ὅλη τὴν πόλιν προκαλόν-
τας μεγάλη ἀναταραχὴ μετὰ τοῦ ἱθαγεν-
ούς πληθυσμοῦ.

Μερικὲς ὁδομαδὲς ἀργότερα, ξέσπασε
ἡ ἐπανάστασις, ποὺ ἐγκαίνιασθηκε μὲ τὴν
σφαγὴν ἐκατοντάδων Ἑυρωπαίων μέσα στὴν
Δελχί.

Ὁς τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ ἐπανάστασις
φαίνεται ὅτι εἶχε λαϊκὸ χαρακτῆρα καὶ
κανεὶς δὲν ἐμφανίζονταν ὡς ἀρχηγὸς τῆς.

Κατὰ τὰ τέλη Ἰουνίου, ὅμως, συνέβη τὸ
ἑξῆς:

Ἐκατὸν τριάντα ἔξιν Ἑυρωπαῖοι, ποὺ ἔ-
μεναν σὲ φοντιγκάρ εἶχαν ἐγκαταλει-
ψῃ θισακτικὰ τὴν πόλιν, γιατί ἡ ἐπανάστα-
σις εἶχε ἐκδηλωθῇ καὶ ἐκεῖ. Καθὼς διέ-
σχιζαν τὸν Γάγγη, σκέφθηκαν νὰ ζητή-
σουν προστασίαν ἀπὸ τὸν Νανᾶ-Σαχίμπ,
ποὺ ὁλοὶ ἐγκωμιάζον τὴν ἀνώτερη μόρφω-

οἱ του καὶ τὴν εὐγένεια τῶν τρόπων του.

Ὁ Νανᾶ-Σαχίμπ τοὺς δέχθηκε προαν-
ματικά σὲ ἀνάκτορό του τῆς Μπιντούρ.
Ἀλλὰ, τὴν ἰδίαν ἡμέρα, διέταξε νὰ τουφε-
κίσουν ὅλους τοὺς ἀνδρᾶς. Μόνο οἱς γυ-
ναῖκες καὶ τὰ παιδιά χάρισε προσωρινὰ τὴ
ζωή.

Ἐπειτα, ἔτρεξε στοὺς στρατιῶνες τῆς
φρουρᾶς τῆς Κουανπούρ εἶπε στοὺς ἱθα-
γενεῖς στρατιῶτες ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ὁ ἀρχι-
γὸς τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀγ-
γλῶν καὶ τοὺς παρσκήνους νὰ βαδίσουν
ἐναντίον τοῦ Δελχί.

Πλήθην Ἰνδῶν ἄρχισαν νὰ συρρέουν
ἀμέσως κάτω ἀπὸ τίς σημαίες του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀγγλὸς στρατηγὸς
Βέλερ μαζί μὲ 250 Ἑυρωπαῖους εἶχαν
κλεισθῇ σὲ νοσοκομεῖο τῆς Κουανπούρ.
Ὁ Νανᾶ-Σαχίμπ τοὺς ἐπέμεινε νὰ παραδο-
θοῦν, ὀρκιζόμενος ὅτι δὲν θὰ πάθαιναν
τίποτε καὶ ὅτι θὰ μπορούσαν ν' ἀποσυρ-
θοῦν στὴν πόλιν Ἀλαχαμπάν, σ' ἀπόστα-
σι 190 χιλιομέτρων.

Ὁ Βέλερ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί
τοῦ πείσθηκαν στοὺς ὅρκους τοῦ Νανᾶ-
Σαχίμπ καὶ ἐπιβιβάσθηκαν σὲ 20 βαρκες
γιὰ νὰ φύγουν. Ἀλλὰ, μόλις ἀπομακρυν-
θηκαν ἀπὸ τὴν Κουανπούρ ὁρμή σὲ ὁρί-
ζες ἀρχισαν νὰ πέρθουν πάντα στὶς ὄχ-
θες.

Οἱ ὀδίδες αὐτὲς προερχόνταν ἀπὸ με-
ρικὰ κανόνια, ποὺ ὁ Νανᾶ-Σαχίμπ εἶχε
κρύψει κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ὅλες οἱ θάρκες καταποντίσθηκαν, συμ-
παρασύροντας σὲ θυθὸ καὶ τὸ ἀνθρώπινο
φορτίο τους. Ἐκτός ἀπὸ κείνη ὅπου βρι-
σκόταν ὁ στρατηγὸς Βέλερ. Ὅσοι, ἐξ Ἀλ-
λου ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς κατάρρευσαν νὰ
φτάσουν στὴν ἑρρά, ἔπεσαν στὰ χέρια τοῦ
Νανᾶ-Σαχίμπ.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁμορφὴ Μώντ,
ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ Βέλερ.

Ὁ Νανᾶ-Σαχίμπ τὴν εἶχεν ἀναπῆσαι
ἄλλοτε, χωρὶς ἐκεῖνη ν' ἀνταποκριθῇ σὲ
αἰσθημὰ του. Γύρω ὅμως τὴν εἶχε στὴν ἑ-
ξουσία του καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ τὴν
παρέδωκε σ' ἕναν ἱθαγενὴ ἀρχηγὸ ἕνα
«σῶθαρ», ποὺ, ἀφού ἱκανοποιήσε τὰ κτη-
νώδη ἐνοχτικὰ τοῦ μπροστά σ' ὅλο τὸ
στρατοπέδο, τὴν ὠδήγησε κατόπιν σὲ σπῆ-
τι του.

Ἐκεῖ, ὁ ἱθαγενὴς ἀρχηγὸς ἤπιε ἄφθονο
κρασί καὶ κατόπιν ἀποκοιμήθηκε μ' ἕνα
βαρὺν ὕπνο. Σὰν νύξ Ἰουδιῇ ἡ Μώντ πῆ-
ρε τότε τὸ κυρτὸ ξίφος του ποὺ κρεμόταν
σὲ μίαν γωνία τοῦ δωματίου καὶ τοὺς ἔκοψε
πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι.

Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησιν τῆς δὲν περιωρίσθηκε
σ' αὐτὸ μόνον. Ἀνεκφάλησε ἐπίσης τὴν
μητέρα τοῦ «σῶθαρ» τὴν σὺζυγό του καὶ
τὰ δύο παιδιά του.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μακελιὸ ρίχτηκε
σὲ πηγάδι τοῦ σπῆτι.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Νανᾶ-Σαχίμπ μόλις
ἰσὺ πληροφόρηθηκε αὐτὸ ἦταν τρομερὴ.
Συγκέντρωσε περὶ τὸ διακόσιον γυναῖκα-
ποῖδα Ἑυρωπαίων καὶ διέταξε νὰ τὰ σφα-
ξοῦν καὶ νὰ τὰ ρίξουν μέσα σὲ ἴδιο πη-
γάδι.

Ἀλλ' ἐνῷ συνεχιζόταν, ἀκόμη αὐτὴ ἡ
φρικαλέα ἀνθρωποθυσιὰ ἐμφανίσθηκε Ἀγ-
γλικὸς στρατός στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως.
Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ χάνουν. Πέ-
ταξαν τότε ζωντανὰ μέσα σὲ πηγάδι ὅσα
γυναῖκαποῖδα δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ
σφάξουν κι' ἔρριξαν ἀπὸ πάνω μεγάλες
πέτρες, ὡς ποὺ ἔφραζαν ἐντελῶς τὸ στό-
μιό του.

Τὸ τέλος τοῦ ἐπιόρκου Νανᾶ-Σαχίμπ ἦ-
ταν ἀνατριχιαστικόν, γιατί καὶ οἱ θεοὶ τὸν
εἶχαν μισήσει ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε πα-
ραβῇ τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε κάμει στὴν
Κουανπούρ.

Ἀφού νικήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀγγλούς,
κατέφυγε μαζί μὲ τὴν εὐνοούμενὴν του
Ντυάμα, σὲ Νεπάλ, ὅπου πῆγε νὰ προ-
σευχθῇ σ' ἕναν ὑπόγειο ναὸ τοῦ Σίβα.
Τὸ ὁμοῖωμα τοῦ θεοῦ ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ
ἕνα συμβολικὸ σῶρ ξύλων, ὅριον μ' ἐκεῖ-
νους ποὺ φτιάχνουν οἱ Ἰνδιές γιὰ τὴν
καύσι τῶν νεκρῶν. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν εἰ-
κονικὴ πυρὰ ἀνέβαινε ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε
νὰ προσευχθῇ σὲ Σίβα.

Ἐτοί ἔκαμε καὶ ὁ Νανᾶ-Σαχίμπ, κρα-
τῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ὁμορφὴ Ντυάμα.

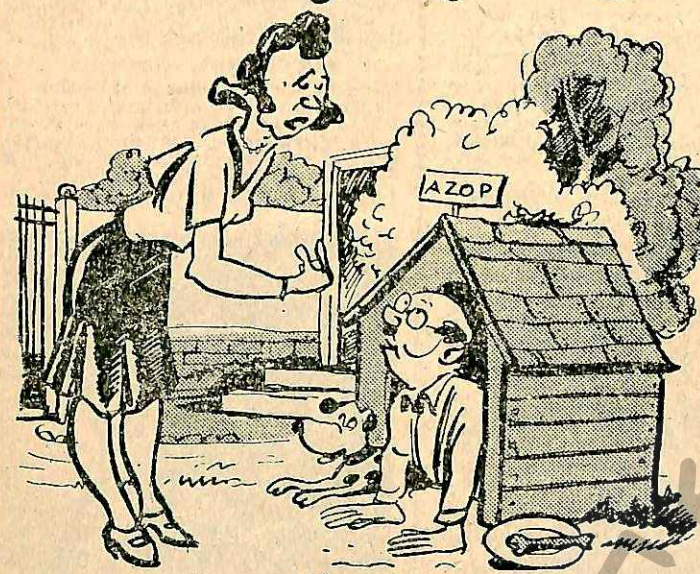
Ἀλλ' ἕνας θρύλος λέει πῶς τὰ ξύλα
ἐπίασαν ξαφνικὰ φωτιά καὶ πῶς ὁ Ἰνδὸς
πρίγκηψ καὶ ἡ φίλη του ὄρθηκαν ἕνα οἰκ-
τρό θάνατο ἀνάμεσα στὶς φλόγες.

Τὸ βέβαιο εἶνε πῶς ἀπὸ τότε κανεὶς
δὲν ξανάκουσε νὰ γίνετο λόγος γιὰ τὸ
Νανᾶ-Σαχίμπ καὶ τὴ Ντυάμα.

—Μαμά, μὴ φροντίσης
γιὰ παραδουλεύτριά. Θα
σοῦ στελῶ αὐριο τὸ Βα-
σιλακή!...

ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
Ἡ σύζυγος Μπά!
Τι βλέπω; Ἦρθε κι' ὁ
λας ἡ μαμά...

Αντε, ἀντρούλη μου. Ἐβγα ἐξω, ἡ μαμά ἔφυγε!...

Εγώ τι νὰ πῶ που τὰ τραβῶ 30 χρόνια!...

—Τι; Δυστυχῆμα τὸ λετέ αὐτὸ κυρ ἀστυνόμε... Κάθε
ἄλλοι Ἦταν ἡ πεθερά μου!...

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ γιά την τουαλέττα...

... που είναι καλλίτερα να μην τις έχετε

Ξέρετε αλήθεια πως είναι ανεπιθύμητες οι προλήψεις που επικρατούν γύρω από τα διάφορα αντικείμενα της τουαλέτας σας; Αν γαμπτές, αναννώτριες, Μερικές μάλιστα απ' αυτές θα τις έχετε και σεις χωρίς αμφοβολία. Όσο για τις υπόλοιπες θα μπορούσατε να τις βρείτε εύκολα στις φίλες και τις γνωστές σας.

Φυσικά, θα ήταν καλύτερο να μην έχετε καμιά απ' αυτές. Άλλα ποιά γυναίκα θα μπορούσε να καυχήθῃ πως δεν έχει προλήψεις και πως δεν τρέμει κάθε τόσο μήπως κάμει από απροσεξία κάτι που «θα της βγῇ σε κακό»;

Νά, πρώτα-πρώτα μερικές προλήψεις για τα κομμάτια.

Δαχτυλίδι. — Αν το δαχτυλίδι που φορείτε είναι λιγάκι μεγάλο, έτσι που να γυρίζει ελεύθερα γύρω από το δακτύλο σας, αυτό σημαίνει πως ο σύζυγός ή ο αγαπημένος σας σας είνε πιστός άλλ' επίσης ότι ή έρωτική ή η συζυγική ζωή σας είνε γεμάτη από φιλονεϊκές και μικροσκοπικότητες.

Έξ' άλλου, δεν πρέπει να ξεχνάτε πως δεν είναι σωστό να δίνετε το δαχτυλίδι σας σε μια φίλη σας και να της επιτρέπετε να το δοκιμάσει. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να δημιουργηθῇ ένα ρεύμα συμπαινώσεως μεταξύ της φίλης σας και του προσώπου που σας χάρισε αυτό το δαχτυλίδι.

Μπρελόκ. — Υπάρχουν πολλά «μπρελόκ» που θεωρούνται σαν «πόρτ-μονέρο», όπως ένας ελέφαντας ένα ποικίλο, ένα άνθος, ένα γουρουνάκι κτλ. Προσέξτε, όμως! Δεν πρέπει να βάσετε μαζί ένα ναυτάκι κι' ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα. Καθένα απ' αυτά χωριστά φέρνει ευτυχία. Και τα

δύο μαζί, όμως, φέρνουν δυστυχία.

Πόρπες. — Προσέχετε τις πόρπες, κορφίτσες, βελόνες, παρμάνες κτλ. Αν συμβῇ να γρατσουνίσετε μ' αυτές το χέρι σας λοξά, αυτές σημαίνει πως θα δοκιμάσετε σύντομα μια μεγάλη απογοήτευση. Τουναντίον, θα αισθανθῆτε χαρά αν το γρατσουνίμα ακολουθήσῃ την ευθεία του χεριού, του προσώπου, του κορμιού σας κτλ.

Περιδέραια. — Θέλετε να τα έχετε καλά με την τύχη; Τίποτε το απλούστερο. Προσπαθήστε ν' αποκτήσετε ένα περιδέραιο από επτά μεγάλα μαργαριτάρια ή επτά μεγάλες χάντρες από ελεφαντόδοντο. Το περιδέραιο αυτό θα σας προστατεύη ειδικότερα έναντι των κατατρεγμών της τύχης, των ατυχημάτων και της απιστίας του ανθρώπου που αγαπάτε.

Κάλτσες. — Σας έφυνε ένας πόντος; Δεν είναι μόνο η καταστροφή της κάλτσας που πρέπει να σας λυπηθεί. Το σημαντικώτερο είναι πως ο πόντος που έφυνε αποτελεί ένα προμήνυμα πως κάποιο σχέδιό σας θ' αποτύχῃ.

Κουμπιά. — Σας έσπασε ένα κουμπί; Θα συναντήσετε μια σοβαρή δυσχέρεια εντός της ημέρας. Αν πρόκειται για κουμπί γαντιού, δ' άνθρωπος που αγαπάτε δεν θα έρθῃ στο ραντεβού που σας 'έχει δώσει.

Καπέλλα. — Το καπέλλο πάνω στο κρεβάτι θεωρείται ανέκαθεν σαν προμήνυμα θάνατου.

Αν τη στιγμή που φορέτε το καπέλλο σας αλλάξετε ξαφνικά γνώμη και διαλέξετε ένα άλλο στη θέση εκείνου που είχατε δοκιμάσει πριν αυτό σημαίνει πως θα δοκιμάσετε εντός της ημέρας μια μεγάλη απογοήτευση.

Υποδήματα. — Αν μια από

τις σόλες των παπουτσιών σας ξεκολληθῇ ξαφνικά και άρχισῃ να χτυπῇ πάνω στο δάσος, ή τυχῇ σας επιφυλάσσει μια από τις μικρές ευνουίες της.

Αν σας φύγῃ, όμως, το τακούνι σας, αυτό σημαίνει πως ο σύζυγός σας θ' αποκτήσῃ μια τυραννική υπεροχή πάνω σας.

Εσώρουχα. — Αν φορέσετε ανάποδα τα εσώρουχά σας θα έχετε τύχη όλη την ημέρα. Έκτος αν αντίφθῃτε το λάθος σας και απευστείτε να το επανορθώσετε. Στην περίπτωση αυτή, ή κακοτυχία θα σας συνοδεύῃ σε κάθε σας βήμα.

Γουνάρικα. — Προσέξτε μην σας πέσῃ κάτω ή γούνα σας! Θα δοκιμάσετε μια προσβολή που θα σας λυπηθῇ πολύ.

Κάτι άλλο τώρα. Αν είσατε μαζί μ' έναν άνδρα, ή σὺρά της γούνας σας πρέπει να είνε πρὸς τὰ αριστερά. Αν είσατε μαζί μ' ένα γυναίκα, βάλετε την σὺρά πρὸς τὰ δεξιά. Έτσι, εσφαλίζετε την υπεροχή ή πέναντι του προσώπου με το οποίο είσατε μαζί.

Ζαρετιέρες. — Έκαστε τις ζαρετιέρες ή τις καλτσόδετες σας; Προσοχή! Ο σύζυγός ή ο αγαπημένος σας σας άπατούν.

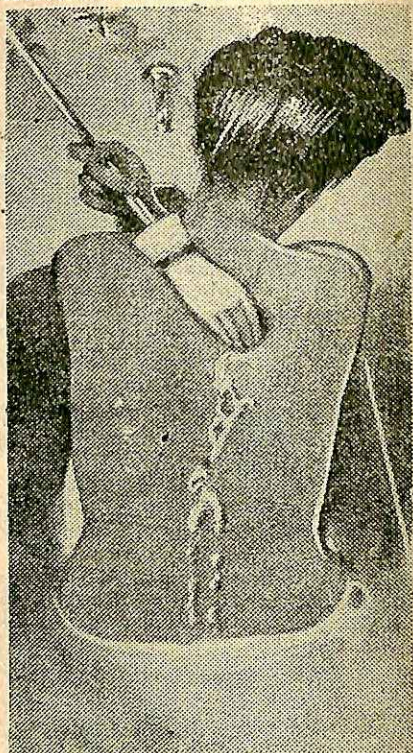
Φορέματα. — Μία πολλά προλήψεις λέει τέλος πως μία νέα δεν πρέπει να δάξῃ ούτε δελονία και πολύ περισσότερο να ράβῃ μόνη της το νυφικό της φορέμα. Γιατί στην περίπτωση αυτή η συζυγική της ευτυχία θ' άπειληθῇ από πολλούς κινδύνους.

ANTPE NIZEPAN

Η «δημοκρατία» των καταδίκων

Πρό μηνών, έφτασαν λαθραία μ' ένα ιασιφόρο στις ακτές της Βενεζουέλας 16 δραπέτες των κατέρνων της Γουάιννας. Η άστυνμία συνέλαβε τους περισσότερους απ' αυτούς και τους έστειλε στα κάτεργα της νήσου Γκουαζάμα, όπου δεν μπορεί κανείς να δραπέτευῃ, γιατί φρουρούν ολόγυρα οι καραβιοί και τα τρομερά «ράγια» (φάρια που το τσιμπήμα τους είνε θανατοφόρο). Όσοι έφευγαν απ' τους άστυνομικούς, αντιμετώπιζαν άκόμη τα τεράστια μυμήνια «μπαράκος» που ρουφούν το αίμα και τα μικρά κι' ακόρταγα κουνούπια. Τέλος όμως, βρήκαν άσυλο στην περίεργη «δημοκρατία» που έχει ιδρυθῇ πρό ενός αιώνα στις έρημες ακτές της Βενεζουέλας από δραπέτες των κατέρνων.

Στην παράξενη αυτή «δημοκρατία», όλοι οι άντρες είνε λευκοί κι' οι γυναίκες μεύρες. Ο άρχηγός και δημιουργός αυτής της άποικίας είνε ένας γέρος 100 ετών περίπου. Έχει άποκτήσει άπολυταρχική εξουσία, όφου κατένιξε πολυάριθμες εξέγερσεις των άνησυχων υπηκόων του. Ο λατός μέλη της «δημοκρατίας» μισούν τον πολιτισμό και δεν πηγαίνουν ποτέ στις πόλεις της Βενεζουέλας. Όταν μία γυναίκα είνε έτοιμήγεννη, τη βάζουν σ' ένα περαστικό πλοίο λαθρεμπόρων και τη στέλνουν στην Τρινιντάντ για να βρῇ κατάλληλη περιποίηση και για ν' αποκτήσῃ το παιδί της άγγλική υπηκότητα. Η άστυνμία της Βενεζουέλας προτιμά να «άγνοῇ» την άποικία αυτή των καταδίκων.

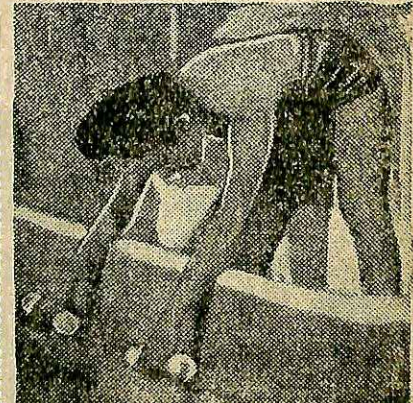

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΑΠΟΥΝΙΑ

Πώς μπορείτε να σαπουνίσετε την... πλάτη σας; Μόνη σας, άσφαλως δεν θα το κατορθώσετε ποτέ σας. Άλλά στην Αμερική έφευρέθηκαν άπλουστατά τα «σαπουνένια χέρια». Τα «χέρια» αυτά τα βρίσκει κανείς σ' άλλα τα καταστήματα καλλυντικών.

Έπίσης μπορείτε να προσφέρετε στην έκλεκτή σας ένα πολυτελέστατο σαπούνι σε σχήμα καρδιάς...

Αν πάλι θέλετε να κάμετε γυναικείες άσκησεις την ώρα του μπάνιου σας μπορείτε θανυμάσια να χρησιμοποιήσετε άλλτρες... από σαπούνι!

ΕΝΑ ΝΗΣΑΚΙ στο Σαρωνικό

Του συνεργάτου μας
X. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Το Αιγινήτικο καϊκάκι που δέχτηκε να μᾶς περάσῃ στ' ανοιχτά της Λειψοκουτάλας και να σκαλώσῃ, έπείτα, για νὰ ξεψαρκάρουμε για λίγες ώρες στο ιστορικό αυτό βραχονησάκι του Σαρωνικού, ξεκίνησε απ' το λιμανάκι της Αίγινας κατά τις 5 το πρωί.

Όλογιάλη ή θάλασσα, εκείνη την ώρα που υόλις γλυκοάραζεν ή αύνη, άστραφε και παγινίδιζε με το δροσερό αεράκι και γάιδευε τα πλάινά του καϊκιού, τα ράντιζε με τον άφρό της και του κελαϊδούσε μυστικά και μπιστεμένα.

Μόλις το σχοινί λύθηκε, άρχισε το καϊκι να τραμπάλλεται. Και σιγά-σιγά, μουδιασμένο θαρρείς απ' το καθιστό γλύστορσε στα νερά σαν πάπια και τράβηξε προς τ' ανοιχτά. Έδώ τώρα ζωντανεύει ή «Παγὰ Λαλέουσα» του Νιρβάνα, της ύψατης χαράς ο πρώτος στίχος:

«Φύσ' άνεράκι άπόκοσμο
που σε πολυπροσμένω...»

Ήταν όμως και ή πρώτη χαρά της αύνης που σαλπάρουμε. Ξεδιπλώθηκε και άνοιξε και τεντώθηκε το πανάκι κι' ο καπετάνιος έβαλε πλώρη πρὸς τὸν κόρφο της Κούλουρης, για νὰ ναντζώσῃ έπειτα, με τις γοαφικές κοροδέλλες του στην Ψυτάλεια. Με το πρώτο ανάβλημα του ήλιου έλαμψε, σε λίγο, υποστάμας ή Αταλάντη — το νησάκι που βρίσκεται μπροστά στην Ψυτάλεια — και τ' άλλα τα γύρω απ' την Αίγινα μικρότερα βραχονησάκια, και σε διάφορες άποστάσεις, φωτίζονταν σιγά-σιγά το Άγκιστοι, ή Κυριά, το Σπαλαθρονήσι, το Τροαήλι, ή Ψηλή το Σταχτερό, ή Πλατεία και ή Λαγονούσα.

Γοαφικός νησόκοσμος έλαμπε γύρω μας και το θέαμα του — γνώριμο απ' την έποχή που ψάρευε ο Αλεξανδρος Ζαΐμης στο Σαρωνικό με τις δυο ψαρόδακές του — μες την ώραιότερη ώρα της αύνης, γίνεται φάντασμα. Καθώς κοντοζυγώνουμε στην Ψυτάλεια, ο Αιγινήτης καπετάνιος γεμάτος καλωσύνη μᾶς λέει ότι όλος ο ναυτικός κόσμος, το νησί δεν το έέρει για Ψυτάλεια. Το έέρει και το λέει: Λειψοκουτάλα. Χρόνια τώρα.

Έτσι, τόνεζαν, μᾶς λέει, οι παπούδες μας και οι γιανιάδες μας και όλος ο κόσμος που δουλεύει στο πέλαο εδώ και τόσα χρόνια. Ψυτάλεια το λέν οι δασκαλοί!

Παραλλαγή, λοιπόν, στην δημόδη ναυτική γλώσσα άγνωστο από πόσα χρόνια. Μερικοί την σχετίζουν και με το σνήμα του νησιού που μοιάζει σαν μεγάλη κουτάλα με κ' μένο χέρι. Όπωςδήποτε, πρόκειται, με λίγα λόγια, περί μεγάλου βράχου μέσα στην θάλασσα, που έκει, όμως, αξιοσημείωτες ιστορικές παραδόσεις σχετικές με την ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π. Χ.).

Όταν ή ελληνική άλκή δοάσθηκε, τότε, και πάλι ο Περσικός στρατός, όσος έμεινε στα νικημένα καράβια των έπιδρομένων, αποδιδάσθηκε στο βραχονησάκι της Λειψοκουτάλας, όπου πίστεψε ότι βόηκε σιγύρω προσφυγικό καταφύγιο. Άλλά γελάσθηκε. Έδώ τον πρόλαβε ο ελληνικός στρατός με άρνην των Άριστειρή πούτασε απ' το άκρωτήριο της Κούλουρης, τον Κυνοσούρη και τον άφάνισε. Αυτός ήταν και ή έπίλογος της πολυδίηνης ναυμαχίας της Σαλαμίνας.

Στην Λειψοκουτάλα λοιπόν, που

είνε μνημείο της μεγάλης δόξας των άρχαιοελληνικών χρόνων υπάρχει και κάποιο άλλο μνημείο που σχετίζεται με την πρώτη έποχή των Όθωνικών χρόνων.

Το μνήμα της Λουΐζας! Λένε οι Κουλουριώτες.

Οι γλάροι και οι γλαροπούλες της έκδοομικής παρέας μας, για και ήρθαμε στην Λειψοκουτάλα, έζήτησαν, μετά το μπάνιο, να ιδούν και να μάθουν αυτό το περίφημο μνήμα. «Ήθελαν ν' ακούσουν τα περίεργα περιστατικά με τα όποια άνοιξε έδώ άπρόοπτα, ο τάφος μιας άμορφης κοπέλλας της ώραιότερης και μεγαλύτερης από τα τέσσερα κορίτσια του Βαυαρού προέδρου της Όθωνικής Αντιβασιλείας κόμπτος Αρμανστεργκ.

Αυτά τα περίφημα ώμορφοκόριτσα ήσαν: ή Λουΐζα, ή Σοφία, ή Καρολίνα και ή Μαρία. Όταν πρωτοέφτασαν οικογενειακώς στην Ελλάδα (1833) το πρώτο ήταν 19 ετών και το μικρότερο 12. Θάμψωναν, τότε, τη νεολαία της έποχής με την ώμορφιά τους. Και όταν έβγαιναν περίπατο μαζί με τον νεαρό Βασιλέα Όθωνα έφιπτες όδες, σαν άμαζόνες στα περίχωρα και τα προσέτεια των Αθηνών (1834-35), ο λαός έλεγε ότι ήταν το «ναρέμ» του Βασιλιά!

Ο μακαρίτης ο Χοστίδης, που ήταν φλογερός οίλος του ώραιού, την πρώτη φορά που τις είδε, είπε στον Ψύλλα:

— Σίγουρα ήρθαν για να παλαδώσουν τους Αθηναίους!

Άλλά «τα πάντα ματαιότης, ματαιότητων!» Μπροστά μας τώρα ύψώνεται το μνημείο της Λουΐζας που είχε παντρευθῇ, στο 1835, τον Έλληνια Στέφανο Καντακουζηνό συγχρόνως με την αδελφή της Σοφία, που ήπες τον μικρότερο άδελφό του Δημήτριο Καντακουζηνό — της άρχοντικής οικογένειας της Βλαχίας.

Το ναυήλιο, όμως, ταξίδι του πρώτου ζευγαριού — κάποιος τους μάτισε, έλεγαν τότε — είχε τραγικό τέλος. Πήγαν κι' έμειναν στην Πόλη, σ' ένα έσοχικό σπίτι συγγενικής οικογένειας του ναυπηγού. Για κακή τους τύχη, τότε, έπίδημία πανώλους ενέσκηνην εκεί και άρχισε να θεορίξῃ κόσμο.

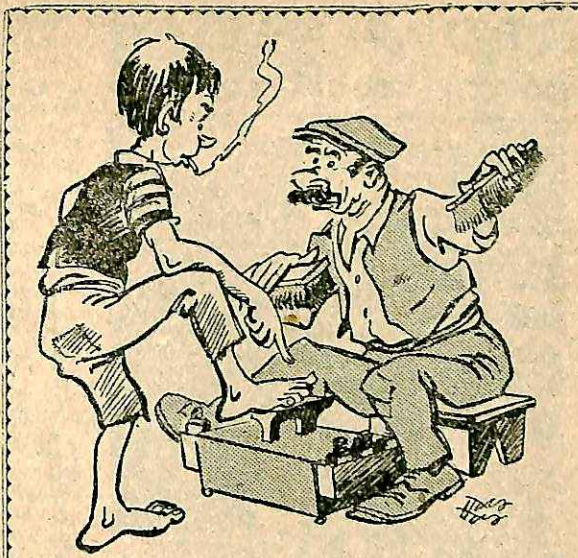
Διέκοψαν οι νεόνυμφοι την διαμονή τους πριν να τελειώσῃ ο μνῆας του μέλιτος. Μπήκαν σ' ένα φορηγό γαλλικό καρόβι και γύριζαν στην Πειραιά, όπου είχαν άσπίσει καραβίνα για κάθε καρόβι που προήκοιτο απ' την Πόλη. Και στο ταξίδι μὲν πέρασαν καλά. Όταν έφτασαν, όμως, στο λοιμοκαθαστήριο στὸν Άγι Γιώργη, στὸν κόρφο της Κούλουρης, ή ώραιότερη νηοπαντοή Λουΐζα, καθώς καμάρωνε στο κατάρταμα, πλάι στὸν άντρα της με το θέαμα της Ακροπόλεως, έπεσε έξαφνικά άναίσθητη στην άγκαλιά του.

Την μετέφεραν, άμέσως, στο Ιατρείο του λοιμοκαθαστηρίου, όπου ο γιατρός διεπίστωσε την φοβερή έπίδημική νόσο, της όποιας το μικρόδιο είχε πάσει — ποιος έέρει πως — απ' την Πόλη. Μέσα σε 48 ώρες ξεψύχησε στην άγκαλιά του άντρας της που δεν ήθελε να την άποχωισή και πεθαμμένη άκούη.

Τότε ειδοποιήθηκε ή οικογένεια Αρμανστεργκ και αποφασίσθηκε να την θάψουν στην Λειψοκουτάλα όπου και της έκαμαν το ώραιό μνημείο, με βάση από Πειραιά λίθο και με ύψωμα από Πεντελικό μαρμαρό.

Αυτό ήταν το τέλος της ώμορφης κοπέλλας του προέδρου της Όθωνικής Αντιβασιλείας. Ήταν της υίρας της γραφῆς να θυμίζῃ, με το μνήμα της, μέσα στο Σαρωνικό, την έποχή των νεανικών χρόνων του Όθωνος και την περιπέτεια της οικογένειας της στην Ελλάδα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Ποδσεξέ τα, μπάρμπα! Είνε «βεριτάμπλ» νάυ λονι!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Τηλέφωνο

Αποφασίστηκε εν τέλει του τηλεφώνου ν' αυξηθούν δημαντικώς τα τέλη και θα πληρώνουν όλοι αυτοί που διαρκώς τηλεφώνουν (νύου)

την ώρα τους για να περναύν!...

Φορολογούνται φυσικά όλοι οι συνδιαλέξεις, μα θα τανε προς όφελος πολύ της Εταιρείας αν έμπαινε ένας μετροπτης που να μετρά ή λέξεις και να υπήρχε πρόστιμο κατά της φλυαρίας.

Μέτρο θα ήταν άριστο κι' από τα πρακτικά αν λέξεις υπελαδιναν εις τα τηλεφωνήματα, όποτε είνε βέβαιον, τα πλείστα θηλυκά θάπαυαν στο τηλεφώνο να λέν... μυθιστορήματα!

Νέτιος πόλος

Τι συμβαίνει τώρα προς και ή κάθε μία χώρα έξερευνητου μεγάλου προσπαθεί να παίξῃ, ρόλο κι' όλο άποστολές σκαρώνει για τον Νότιο τον Πόλο.

Η Ρωσία, ή Γαλλία ή Άγγλία ή Βραζιλία, ήνωμένες Πολιτείες και ή Νότιος Αφρική, όλες προσπαθούν να κάνουν ταξιδιά ως εκεί...

Φαίνεται στὸν κόσμο όλον έπιασε μεγάλη ζέση λυώνει ή δολία ή ανθρωπότης σαν πεντάρικο άνιο (κέρ) κι' έτσι τρέκουνε στὸν Πόλο, δικαιοτάτα! Τουτέστι να εξασφαλίσουν πάγο, όσο είνε καλοκαιρί!

Οι μουσικοί

Τρεις λαμπροί οργανοπαίκται και λεβέντηδες και ρέκτοι συνεπλάκησαν άγρίως σε ταβέρνα στο Μοσχάτο και γινήκαν άνω - κάτω!

Ήταν κι' οι τρεις των μουσικοί και ήρθαν στα χέρια τα μαντολίνα άφάσανε κι' άρπάξανε μακαρία. Έτσι συμβαίνει πάντοτε, σαν ο θυμός κορώνη κι' άς λένε πως ή μουσική... τα ήπῃ εξημερώνει!

Γάλα

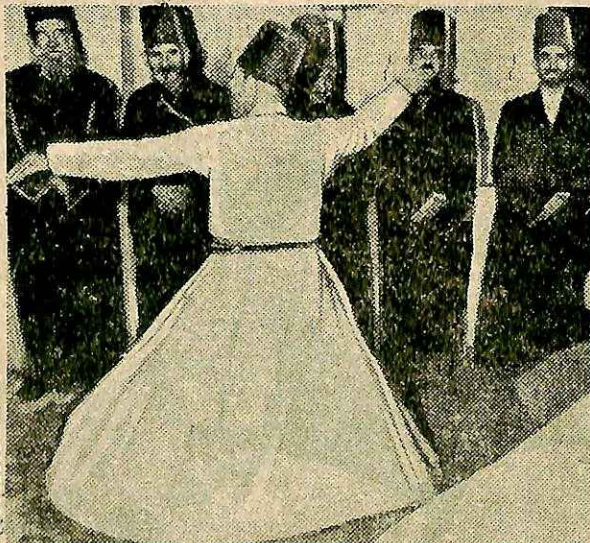
Μέσα με τόσα οκέδια εισαγωγών μεγάλα χιλιάδες έρχονται κουτιά συμπυκνωμένο γάλα, όποτε πλέον σωθρεί και δεσάει κι' άριστο. Φανστικοί και λογικοί, άκούη κι' αδιάλλακτοι μ' αυτή τη σκέψη τη σοφή το ίδιο γάλα πίνοντας θα γίνωμε άδελφοί μοιραίως... όμογάλακτοι!...

Η χώρα του μειδιήματος

Στη Λυρική μας τη Σκηνή, ως άπαρχή προγράμμο ή όπερέττα παίζεται (Χώρα του μειδιήματος) και όσοι το διαδάσανε διερωτώνται τώρα: Ποιά νάν' αυτή ή χώρα;

Έτσι που ο κόσμος έγινε μᾶς έχει άπδιάσει και χώρα πιά, δεν πρόκειται καμμία να μειδιάσῃ και βάτα, συνεπότερο, το πρόγραμμα το όποιον ως όπερέττες θα έγραφε τις... χώρες των διακρύων!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΔΕΡΒΙΣΗΔΕΣ

Από τους περιφημούς Μουσουλμάνους Δερβισήδες τους χορευτάς, καλογέρους, που χορεύουν ένα δαιμονιώδη περιστροφικό χορό, πέφτοντας έτσι σε θρησκευτική έκστασι, άπομένουν σήμερα πολύ λίγοι. Υπάρχουν μόνο 100 στην Περσία και 150 στη Συρία. Οι Δερβισήδες της Περσίας ζούν σ' ένα πολυτελέστατο μοναστήρι με όλες τις άνέσεις τους!

Οι καλόγηροι του μοναστηριού του δ. ρους Σινά είναι υποχρεωμένοι να διατηρούν και όπλοστάσιο. Οι ληστές δεν λείπουν από την Πετράια 'Αραβία...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΤΟΝΟΙ στην καρδιά της 'Αραβίας

Δημοσιογραφικές ανκμνήσεις του
συμπεριχρυσ μης κ. Κ. Πολίτη

Η άνοδος στο «θεοδιδάστον» όρος Σινά δεν ήταν εύκολη υπόθεση πριν είκοσι χρόνια. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει κανείς όλα σχεδόν τα εν χρήσει συγκοινωνιακά μέσα από το σιδηρόδρομο και το πλοίο, ως την καμήλα. Όταν ξεκίνησα μέσω του Πόρτ Σάιτ για το βυζαντινό μοναστήρι της 'Αγίας Αικατερίνης, στην καρδιά της Πετράιας 'Αραβίας, ο θαυμάσιος αυτόκινητόδρομος ήταν υπό κατασκευήν. Έν τούτοις υποχρεώθηκα να ταξιδέψω απ' το λιμανάκι του Τόο — επί της 'Ερυθράας — ως το όρος Σινά με καμήλες. Πήρα θέσι σε καραβάνι που το κατηύθυναν οι υπεντοίνον. Μά είχε τόσο γρασικότητα ή καμυλοδοξία στην έρημο που νομίζω πως αν ξαναπειριρήσω τώρα την άνοδο στο Σινά, θα προτιμήσω το ίδιο πρωτόγονο μέσον. Οι υπεντοίνοντες είνε γεμάτοι καλωσύνη και τρέφουν εύλαβεια προς το Μοναστήρι και τους καλογήρους του.

Αυτό που λέμε «αϊωνίτης», το αίσθάνεται κανείς στη ζωντανή του έκφραση όταν βρεθεί μέρα μεσημέρι στην έρημο 'Ελ Κάα, κάτω από τον φλογισμένο ήλιο, κατηλωμένος στα ύψη της καμπούρας μιας καμήλας. Όχι σκιά, όχι δένδρο, μα ούτε ένας θάμνος δεν υπάρχει να δώσει κάποιον τόνο στο μονότονο τοπίο. Όπως προχωρούσαμε άργα και ραθυμα, νομίζα πως δεν θα φτάναμε ποτέ σε κάποιο τέμα. Στην έρημο δοκιμάζει κανείς το ίδιο συναίσθημα των ναυαγών που βρίσκονται πάνω σε μια σχεδία στη μέση του 'Ωκεανού.

Έπρεπε να δύση ή ήλιος για να διακριώμεν στο βάθος την πορφυρή κορυφογραμμή του Ζείντ. Μέσα στη μυστικοπάθεια της ώρας οι καμηλιέρηδες άφηκαν τα ζώα και τους ξένους κι' έτρεξαν να κολλήσουν τα κεφάλια τους στην άμμο για να κάνουν τη βραδυνη τους προσευχή. Θάπρεπε να διανυκτερεύουμε κάπου. Η άμμος είνε ανασταυτικό κρεβάτι, μα οι δόνησι προτίμησαν να προχωρήσωμε άλλες δυό ώρες μέχρις ενός σημείου που θα συναντούσαμε τρείς-τέσσερις ξερούς θάμνους. Εκεί ήταν ήδη έγκατεστημένο ένα ωλό καραβάνι με

λίγους Γάλλους περιηγητές που κατηύθυνον επίσης στο «θεοδιδάστον» Όρος Σινά.

Η νυκτερινή και άπροσδόκητη αυτή συνάντησι μέσα στην έρημο ήταν για όλους μας ένα μεγάλο και χαρούμενο γεγονός. Οι υπεντοίνοντες χαιρετίσθηκαν μεταξύ τους με τα χαρούμενα «'Αλείκουσελάμια» και μες κάναμε τις γνωριμίες κάτω από το χλωμό φώς των άστρων. Φάγαμε πρόχειρα και κοιμηθήκαμε κάτω από δυό σκηνές που έστησαν για τους ξένους τους οι καμηλιέρηδες.

Λίγες ώρες μετά το πρωινό ξεκίνημα διακρίναμε τους πρώτους θράχους. Και μερικά δέντρακια. 'Απ' εδώ και πέρα έπρεπε να διασχίσουμε τρείς κοιλάδες — του 'Ισλεχ, του 'Ελ Τάφα και την κοιλάδα Ουάντι 'Ελ Ρούτιν — όσο να φθάσουμε την κορυφή 'Εγκ Καμπράν από την οποία αντικρύσαμε τη Βόρεια πλευρά του Όρους Σινά. Αναγκασθήκαμε να κάνουμε τη δεύτερη διανυκτέρευσι στις ύψηλες και νυμένες κορυφές, τουρτουρίζοντας. Μά δεν άπείχαμε πολύ από το βιβλικό Όρος, κάθε σπιθαμή του όποιου είνε γεμάτη ιστορίες της Παλαιάς Διαθήκης.

Αντίθετα προς τη γυνότητα των κορυφών, οι κοιλάδες που περιβάλλουν το βυζαντινό Μοναστήρι της 'Αγίας Αικατερίνης είνε πλημμυρισμένες από βλάστησι. Το θέαμα προκαλεί ένα παράξενο αίσθημα συγκινήσεως στην ψυχή του ανθρώπου που από τρία σχεδόν μερόνυχτα δεν βλέπει παρά άμμο, γυνίες πέτρες αμίλητους υπεντοίνους και καμήλες. 'Επάνω από τη χαρούμενη αυτή βλάστησι προβάλλουν οι από ροδόχρωμο γοαντή κορυφές, λαυτρές κάτω από τις έκτυφλωτικές ακτίνες του φλογερού ήλιου της Πετράιας 'Αραβίας.

Εδώ αίσθάνεσαι την ύπαρξη της ζωής. 'Ελές και όπωροφόρα δένδρα ακολουθούν την παράταξι των πανύψηλων κυπαρισσιών. Μά η ζωή του Σινά ξεκινάει από την πηγή των θρύλων της Παλαιάς Διαθήκης και διατηρεί μια σφιχτοδεμένη συνέχεια. Σε κάθε βήμα σου προβάλλει κι' ένας θρύλος του Μωυσέως. Νά ή κορυφή που έδίδε ο μεγάλος Θεοπνευστος. Νά τα φορτά του 'Ισθάρ. Νά ή θέσις της «φλογεμένης και η καιομένης» Βάτου. Γύρω της είνε κτισμένη τώρα τα οικόδομήματα που ανήγειραν ή εύλαβεια των βυζαντινών αυτοκρατόρων.

ΤΟ ΛΟΡΑΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Νά λοιπόν που έγινε κι' αυτό: Το... αόρατο παπούτσι! Και δεν έγινε στην 'Αμερική όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς αλλά στην 'Ιταλία. Ένας μεγάλος έργοστοιάρχης υποδημάτων στη Φλωρεντία, ο φεραγκάμο έπραγματοποίησε αυτό το θαύμα: Το διαφανές παπούτσι. 'Ολόκληρο το πάνω μέρος του παπουτιού είνε οπασμένο μ' ένα νήμα νάυλον που εφαρμόζεται έπειτα πάνω στη σόλα. Το σύνολο συγκρατείται στον τορό μ' ένα μεταξωτό κορδόνι. Το βάρος ενός τέτοιου ζευγαριού παπουτιών δεν υπερβαίνει τα 150 γραμμάρια!...

Το κάθε τι εδώ θυμίζει την «'Εξοδον». Ένας καλόγηρος που μάς έκανε τον ξενάγο αντί άλλων εξηγήσεων μάς άπηννελε άποσπάσματα από την Παλαιά Διαθήκη: «'Ο δέ Μωυσής έδρασε τα πρόβατα του 'Ισθάρ πενθερού αυτού, ιερώως της Μαδιάμ. Και έφερε τα πρόβατα εις το όπισθεν μέρος της έρήμου και ήλθεν εις το όρος του Θεού, το Χωρηβ. Εφάνη δε εις αυτόν άγγελος Κυρίου εν φλογί πυρός εκ μέσου της βάτου και είδε, και ίδου ή βάτος έκείετο υπό του πυρός και ή βάτος δεν κατεκαίετο...».

Φαίνεται πως σε πολύ μακρινούς αιώνες, ακριβώς στην περιοχή της Βάτου υπήρχε ένας πυργος όπου κατέφευγαν όλοι εκείνοι που δεν μπορούσαν να ζήσουν στην Αίγυπτο λόγω των διωγμών και διεσκορπίζοντο στην έρημο. Ζητώντας τη σωτηρία τους στις άκατοίκητες περιοχές. Ένας τέτοιος πρόσφυας ήταν και ο Μωυσής. Το ιστορικό αυτό έρημητήριο, που υπήρξε το καταφύγιο των τέκνων του 'Ισραήλ διετηρήθη σε καλή κατάσταση ως τον τέτατον αιώνα, όπταν το έθεσε υπό την προστασίαν του ο αυτοκράτωρ 'Ιουστινιανός. Κατά παράκλησι μερικών έρημιτών που τον έπεσκέσθησαν στην Κωνσταντινούπολι, ο 'Ιουστινιανός έκτισε το 531 μ. Χ. το 'Ιερόν που τότε έλέγετο «Ναός της 'Αγίας Βάτου» και κατόπιν πήρε το όνομα της 'Αγίας Αικατερίνης. Τμήματα του παλπού ρουρικού έρημητηρίου σώζονται άκρη. Ο ναός του 'Ιουστινιανού θεωρείται σήμερα σαν ένα από τα σπάνια γνωστά βυζαντινά νηπεία. Το παλαιό έρημητήριο μετεώληθη από τον ίδιο αυτοκράτορα σε φουρνακικό προτείγισμα μέσα στο όποιο συγκεντρώνοντο οι προσκυνηταί των πρώτων αιώνων του Χριστιανισμού. Ο ναός της 'Αγίας Βάτου» και το προτείγισμα άπετέλεσαν τον πυρήνα του μοναστηριακού συγκροτήματος που άφιερώθηκε στη μνήμη της 'Αγίας Αικατερίνης.

Η παράδοσις που εξηγεί την όνομασία του μοναστηριού και που την άφηγούνται με πολλές και ένδιαφέουσες λεπτομέρειες οι καλόγηροι, άναφέρει τα έξης: Στα πολύ παλιά χρόνια, μερικοί άσκηταί ενώ καλλιερνούσαν τα χωράφια έζω από τα τείχη του μοναστηριού ανέκαλιψαν το λείψανο της «Παρθένου της 'Αλεξανδρείας» (έτσι ήταν γνωστή ή 'Αγία Αικατερίνη), στέφανομένο άκόμη με ένα λαμπρό διάδημα. Μετά το ματούσιο που είχε ύποσθη ή κόρη, οι άγγελοι παρέλαβαν το λαμπρό σώμα της και το μετέφεραν στο 'Ιερό Βουνό, όπου και το έθαψαν. Από την ήμέρα λοιπόν της άνακαλύψεως αυτής το μοναστήρι πήρε το όνομα της θουλικής άνίας.

Η παράδοσις αυτή που είνε από τις ώραιότερες που μετεχειρίσθη ως βάση των έμπνεύσεών της ή άγιογραφία διεδόθη στην Εύρώπη από τους σταυροφόρους. Με τόσο δέ συγκίνηση είνε δεκτή ώστε πολλοί ευρωπαϊκοί λαοί και ιδιαίτερος οι Ρώσσοι, βάφτιζαν με το όνομα της Αικατερίνης τα νεογέννητα κορίτσια τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η θανατική εκτέλεσις ενός γουρουνιού

Το 1352 έγινε στη Λυών ή δίκη και ή θανατική εκτέλεσις ενός γουρουνιού, που κατηγορείτο ότι είχε εξευθρίσει τα θεία. Στην πραγματικότητα, το γουρουνι αυτό είχε μπη μέσα σε μια έκκλησία την ώρα της λειτουργίας και είχε τρίψει το κορμί του πάνω σε μια ιερή εικόνα. Το συνέλαβαν άμέσως και ή δίκη του έγινε την ίδια ήμέρα στη μεγάλη αίθουσα του έπισκοπικού μεγάρου από ένα μικτό δικαστήριο λαϊκών δικαστών και κληρικών. Η εκτέλεσις του γουρουνιού, που, όπως ήταν έδομειο, καταδικάσθηκε σε θάνατο, έγινε έπειτα από μερικές ήμέρες στην κεντρική πλατεία της πόλεως με μεγάλη έπισσημότητα. Ο δήμιος έκοψε κατόπιν τα δύο χέρια του ιδιοκτήτου αυτού του γουρουνιού, που είχε γίνει από άπροσεξία συνεργός στο μεγάλο άμάρτημα!

Θεοδοσινά

ΤΟΥ κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΝΥΧΤΑ...

«Εκείνος κι' Εκείνη βγαίνουν από το κομμένο κέντρο σιωπής, γοητευμένοι».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα πάρουμε ταξί; Μας μείνουν τρεις χιλιάδες...

ΕΚΕΙΝΗ: «Οχι» άς περπατήσουμε λιγάκι... (Βουλιάζουν μες' στην καλοκαιριάτικη νύχτα που τους τυλίγει μαλακά από πάνω). Τι ωμορφα παύει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την έχει ανακαλύψει τυφλά): Είναι νύχτα!... Αυτή είν' η ωμορφιά ή ίδια!...

ΕΚΕΙΝΗ: Εμπνεάστηκες από αυτή που ακούσαμε απόψε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσως. Άλλα, δηλαδή, αυτά δεν ήτανε ποτέ αρκετά να μου δημιουργήσουν μια εντύπωση, ή εντύπωση όμως υπήρχε κι' όσα είδαμε κι' ακούσαμε απόψε δεν κάναμε τίποτ' άλλο, παρά να μου υπογράμμιζουμε το θαυμασμό μου για τη νύχτα, τη μεγάλη μαγεία, τη μεγάλη πλανεύτρα τη νύχτα ασύγκριτη νόσσο...

ΕΚΕΙΝΗ: Θυμάσαι τους στίχους που ακούσαμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ήτανε ποτέ δυνατό να τους θυμηθώ, γιατί ήταν αρκετοί... Τους ζητιάνεψα όμως και τους πήρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τους έχεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζει ένα χαρτί από την τσέπη του, και στο φως ενός ηλεκτρικού αρχίζει να διαβάζει):

«Μέσ' στον κύκλο της ζωής μας, [Έχει η νύχτα πρώτη θέσι] Πάντα η νύχτα μας άρσσει... Είτε είναι μαγεμένη νύχτα του [καλοκαιριού],

Με άχτινες στολισμένη του [χλωμού του φεγγαριού, Είτε νύχτα του χειμώνα, πα-

[Γερή, σκοτεινισμένη, Πάντα η νύχτα μας άρσσει

Και στον κύκλο της ζωής μας [Έχει πάντα πρώτη θέσι... Νύχτα!... Μαγεία σε λένε,

[Κι' είσαι μάγισσα σωστή, Γιατί πλέκεις στα σκοτάδια με [τη μαύρη σου κλωστή]

Τις σκιές, πρίν τις κλωστής σου [φτάση η μέρα και τις κόψη Και στο άμπαν δίνεις πάντα

[άλλη χάρη κι' άλλη όψη, Σ' έναν τενεκέ που ρίχνουν [την ημέρα τα σκουπίδια,

«Έρχονται μ' ένα πινέλλο της [οκιάς σου τα παιχνίδια, Και σε μια στιγμή των νύκτων,

[Κι' από τρύπιον τενεκέ, «Άρχοντα των παρουσιάζουν [τοής νυχτιάς το, μπά-μασέ... Και το τρύπιον παντελόνι μέσ'

[στη νύχτα άλλοις φανταζει! «Σ' κι' η βρώμικη η πέτρα έσ-

[φίου γίνηκε τοπάζι! Κι' η τροτέα μέσ' στη νύχτα [βρίσκει ανέλπιστη ευκαιρία

Μά την πονέ, κατά λάθος, μια [φορά κι' αυτή κυρία...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Ωμορφοί στίχοι...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά άσχημη απεικόνισι μιās μεγαλειότητας από έναν άτζαμή!... Σά να φωτογραφίζεται ή Ρίτα Χεύγουορθ από ένα φωτογράφο του δρόμου, ή να ζωγραφίζεται ή Τζοκόν-

δα από έναν πρωτοετή της Σχολής Καλών Τεχνών... (Προχωρούνε πάλι).

ΕΚΕΙΝΗ: «Άκου... Όλα είναι τόσο ήσυχα...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό μεγαλύτερο προτέρημα της νύχτας είν' η ήρεμία, τα κλάζον-

ουπαινόμενα, τα τραμ και μούσταια, ο μηχανοστάσιος της Καλλιθέας, οι μαναθίδες δεν διαλαλούνε τα γι-

νόμενα τους βερυκόκα «με το κουκούτσι μινδολού»... Οι έφημεριδοπώλες δεν

βραχνιάζουνε διαφημιζόν-

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Υπάρχουν στον Καναδά σιδηροδρομικές γραμμές κατασκευασμένες από ζύλο αντί για σιδηρό;

...Στην Περσία άλλοτε δεν καταδικάζαν έναν εγκληματία σε θάνατο; Αν επί παραδείγματι, ένας σκότωνε κάποιον καταδικάζονταν να πληρώσει 75 φράγκα πρόστιμο και πήγαινε στη δουλειά του. Αν όμως ξανάκανε φόνο, τότε δεν γλύτωνε την κρεμάλα. Τόν κρεμούσαν σ' ένα δέντρο με το κεφάλι κάτω, έδεναν στο λαιμό του έναν ογκόλιθο και τον άφηναν εκεί ως πού να πεθάνει.

...Οι Κινέζοι έχτισαν πολλές ωραίες κρεμαστές γέφυρες προ Χριστού, κι' ότι μια τέτοια γέφυρα στην επαρχία Γιουνάν, που χτίστηκε το 69 μ. Χ. βρίσκεται ακόμα σε άριστη κατάσταση;

...Πεντακόσιοι σεισμοί γίνονται κάθε χρόνο στην Ιαπωνία;

...Στο Περού συνηθίζουν να φορούν παντελόνια στα γαϊδούρια για να τα προφυλάξουν απ' τα κουνούπια;

...Τό άλογο διανύει περίπου 100 μέτρων απόστασι σε τριάντιο λεπτά όταν βαδίζει κανονικά. 100 μέτρων σε έναμιο λεπτό όταν τριποδίζει και 100 μέτρων σε μισό λεπτό όταν καλπάζει;

...Η αξία των όστων των βωδιών είναι μεγάλη κι' ότι από τα τέσσερα πόδια ενός βωδιού παράγεται ένα φλυτζάνι βωδέλαιο.

...Τό όστρον του μπρού ενός βωδιού είναι τό πολυτιμώτερο και πουλιόταν προπολεμικώς αντί 400 φράγκων τόν τόνο, γιατί φτιάχνουν μ' αυτό λαβές για όδοντόδουρτες;

...Απ' τα κόκκαλα της κνήμης κατασκευάζονται κουμπιά, λαβές όμπρελλών και κοσμήματα;

...Τό νερό, μέσα στο όποιο θράζονται τα κόκκαλα γίνεται θαυμασία κόλλα και τα θρύμματα που πέφτουν απ' τό πρίονισμα των κοκκάλων χρησιμεύουν ως τροφή για τα κτήνη και τις όρνιθες;

...Στην Έλβετία κάποιος κλέφτης ανακαλύφθηκε και πιάστηκε απ' τα σπώδια των δοντιών του, τα όποια άφησε σ' ένα μισοφαγμένο μήλο;

τας τις τυπωμένες άνοη- οίες με τους χτυπητούς τί- τλους, οι παθητικές ντιζέζ δεν μας σκίζουνε τί- ούτιό από τα ραδιόφωνα κι' ό πα- λιατζής δεν αγοράζει «ό- τιδήποτε πωλάει»... Όλοι, όλες κι' όλα έχουνε πει- θαρχήσει στον άγγελό της νύχτας που με τό δάκτυλο στο στόμα επιβάλλει σιγή στο άφηνισμένο σύμπαν... Και τότε, μέσ' στην ήρε- μια μέσ' στη γαλήνη, μέσ' στο σκοτάδι, κάνουνε μια- μια την εμφάνισι τους οι προσωπικότητες της νύ- χτας: «Η σελήνη και τ' ά- στρα στο ουράνιο, ό αλήτης κι' ό ποιητής στη γη τό πυροφάνι στη θάλασσα τό τρυγόνι στον κάμπο, ή κου- κουβάνα στα χαλάσματα, ό έρωτευμένος με την κιθά- ρα του στις γωνίες της νει- τονιάς...

ΕΚΕΙΝΗ (σφινόμενη δύνα- τα κοντά του): Τι ωμορ- φα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί άσχημα τη μέρα!... Την ώρα που μεσουρανή ό μεγάλος βάν- δαλος του ουράνου, ό ή- λιος, και λούζει ό ίδρωτας τ' ανθρώπινα μέτωπα που τά πασπαλίζει ή σκόνη, και φωνάζουν όλοι, και θορυ- βούν τά πάντα και δημι- ουργείται ένα αντίστροφη- κά πανδαιμόνιο που τσακί- ζει και τά πιο άσπάλνια νεύρα... Και, ζαφνικά, ό- λα ταχτοποιούνται με τό πρώτα σκοτάδι: «Όσο σβύ- νει ή μέρα, σβύνουνε κι' οι θόρυβοι... μαζί με τό φως σβυσιάζει και τό εκ- νευριστικό μάλε... βράσε που κυριαρχεί στην άφηνια- μένη Αθήνα... Και, ζα- φνικά, λίγες άχνες πινε- λίες στολίζουνε μ' άσχημα τόν «Υμηττό» ή σελήνη ξε- προβάλλει σά συμπαθητικό- τατα χρώρες ζευνύτης, ανά- θουνε τ' άστρα ένα - ένα, και κατακυλάει από τά ύ- ψη του λευκόφωρος και κα- τεργάρης ό έρως... Γλυ- στράει στις γωνίες κι' από κει τοξεύει ζευνυρία... Κι' έχει μια ευστοχία έκατό- τισ έκατό!... Ποιος ν' αν- τιταθεί στα βέλη του;... Μέσ' στη νύχτα όλες οι άν- θρώπινες καρδιές μαλακό- νουνε, και προσφέρονται σάν εύκολες λείες στα τρυ- πήματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πρέπει όμως νάσαι πλούσιος για να τη ν'εντιμήσεις τη νύχτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό,τιδήποτε κι' αν θες να ν'εντιμήσεις πρέ- πει νάσαι πλούσιος... Και τη νύχτα, φυσικά, άλλοις μπορείς να τη χαρίεις, άμα άνθρωρίζεις με τη λιμουζί- να σου στις Κηφισιές και στις Έκάλες για όρεκτικό, καταφορίζεις ύστερα στα κοσμικά κέντρα της Αθή- νας για φαί και άκυροβο- λείς τελικά στο Παλιό Θα- ληρο για φρούτα... Νομί- ζω όμως ότι τη νύχτα μπο- ρεί να τη χαρή κανείς και χωρίς λεφτά. Είναι τόσο ά- κνη όλο, άραδουρνήματα σωστά κάτω απ' τά χάδια της σελήνης, που κι' ό τε- λευτάκος, φουκαράς του παίκρου άρρίζει στο πρώτο παγκάκι, ξεπλώνει με τό μάτια του προς τό άστρο- κεντημένο χάος και ζή... Γιατί ή νύχτα είναι ή ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έμεις απόψε τη χαρήκαμε σάν πλούσιοι; φάνεμε στο κοσμικ ντάν- σινγκ, ακούσαμε να την υ- μνούνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πληρώσαμε μια δεκαμερία του μισού μ' ες, και τώρα πλανιάμαστε άδελκοι κι' εύτυχισμένοι μέσ' στη βελούδινα της άγκαλιάς... (Προχωρούνε σιγά - σιγά, και χάνονται στη γωνία του δρόμου).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι έρευνες ενός ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Η σύζυγος και οι φίλες...

«Όλη ή Αμερική διασκεδάζει ση- μερα με την υπόθεσι Γκόλετ, που είναι άναμφισβήτητη ή καταπληκτι- κότερη από όσες ένεφανίσθησαν ως σήμερα στα δικαστήρια.

«Ο "Ογκντεν Γκόλετ είναι γυιός γνωστού Αμερικανού πολυεκατομ- κυριούχου. Πρίν από λίγον καιρό, είχε παντρευτή από έρωτα μια νέα από καλή οικογένεια. Μετά τόν γά- μο του όμως, θρήκε ότι ή γυναίκα του άγνοούσε την τέχνη του έρωτος και σάν καλός σύζυγος σκέφθηκε πως έπρεπε να την μορφώση καταλ- λήλως.

«Η κυρία Μιμί Γκόλετ, κατά τη συζήτησι της αίτήσεως διαζυγίου που υπέβαλε στα δικαστήρια, άπο- κάλυψε ότι ό άνδρας της την ύ- πεχρέωνε να μελετά άναριθμητα βι- βλία «ερωτικής φιλολογίας», γιατί ό "Ογκντεν κατέχει την πλουσιότερη βιβλιοθήκη του είδους αυτού σ' όλο τόν κόσμο και την υπέβαλλε κάθε τόσο σ' εξετάσεις, για να εξακρι- θώση τίς προόδους της.

«Αλλά δεν περιορίσθηκε σ' αυτό μόνο. Η κυρία Γκόλετ κατηγορεί επίσης τό σύζυγό της ότι έφερνε πολλές φορές στο σπίτι γυναικες του ήμικόσμου και ότι την υποχρέ- ωνε να παρακολουθή «έμπρακτα ε- ρωτικά μαθήματα»!

«Ο "Ογκντεν Γκόλετ δεν έμεινε, ό- μως, άπαθής μπροστά σ' αυτές τις κατηγορίες. Υπέβαλε κι' αυτός αί- τηση διαζυγίου, κατηγορώντας τη γυναίκα του ότι είχε σχέσεις με έ- να πράκτορα διαφημίσεων, τόν Τζων Κόχαν και ότι έκανε πολλές φορές μαζί του έκδρομες στην Κοννεκτι- κούτη.

«Η υπόθεσις αί'τη όμως έχει και μιάν άλλη εύθυμη πλευρά. Ο "Ογκ- ντεν Γκόλετ, μ' όλο που αγαπούσε — με τόν τρόπο του, φυσικά — τη γυναίκα του, είχε και μια φίλη, την καλλιτέχινδα του πιάνου Φαίη Ντάν και τού άρεσε να παίξει μαζί της Σοπέν «με τέσσερα χέρια».

«Η Φαίη πίστευε τις διαβεβαιώσεις του ότι μόνον αυτήν αγαπούσε. Έ- ταν όμως έμιασε ότι ό "Ογκντεν έ- δινε έρωτικά μαθήματα και στην γυναίκα του και μάλιστα με τόν τρόπο που άναφέραμε έγινε έξω- φρενών. Και υπέβαλε κι' αυτή αί- τηση στα δικαστήρια, ζητώντας ά- πό τόν "Ογκντεν να της επιστρέψη διάφορα σημαντικά ποσά που τού εδάνεισε, όταν ό πατέρας τού Γκό- λετ τού είχε κόψει την επιχορήγησι που τού έδινε. Τόν κατηγορεί επί- σης ότι μια μέρα της πέταξε τά παπούτσια τού στο κεφάλι...

«Αλλά τό παράδειγμα της Φαίη έμμιμήθηκαν και άλλες φίλες τού "Ογκντεν, από τις όποιες είχε δα- νεισθή κατά διαστήματα διάφορα μικροποσά.

«Έτσι, όλες οι παλές φίλες του μετέβλήθησαν τώρα σε έχθρες του. Και ό δυστυχισμένος δεν ξέρει από ποιά να πρωτοξεμπλέξη.

Ο "Έλληνας «γόνος» του Χόλλυγουντ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ τόν λένε Ζάκαρυ Σκώτ, αλλά τό πραγματικό του όνομα είναι Ζαχαρίας Σκοτίδας. Ο Έλληνας αυτός ήθο, ποιος τό κινηματογράφου έχει κατακτήσει τις Αμερικανίδες με τη γοητεία του κι' αρχίζει να έχη θαυμαστές σ' όλο τόν κόσμο. Στο Χόλλυγουντ είναι γνωστός ως «ό Έλληνας γόνος» και τό «άστρο» του μεσουρανή σήμερα στο κινηματογραφικό στερέωσι. Μεταξύ των «αστέρ» ο Ζαχαρίας Σκοτίδας έχει μια φανταστική θου- μάστρια και καλή φίλη της γυναίκας του και δική του: τη χαρι- τωμένη Βίβιαν Μπλαϊν.

«Η «βεντέττα» αυτή, μιλώντας έσχατως με δημοσιογράφους έλεγε τά έξης:

— Είναι δύσκολο να φαντασθί κανείς με ποιά άπιθανο τρόπο κατάφεραν μερικοί ήθοποιοί να πετύχουν στο Χόλλυγουντ και ν' αποκτήσουν μεγάλη δόξα και πλούτη. Όπως ο Έρρολ Σλυν έτοι και μερικοί άλλοι «άστέρες» έκαναν την τύχη τους και μπήκαν στο δρόμο της κινηματογραφικής επιτυχίας παίζοντας τό ρόλο ενός... πτώματος!

«Αλλά ό καλός φίλος μου Ζάκαρυ Σκώτ άρχισε την καριέρα του και εξακολουθεί να παίζει κόπως διαφορετικά. Είναι ό τύπος που πεθαίνει πάντα πρίν τελείωση ή ταινία. Ός τώρα δεν έχει παίξει σε κανένα φίλμ που να φτάνη ζωντανός ως τό τέλος χω- ρίς να σκοτώνεται. Δεν είναι περίεργο; Εγώ τουλάχιστον τό βρί- σκω πολύ... πρωτότυπο!...

Κι' αλήθεια σε τρία γνωστά φίλμ του που έχουν τους τίτλους «Ο δαίμων του Βοσπόρου», «Θυέλλα σε μπριτική καρδιά» και «Ο διαφθορέας» δεν καταφέρνει να φθάση ζωντανός ως τό τέλος.

— Ίσως, λέει, πάλι ή Βίβιαν Μπλαϊν, αν δεν έπαιζε με τόν έρωτα των όμορφων γυναικών να μην ένοιώθε τόσο συχνά την αγωνία τού θανάτου... Αλλά ό Ζάκαρυ Σκώτ είναι στους ρόλους του ό ίδιος πάντα άδιόρθωτος και πληρώνει με τη ζωή του τις... άμεινίες του!...

Όσο για τόν "Έλληνα «γόνος», ή μό'η του επιθυμία είναι να παίξει σε μια ταινία από την όποια να βγαίνει ζωντανός!

— Αυτό θα είναι κάτι τό εξαιρετικό για μένα! λέει ό ίδιος. Ό- μοιογώ ότι βαρέθηκα να πεθαίνω διαρκώς! Θα μπορούσα θαμά- σια να κάνω κι' ένα ευτυχισμένο γάμο!...

Και προσθέτει δίνοντας μια πολύτιμη συμβουλή σ' όσους θέλουν να πετύχουν στο Χόλλυγουντ:

— Αν μπόρής να πεθάνης μ' έντελώς φυσικό τρόπο στο τέλος ενός φίλμ, τότε να είσαι βέβαιος πως μπορεί να βρεθί και για σένα μια θέσι στα σκηνίστιο της φιλομουπόλεως!...

Ο Ζαχαρίας Σκοτίδας γεννήθηκε στο Τεξάς από Έλληνες γονείς τό 1911. Ο πατέρας του ήταν εύπορος και τόν προώ- ριζε για τό επιστημονικό στάδιο. Κι' έτσι, όταν ο Ζαχαρίας τελείωσε τό κολλέγιο γράφτηκε στη Νομική Σχολή. Δεν αγα- πούσε όμως όλοιο τό πανεπιστημιακό μα- θήματα. Είχε ταλέντο για τό θέατρο και τ' όνειρό του ήταν να γίνη ήθοποιός κι' όχι δικηγόρος! Πολλές φορές είχε δια- κριθί σε διάφορες σχολικές παραστάσεις για τη δραματική έκφρασι του και την τέχνη του φαινόταν καθαρά πως ήταν γεννημένος για ήθοποιός.

Από τό δεύτερο λοιπόν χρόνο της Νο- μικής έγκατέλειψε τό Πανεπιστήμιο και

είσε στο Χόλλυγουντ. Τότε ήταν μόλις 20 ετών. Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό πρώτο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό δεύτερο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό τρίτο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό τέτατο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό πέμπτο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

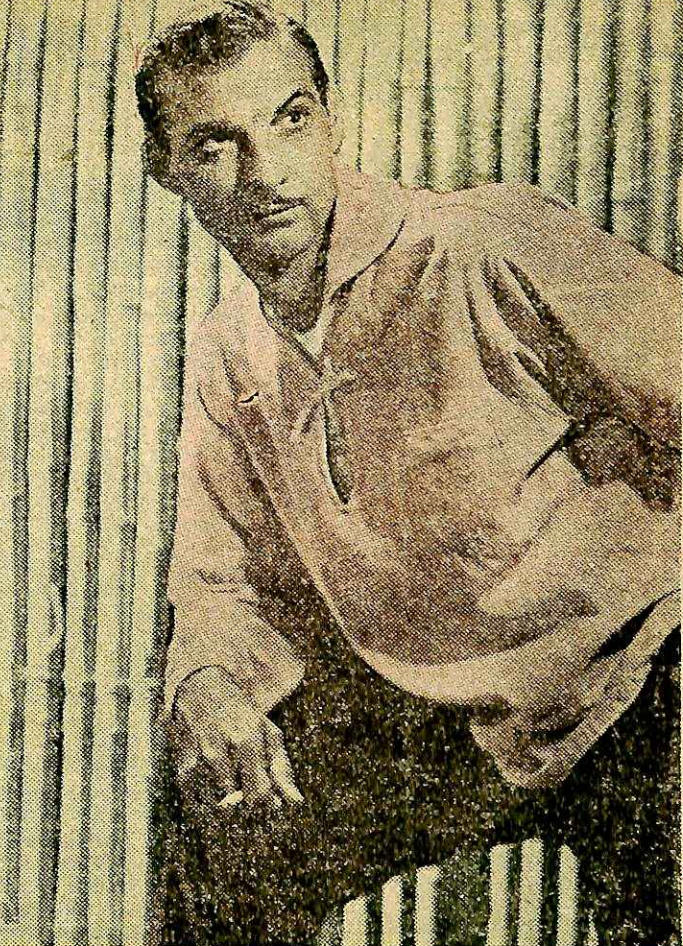
Τό έκτο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό έβδομο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό όγδοο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό ένατο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Τό δέκατο του έργο ήταν «Ο ήρωας της νύχτας». Είχε ήδη παίξει σε μερικές ταινίες, αλλά τό ενδιαφέρον του ήταν να γίνει ήθοποιός.

Ζαχαρίας Σκοτίδας

γράφτηκε σε μια δραματική σχολή. "Υ- στερ' από δύο χρόνια άποφοίτησε από αυ- τήν και προσελήφθη άμέσως τό 1935 σ' ένα μικρό θέατρο.

Τόν ίδιο χρόνο ο Ζαχαρίας Σκοτίδας παντρεύθηκε την "Έλεν "Αντερον. Πού ήταν συμπαθήτρια του στη δραματική scho- λή και τό 1937 άπόκτησε από αυτήν ένα καριτωμένο κοριτσάκι.

«Έξη χρόνια ό Σκοτίδας γυρίζει με τόν θιασο σε διάφορες πόλεις της Αμερικής.

«Έπειτα, τό 1940 έκανε την εμφάνισι του στο Μπροντγουάι όπου σημείωσε με- γαλή επιτυχία μαζί με την περίφημη Ντόλ- λυ Χάσε στο έργο "Ο κύκλος από κιμωλία».

Ένα χρόνο άργότερα τόν είδε ό Τζακ Γουώρνερ υπό έργο «Νεανίκες άμαρτίες» και τού πρότεινε ένα καλακευτικό συμβό- λαιο για τόν κινηματογράφο. Ο Ζαχαρίας Σκοτίδας δέχθηκε να τό υπογράψη αλλά

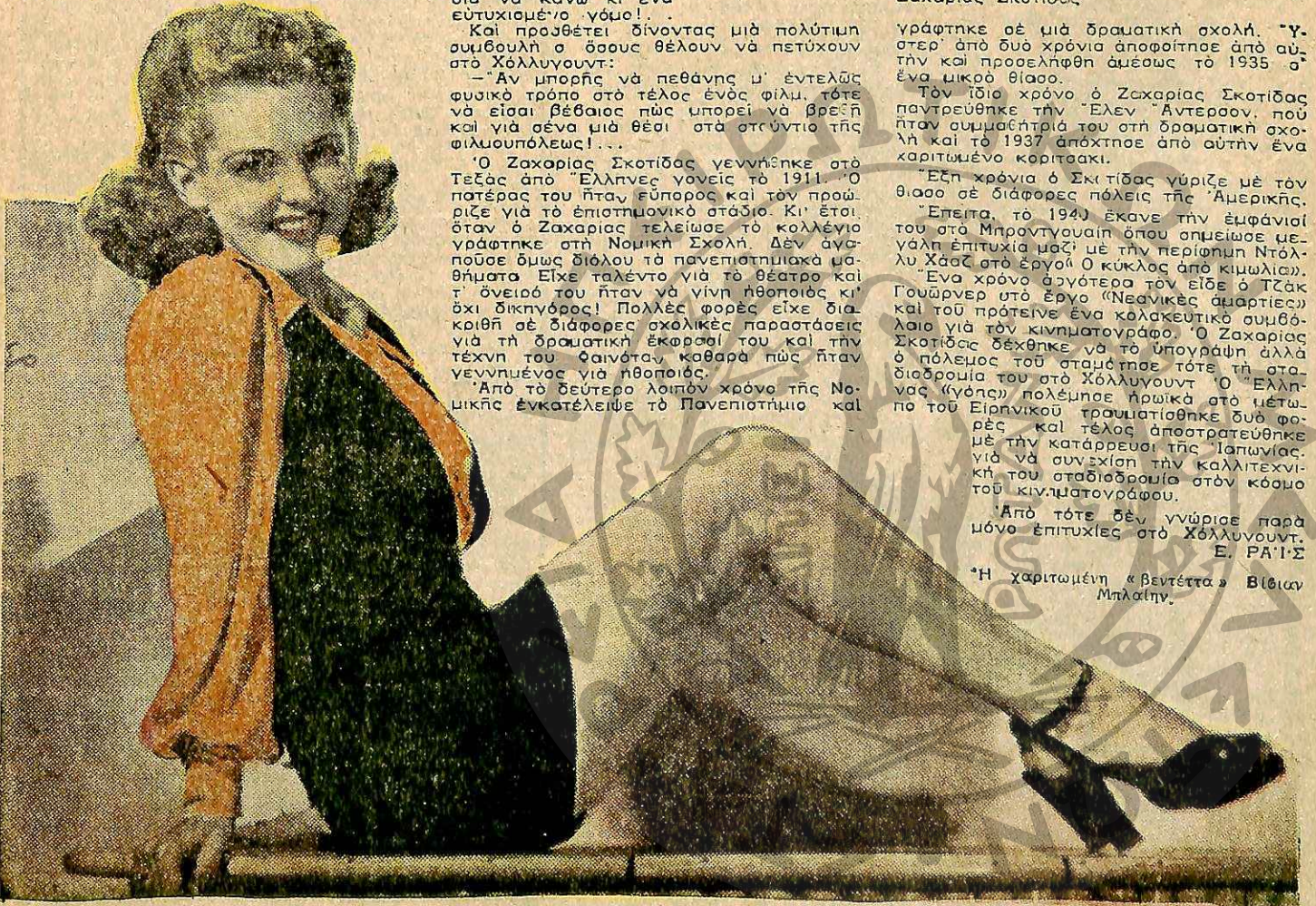
ό πόλεμος τό σταμάτησε τότε τη στα- διοδρομία του στο Χόλλυγουντ. Ο Έλλη- νας «γόνος» πολέμος ηρώικα στο μέτω- πο τού Ειρηνικού τραυματίσθηκε δύο φο- ρές και τέλος άποστρατεύθηκε με την κατάρρευσι της Ιαπωνίας.

για να συνεχίση την καλλιτεχνι- κή του σταδιοδρομία στον κόσμο τού κινηματογράφου.

Από τότε δεν νύνιωσε παρά μόνο επιτυχίες στο Χόλλυγουντ.

Ε. ΡΑΪ'Σ

*Η χαριτωμένη «βεντέττα» Βίβιαν Μπλαϊν.

Ο άνθρωπος που κυβερνά ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Η ζωή και το έργο του Μάκνενζυ Κίνγκ

Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει, όταν το 1919 ο Μάκνενζυ Κίνγκ έγινε αρχηγός του φιλελευθέρου κόματος του Καναδά, ότι άρχιζε μια καινούργια περίοδος της ιστορίας αυτής της χώρας. Παρ' όλες τις τεράστιες υλικές του δυνατότητες, ο Καναδάς έμενε πάντα μια χώρα ασημαντή που ενδιέφερε μόνον τους πλουσίους Αμερικανούς φίλους των χειμερινών σπόρ. Η ανάπτυξη του καθυστερούσε εξ αιτίας των αντιζηλιών που χώριζαν τους κατοίκους του, περισσότερο παρά σε άλλη δημοκρατία του κόσμου. Οι Άγγλοσάξονες κι' οι Γάλλοι αντιπαθούσαν οι μόνιμοι δέ, οι αγροκτηματίαι κύτταζαν φιλόποια τα τους επιχειρηματίες, των ανατολικών πόλεων, η δημοσπονδιακή Κυβέρνησις κι' οι τοπικές αρχές των 9 επαρχιών διεξήγαν έναν ατελείωτο αγώνα επικρατήσεως...

Χρειαζόταν ένας άνθρωπος με πολλή διπλωματία, για να συμβιβάζει αυτές τις αντιθέσεις. Δεν μπορούσε να ελπίσει ποτέ πως θ' αποκτούσε πολλούς φίλους, τουλάχιστον όμως έπρεπε να προσπαθήσει να μην αποκτήσει πολλούς εχθρούς.

Τέτοιος άνθρωπος απέδειξε ο Μάκνενζυ Κίνγκ. Αφ' ότου πρωτοέγινε πρωθυπουργός το 1921, σε ηλικία 47 ετών, ως σήμερα έχει ξαναεκλεγεί 6 φορές κι' έχει μείνει στην εξουσία επί 20 χρόνια (εκτός απ' την περίοδο 1930-35). Χάρis στην ικανότητα του πρωθυπουργού του απ' ενός, κι' απ' άλλου χωρίς στη στρατηγική του θέσι και στα μεγάλα κοιτάσματα ούρανίου, ο Καναδάς έρχεται τώρα δεύτερος, μετά τις Ηνωμ. Πολιτείες, στην παγκόσμια έπιρροή κι' αποτελεί ένα προπύργιο του Δυτικού κόσμου. Η κυβέρνηση του Καναδά είναι μια απ' τις παλαιότερες δημοκρατικές κυβερνήσεις του κόσμου.

Κανείς απ' τους πολιτικούς των νεωτέρων χρόνων = εκτός απ' τους δικτάτορες = δεν άποχτησε τόση έπιρροή σε μια χώρα, όσο ο Κίνγκ στον Καναδά. Οι ύψισταί του δεν τον αγαπούν, κι' όμως εργάζονται υπεράνθρωπα για το κατήρι του. Είναι ένας ανθρώπιος μικροκαμωμένος (με ανάστημα 1,65), μισοφαλακρός, γεροντοπαλλήκαρα 72 ετών. Ωστόσο διαπρέπει μίαν ανεξάντλητη και νεανική δραστηριότητα. Εργάζεται 18 ώρες την ημέρα, μένοντας συχνά νηστικός απ' τις 6 το πρωί ως αργά το απόγευμα, που διακόπτει τη δουλειά του για να πάρη ένα τσάι. Κοιμάται επίσης έλαχιστα, όχι περισσότερο από 6 ώρες κάθε νύχτα.

Λίγοι τον έβρουν καλά και κανείς δεν έχει συνδεθί στενά μαζί του. Γιατί, αντίθετα απ' το Ρούζβελτ ή τον Τσώρτσιλ, ο Μάκνενζυ Κίνγκ δεν έρχεται σ' επαφή με το λαό, ούτε και με το άμεσο περιβάλλον του. Έχει δημιουργήσει έκουσια γύρω του ένα κενό, κι' όμως ξέρει άριστα να παρακολουθί την πολιτική σφυγμό της χώρας του. Σπάνια απομακρύνεται απ' την πρωτεύουσα, κι' όμως μαντεύει τις σκέψεις 12.000.000 Καναδών.

Δεν έχει «μανίες», δεν λέει πολλά άσπεία, πίνει μόνο νερό, αποφεύγει το κάπνισμα, είναι ψυχρός στις εκδηλώσεις του. Περνάει συνήθως το Σάββατοκύριακό του στο έξοχικό κτήμα του, 25 χιλιομέτρα μακριά απ' την πρωτεύουσα, με τη συντροφιά μόνο του σκύλου του, ενός Ιρλανδικού «τερριέ». Διαβάζει, κάνει μοναχικούς περιπάτους ή περιπολείται τον κήπο του. Κανείς ξένος δεν του μιλάει να τάραξη αυτή τη μοναξιά του.

Είναι άμειλικτος κατά των πολιτικών αντιπάλων του. Κάποιοι είπεν γι' αυτόν ότι «μοιράζει δηλητήριο με το χαμόγελο, σαν τις δυο αδελφές του γνωστού έργου Αρσενικό και παλιά νταντέλλα».

Παρ' όλην ωστόσο την αξία του, δεν θα μπορούσε ίσως να κρατήσει επί τόσον καιρό την εξουσία, αν δεν συντελούσε σ' αυτό ή έλλειψις υπολογισμών αντιπάλων. Κι' αυτή η έλλειψις οφείλεται στο ότι οι ικανότεροι νέοι του Καναδά προτιμούν τις ιδιωτικές επιχειρήσεις απ' την πολιτική, γιατί οι κρατικοί μισθοί είναι άπιστευτα μικροί.

(Σημ. «Θησαυρού»: Ας παρατηρηθούν λοιπόν οι Έλληνες δημόσιοι υπάλληλοι! Δεν βρίσκονται σε πολύ καλύτερη θέσι οι Καναδοί συνάδελφοί τους...)

ΤΟΜΑΣ ΝΤΙΟΥΡΝΕ

Μια πόλις χωρίς υδρoσωλίνες
Η μόνη πόλις, όπου δεν θάβωσκε ποτέ δουλειά ένας υδραυλικός είναι η Τεχεράνη. Η πρωτεύουσα της Περσίας. Γιατί οι Πέρσαι πιστεύουν ότι μόνο το νερό που τρέχει έλευθερα είναι καθαρό, και θεωρούν ακατανόητη τη διοχέτευσή του μέσα από σωλίνες. Έτσι, λοιπόν, χορηγούνται το νερό που κυλάει συνεχώς στα ρείθρα των δρόμων και που προέρχεται απ' το λυώσιμο των πάγων του ποταμού Έλμπρούζ.

Η βόμβα των ναυαγών

Τι είναι το «σύστημα Σόφαρ»

Χάρis σε μια νέα εφεύρεσι, οι ναυαγοί των πλοίων και των αεροπλάνων θα μπορούν να ειδοποιηθούν για την κρίσιμη θέσι τους στα ναυαγοσωστικά σταθμούς των γύρω ακτών, σε απόστασι 5.000 χιλιομέτρων! Κι, αυτό δίχως πομπή ασυρμάτου, αλλά μόνον με μια ειδική βόμβα, που θα ή ρίχνουν απ' τη βαρκα τους μέσα στη θάλασσα.

Το νέο αυτό «σύστημα Σόφαρ» γεννήθηκε απ' τις παρατηρήσεις που έκαμε το 1937 ο γεωλόγος του Όκεανογραφικού Ινστιτούτου της Μασαχουσέτης δόκτωρ Έθινγκ. Ο έπιστήμων αυτός μελετούσε τότε τα βραχώδη στρώματα του βυθού του όκεανού, ρίχνοντας μικρές βόμβες και μετρούτας κατόπιν τις παλμικές δονήσεις μ' ένα σεισμογράφο. Παρατήρησε λοιπόν ένα περίεργο φαινόμενο: Η ταχύτης του ήχου μέσα στο νερό λιγόστευε, όσο μεγάλωνε το βάθος, εξ αιτίας της ελαττώσεως της θερμοκρασίας του νερού (γιατί στο κρύο νερό ο ήχος κινείται πιο άργα παρά στο ζεστό). Αυτό εξακολουθούσε ως ένα βάθος 1.300 μέτρων. Πιο βαθιά, άρχισε να μεγαλώνη πάλι η ταχύτης του ήχου γιατί η θερμοκρασία έμενε πια σταθερή, ενώ αυξανόταν η πίεσι (η ταχύτης του ήχου στον αέρα ή στο νερό αύξάνεται ανάλογα με την πίεσι).

Το αποτέλεσμα ήταν ότι τα ήχητικά κύματα που παρήγοντο σε βάθος ακριβώς 1.300 μέτρων, μετεδίδοντο μόνον οριζόντια, μένοντας συνεχώς στο ίδιο βάθος. Αν έκαναν να λοξοδρομήσουν προς τα πάνω ή προς τα κάτω, η διαφορά της ταχύτητος τα ανάνηκε να ξαναγυρίσουν στα 1.300 μέτρα. Ήταν δηλαδή ένα φαινόμενο ανάλογο προς τη «διάθλασι» του φωτός, η οποία οφείλεται σε μια αλλαγή της διευσυνσεως των φωτεινών ακτίνων εξ αιτίας της διαφορετικής ταχύτητος που έχουν σε δύο διάφορα διαφανή υλικά μέσα.

Μ' άλλα λόγια, τα ήχητικά κύματα, που ξεκινούσαν από μια πηγή σε βάθος 1.300 μέτρων, δεν έφταναν στην επιφάνεια της θαλάσσης ούτε στο βυθό, αλλά συγκεντρώνονταν όλα κι' ακολουθούσαν οριζόντια κατεύθυνσι, με πολλά μικρά ζιγκ-ζαγκ, σαν να περνούσαν από έναν άορατο ήχητικό σωλήνα. Έπειδή δε ακριβώς δε υποσούνταν να διασκορπισθούν προς όλες τις διευσυνσεις, ακουγόντουσαν άσκατα καθαρά σε απόστασεις χιλιάδων χιλιομέτρων. Η έκρηξις μιας βόμβας, που ρίχθηκε για δοκιμή κοντά στο Ντακάο της Γαλλικής Αφρικής, ακουστήκε στα νησιά Μπαχάμας σε απόστασι 5.000 χιλιομέτρων, άφου τα ήχητικά κύματα της διέσχισαν κατά πλάτος όλο τον Ατλαντικό.

Σ' αυτές λοιπόν τις έπιστημονικές μελέτες στήριχκε η δημιουργία του «συστήματος Σόφαρ». Οι ναυαγοί θα μπορούν στο μέλλον να ζητήσουν βοήθεια, με μια βόμβα που θα περιένη 1½ κιλό έκρηκτικού υλός και που θα σκόζη αυτόματα, με την πίεσι του νερού σε βάθος 1.300 μέτρων. Οι σταθμοί των ακτών θα έχουν εγκατεστημένα υδρόφωνα στο ίδιο βάθος. Ο ήχος της έκρηξης θ' ακουγεται μ' αυτά σαν ένας συνεχής κρότος τυμπάνου. Η διάρκειά του άπ' ενός κι' απ' άλλου ο χρόνος που θα κάνει για να φτάσει σε διάφορους σταθμούς, θα έπιτρέπουν να καθορισθί η θέσις των ναυαγών με προσέγγισι 1-2 χιλιομέτρων.

Ήδη έχει αρχίσει η εγκατάστασις του «Σόφαρ» σε 4 σταθμούς των νήσων Χαβάι και της Καλιφορνίας. Έτσι θα ελαττωθί σημαντικά ο αριθμός των ναυαγών που χάνονται στον άπειρον Ειρηνικό. Κάθε άλλη τυχαία έκρηξις μέσα στη θάλασσα θα διακρίνεται άμέσως ότι δεν προέρχεται από βόμβα ναυαγών, εκτός αν τύχη να συμβή ακριβώς στα 1.300 μέτρα — πόδιμα σπάνιο και άπιθανο.

Το «σύστημα Σόφα» δοκιμάσθηκε μ' έπιτυχία στις θάλασσες των τοπικών και των ευκράτων χωρών, όχι όμως ακόμη στις πολικές περιόχες — απ' όπου ωστόσο θα περνούν στο μέλλον τόσες αεροπορικές γραμμές. Υπάρχει φόβος να μην έπιτυγνάνη εκεί, γιατί η θάλασσα έχει την ίδια περίπου θερμοκρασία απ' την επιφάνεια ως το βυθό, συνεπώς, δεν θα συμβαίηη το φαινόμενο της διαζόνιας μεταβάσεως των ήχων. Το αμερικανικό Ναυτικό πρόκειται να εξακριβώση το τόσο ενδιαφέρον αυτό ζήτημα.

Γεῦμα του διαζυγίου

Το γεύμα αυτό καθιερώθηκε τελευταία από μια νοητευτική Αμερικανίδα. Η κυρία Άννι Τούρνερ, μετά την έκδοσι του διαζυγίου της — ήταν το πέμπτο στη σειρά — παρέδωκε ένα πολυτέλειστο γεύμα στους φίλους της. Το παρόμοιο αυτό έμνημόθηκαν και πολλές άλλες. Και έτσι το γεύμα του διαζυγίου κατάντησε άθλητή μόδα.

Ένας «βασιλεύς» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο Λούις Μάγιερ και η σταδιοδρομία του

Ο καλλίτερος ήθοποιός της εταιρείας Μέτρο-Γκόλντγουιν Μάγιερ είναι, κατά γενικήν όμολογίαν, ο ίδιος ο Λούις Μάγιερ! Έχει βάλει επανειλημμένως τα γυαλιά σε πολλούς «αστέρες». Ένας απ' αυτούς είναι κι' ο Ρόμπερτ Ταϊλ λορ. Πρό ολίγου καιρού υπήκε όρμητικά στο γραφείο του Μάγιερ, αποφασισμένος να του ζητήσει αύξηση. Μα σε μια ώρα, ξαναβγήκε δακρυομένο.

— Τι σάς είπε ο Μάγιερ; τον ρώτησε με περιέργεια ένας υπάλληλος.
— Μου είπε ότι θάθελε πολύ να ένα γυιό σαν έμένα...
— Και για την αύξηση;
— Γι' αυτήν δε μίλησα με καθόλου! Ώσολόντες ο Ταϊλ λορ.

Η Γκρήρ Γκάρσον άρνθήκε κινηματογραφικά, όταν ο Μάγιερ της έπρότεινε για πρώτη φορά να παίξη το ρόλο της μεσοκόμης κυρίας Μίννιβερ σ' ένα καινούργιο φιλμ. Ο Μάγιερ μεταχειρίσθηκε τις παρακλήσεις της λογική την ειρωνεία, το θυμό, χωρίς να υπορέση να την μεταπειρή. Τέλος, άρχισε να της διαβάξη το σενάριο του έργου σαν «άσος» της απαγγελίας. Εξακολουθούσε έτσι επί 2 ημέρες, σπατώντας μόνο για να φάη ή να κοιμηθί. Στο τέλος της δεύτερας ημέρας η Γκάρσον υποχώρησε πιά, συγχινημένη απ' τη δραματικότητα του έργου.

Στα 62 του χρόνια ο Μάγιερ έκδηλώνει μια άπιστευτη ένεργητικότητα. Ανακατεύεται σε κάθε λεπτομέρεια της λειτουργίας του στούντιο. Αυτός κανονίζει τους μισθούς κι' το μήκος των φορεμάτων. Αυτός δέχεται τους βασιλείς, τους δούκες και τους νερούιστάς που έπισκέπτονται το Χόλλυγουντ. Είναι ο πρώτος έπιχειρηματίας του κινηματογράφου που έγινε δεκτός στο Λευκό Οίκο, γιατί συνδέεται με παλιά φίλια με το Χούβερ. Επί πολλά χρόνια ήταν ο πιο ακριβοπληρωμένος Αμερικανός. Τώρα παίρνει μισθό 500.000 δολάρια το χρόνο. Έξίζει όμως με το παραπάνω, γιατί ο αυτόν οφείλει κυρίως την ανάπτυξη της ή εταιρείας του.

Ο ίδιος φρονεί ότι ή έπιτυχία της οφείλεται στη συμφωνία των περισσοτέρων Αμερικανών με τις δικές του αντιλήψεις περί οικογενείας. Πραγματι, σ' όλα τα φιλμ της Μέτρο-Γκόλντγουιν Μάγιερ έβγουνει ή μητέρα και το σπίτι. Κι' ο Μάγιερ σέβεται τόσο πολύ αυτές τις ήθικές αρχές, ώστε γίνεται θύριο μ' όποιον τολμήση να τις περιφρονήση.

Ένας άλλος παράγων της έπιτυχίας είναι το ότι ο Μάγιερ δεν λυπάται τα έξοδα, προκειμένου να δημιουργήνη καλό χαλόν. Η πολυτέλεια στα φιλμ

του είναι διπλάσι απ' την πραγματική ζωή.

Κάποτε ένας παραγωγός του είπεν ότι διαπραγματεύονταν για την άγορά ενός σενάριο ταινίας.

— Μπορεί να γίνη ένα εξαιρετικό φιλμ πρόσθεσε. Άλλο ο συγγραφέας ζητάει πολλά, 150 χιλιάδες δολάρια, ενώ εγώ δεν βρίσκω ν' αξίζει περισσότερο από 100 χιλιάδες.

— Δεν μου έζηνετε, άπάντησε ο Μάγιερ νικί το σενάριο αυτό είναι περίφημο για 100 δολάρια όχι όμως και για 150; Ένα εξαιρετικό φιλμ είναι πάντοτε ένα εξαιρετικό φιλμ και μπορεί να μās άποδώρη 10 εκατομμύρια δολάρια. Τι άξια έχουν λοιπόν 50 χιλιάδες παραπάνω ή παρακάτω;

Ο Μάγιερ μεγάλωσε στη μικρή πόλι Σαιν Τζόνς, σε φτωχικό μάλλον περιβάλλον. Όταν έγινε 21 ετών πήγε στη Βοστώνη όπου αγόρασε ένα μισογκρεμισμένο κτίριο, το έπισκεύασε πρόχειρα το καθάρισε και το μετέβαλε σε κινηματογράφο. Άρχισε τις παραστάσεις με τα «Πάθη του Χριστού» — ταινία κατάλληλη για την πομπητική νοοτροπία των Βοστωνιάτων. Χάρis σ' αυτή την έμπνευσή του και σε μια γυναικεία όρχήστρα που είχε καρτήσει έκανε χρυσές δουλειές.

Σε λίγον καιρό μπόρεσε ν' αγοράση κι' άλλες αίθουσες κινηματογράφου, και κατόπιν ένα γραφείο διαθέσεως ταινιών. Το 1917 πήγε στο Χόλλυγουντ, παίρνοντας μαζί του και μια ικανή ήθοποιό την Άνιτα Στιούαρτ. Έκει κατάφερε να προσλάβη τόν παραγωγό Ιρβίνγκ Τάιμπεργκ που απεδείχθη έξοχός της.

Το 1924, ο Μάγιερ συνεταιρίσθηκε με το Μάρκουσ Λόε, ιδιοκτήτη των δύο εταιρειών «Μέτρο Πικτοουρ» και «Γκόλντγουιν Πικτοουρ». Κι' έτσι γεννήθηκε ή εταιρεία «Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγιερ». Η εταιρεία Γκόλντγουιν είχε εσθές περί 1.000.000 δολάρια για το φιλμ «Μπέν Χούρ» και το είχε άφισι μισοτελειωμένο. Ο Μάγιερ έδωσε άδοκτοκα άλλα τόσα, μέσα σ' ένα έτος. Κι' όσοι τον θεωρούσαν τρελλά, δεν άρνησαν ν' αλλάξουν γνώμη, γιατί το φιλμ αυτό άπείδωσε εισπράσεις πάνω από 10 εκατομμύρια δολάρια.

Ο Μάγιερ υπήρχε πάντα ο καλλίτερος άντικειντής ταλέντων της εταιρείας του. Άνά τον έκαλυψε ο ίδιος τους περισσότερους αστέρες του. Το 1920, πρόσθεσε μια έαυθη και παχούλη ήθοποιό πουπαίσε ο ένα στούντιο του Βερολίνου. Παρ' όλες τις αντιρήσεις των συντρόφων του την πήρε στην Αμερική την υπέβαλε σε διαίτα, την έμωσε άγγελικά και την περιούσιασε στο φιλμ «Σας και διάβολος». Το εύρημα του αυτό ήταν ή Γκρέτα Γκάρμπο.

Ο ίδιος έπιασε βροχη τον Κλάρκ Γκέμπλ, τη Μαρίο Ντρέσλερ την Τζούζη Γκάρλαντ. Έξακολουθεί πάντα να εργάζεται άκουραστά ζητώντας να διαπνήση κάποιου την ενεργητικότητα του που ξεχειλίζει. Μέχρι πρό ολίγου καιρού, άδηνούσε ο ίδιος το αυτοκίνητό του, και μάλιστα με τρελή ταχύτητα. Τέλος οι λογικοί φίλοι του τον έπεισαν να πάρη σωφρό.

Άρχισε, την ημέρα του στις 6 το πρωί κι' εργάζεται συνεχώς ως τις 6 το απόγευμα. Μετά το θραυνό φωνητό, άλειπει πάντα ένα φιλμ, ή και δύο κάποτε. Έπειτα πηγαίνει να χορέψη ρούπα. Άρχισε να χορεύη πρό έτών γιατί του συνεόπησαν το χορό ως φόρμα κατά της άπνείας. Τώρα έχει γίνει άσυμμετρίος στη συμμετα. Είναι ικανός να χορεύη επί 1 ώρα κατά συνεχίαν!

Άσχολεται έπίσης με τις τούρες κι' έχει άλωνα προίφνια. ΤΟΜΑΣ ΧΕΓΚΕΝ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πές μου ποιόν είχες!

Κάθε γυναίκα έχει αυτή την άδυναμία. Όταν θα γίνης ο εκλεκτός της καρδιάς της κι' άφου της ής και σου πη το «σ' αγαπώ» και τα παρόμοια θ' άρχισι άμέσως την άνακρισι για την περασμένη σου ζωή. Έπιμένει όπωσδήποτε να μάθη τις πολλές σου φιλένδες. Ποιόν είχες πριν απ' αυτήν ποιά πριν από την προηγούμενη, πώς τις λέγανε, αν ήταν ζωνθές ή μελαχροίνες όμορφες ή όχι, πώς τις γνώρισε, πότε τις γνώρισε, πού τις γνώρισε, γιατί δεν τις παντρεύτηκες πώς χώρισε, πότε χώρισε γιατί χώρισε, πού βρίσκονταν τώρα κι' άλλα πολλά. Άνακρισι που θα τη ζήλευσε κι' ο πιο σχολαστικός άσκητής. Κι' έπιμονή! Να τα μάθη όλα με το νι και με το σίγμα, λές και πρόκειται να πλουτίση τις έγκυκλιό παιδικές της γνώσεις με κάτι τέτοια. Είναι μια νοσηρή περιέργεια που την έχουν όλες οι γυναίκες. Αυτές θέλουν να τα μάθουν όλα, αντίθετα με τους άνδρες που δεν θέλουν να μαθαίνουν τίποτα από το παρελθόν της γυναίκας που τους ενδιαφέρει γιατί — οι έζησαν — πιστεύουν πως αυτή δεν έχει κανένα παρελθόν. Έτσι είναι φιλε μου άς το παραδεχτούμε και δεν έχουμε να χάσουμε τίποτε. Σου άρεσει να είσαι βέβαιος πως ή φιλένάδα σου πέραςε όλα της το βίο περιμένοντας εσένα. Και πως ή ιστορία της ζωής της, ως την ημέρα που της έπεσε κατακέφαλα ή μεγάλη εύτυχια να σε γνωρίση, ήταν ένα άντρον θιβλίο που έου έβαλες πρώτος τ' όνομά σου.

Εγώ λοιπόν, έχω ωριμμένες ήθικές αρχές σ' αυτό το ζήτημα. Νομίζω δηλαδή πως δεν είναι καθόλου έντιμο να καθέσαι και να διηγήσαι τα παλιά σου έρωτικά κατορθώματα σ' ένα φίλο. Αυτό το πράμα δεν πάει σ' ένα τέκνιμα. Και όσοι συνηθίζουν να κάνουν αυτές τις άσχημες άν άπό στρατοί λοχαγούς που διηγούνται τα περασμένους αμφιβόλους ήρωισμούς, μου φαίνεται πως είναι ψεύματα. Είναι άς μου έπιτρέψετε να τους χαρακτηρίσω οι Μινχάουζεν του έρωτος. Αλλά αρκετά κράτησε ο πρόλογος. Άς πούμε στο θέμα.

Είχα κάνει γκάφα και παιδεύτηκα πολύ να τη διορθώσω. Όπωσδήποτε όμως δεν της πέραςε. Παρ' όλη την έπιμονή της ενώ εκεί, Τζέντιμαν Χωρίςαμε μισοτσάκω, μείνει.

Αλλά δεν παρατήρησε από το σκοπό της. Μία ιδέα που κολλάει στο μυαλό της γυναίκας μοιάζει με τους δούτορους εκείνους φαλλούς των υποκαλίων που βάσεις το τμήμασούν για να τους τραβήξουν κι' αυτοί χώνονται πιο βαθιά.

Είχα κάνει γκάφα και παιδεύτηκα πολύ να τη διορθώσω. Όπωσδήποτε όμως δεν της πέραςε. Παρ' όλη την έπιμονή της ενώ εκεί, Τζέντιμαν Χωρίςαμε μισοτσάκω, μείνει.

Αλλά δεν παρατήρησε από το σκοπό της. Μία ιδέα που κολλάει στο μυαλό της γυναίκας μοιάζει με τους δούτορους εκείνους φαλλούς των υποκαλίων που βάσεις το τμήμασούν για να τους τραβήξουν κι' αυτοί χώνονται πιο βαθιά.

Είχα κάνει γκάφα και παιδεύτηκα πολύ να τη διορθώσω. Όπωσδήποτε όμως δεν της πέραςε. Παρ' όλη την έπιμονή της ενώ εκεί, Τζέντιμαν Χωρίςαμε μισοτσάκω, μείνει.

Ό οπιτονοικοκύρης: Όπως σάς έλεγα, ή θέα από το παράθυρο αυτό είναι θαυμάσια!

Η Μίρκα άνάστρεψε το χαριτωμένο κεφαλάκι της σε παικτιδάρικο στυλ πήρε ένα ύφος πολύ άπλο. Κύτταξε τον ουρανό που απλωνόταν από πάνω μας και με ρώτησε: — Για πές μου Λάκη, ποιόν είχες πριν από μένα; — Καμιά! άπάντησα κοφτά, σαν κατηγορούμενος που άρνείται το έγκλημά του. — Δεν έχεις την άξισι θέβαι να σε πιστέψω. — Όχι. Άλλά δεν το βρίσκω σωστό να κάθωμαι και να σου λέω για πρόσωπα που υποτίθεται ότι πέραςαν από τη ζωή μου.

— Άφου σε ρώτω πρέπει να μου άπάντησης. — Πολύ εύχαριστως αν μου ής και σ' ου ποιόν είχες πριν από μένα.

— Είσαι πρόδοτος! άπάντησε θυμωμένη. Αυτές τις έρωτικές δεν τις κάνουν σε μια γυναίκα. Είναι ζήτημα τάκτ.

— Ναί έτσι είναι. Άλλά δεν μπορεί να καταλάβω γιατί πρέπει να τις κάνουν σ' έναν άντρα. Μόνο οι άντρες είχαν πριν έρωτικές περιπέτειες; Κι' έπειτα τι θα σε ώφεληση, αν το άδής;

— Καταλαβαίνω φαίνεται ότι την άγαπάς ακόμα και σ' ου κάνει κακό να σ' ου θυμίζω. Έτσι πές μου.

— Δεν μου λές Μίρκα θα ήθελες αν με ρωτούσε καμια άλλη άρνότορη ποιά είχα πριν από κείνην, να της έλενα ότι είχα μια που την έλεγαν Μίρκα και ήταν έτσι κι' έτσι;

— Μπα; Όποτε σκέπτεσαι μετά από μένα να έχεις άλλη; Έτσι ά:

Είχα κάνει γκάφα και παιδεύτηκα πολύ να τη διορθώσω. Όπωσδήποτε όμως δεν της πέραςε. Παρ' όλη την έπιμονή της ενώ εκεί, Τζέντιμαν Χωρίςαμε μισοτσάκω, μείνει.

Αλλά δεν παρατήρησε από το σκοπό της. Μία ιδέα που κολλάει στο μυαλό της γυναίκας μοιάζει με τους δούτορους εκείνους φαλλούς των υποκαλίων που βάσεις το τμήμασούν για να τους τραβήξουν κι' αυτοί χώνονται πιο βαθιά.

Ό οπιτονοικοκύρης: Όπως σάς έλεγα, ή θέα από το παράθυρο αυτό είναι θαυμάσια!

δεν στην υποτίλη. Καί, μά-
λιστα, τέτοια ιδέα. Όμως ε-
γώ ήμουν αποφασισμένος να
μην ικανοποιήσω την περιε-
ργειά της. Όχι, δεσποινίς Μί-
ρκ. Ο κόσμος να χαλάει δεν
έχω να σου πω τίποτα. Κλείνω
το παρελθόν μου στο ντουλά-
κι της λήθης, το κλειδώνω και
πετάω τα φανταστικά του κλει-
διά από το παράθυρο. Έτσι
είμι' ενώ και μακάρι να ήταν
όχι έτσι.

Αλλά, αν είχα πετάξει τα
φανταστικά κλειδιά της λήθης
από το παράθυρο τα πραγμα-
τικά κάποιοι συρταριού του
γραφείου μου δεν τα πέταξε.
Έκανα κάτι χειρότερο. Τα
έχασα σ' ένα τραπέζι, την
ώρα που πετάχθηκαν να πάρω
δυο παγωτά για να δροσίω
... Η Μίρκα και τόν, έαυτό μου.
Κι' όταν γύρισα σ' ένα τέταρ-
το βλέπω ένα συρτάρι ανώ-
κάτω και μία Μίρκα έσκαλη,
να τρέμει και να κτυπάει το
ταχυδρόμο της σε θυμωμένους
ρυθμούς. Κρατούσε στο χέρι
κάτι γραμμάτια και κάτι φωτο-
γραφίες. Ήταν της φλώρας
μιας παλας μου αγάπης.

Φοτε έτοι λοιπόν!... Ό-
χι μόνο είχες, αλλά κρατάς
όλα της τα σουβενίρ απάνω-
απάνω στο συρτάρι σου, σαν
να είναι κανένας πολυτίμος θη-
σαυρός!... Κύτταξε γραμμα-
τά!... (Αρχισε να διαβάζει
αποσπάσματα): «Αγάπη μου,
Λατρεία μου... Θα σ' αγαπώ
πάντα... Θα είμαι μόνο δική
σου, σ' όλη μου τη ζωή, όπως
θα είσαι μόνο δικός μου. Τ' ο-
νομά σου θα είναι η τελευταία
λέξη που θα θυμωθούν τα χεί-
λη μου όταν πεθάνω...»

— Μίρκα! Αυτό που κάνεις
λέγεται διακρίσιμα... Δεν έ-
χεις κανένα δικαίωμα!

— Έχω! Έχω το δικαίωμα
να μάθω αυτό που μου κρύ-
βεις! Έδω κύριε είναι μεν-
λη ιστορία. Ορίστε ημερομηνί-
ες... 1939... 1940... 1941...
Τρία χρόνια!... Τρία δόκλι-
ρα χρόνια... Άπλωσε ένας αί-
σώνας! Και οι φωτογραφίες
της με αφιέρωσι: Στόν αγαπη-
μένο μου Λάκη, άφοσιωμένη
διά βίου... Διά βίου κύριε!
Τό λέει καθαρά! Και τό πι-
στεύει!... Αχ! Θεέ μου! Πό-
σο δυστυχισμένη είμαι!...

— Έπεσε σέ μία πολυθρόνα
κι' έβαλε τα κλάματα. Πήγα
να χαδέψω τα μαλλιά της για
να την καλυψώ.

— Μη σ' αγγίξεις! φώναζε.
— Άνοβα ένα ταίγιο. Σ' αυ-
τές τις στιγμές πάντα πρέπει
ν' ανάβει το τσιγάρο χειρνομία
που φανερώνει ψυχραιμία, κι
ας μην την έχεις. Κι' έβαλα
κάτω τη λογική για να συνεν-
νοηθούμε:

— Βρέ παιδί μου... Αυτή ή
ιστορία έχει τελειώσει εδώ κι'
έξη χρόνια! Τό καταλαβαί-
νεις: Έξη χρόνια!

— Και σ' αυτό τα έξη χρόνια
δεν την είδες ποτέ;
— Ούτε μία φορά Σου τό όρ-
κίζομαι.

— Δεν σε πιστεύω... Αλλά
κι' αν σου κάνω τη χάρη και
τό παραδεχτώ, πρέπει να πα-
ραδεχτείς κι' εσύ ότι την ά-
ναψα ακόμα.

— Όχι Μίρκα.
— Τότε γιατί κρατάς τα
γράμματα της και τις φωτο-
γραφίες της;

— Γιατί έχασα να τα σβίω-
ω!... Χά, χά, χά! Ας νελά-
σω!... Όχι, κύριε! Δεν τα
φυλάς γιατί έχασες να τα πε-
τάξεις αλλά γιατί την άναψα
ακόμα. Αυτήν άναψα, όχι έμέ-
να! Και σ' εφάνταζομαι να κά-
θεσαι τη νύχτα να βιάζεις τα
γράμματα και τις φωτογραφίες
να τα κυττάς με άπόνευσι, και
να λές: «Φλώρα μου... Πού
νάσαι τώρα;» Και να κλαίς!

Μάλιστα! Να κλαίς! Ορίστε και
τα δάκρυα. Αυτό τό γράμμα
έχει ξεθωιάσει από τα δά-
κρυα, φαίνεται καθαρά.
— Δεν είναι καθαρά. Είναι
καφέ που κρύθηκε!

— Όχι κύριε! Δάκρυα είναι!
Δεν νελάω!... Την αγα-
πώ!

— Την αγαπώ, ύστερα από έ-
ξη χρόνια.
— Από σαραντα έξη! Μάλι-
στα... Αχ Θεέ μου!... Τι
δυστυχισμένη πού είμαι!

Δεν μπόρεσα να την κου-
μαντώ. Δοκίμασα πάλι να τη
καδέψω. Άδύνατον.
— Πού είναι τώρα αυτή ή
φλώρα;
— Δεν ξέρω σου είπα. Άπ' τη
νήμερα που χωρίσαμε ου-
τε την ξανσείδα ουτε ρώπια
γι' αυτή ουτε έμοβα που βρι-
σकेται.

— Λές ψέμματα!... Έγώ θα
μάθω! Θα τα μάθω όλα και
θαάρω να σου τα πω με τό
νικαι με τό σιγμή. Δεν με ξε-
ρείς καλά.
— Η πόρτα βρόντηξε. Η Μίρκα
είχε φυγεί παίρνοντας μαζί τα
στοιχεία της φλώρας.

Την άφροσα να κάνει τό κέ-
φι της. Ήρθε ύστερα από μία
βδομάδα, πολύ σάβαρη.
— Λοιπόν, έμειθα πού βρισκε-
ται ή φλώρα σου! μου είπε.
— Πού βρίσκεται Μίρκα;
— Στο νεκροταφείο;
— Πού;
— Στο νεκροταφείο! Έλα
μήν κάνης πως δεν ξέρεις. Πέ-
θανε εδώ και δυο χρόνια. Για
να βεβαιώσω πήγα και είδα
και τόν τάφο της. Άν θέλεις
μπορούμε να πάμε... να σου
τόν δείξω αν δεν τόν ξέρεις.
— Άν... (τό «άν» τό έτόνισε
με σημασία).

Γεμάτος θλιβερά συναισθή-
ματα, άκολούθησα τη Μίρκα.
Περάσαμε μερικά δρομικά αυ-
τής της μελαγχολικής τοποθε-
σίας όπου τό σπίτι είναι μά-
νο υπαγεια και φτάσαμε στον
τάφο της φλώρας. Ήταν ένας
γωνιακός τάφος τριγυρισμένος
με σκουριασμένα σιδερένια
κάγκελλα που είχαν γύρει
προς τα μέσα. Άγρια χόρτα
τόν σκέπαζαν. Ένας μαρμά-
ρινος σταυρός με τ' όνομά
της: «Φλώρα Α... έτών 22...
Άπεβίωσε την 30ήν Μαΐου
1945). Και στή μέση μέσα σ'
ένα σκαλισμένο κοίλωμα, μία
φωτογραφία της φλώρας, ξε-
θωριασμένη από τις βροχές
τόν ήλιο και την έγκασταίφι-
δμοια μ' εκείνη που μου είχε
αφιέρωσει: «Άφοσιωμένη διά
βίου».

— Φτωχούλα μου φλώρα, φτω-
χούλα μου φλώρα, φτωχού-
λα μου φλώρα.

Και μου ήρθαν λυγμοί. Θυ-
μήθηκα την ευτυχία που μου
είχε χαρίσει αυτή ή κοπέλλα
που πεθανε τόσο νέα και τό-
σο όμορφη. Και τό δάκρυα
πλημμύρισαν τα μάτια μου.
Φαντάσθηκα πως θα είχε συγ-
κινήσει και ή Μίρκα, μπροστά
στή νεκρή. Γύρισα να τη δω.
Αυτή ήταν έξαγριωμένη και
κτυπούσε τό τσεκούρι της σε
θυμωμένους ρυθμούς.

— Βλέπεις; φώναζε. Καλά τό
είχα καταλάβει... Αυτήν άνα-
ψα ακόμα! Ψεύτη!...

— Βρέ Μίρκα! Πεθαιμένη εί-
νε!...

— Μάλιστα! Και πεθαιμένη
την αγαπάς! Λοιπόν! Κάτσε με
τη φλώρα σου και αντίο! Έμέ-
να δεν με ξαναβλέπεις πια.
Με μία δραματική χειρνομία,
μία πέταξε απάνω στον τάφο
τα γράμματα και τις φωτογρα-
φίες. Έκανε μεταβολή κι' έ-
φυγε νευρική κι' άγανακτισμέ-
νη ακουτώντας ένα φοβερό
που έφερναν εκείνη τη στιγμή
για να τό θάλυνω κάπου.

★
Την άλλη μέρα πήρα τη Μίρ-
κα σ' ότο τηλεφώνω. Έλεπε ότι
θα είχε λογικευθεί. Ή πρώτη
— και τελευταία της — κουβέν-
τα ήταν:

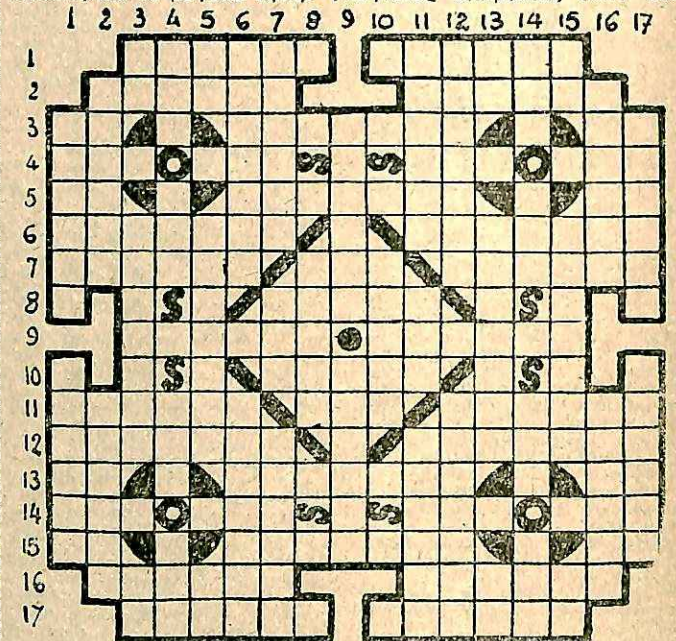
— Να πας να βρεις τη φλώρα!
Μάλιστα, δεσποινίς Μίρκα! Θα
πας να τη βρω αφού τό θέ-
λεις. Αλλά όχι τώρα άμέσως.
Άς περάσουν καμιά όδοον-
ταρία χρόνια. Δεν διάζω και
τόσο. Κι' έπι τέλους δεν έ-
κουμε κλεισίει και ραντεβού.

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 125

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Είδος λογοτεχνικού έρ-
γου. — Γεωμετρικό σχήμα με
τέσσερες πλευρές.
- 2) Στήν Βενετία αντικαθιστά
τό δρόμο. — Έτσι ονομάζονταν
άλλοτε απ' τούς Τούρκους κά-
θε σκλάβος Χριστιανός.
- 3) Προσωπική αντίληψη (α'
προσ.). — Μας τόν προκαλεί ή
ταχύτης και τό μεγάλο ύψος.
- 3) Όριμος γινωμένος. — Τά
έχουν εύκολα οι γυναίκες.
- 2) όρο του της εποχής. — Πο-
ταμός παρα τόν όποιον οι Γάλ-
λοι άνακαίτισαν τούς Γερμα-
νούς κατά τόν Α' Παγκόσμιο
πόλεμο.
- 3) Ευζαντινή νότα. — Οι...
Ράινγκεν προσέφεραν άνυπο-
λόγιστες ύπηρεσίες στήν άν.

Τροπικόν έπιρρημα.

- 4) Ποταμός και νομός της
Γαλλίας. — Συμπλεκτικός σύν-
δεσμος. — Γάλλος στρατάρχης
του Α' Παγκοσμίου πολέμου. —
Χρονικό διάστημα.
- 5) Άνθη. — Όποιος τό άγο-
ράζει έλπίζει κάτι να κερδίση.
— Θα τό βρήτε μέσα στή ΛΙΡΑ.
- 6) Επικίνδυνη προσβολή απ'
τις ήλικίες ακτινές. — Μία ά-
πό τις μεγαλύτερες πόλεις
τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.
- 7) Μονάς μετρήσεως μεγά-
λων άποστάσεων. — Αριθμητικό
(θελ.). — Μη όράτα
- 8) Μουσικό όργανο (δην.).
- 9) Θαλασσινό πουλι. — Μία δρ-
εζομένη ευρωπαϊκή χώρα (δην-
μωτ.).
- 10) Ημέρα άργίας.
- 11) Πάτωμα. — Αθικτα. — Εύ-
χάριστος.
- 12) Τεκτονισμός (άνορθον). —
Πρόθεσις και τοπικό έπίρρη-
μα χρησιμοποιούμενα συχνά
μαζί.
- 13) Δύο συνεχόμενα σύμφω-
να του άλφαβήτου. — Αραιοίσις
(δην.). — Σύμφωνον είν δι-
πλούν.
- 14) Όποια. — Χρονικόν έπίρ-
ρημα (δηνμωτ.). — Άλογο. — Οι
γυναίκες κάνουν πολλά νάζια
προτού τό πουν.
- 15) Τα δικά σου. — Έδωσε
στό θησά κάτι πού τόν βοη-
θους να βγί απ' τόν λαθούρι-
θο. — Επαναλαμβανόμενο ση-
μάλνει τραμία στή γλώσσα τών
μωρών.
- 16) Πληθώρα. — Δέντρα που
άφθονούν στήν Πάρνηθα (δην-
μωτ.).
- 17) Συνοδεύει τά φαγητά
μας τώρα τό καλοκαίρι. — Πε-
νά σχεδόν άπαράτητος.

ΒΑΣΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Η λύσις του 124 στή σελ. 70

5) Άνθη. — Όποιος τό άγο-
ράζει έλπίζει κάτι να κερδίση.
— Θα τό βρήτε μέσα στή ΛΙΡΑ.

6) Επικίνδυνη προσβολή απ'
τις ήλικίες ακτινές. — Μία ά-
πό τις μεγαλύτερες πόλεις
τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

7) Μονάς μετρήσεως μεγά-
λων άποστάσεων. — Αριθμητικό
(θελ.). — Μη όράτα

8) Μουσικό όργανο (δην.).

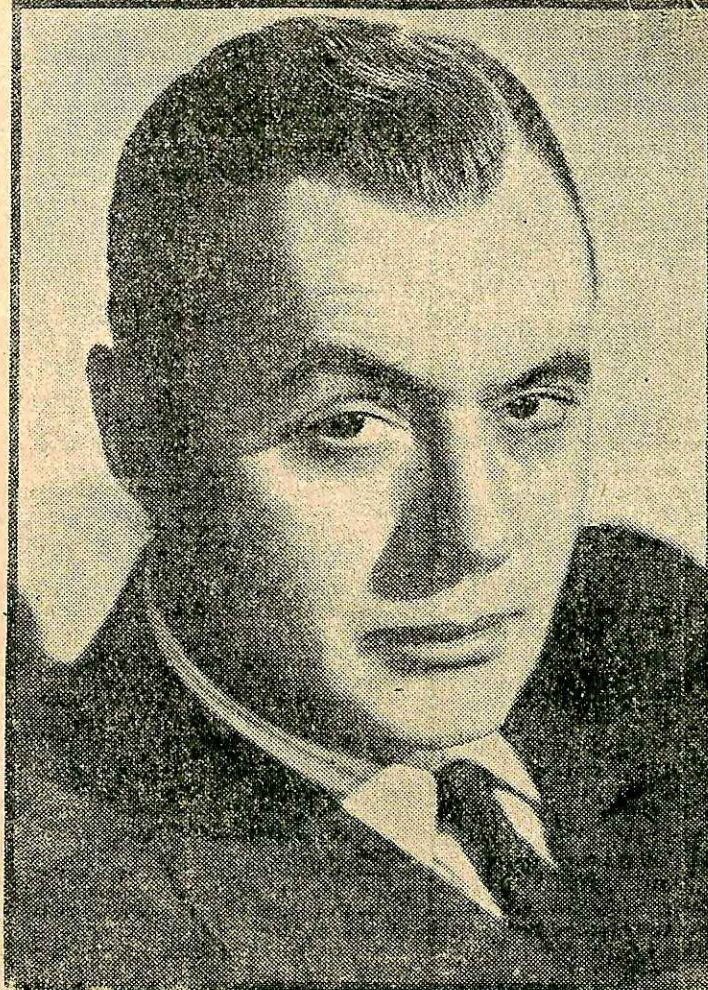
9) Θαλασσινό πουλι. — Μία δρ-
εζομένη ευρωπαϊκή χώρα (δην-
μωτ.).

10) Ημέρα άργίας.

11) Πάτωμα. — Αθικτα. — Εύ-
χάριστος.

12) Τεκτονισμός (άνορθον). —
Πρόθεσις και τοπικό έπίρρη-
μα χρησιμοποιούμενα συχνά
μαζί.

13) Δύο συνεχόμενα σύμφω-
να του άλφαβήτου. — Αραιοίσις
(δην.). — Σύμφωνον είν δι-
πλούν.

Ο περίφημος (γόνος) Σαρλ Μπουαγιέ.

Εί δυο χειρότεροι τρόποι για έναν Άμερικανό ρεπόρτερ, που
θέλει να πάση συνέντευξη απ' τό Σαρλ Μπουαγιέ, είναι: να
προσφέρη τό επίθετό του «Μπίουρ» — κατά την άμερικανική δι-
πλωματία — ή να
λαλή πορνοσά — ή να
τόν κατήση πως έκέρ-
δισε τη φήμη του Με-
γάλου Εορστού στήν
όθων.

Γιατί ό Μπουαγιέ έ-
χει γίνει τώρα τελείως
διαφορετικός τύπος: Έ-
νας σοβαρός και με-
σοκοπος νοικοκύρης φί-
λος της μελέτης και
της ήσυχίας. Έχει
«πεθάνει» πια πρό
πολλού ό «θεοτέλλος
Γάλλος» για τόν όποιο
κυκλοφορούσαν οι θρύλοι, ότι είχε τινάξει κάποτε τόν «πάγκο»
του Μοντεκάρλο, ότι είχε άπολύσει ένα λιοντάρι στους δρόμους
του Παρισιού για να παρακολουθήση τις αντιδράσεις του κό-
σμου έμπρός στον κίνδυνο, ότι είχε μπλεγεί σέ άμέτρητες έρω-
τικές περιπέτειες στίς όχθες του Νείλου του Σηκουάνα, του
Δουνάβιου.

Τώρα ό Μπουαγιέ είναι... ένα μηχανήμα ακριβείας! Έργά-
ζεται στο στούντιό απ' τις 6 τό πρωί ως τις 6 τό βράδυ. Τό με-
σημέρι, δεν πηγαίνει να φάν στό ρεστوران με τη συντροφιά τών
άλλων ήθοποιών. Έννοεί ν' άπομονωθεί για να μελετήσει τόν άπο-
γευματικό ρόλο του.

Στίς 6 μ. μ., πηγαίνει με τ' αυτοκίνητό του στο «Γαλλικό
Ίδρυμα», που έχει δημιουργηθεί και συντηρείται απ' αυτόν, με
σκοπό «την καλύτερη κατανόηση της Γαλλίας στήν Άμερική». Τό
Ίδρυμα αυτό είναι τό κτήνιό του. Ή βιβλιοθήκη του έχει 15.000
τόμους γαλλικής ιστορίας, τέχνης, άρχιτεκτονικής, ένδυματολο-
γίας, κλπ. Ό Μπουαγιέ βρίσκει άσυλο εκεί, για τα κομρασμένα
νεύρα του. Κλείνεται στο ιδιαίτερο γραφείο του και γράφει άτο-
μικά γράμματα ή τακτοποιεί τά βιβλία του.

Κατά τις 7, γυρίζει στο σπίτι του, όπου τόν περιμένουν για
να φάν ή σύζυγός του — ή πρώην Πάτ Πάτερσον — κι' ό μικρός
γιός του Μίκαελ.

Ό Μπουαγιέ άπομονώνεται στήν ιδιωτική ζωή του όπως ή
Γκάριμπο. Δεν δέχεται στό σπίτι του παρ ά μόνο τούς παλιούς
φίλους του, π. χ. τόν ήθοποιό Πιερ Μπλανσάρ, τόν πιανίστα Ρου-
μπιντσίν τόν Ντουγκλάς Φαίρμπανκς, τόν Ζαν Πιερ Ωμόν, τόν
Ρόναλντ Κόλμαν, τόν Άδόλφο Μανζού, κλπ.

Όσοτα, είναι καλόκαρδος και προσφέρει συχνά τις ύπηρε-
σίες του σέ ταπεινούς ανθρώπους. Κάποτε, μία μικρή κι' άγνωστη
άκούη «φίγκυράντ» τόν παρακάλεσε να πιάσει μαζί της σ' ένα
δοκιμαστικό φίλμ, πού έλπίζει να την βοηθήσει για να γίνει ήθο-
ποιός. Κι' εκείνος δέχθηκε ύπομονετικά θυσιάζοντας άρκετά απ'
την λίγη ώρα του νεύματός του.

Ό Μπουαγιέ έχει άμέτρητες θαυμάστριες, όχι όμως κορι-
τσάκια αλλά γυναίκες 25 έτών και πάνω, που άρκοούνται να τόν
στέλνουν γράμματα κολακευτικά, αντί να τόν βασανίζουν με πα-
θολογικές έρωτικές εκδηλώσεις. Άν άλλωστε τόν συνέβαινε τέτοιο
πράγμα, θα ζήτησε άσφαλώς τη βοήθεια της άστυνομίας και θ'
άποσπερταν απ' τόν κινηματογράφο...

Έχει άποκτήσει την άμερικανική ύπυκοότητα, απ' τό 1942.
Είχε διατηρήσει ακόμη την ιδιόρρυθμη γαλλική προσφορά της άμε-
ρικανικής γλώσσας ως ότου, για να παίξη στο φίλμ «Άψις του
Θοιάμβου», πήρε μαθήματα από ένα διάσημο καθηγητή και κα-
τώθωσε έτσι να ξεροζώσει αυτό τό ελάττωμά του.

Ό Σαρλ Μπουαγιέ γεννήθηκε τό 1899 στο Φιζάκ της Γαλ-
λίας. Ήταν γιός ενός κατασκευαστού γεωργικών μηχανημάτων.
Σπούδασε στή Σορβόνη προσοιζόμενος για τό στάδιο του καθη-
γητού. Μόλις όμως πήρε τό δίπλωμά του υπήκε σέ μία δραμα-
τική σχολή τών Παρισίων, απ' όπου άπεφοίτησε σέ ηλικία 19
έτών. Διακρίθηκε κατόπιν επί πολλά χρόνια ως ήθοποιός τού γαλ-
λικού κινηματογράφου. Τό πιστό όμως κι' ή χαρτοπαίχια ζέν τόν
άφηναν να προσδεύσει όσα άξίζει.

Η πρώτη δοκιμή του στο Χόλλυγουντ ήταν άποτυχία. Τού
έδωσαν ένα μικρό ρόλο σωφός, σ' ένα φίλμ με την Τζίν Χάρλοου.
Προτίμησε λοιπόν να γυρίση στο Παρίσι, αφού πρώτα έβαλε τόν
παραγωγό Ίρβινγκ Τάλμπεργκ να τόν ύποσχεθεί, ότι δεν θα
στέλνει ποτέ τό φίλμ αυτό στή Γαλλία.

Στή δεύτερη όμως δοκιμή του έπειτα από λίγα χρόνια,
βοήκε ένθουσιώδη ύποδοχή και σημείωσε λαμπρή έπιτυχία, τού
δεν τόν έγκατέλειψε πια από τότε.

Λίγο μετά την έγκατάστασή του στο Χόλλυγουντ, γνώρισε
την Πάτ, και την παντρεύτηκε σέ 19 ήμέρες. Αυτή τόν άπέσπασε
από τόν ύπόσχεσι ότι δεν θα ξανάπαίξε πια χαρτιά. Και κράτησε
από τότε την ύπόσχεσή του αυτή. Σέ μία σκηνή ενός καινού-
γιου φίλμ πού παρουσίαζε τό έσωτερικό τού Καζίνο τού Μο-
ντεκάρλο, συνάντησε ένα πραγματικό «κρουπιέ», Τόν, είχαν φέ-
ρει, μαζί με όλα τά χαρτοπαίχτικά, σύνεργα, από ένα νησίον
Καζίνο, για να φαίνεται αθεντικώτερη ή σκηνή. Ήταν παλιός
γνώριμος τού Μπουαγιέ. Τού πρότεινε λοιπόν μία κι' είχαν τη
ρουλέτα στή διάθεσή τους, να παίξη για να δοκιμάση την τύ-
χη του.

— Όχι, όχι! άπάντησε εκείνος λίγο μελαγχολικά. Έχουν
τελειώσει πια για μένα αυτά τά πράγματα!

Έχει γίνει πράγματι, σωστός «σπιτόνατος». Μόνον όταν
φτάση στο Χόλλυγουντ κανείς διακεκομμένος Γάλλος, άφίνει για
λίγο τό σπίτι του, για να περιποιηθή τόν ένο και να τού δει-
ξη όλη τη ζωή της κινηματογραφουπόλεως.

Διαθέτει σεβάστα γοητευτικά πράα για την άποστολή τρο-
βίμων και φασμάτων στή Γαλλία. Κι' ένεογει για την καθέωσι
ένος διεθνούς έπιδιού βραβείου, προωσιόμενου για τό φίλμ πού
θα συντείνη στή μεγαλύτερη σύμφωνι τών σχέσεων Γαλλίας και
Άμερικής. Τό 1940, ύπηρετήσε για λίγους μήνες στο γαλλικό
στράτο. Έπειτα πήγε
με άδεια στήν Άμερική
και δέν ξαναγύρισε,
γιατί έν τώ μεταξύ εί-
χε πέσει ή Γαλλία.

Έχει τόσο ένθικι-
σμό, ώστε άνήθηκε
στην άοχή να δειχί τό
ρόλο τού πρωταγωνι-
στού στο φίλμ «Άψις
του Θοιάμβου». Ή ται-
νία αυτή — βγαλμένη
από ένα θαυμάσιο Βι-
βλίο τού Ρεμάρκ, πού
τό έχουν διαβάσει 200
εκατομμύρια άνθρωποι — παρουσίαζε ένα τύπο καλού και τί-
μιου Γερμανού γιατρού αντίταχιστού, έφορσιστο στο Παρίσι πούν
απ' τό δεύτερο πόλεμο. Ό Μπουαγιέ λοιπόν διαμαρτυρήθηκε:
— Μου φαίνεται γελοίο ένας τέτοιος ρόλος! Δεν μπορώ να
παραστήσω ένα καλό Γερμανό, γιατί... δεν ξέρω να υπάρχη
καλός Γερμανός!

Η άπόφασις του ήταν άμετάκλητη. Οι φίλοι του πού προσπα-
θούσαν να τόν μεταπεισουν, μάταια έχαναν τά λόγια τους, δέν
κατώρθωναν στο τέλος τίποτε.

— Ένας αντίταχιστής δεν είναι δά κι' άσυμπαθής, τού είπε
κάποιος.

— Κάνετε λάθος, τού άπάντησε ό Μπουαγιέ. Και οι αντίτα-
χιστά είναι Γερμανοί. Και πας Γερμανός βάραβρος!

Τό πείσμα του στο ζήτημα αυτό ήταν άπερίγραπτο. Έφτα-
σε σ' ό σημείο να μη δέχεται πλέον συζήτηση σχετικά με την ύπό-
θεσι αυτή.

Για να τόν μεταπεισή ό παραγωγός Ντέβιντ Μούτς, χρειά-
σθηκε να μεταχειρισθή γερά έπιχειρήματα: Τού είπε ότι θα παίξε
μαζί με τη «Γινγκοίντ Μπέρνγκαν» και με διευθυντή τόν Μάιλστον,
με τούς όι όιους είχε συνεργασθή άλλοτε μ' έπιτυχία. Άλλάζε
την ένθικότητα τού γιατρού τού φίλμ και την έκάμε άποσβιόρι-
στη — ίσως άστροιακή. Τέλος, ζήτησε την έπέμβασι τού Ρε-
μάρκ ό όποιος θεαίώσε ότι είχε στο νού του τόν Μπουαγιέ γι'
αυτό τό ρόλο, άπ' όπου ακόμη έγραφε τό έργο.

Έτσι, ό Μπουαγιέ πείσθηκε τελικά, κι' απ' τη στιγμή
έκείνη άρχισε να ενοάζεται σκληρότερα παρά ποτέ άλλοτε, για
να παρουσιάση ένα πραγματικό άριστούργημα. Όσοι θα τόν
ϊδούν στήν όθων, θα κρίνουν αν τό κατάφερε... ΑΜΥ ΠΟΡΤΕΡ

Ένα κακό όνειρο

Τὰ μαλλιά της ήταν ξανθά σαν τὸ χρυσάφι. Τὴν ἔλεγαν Κάτια. Οἱ γονεῖς της ἦσαν μικροαστοὶ. Κι' ἐπειδὴ τὸ σπῆτι δὲν μποροῦσε νὰ συντηρηθῇ μὲ τὸν μικρὸ μισθὸ τοῦ πατέρα ἡ Κάτια ἐργαζόταν ὡς ταμίας σ' ἕνα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκεῖ τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Παῦλος.

Τὶ θυμολογῶν ποὺ ἦταν! Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Παῦλος περιμένε μ' ἀγωνία νὰ τὴν δῇ νὰ φεύγῃ γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ σὺν τῇ ἰσκιᾷ της. Δὲν τὴν πλησίαζε, δὲν τῆς μιλοῦσε. Τῆς φερνόταν μὲ σεβασμὸ.

Αὐτὴ ἡ σεμνότης τοῦ συγκίνησε τὴν Κάτια. Ἡ ἀγνὴ καρδιά της ἀρχίσε νὰ χτυπᾷ γιὰ τὸν κομψὸ νέον ποὺ τῆς ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος. Κι' ἕνα θρόνος ἔκαναν τὸ δρόμο ὡς τὸ σπῆτι της μαζί. Μία θερμὴ, μιά φλογερὴ ἀγάπη τοὺς εἶχε ἐνώσει.

Ὁ Παῦλος ἦταν μοναχογιός. Ἡ μητέρα του, παλαιὰ ἀρχόντισσα τῆς Ἀθήνας τὸν ἐλάτρευε. Βέβαιος ὅτι τὸ ἐρωτικὸ τοῦ ὄνειρου θὰ γίνονταν μιά μέρα πραγματικότης εἶπε ἕνα θρόνον στὴν Κάτια: — Ἀγαπημένη μου, θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Ἡ Κάτια τὸν κύτταξε συγκινημένη. — Γυναίκα σου!... ψιθύρισε τέλος. — Ναι, ἀγαπημένη μου. Ἡ Κάτια στηρίχθηκε πάνω του.

— Παῦλο μου, ψιθύρισε, πῶς μπορῶ νὰ πιστέψω σ' ἕνα τέτοιο ὄνειρο; Ἐγὼ εἶμαι φτωχὴ, Παῦλο, δὲν ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἐσὺ εἶσαι πλούσιος, μονακρίκος. Δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω σὲ τέτοια εὐτυχία, καλὲ μου. Βρισκόντουσαν αὐτὴ τὴ στιγμή σ' ἕνα στεγνὸ δρομάκι, ἔρημο καὶ σκοτεινόν.

ἐφημερίδες. Βαρειὰς κατάρτες ψιθύριζαν τὰ χεῖλῃ της:

— Καταραμένοι Ἰταλοί!... Βάρβαροι Ἰταλοί!...

Ἐνα πρωὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ παρθενικὸ της κρεβάτι μὲ θαρεῖα καρδιά. Εἶχε δὴ ἕνα ἀπαισιό ὄνειρο. Ἐνα μαῦρο μεγάλο πουλὶ πέταξε πάνω της καὶ τὴ σκέπασε μὲ τὰ φτερά του.

— Κάποιος συμφορὰ μὲ περιμένει! εἶπε στὴ μητέρα της κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Μάταια ζήτησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν.

Καὶ τὸ ὄνειρο θῆκε ἀληθινόν. Τὴν ἴδια μέρα ἤρθε ἡ θλιθερὴ εἰδησιὸς ὅτι ὁ Παῦλος τῆς πληγώθηκε σὲ μιά μάχη!

Σὰν τρελλὴ τρέχει παντοῦ ἡ Κάτια. Θὰ τὸν φέρουν στὴν Ἀθήνα; Μὰ κανεὶς δὲν ξέρει νὰ τῆς πῇ. Καὶ περνοῦν οἱ μέρες γεμάτες φαρμάκι.

Ἡ μητέρα τοῦ Παύλου εἶναι ἀπαρηγόρητη, χύνει κι' αὐτὴ μαῦρα δάκρυα.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν. Καμμιά εἰδησιὴ γιὰ τὸν Παῦλο. Ἡ Κάτια κάτῃ ὑποψιάζεται. Κάτῃ τῆς κρύβουν. Καὶ μιά μέρα συνέβη τὸ τρομερό ἀπρόσπτο. Πῆγε στὸ σπῆτι τῆς μητέρας τοῦ Παύλου χωρὶς νὰ τὴν περιμένουν. Κι' ἀντίκρισε ξαφνικά ἕκεί τὸν ἀγαπημένον της.

— Παῦλο μου, ἀγάπη μου, εἶσαι σὺ... εἶσαι ζωντανός, καλὲ μου!... Γιατί σ' ἔκρυβαν ἀπὸ μένα, ἀγαπημένε μου;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου εἶναι χλωμό, λυπημένο. — Κάτια, μου, γλυκεῖά μου ἀγάπη, ἐγὼ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ σὲ δῶ, τῆς λέει. Εἶμαι τυφλός, ἀγγελὲ μου!...

Τὴ φρικτὴ!... Τὰ ἐκφραστικά του μάτια εἶναι θολά. — Ἐσθυσεν σ' αὐτὰ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης. Μὰ ἡ Κάτια τὸν γεμίζει φιλή.

— Εἶμαι δική σου... εἶσαι δικός μου! τοῦ φωνάζει. Τώρα εἶσαι περισσότερο δικός μου. Ἡ ζωὴ μου σοῦ ἀνήκει. Τὰ μάτια μου θὰ γίνουν καὶ δικὰ σου μάτια. Τόσο λίγο πιστεύεις στὴν ἀγάπη μου, Παῦλο;

— Ἀγγελε μου!... ψιθυρίζει ὁ Παῦλος καὶ τὴν γεμίζει φιλή.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἐγίναν οἱ γάμοι τους. Καὶ ζοῦν σήμερὰ εὐτυχισμένοι. Τὰ γλυκά, γαλανά μάτια τῆς Κάτιας θάβουν καὶ γιὰ τοὺς δυό... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Εὐδύμα λόγια

— Ἀκουσα ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ τῆς γυνίος. Περιφάνη ἐκλογὴ! — Ἀ. Βλέπω ὅτι ξέρεις ἀπὸ... σπῆτι!...

Ὁ δικαστὴς: Ἀκούσατε τὴν λογουαγία μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς συζύγου του.

Ὁ μάρτυς: Μάλιστα. Ὁ δικαστὴς: Τί ἔλεγε ὁ κατηγορούμενος;

α. Ὁ μάρτυς: Τίποτα κ. πρόεδρε. Ἀκουε!...

Περνώντας ἀπὸ ἕνα γεφύρι ἕνας Χιώτης ἀκούει κάποιον ἄλλον Χιώτη νὰ φωνάζει ἀπὸ τὸ ποτάμι:

— Βοήθει!... Ὁχουνοῦ!... Βοήθει!...

— Ἰντα!... γεις! τὸν ρωτᾷ. — Ὁχουνοῦ! Πνίγομαι ὁ κουζουλός! Ἐν ἔξω κολυμπῶ...

— Κι' ἐγὼ ἐν ἔξω κολυμπῶ, μὰ ἐν κάνω ἔτσι, ἀδερφέ!...

— Ἡ γυναίκα μου εἶνε ἕνας ἀγγελος.

— Ἀλήθεια; Ἡ δική μου ἀπεναντίας εἶνε... ἀκόμα ζωντανή!

Ὁ κ. Περιθώριος φαίνεται πολὺ στενοχωρημένος. Ἐνας φίλος του τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί ἔχεις; Σὲ βλέπω λυπημένο.

— Ἀστα, καὶ μὲν. Φεύγει ἡ γυναίκα μου καὶ θὰ λείψω τρεῖς μῆνες.

— Καὶ λυπάσαι γι' αὐτό; Ἐγὼ θὰ χαίρομαι.

Κι' ὁ κ. Περιθώριος ἐμπιστευτικά:

— Κι' ἐγὼ ναίρομαι, μὰ ἀπὸ μέσα μου. Γιατί ἀν μὲ δῇ ἡ γυναίκα μου χοροῦμενο δὲν θὰ φύγῃ!...

Στὸ δικαστήριον:

— Ὡστε ἰσχυρίζεσαι, κατηγοροῦμενος, ὅτι ἐμπήκες στὸ σπῆτι τοῦ κατηγορουμένου ὅχι γιὰ νὰ κλέψῃς, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρῃς μερικὰ τσιγάρα;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

— Τότε γιατί προσπάθησες νὰ παραδίδῃς τὸ χρηματικόν;

— Γιὰ... ν' ἀφῶσά τὰ λεφτὰ γιὰ τὰ τσιγάρα ποὺ πῆρα!...

Ἐνας τεμπέλης ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ πολὺ... τεμπέλης. Ἡ τεμπελιά του δὲν τὸν ἄφινε νὰ ληψὴ τὸν θάνατον τῆς ἀκαταμάχητης. Γιὰ νὰν λοιπὸν ἐν τάξει μὲ τὴν συνείδησίν του προσεκοινοῦν μόνον κάθε ποταχονοῖα καὶ τίς ἄλλες μέρες τοῦ χρόνου ἔλεγε:

— Ὅμοια μὲ τὰ χθεσινὰ. Θεοῦ λη μου!

Ἐνας Γάλλος βιομήχανος ἔλεγε σ' ἕνα συνάδελφόν του:

— Ὁ, τι καὶ νὰ πῇς, φίλε μου, γιὰ τὴ Γαλλία, ὑπάρχουν χώρες ποὺ δὲν συγκρίνονται μ' ἐμᾶς...

— Σὰν ποιά, δηλαδή;

— Νά, ἡ Ἰταλία... ἀληθινὸς παράδεισος, φίλε μου. Τίς περιποιήσεις ποὺ κάνουν στοὺς ξένους, εἶνε ἄλλο πράγμα. Μόλις πατήσης τὸ πόδι σου, αἰέτως σε προσκαλοῦνε νὰ σοῦ προσφέρουν τὸ ὀρεκτικό, σὲ προσκαλοῦν νὰ σοῦ κάνουν τὸ γεῦμα, νὰ σε πᾶνε στὸ θέατρο, νὰ σε πᾶνε περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

Κι' ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ πληρώσῃς παντᾶρα.

— Μὰ ἐσὺ δὲν πῆγες στὴν Ἰταλία.

— Ἐγὼ... ὄχι... Ἀλλὰ ἐπῆγε ἡ γυναίκα μου!...

Ἡ σειρήνᾳ τοῦ Μονάχου

Τὸ βράδυ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1846 στὴ μεγάλη ταμπέλλα ποὺ ἦταν κοσμημένη στὴν εἰσοδὸ τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Μονάχου ὑπῆρχε ἡ ἀκόλουθη ἀγγελία: «Ἀποφασίσθη ὁ «Μονεμένος ποιητικὸς» κωμωδία σὲ τρεῖς πράξεις ὑπὸ 1. Πλὸτζ. Πρωτὴ παράστασις. Κατὰ τὰ δυὸ διαλείμματα ἡ δεσποινὴ Μαρία Μοντέζ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, θὰ ἐκτελέσῃ ἐθνικούς ἰσπανικούς χορούς».

Οἱ φήμες ἔλεγαν πῶς τὴν παραστάσι θὰ τιμοῦσε μὲ τὴν παρουσία τοῦ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ πατέρας τοῦ Ὁθωνος τῆς Ἑλλάδος.

Κανεὶς στὸ Μόναχο δὲν ἤξερε τί ποτε ἀκόμη γιὰ τὴν ἰσπανίδα χορεύτρια. Ἀλλ' ἡ περιέργειά τοῦ κοινοῦ εἶχε κορυφωθῇ ἀπὸ τὴ στήν. Μὴ ποὺ κυκλοφοροῦσε ἡ φημὴ ὅτι ἡ ἀστὴρ ἔκρινε ἐνάντιον ἀρχικῶς στὴν παραμονὴ τῆς στῆς βασιλικῆς πρωτεύουσας.

Οἱ φήμες ἔλεγαν ἀκόμη πῶς γιὰ τὴν χορεύτρια Μαρία ντὲ λος Ντολόρες Πόρρις ὁ Μοντέζ ποὺ ἦταν συννεφὴς τοῦ περιφάνου ταυρομαχοῦ Μοντέζ καὶ ἀπόγονος μίας ἀπὸ τῆς παλαιότερας καὶ εὐγενέστερας οἰκογενείας τῆς Ἰσπανίας, ὑπῆρχαν δυὸ μυστικοὶ φακέλλοι στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἕνας ἀφοροῦσε τὴν παραμονὴ τῆς στῆς Παρίσι καὶ ἀνέφερε ὅτι ἦταν φίλη ἐνός νυνιστοῦ δημοσιογράφου ποὺ εἶχε βρῇ τὸ θάνατον σὲ μιά μονομαχία ἐξ αἰτίας τῆς.

Ὁ ἄλλος ἀφοροῦσε τὴν παραμονὴ τῆς στῆς Λονδίνου καὶ ἀνέφερε ὅτι ἡ διαγνὴ τῆς ἐκεῖ ἦταν τόσο ἀκανθάλωδης, ποὺ τὸ κοινὸν τὴν εἶχε ἀποδοκιμάσει κατὰ τὴν διάρκεια μίας παραστάσεως καὶ τὴν εἶχαν ἀναγκάσει ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴ σκηνή.

Οἱ λόγοι αὗτοι εἶχαν κάμει τὴν ἀστυνομία νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ αἰετῶς ἀπὸ τὸ Μόναχο.

Ἀλλ' ἡ Μαρία Μοντέζ ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴ διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας, ζήτησε ἀκόραιο ἀπὸ τὸν βασιλεὺς Λουδοβίκον βέβαιον ὅτι ἡ νοτινὴ τῆς δὲν θάπινε ἀσυνέκριν. τὴν τρυφερὰ κι' εὐαίσθητη ψυχὴ της.

Στὴν ἀκρόασι αὐτὴ ἡ χορεύτρια παρουσιάσθηκε φορώντας ἕνα ἀπλό μαῦρο φόρεμα ποὺ ἔκανε πρὸς ἐντόνισιν τὰ χαρακτηριστικά της κι' ἐντόνισιν τὴν ἀσυνέκριν. Ἐνὸς μεγάλου διαμάντι στολίζε τὸ ὀλόμαυρον μαλλιά της.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνόβητο. Λο. Λίγν ὥρα ἀργότερα ἕνας ὑπερστροφικὸς τοῦ Λουδοβίκου ἔφερε μιά ἰδιόχειρη ἐπιστολήν του στὸν ἑσώρον τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου. Μὲ τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔκανε νυνιστὸν ὅτι «εἶχε ὁῶς μὲν μεγάλη χορὰ τὴν συγκρατοῦσε τὸν νύκτα τὴν ἐφάνισεν τὴν ὑψηλὴν καταγνῆν ἰσπανίδος χορεύτριας Μαρίας Μοντέζ στὸ βασιλικὸ θεᾶτρο».

Οἱ κατόικοι τοῦ Μονάχου θυμὸν τὸν νύκτα πολλὰ χρόνια ἔπειτα τὸ βράδυ ἐκείνου τῆς πρῆμης.

Τὸ ἔργο τοῦ Πλὸτζ δὲν εἶχε κάμει μεγάλη ἐντύπωση καὶ ἀλλωστε, τὸ κοινὸν ποὺ εἶχε πλημμυρίσει τὴν αἰθούσα τοῦ θεάτρου πολὺ λίγον ἐνδιαφερόταν γι' αὐτό.

Τέλος στὸ θέατρο τῆς πρώτης πράξεως ἡ Μαρία Μοντέζ ἔκανε τὴν ἐφάνισιν τῆς. Φοροῦσε ἕνα μαῦρον

μεταξωτὸ φόρεμα καὶ στὰ μαλλιά της ἔλαμπε τὸ μεγάλο διαμάντι, μὲ τὸ ὅποιο εἶχε παραρρασιασθῇ καὶ στὸ βασιλικὸ Λουδοβίκον.

Ὁ χορὸς τῆς ἦταν στὴν ἀρχὴ ἀργὸς καὶ λιχνιστικός. Ἀλλὰ, σιγὰ σιγὰ ὁ ρυθμὸς τοῦ δυναμῶνε καὶ νόμιζε κανεὶς πῶς ἡ χορεύτρια πετοῦσε πάνω στὴ σκηνή. Οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν κατὰ τὸ ἥδονικὸ κι' ἐφίναλτικό. Καὶ ἡ λάμψις τῶν μεγάλων ὀλομαυρῶν ματιῶν τῆς μαγνητίζε τὸ πλῆθος.

Μία θεαλλὰ χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν ἔσπασε ὅτα, τελείωσε τὸ χορὸ τῆς. Κι' ἡ Μαρία Μοντέζ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐπαναλάβῃ δυὸ τρεῖς φορές μερικὸς ἀπὸ τοὺς πρὸς δυσκόλους καὶ πρὸς πολὺπλοκούς δη. υστισμούς της.

Μα ἐκεῖνος ποὺ εἶχε νοητευθῇ περισσότερο ἦταν ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος, ποὺ εἶχε παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θέωρεῖο τὴν παραστάσι.

Δὲν ἦταν πρὸς νέος. Πλησίαζε τὰς τὰ ἑξήντα. Ἀλλ' ἡ ποιητικὴ ψυχὴ του ἦταν πάντα εὐαίσθητη καὶ γεμάτη τρυφερότητα.

Τὴν ἄλλη μέρα κάλεσε τὴν χορεύτρια στὸ ἀνάκτορον. Κι' ἔδωκε ἐντολήν στὸ ζωγράφον τῆς αὐτῆς Στύλερ νὰ κἀν τὸ πορτραῖτό της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Λουδοβίκος ἔκρινε φλογερὰ ποιήματα καὶ τὰ ἀφιέρωνε στὴ Μαρία.

Εἶχε πρὸς υποδοχὴν ὁλότελα σ' αὐτὴν τὴν νόσο.

Ἀλλ' ἡ Μαρία Μοντέζ δὲν ἤθελε νὰ εἶνε ἡ εὐνομένη μίας ἡμέρας ἡ ἐνός μῆνος. Ὁ πόθος τῆς ἦταν νὰ ἀποκτήσῃ μιά μόνιμη ἐπιπορὰ στὸ Λουδοβίκον καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν της στὸς ὑπουργούς τοῦ καὶ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τοῦ κράτους.

Καὶ τὸ κατῶρθε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ὁ Λουδοβίκος στὴν παραπορὰ τοῦ πάθους τοῦ νύκτα τῆς γυναίκα αὐτῆς, τὴν ἔκανε κόμησσαν τῆς ἀπένειμε ἀναρίθμητα προσωνύμια καὶ τὴν γεμῖσε μὲ πλοῦτη καὶ τιμὴ.

Ὅλοι λυγίζαν τώρα κατῶ ἀπὸ τὴν θελαιία της. Κι' οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Λουδοβίκου ἐκλιπαροῦσαν ἕνα χαμόγελο τῆς κι' ἔτρεμαν ὑποστάσι ἐκρήσεις τῆς ὀρνῆς της.

Ἀλλ' ἡ Μαρία Μοντέζ εἶχε ἕνα ἀδυσώπητο ἔχθρο στὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Ὁ ἀνθρώπος αὗτος ἐρευνοῦσε παντοῦ καὶ συγκέντρωνε ὑπομνητικά στοιχεῖα, ἐγγράφια, ἀποδείξεις. Στὸ τέλος κατῆρτισε ἕνα ὀγκώδη φακέλλο καὶ τὸν παρουσίασε στὸ βασιλικὸ Λουδοβίκον.

Ἡ χορεύτρια δὲν ἦταν ἰσπανίδα καὶ δὲν, καταγόταν ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Εἶχε γεννηθῇ στὴν Ἀγγλία πρὶν ἀπὸ 27 καὶ ὀχι πρὶν ἀπὸ 22 χρόνια ὅπως ἰσχυρίζονταν. Τὸ ὄνομά της ἦταν Ἐλιζα Ντολόρες Τζέιμπερ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, εἶχε παντρευτῇ μὲ κάποιον Τζέιμς ἀνθωπο μ' ἐλασινὸ ποινικὸ μπράσο καὶ ὀρνότερος τὸν εἶχε χωρίσει. Ἀρχίσε τότε νὰ ἐμφανίζεται σὺν ἰσπανίδα κι' ἐγίνε χορεύτρια. Εἶχε πολὺ ἀσυνέκριν ἐρωτικὰ περιπέτειες ὅλες τῆς εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας, ἀπὸ ὅπου εἶχε περάσει.

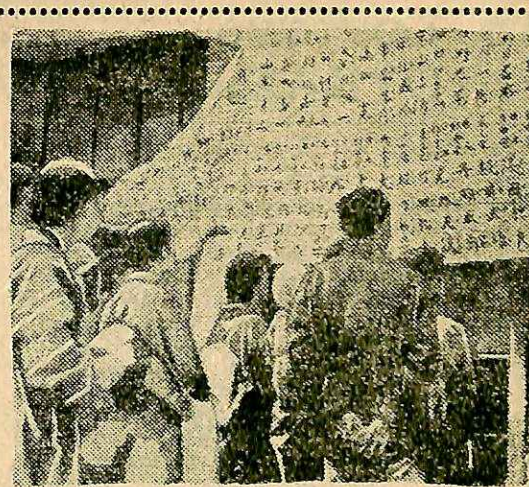
Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος δὲν πιστεύε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Τὰ ἀπέδωκε σὲ συκοφαντίας καὶ μηχανορραφίες τῶν ἐχθρῶν τοῦ καὶ πολλοπλοῖσε τὴν ἐκδηλώσει τῆς εὐνοίας τοῦ πρὸς τὴν χορεύτρια.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν προσπάθησε τότε νὰ πείσῃ τὴν χορεύτρια νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μόναχο, προσφέροντάς της ἕνα τεράστιον ποσόν. Ἀλλ' ἡ Μαρία ἀνέστη.

Ἀλλὰ τώρα στρατός ἐκκλησία καὶ λαὸς ἐνώθηκαν ἐναντίον της. Θορυβώδεις ἐπαναστάσεις ἐσπασον σὲ διαφόρες πόλεις τῆς Βαυαρίας. Στὸ Μόναχο ὁ ὄχλος ἔμπε μὲσά στὸ ἀνάκτορον καὶ κατέστρεψε τὰ πάντα.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἀνάνκα. ἄσπεκε τότε νὰ παραστήθῃ.

Μερικὲς μέρες πρῶτῃτος, ἡ Μαρία Μοντέζ εἶχε φωνεὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸ Μόναχο καὶ μὲ μεγάλην δυσκολία κατῶρθε σὲ φτώχεια στὰ σύνορα. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἡ διασημὴ τυχοδιώκτρια φωνεὶ νύκτα, Ἀμερικὴ. Ἡ ὁμορφία της εἶχε ἀρχίσει νὰ μαρμαρίζεται καὶ οἱ χοροὶ τῆς δὲν ἐνθουσιαζον τὸ πλῆθος. Ἐπιδόθη, κε τότε στὴν χαρτομαντεία καὶ τῆς λείωσε τὴ ζωὴ τῆς φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη.

ΟΙ ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οἱ Γιαπωνέζοι ἐφῆσαν γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴ Βουλὴ τῶν Συμβουλῶν (ἕνα εἶδος Γερουσίας τῆς Ἰαπωνικῆς Διαιτης). Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν προπαγάνδαν ποὺ εἶχε γίνῃ στὶς κάλπες δὲν προσέλαβαν ὅσοι τὰ 60% τῶν δικαιουμένων ψήφων καὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονταν σὺν ἀριθμὸ τῶν 38.000.000. Οἱ συντηρητικοὶ ἐκέρχισαν πλεόν 2/3 ἀπὸ τὴς 250 ἑδρες, ἐνῷ οἱ κομμουνιστὰς δὲν ἐπῆραν καμμία. Στὴν παραπάνω φωτογραφία Γιαπωνέζοι ἐκλογεὶ διαβάδουν τοὺς καταλόγους τῶν υποψηφίων.

Η ΠΕΙΝΑ ΣΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟ

Ἡ πείνα εἶνε ἡ μάλιστα ποὺ πλῆττει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἰδιαίτερα τὴν Γερμανία. Ἐ. κατὰ, εἰκοσι χιλιάδες ἑρνᾶτες τοῦ Ἀμβούργου συγκροτήσανε διαδήλωση στὸς κεντρικούς δρόμους τῆς πόλεως τῶν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: «Δώστε μας πρῶτα νὰ φάμε καὶ ἔπειτα θὰ δουλέψουμε».

ΜΕΖΕΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ... ΛΙΧΟΥΔΗΔΕΣ

Ὁ Ροζέ, ἕνα νυνιστὸς μάγειρος Παρισινός, βάλθηκε νὰ μᾶθ, τοὺς πατριώτες του καὶ περισσοτέρους τοὺς Ἀγγλοσᾶζωνες ποὺ μένουν στὸ Παρίσι νὰ τῶν... βατράκους. Ἰσχυρίζεται ὅτι γίνονται περιφρονημένοι μεζέδες. Χρησιμοποιεὶ λοιπὸν μερικὲς κακομῆνες ποὺ τοῦ μαγειροῦν ἑκατὸν πενήντα ντυμένες βοτράκους ἀπὸ τὰ τέλματα ποὺ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιον τὸν περὶερον, ἀλλὰ τὸ ὅτι ὁ δαιμόνιος αὗτος Ροζέ εἶχε βῆσιν ἥδη («λιχουδῆδες») ποὺ καταβροχθίζουν κάθε μέρα αὐτὴς τῆς 150 ντουζίνες βατράκους-μεζέδες!

Τὸ ζωντανό «ΣΤΟΥΚΑΣ»

Τὰ θαύματα καὶ τὰ πράξεις τῆς φύσεως

Τὰ ἀεροπλάνα καθέτου ἐφορμήσεως ἀποτελοῦν ἓνα ἀπ' τὰ τρομερώτερα παραδείγματα τοῦ ἐφευρητικοῦ πνεύματος τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν καταστροφή. Μὲ τὴν προσέγγισι τοῦ δευτέρου πολέμου, κι' ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ κι' οἱ Ἀμερικανοὶ ἀμελοῦσαν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα, οἱ Γερμανοὶ ἐργαζόντουσαν μυστικὰ ὑπὸ ἐργαστᾶσι Γιούνκερς γιὰ τὴν κατασκευή τῶν καταστρεπτικῶν «στούκας». Τὰ ἀεροπλάνα αὐτά, χάρις σὲ ὀρισμένες ἐφαρμογὲς τῆς ἀεροδυναμικῆς, μπορούσαν νὰ «βουτήσουν» ὀλοταχῶς ἀπὸ μεγάλο ὕψος, νὰ ἐξαπολύσουν τὶς βόμβες τους ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ στόχο καὶ ν' ἀνυψωθοῦν πάλι τόσο ἀπτόμα καὶ γρήγορα, ὥστε νὰ ἐλαττώνεται πολὺ ὁ κίνδυνος τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ πυροβολικοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μυστικώτατες ἐρευνες, διορθώσεις καὶ τροποποιήσεις, ἐτοιμάσθηκε ἡ μηχανὴ αὐτὴ τοῦ θανάτου, ποὺ περιφρονοῦσε τοὺς νόμους τῆς θαρύτητος καὶ τῆς φυγοκέντρου δυνάμεως. Σ' αὐτὴν στήριξε κυρίως ὁ Χίτλερ τὶς μεγάλες ἐλπίδες του γιὰ τὴ νίκη καὶ μ' αὐτὴν σχεδίαζε νὰ ἱσοπεδώσῃ τὸ Λονδίνο. Ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μονοπλάνο μὲ χαμηλὰ φτερά, ἱκανὸ νὰ ἐπιτεθῇ κατακορύφως ἀπὸ ὕψος 12 χιλιομέτρων καὶ νὰ ρίξῃ τὸν ἐκρηκτικὸν ὕλιν.

Ὁ Χίτλερ ἀνέθεσε στὰ ὑπόγεια ἐργοστάσιά του νὰ παράγουν τέτοια ἀεροπλάνα μέρα καὶ νύχτα. Συγχρόνως οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες τοῦ ἐπειραματίζοντο μ' ἓνα τύπο «στούκας» — ρομπότ, δίχως πιλότο, γρηγορότερο ἀπ' τὸν ἥχο. Μὴ μπορῶντας ὅμως νὰ περιμένῃ ὥς ὅτου ἐπιτύχουν οἱ δοκιμὲς του, ὁ Χίτλερ κήρυξε τὸν πόλεμο, θέβαιος πὼς θὰ τὸν κέρδιζε μὲ τὸ μυστικὸ δπλο του, τὰ «στούκας».

Ἡ πρώτη ἐπίδειξις τῆς φρικτῆς ἀποτελεσματικότητός τους ἦταν ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ Ρόττερταμ, στίς 14 Μαΐου 1940. Δυὸ σμήνη ἀεροπλάνων μετέβαλαν σὲ ἐρείπια ἓνα μεγάλο τμήμα τῆς πόλεως, σὲ 7½ λεπτά τῆς ὥρας! Ἀργότερα, τὰ «στούκας» κατέστρεψαν τὸ Κόβεντρι τῆς Ἀγγλίας. Ἐπρόκειτο νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλαν πολὺ. Κι' ἐν τῷ μεταξύ ἡ τελειοποίησις τοῦ «ράνταρ», ἡ αὐξήσις τῆς ταχύτητος τῶν καταδιωκτικῶν ἀεροπλάνων κι' ἡ ἐξάσκησις τῶν λίγων Ἀγγλῶν πιλότων ποὺ πετοῦσαν ἀκούραστα, νύχτα καὶ μέρα, ἔσωσαν τὴν Ἀγγλίαν ἀπ' τὸν ἐκμηδενισμό. Ἦρθε δὲ ὁ καιρὸς ποὺ οἱ Ἀγγλοὶ μεταχειρίσθηκαν μὲ τὴ σειρὰ τους «στούκας», γιὰ νὰ ἀφανίσουν τὸ Βερολίνο καὶ νὰ ὑποχρεώσουν τὴ Γερμανίαν νὰ γονατίσῃ καὶ τὸ Χίτλερ ν' αὐτοκτονήσῃ... ἂν αὐτοκτονήσῃ.

Οἱ κατασκευασταὶ ὅμως τῶν ἀεροπλάνων αὐτῶν θάταν λιγώτερο περήφανοι γιὰ τὸ δημιούργημά τους, ἂν ἤξεραν ὅτι δὲν εἶχαν φτιάσει τίποτε τὸ καινούργιο... Πράγματι, ὑπῆρχε στὴ φύσι ἓνα «στούκα» πρὶν ἀπὸ 50.000.000 χρόνια! Ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης Τζώρτζ Τζένκς ἀσχολήθηκε ἐπὶ 2 ἔτη μὲ τὴ μελέτη του καὶ μὲ τὴ φωτογράφησι τῆς ζωῆς του. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἐντομο τῆς οἰκογενείας τῶν «κυρτιδῶν», ἓνα εἶδος μυίγας μὲ δύο φτερά,

μὲ μικρὸ κεφάλι καὶ μὲ θώρακα πλατὺ καὶ κυρτὸ — τέτοιου σχήματος δηλαδὴ ὥστε νὰ τὴν βοηθῇ στὴ πτήσις της. Ἐχει χρώμα κίτρινο, κι' ὅταν πετᾷ θοοῖζει δυνατώτερα ἀπ' τὴ σφήκα.

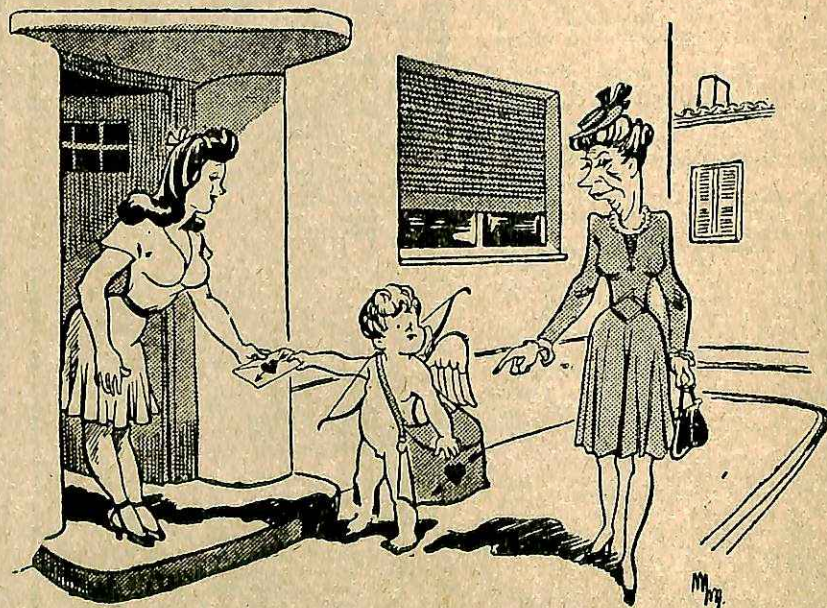
Ὁ στόχος τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ «στούκας» εἶναι οἱ φωλῆς μιᾶς ἀράχνης τῆς Καλιφορνίας, ποὺ ζῇ μέσα σὲ κατακόρυφες τρύπες τοῦ ἐδάφους, ντυμένες μὲ μεταξωτὲς κλωστές. Οἱ βόμβες του εἶναι τὰ αὐγά του, ἀπ' τὰ ὁποῖα θγαίνουν μικρά σκουληκάρια, ποὺ καταστρέφουν τὶς ἀράχνες, μέσα στὰ... ἀντιαεροπορικὰ καταφύγια τους!

Ἀπ' ἔτου ὁ Τζένκς εἶχε θρῆ μερικὲς καταφωγμένες ἀράχνες μέσα στὶς φωλῆς τους, κοντὰ σὲ ἀδειανὰ κουκούλια σὰν ἀπὸ σελλοφάν, ἀρχισεν ν' ἀναζητῇ τὸ μυστηριώδη ἐχθρό τους. Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι οἱ κίτρινες μυίγες ἔκαναν κατακόρυφες πτήσεις πάνω ἀπ' τὶς φωλῆς τῶν ἀραχνῶν. Ἐξέτασε περισσότερες ἀπὸ 2.000 φωλῆς καὶ διαφώτισε ἐπιτέλους τὸ μυστήριον.

Καθὼς ἡ μυίγα ἀρνίζει ν' ἀνυψῶνται κατακόρυφα, γεννᾷ τὰ αὐγά της — ἐνῶ τὰ «στούκας» ρίχνουν τὶς βόμβες τους ὅταν κατεβαίνουν — ὥστε νὰ πέσουν ὅλα σὲ μικρὴ ἀπόστασι γύρω ἀπ' τὴ φωλῆ τῆς ἀράχνης. Ὅταν θγοῦν ἀπ' αὐτὰ τὰ μικροσκοπικὰ σκουληκάρια, σὰν καλογυμνασμένοι ἀλεξιπτωτισταί, διευθύνονται ὅλα πρὸς τὴ φωλῆ καὶ εἰσχωροῦν μέσα ἀπ' τὶς παραμικρότερες σχισμὲς. Ἡ ἀράχνη δὲν τὰ βλέπει κατὰ πάσαν πιθανότητα καὶ δὲν ἔχει τρόπο ἀμύνεσθαι ἐναντίον τους.

Συνήθως, μόνον ἓνα σκουληκάκι ἐπιτίθεται ἐναντίον κάθε ἀράχνης. Κάποτε ὅμως, μαζεύνονται 3 ἢ 4 μαζί. Εἰσχωροῦν στὸ σῶμα τῆς ἀράχνης κι' ἀρχίζουν νὰ τρέφονται μὲ τοὺς λιπτροὺς ἱστούς ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τῆς κοιλίας της.

Τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα, ἀναπτύσσονται πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἐνοχλοῦν καθόλου τὴν ἀράχνη. Μὲ τὴν καλοκαιρινὴν ὅμως ζέστη, μεγαλώνουν περισσότερο κι' αὐξάνεται ἡ ὄρεξις τους, ὥς ὅτου φάνε ζωντανὴν τὴν ἀράχνη! Μετὰ τὸ θάνατό της, ἀνοίγουν μιὰ τρύπα στὴ κοιλίᾳ της καὶ θγαίνουν ἔξω.

Ἡ υπερντοκόρη! Δὲν ἔχεις καὶ γιὰ μένα κανένα γράμμα;... (Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Σχηματίζουν τότε ἓνα κουκούλι, μέσα στὸ ὁποῖο μεταμορφώνονται σὲ φτερωτὲς μυίγες. Σὲ μιὰ ὀδομάδα, ζευγαρώνονται, ἐκτελοῦν τό... βομβαρδιστικὸ ἔργον τους καὶ ψοφοῦν. Δὲν μποροῦν ἄλλωστε νὰ ζήσουν περισσότερο, γιὰτὶ δὲν ἔχουν τώρα στόμα καὶ συνεπὶς δὲν τρῶνε.

Κάθε καλοκαίρι, τὰ ζωντανὰ «στούκας» ἐξοντώνουν ἔτσι μυριάδες ἀράχνες.

Πὼς ὅμως ἡ κίτρινη μυίγα ἀνακαλύπτει ποῦ βρίσκονται οἱ φωλῆς τῶν ἀραχνῶν; Ἐχει κανένα εἶδος «ράνταρ», ἢ κανένα υπερηχητικὸ μηχανήμα σὰν τὶς νυχτερίδες; Ἡ μήπως τὴν ἔχει προικίσει ἡ φύσις μὲ κάποιο ὄργανο, ποὺ δὲν μπορούμε ἀκόμη νὰ φαντασθοῦμε τὴ λειτουργία του καὶ ποῦ θὰ τὸ ἀπομιμηθοῦμε μιὰ μέρα μὲ μιὰ «μεγάλη ἐφεύρεσι» μας;

ΓΟΥ'ΙΝ ΜΠΡΟΥΚΣ

●●
Ὁ Γκαίριγκ εἶχε ἓναν ἄδελφὸν ἑβραῖο!

Ὁ περίφημος στρατάρχης τοῦ τρίτου Ράιχ καὶ τρομερὸς διώκτης τῶν Ἑβραίων Γκαίριγκ, εἶπεν ὁ ἴδιος ἓναν ἑβραῖο ἀδελφὸν, ἑτεροθαλῆ. Ὁ Γκαίριγκ δὲν μίλησε ποτὲ γι' αὐτόν οὔτε ἄλλωστε, ἐδεῖξε κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Τὸ μόνον ποῦ ἔκαμε εἶναι ὅτι ἐφρόντισε νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ τὶς καταδιώξεις ποὺ ὑπέστησαν οἱ Ἑβραῖοὶ ἐπὶ τοῦ νιτλερικοῦ καθεστώτος.

Ὁ ἑτεροθαλὴς αὐτοῦ ἄδελφός του στρατάρχου ἦταν νόθος γυιὸς τῆς κυρίας Γκαίριγκ, τῆς υπέρας του.

Πραγματικὰ ὅπως ἀπεκάλυψε τελευταῖα ὁ Γερμανὸς σοσιαλδημοκράτης Ροδόλφος Ρεβεντλόου, ἡ γνῆρα Γκαίριγκ εἶχε βρεθῇ σὲ μεγάλη οἰκονομικὴ στενοχωρία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ πάῃ ὡς οἰκονόμος στὸ σπίτι ἐνὸς Ἑβραίου βιομηγάνου, ποὺ παρουσιαζόταν ὡς φὸν Ἐμπιστάν, ἀλλὰ ποῦ τὸ πραγματικὸν τοῦ ὄνομα ἦταν Ἐπστάιν.

Ὁ Ἑβραῖος βιομηγάνος ἀγάπησε ἀργότερα τὴν κυρία Γκαίριγκ καὶ ἀπόντησε μαζί της ἓνα ἀγόρι, ποῦ, σύμφωνα μὲ τὸν γερμανικὸν νόμον, πήρε τὸ ὄνομα τῆς υπέρας του.

ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟ ΛΑΘΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΩΡΖΕΤΑ: Πρώην σύζυγος του Ραούλ Περέλ και από τότε ως κυρία Ρισάρ Νοβέλ. 28 ετών, νόστιμη, σωστή Πρωσία, παντρεμένη, από πέντε χρόνων έκανε τη ζωή του πρώτου άνδρα της άτυχη, κι' αυτός ζήτησε διαζύγιο.

ΡΙΣΑΡ ΝΟΒΕΛ: Δεύτερος σύζυγος της Ζωζέτας. 41 ετών, την έχει σαγηνεύσει με τη φήμη του κατακτητού. Ίδιος τρόπος και τυραννικός. Οι νεύματα φτάνουν στο παλτό σπιτι της Ζωζέτας. Τίποτε δεν έχει αλλάξει εκεί παρά μόνον ο σύζυγος.

ΖΩΡΖΕΤΑ: Επί τέλους! Τελείωσε κι' αυτό...

ΝΟΒΕΛ: Είμαστε λοιπόν παντρεμένοι... Τι περίεργο πράγμα!

ΖΩΡΖΕΤΑ: Πόσο την ανιερύδουν αυτή τη στιγμή!

ΝΟΒΕΛ: Μου φαίνεται παράξενο πως είμαστε στο σπίτι μας!

ΖΩΡΖΕΤΑ: (συλλογισμένη): 'Αλήθεια... Αισθάνομαι όμως μια άποψη...

ΝΟΒΕΛ: Γιατί; Βέβαια έχουμε εδώ αλλαγή καθεστώτος.

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι πεζό πράγμα!

ΝΟΒΕΛ: Αυτός ο υπάλληλος του δημοσίου που μας πάντρεψε ήταν άσχημος άνθρωπος και δεν είχε καμιά επιβολή. Τι να σου πω! Μόνο ο θεοσκεπτικός γάμος κάνει έντιμους αληθινούς γάμους.

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι περίεργη συζήτηση! Είμαστε εδώ με όλη την παντρεμένη κι' ακόμα δεν με φίλησε!

ΝΟΒΕΛ: 'Αλήθεια! (την αγκαλιάζει). Γυναίκα μου!

ΖΩΡΖΕΤΑ: 'Αντρούλη μου!

ΝΟΒΕΛ: Καθόμαστε, ακόμα με τα γαυροπιάτικα μας και δεν αλλάξαμε ακόμα. Δώσε μου την τσιμπίδα να σκαλίσω τη φωτιά.

ΖΩΡΖΕΤΑ: Σ' αυτό το σπίτι κάνει καλό. Χτύπησε το κουδούνι να έρθει ο Γιάννης!

ΝΟΒΕΛ: (φωνάζει το Γιάννη): Φέρε κανένα έξιλο Γιάννη. Τι έχεις και νελος!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μου φαίνεται άσπρη να σας βλέπω εδώ... με τη κυρία Ζωζέτα!

ΝΟΒΕΛ: Θέλει να πει πως σου φαίνεται παράξενο!

ΓΙΑΝΝΗΣ: 'Οχι... Ίσα-Ίσα λέγαμε στην κουζίνα με τη Μαριέττα πως θα τελείωνε έτσι...

ΝΟΒΕΛ: 'Αφες τις κρίσεις και πήγαινε. (Στη Ζωζέτα): Δεν σου φαίνεται πως πήρε θάνατος αυτός;

ΖΩΡΖΕΤΑ: Μπα! 'Ο Γιάννης είναι καλός. Δεν το είπα με κακία. Μάλιστα αυτός ήταν πιο έξυπνος από τον άντρα μου! Ε-κείνος έβλεπε ότι του έλεγα το πιστευό. Δεν σε πανταχόθεν για φίλο της καρδιάς μου!

ΝΟΒΕΛ: Καλά τον κοροϊδύσαμε πέντε χρόνια! Ήταν ο τύπος του απειρημένου συζύγου. 'Αλήθεια, ξέρεις πως μου φαίνεται να παραιτώμαι; Που είμαι τώρα εδώ μέσα να μιλάω με τον άντρα μου!

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι φίλη που μου έδινες όταν έμεινε μόνος!

ΝΟΒΕΛ: Είχαμε τελεία άρραβώνα για να μη μας αποκαλύψει. 'Η αλληλογραφία...

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι φίλη που μου έδινες όταν έμεινε μόνος!

ΝΟΒΕΛ: Είχαμε τελεία άρραβώνα για να μη μας αποκαλύψει. 'Η αλληλογραφία...

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι φίλη που μου έδινες όταν έμεινε μόνος!

ΝΟΒΕΛ: Είχαμε τελεία άρραβώνα για να μη μας αποκαλύψει. 'Η αλληλογραφία...

Οι μουσικοί «συνεργάτες» των Ναζιδων

Πρέπει να υποκυτάρκωνται;

Πρέπει να υποκυτάρκωνται απ' όλους τους ελευθέρους λαούς οι μεγάλοι τραγουδιστές και μουσικοσυνθέτες, που συνεργάστηκαν με τους ναζιστές και με τους φασίστες; 'Η πρέπει να ξεκαθαρίσει να συνχωρήσει η προσωπική πολιτική τους δράση για τα εθνικιστικά καλλιτεχνικά τους χαρίσματα;

Αυτό το ζήτημα απασχολεί ακόμη το μουσικό κόσμο δυο χρόνια μετά το τέλος του πολέμου. Άλλοι συμφωνούν με την πρώτη νύμφη κι' άλλοι με τη δεύτερη.

Ετσι κι' η άφιξη της Νορβηγίδας Κίστεν Φλάνκτσαντ στην Αμερική χάρισε τους μουσικούς και τους φιλομουσους σε δυο παρατάξεις. 'Η Φλάνκτσαντ είναι μια περίφημη σοπράνο είδικη για τα έργα του Βανγκ. Πριν απ' τον πόλεμο, κέρδιζε 250.000 δολάρια σε κάθε συναγωγή. Τώρα όμως τη θεωρούν το γεγονός ότι ο σύζυγός της, Ερρίκος Γίχονεν, πλούσιος απ' τη συνεργασία του με τους Γερμανούς και πρόκειται να διακοσμήσει την κατηγορία, ακόμη κι' αν μετά την κατακχή της χώρας της απ' τους Ναζιστές, άφισε την Αμερική, όπου βοσκοταν τότε και νύμφη έκουσα στη Νορβηγία. Οι δημοκρατικοί Νορβηγοί είχαν στυγνότητα απ' τη στάση της, τονίζοντας ότι άφισε να μείνει στην Αμερική και να τραγουδάει εκεί για να βοηθήσει τη Νορβηγία. 'Εκείνη δικαιολογήθηκε ότι άφισε πολύ τη χώρα της και τον άνδρα της και ότι δεν άντεχε να μείνει μακριά τους.

Όταν έφτασε τελειωτικά στην Αμερική η όρνάνωσις των Μουσικών Καλλιτεχνών αρνήθηκε να την δεχθεί ως μέλος της, συμφώνησε όμως να της δοθεί μια προσωρινή άδεια ενοσίεως.

Οι Άγγλοι φάνηκαν ακόμη συνδιαλλακτικότεροι. Όταν η Φλάνκτσαντ έδωσε ρεσιτάλ στο Λονδίνο οι φιλόμουσοι νίκησαν το θέατρο και την καταχειροκρότησαν. Ίδιους κι' γυναίκες τονίζουν ότι «δεν μπορεί κανείς να καταδικάσει μια γυναίκα επειδή ήθελε να μείνει με τον άνδρα της».

Δύο παρίωνιστοι 'Ιταλοί τεχνικοί ο Τίτο Σκίπα κι' ο Μπεντζαμίν Τζίλι έχουν απαλλαγεί απ' την κατηγορία της «συνεργασίας» εξακολουθούν όμως να συναντούν κάποια ψυχρότητα εκ μέρους των παλιών θαυμαστών τους. Πολύ πριν απ' τον πόλεμο ο Σκίπα έπαινε να κρατάει φασιστικά, ακόμη κι' όταν τέλειωσε ο δημοκρατικός χώρος. 'Ο Μουσελίνι τον παρασημοφόρησε.

Ο Τζίλι πάλι θεωρείται συνεργάτης ενός θιάσου που κυκλοφόρησε το 1943 με τον τίτλο «Γιατί είμαι φασίστας». Μολοντί δε ο ίδιος το αρνήθηκε, τον απέκλεισαν απ' όλα τα ιταλικά μελοδράματα. Όταν βέλασε τελευταίως να τραγουδήσει στην Άγγλια δημιουργήθηκε τόσο μεγάλο ζήτημα ώστε επί τέλους, κανονισα, την ανάγκη φιλοτιμία, βλήθηκε ότι είχε διαγράψει την Άγγλια απ' το ρεπερτοάριό του τούραντε του.

Στη Γερμανία κοτηγορήθηκαν ως φιλοναζιστές αλλά απαλλάχθηκαν απ' τα είδικα δικαστήρια, ο Βίλχελμ Φουρτβένγκελ ο Ρίχαρντ Στράους - που εξακολουθεί στα 83 χρόνια του να συνθέτει όπερες - κι' ο Φράντς Λέχαρ.

Λιγότεροι αυστηροί υπήρξαν οι Αμερικανοί προκειμένου να πολιτογραφούν, για Γερμανίδα ούνοαρκη: τη Λίλι Μαργλν, την ηρώδια του παρίωνιστου τραγουδιού που θεωρείται έργο δυο Γερμανών στρατιωτικών που είχαν φέρει. Αφού το τραγουδάει αυτό πάρα στον άγγλικό στρατό έβγαλε τέλος, και στην Αμερική γεννήθηκε τότε το ζήτημα των δικαιωμάτων, που έπρεπε κανονικά να εισπράττουν απ' συνθήκη για κάθε έκτακτη του.

'Η Αμερικανική 'Ετορεία Συνθετών και Συνσυνθετών μη βέλοντας να παραβεί τις βασικές αρχές της, κανόνισε ώστε να πληρώνονται τακτικά οι δικαιώματα αυτά στην υπέρθεση Φυλάξεως Περιουσιών. Άλλωθεν ως ότου το Κογκρέσον αποφασίσει για την τύχη τους.

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τον άλλο! Αυτός μας κοροϊδίζει! Μας την έκαρε!

ΝΟΒΕΛ: Τι μας μέλλει επί τέλους! 'Ας πάμε άγανη μου.

(Σε λίγο τρώνε μαζί. 'Ο Νοβέλ άρκεται σ' ένα αυγό και δυο βραστές πατάτες. Κατόπιν άρνίζει να βήν).

ΖΩΡΖΕΤΑ: Τι έχεις;

ΝΟΒΕΛ: Βλέπεις ότι κούωσα! Να πα- ρη ο διάβολος, πρέπει να μείνω καμιά δεκαριά μέρες στο κρεβάτι!... Που είναι η καμιά μου!

ΖΩΡΖΕΤΑ: Θα κοιμηθεί άμέσως!

ΝΟΒΕΛ: Καί βέβαια (Φέρει μια μεγάλη σκούφια). 'Η σκούφια αυτή είναι κατάλληλη για το σνακ μου... Είναι από μέσα γεμάτη θαμπίκι με ευκάλυπτο. Θα σου κάνει βέβαια έντιμους γιατί δεν με είδες ποτέ έτσι... Καληνύκτα Ζωζέτα.

'Επιζώ ότι αύριο θαμιά καλλίτερα. Ευ- τυγώς ίδωσας λιγάκι... (Κοιμάται).

ΖΩΡΖΕΤΑ: (καθισμένη στη πολυθρόνα): Όταν σκέπτομαι πως άφησα έναν άνδρα σαν τον Ραούλ γι' αυτό τον κύριο με το σκούφο από ευκάλυπτο, μου γίνεται να σκά- ψω! Τι γκάφα, Θεέ μου, τι γκάφα!

Μ. ΠΡΟΒΕΝΤ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ του Χαϊλέ Σελασιέ

'Η άναξδημιουργία και η πρόοδος της

'Όσοι ξένοι έπισκέφθηκαν μεταπολεμικά στην Αιθιοπία συμφωνούν στο ότι η χώρα αυτή θάνα η αύρια- νή Καλιφόρνια. Κι' η πρωτεύουσά της, η 'Αντίς 'Αμπέμπα, δεν ύστερεί καθόλου στο κλίμα απ' το Λος 'Αντζελες. 'Η θερμοκρασία της είναι πάντοτε τόσο γλυκεία, ώστε φορεί κανείς χειμώνα-καλοκαίρι έλαφρό, άνοιξιάτικο κοστούμι.

Επί 6.000 χρόνια, η Αιθιοπία ήταν μια απ' τις πιο άγνωστες, άπομονωμένες και μυστηριώστερες χώρες της 'Αφρικής. 'Εξ' έθνιοι έπιδρομείς - οι Αιγύπτιοι, οι Πέρσαι, οι Ρωμαίοι οι 'Αραβες, οι 'Αγγλοι κι' οι 'Ιταλοί - έπιχείρησαν να κατακτήσουν τη γη αυτή των θησαυρών, άλλα άπέτυχαν. 'Ενώ η Κένια, το Κογκό κι' οι άλλες γειτονικές χώρες έδιναν στους λευκούς το φίλνισσι, το καουτσούκ και το χρυσάφι τους η Αιθιοπία, η πλουσιώτερη απ' όλες, έμεινε άνεμετάλ- λευτη.

Όταν όμως ο αυτοκράτωρ Χαϊλέ Σελασιέ νύμφε όη χώρα του απ' την έξορία, το 1941, άρχισε να βά- ζη σ' έφαρμογή ένα σχέδιο περισ- σότερο από έπαναστατικό για την άναξδημιουργία και την πρόοδο της χώρας του και την εισρόδο της στις τάξεις των συγχρονισμένων εθνών.

Οι 'Ιταλοί είχαν καταστρώσει τις πόλεις κι' είχαν εξοντώσει όλους τους μορφωμένους κατοίκους. Κι' όμως, σε λίγα χρόνια, ο Σελασιέ πραγματοποιήσε ένα θαύμα άπί- στευτο. 'Εφερε πρώτα είδικους απ' την 'Αμερική για την άναξδιοργάνω- σιν των 'Υπονομιών 'Εκτελεστών, Παιδείας, 'Υγιεινής και Οικονομικών, 'Αγγλους άξιωματικούς για την δι- μιουργία ενός πραγματικού στρα- τού - στη θέσι των άτάκτων σι- φών που είχαν πολυέμει το Μου- σολίνι με... 1870 παλοπορτοφέ- α - για τους κι' αεροπορούς απ' τη Σου- ηδία, μηχανικούς και ξενοδοχεια- κούς προσωπικό απ' την 'Ελβετία...

'Ακολούθησε δε τις δδηνίες όλων αυτών των είδικών.

Πριν απ' τον πόλεμο, για να πάν κανείς απ' το Κάιρο στην 'Αντίς 'Αμπέμπα έπρεπε να ταξιδέψει 40 μέρες με πλοία και με πρωτόγονους σιδηροδρόμους. Σήμερα το ταξίδι αυτό γίνεται σε 10 ώρες, με θα- υμάσια κι' ασφαλέστατα άμερικανικά αεροπλάνα, άποτελεί δε 'ια άξέλα- στη πτήσι, πάνω από έρόημους, ή- φαίστεια, θάλασσες και ζούγκλες.

Ότον, το 1948 άρχη συμπλη- ρωθή το νέο ξενοδοχείο της 'Αντίς 'Αμπέμπα, θα συναγωνίζεται σε ά- νέσεις το καλύτερο του κόσμου. Οι 'Ελβετοί είδικοί το έφοδίζουν ήδη υ' όλες τις σύγχρονες τελειοποιή- σεις και πολυτέλειες, ακόμη και με θερμά λουατικά λουοά σε κάθε δω- μάτιο!

Εν τώ μεταξύ, οι έθνοι μένουν στο παλαιό 'Αυτοκρατορικό Ξενοδο- χείο που έχει κι' αυτό άνακαινι- σθή. Στο ρεστωάρ του, μπορούν να φάνε σούπα, άρνισιο κρέας, κοτό- πουλο, ένα γοντό μπιφτέκι γαου- ρισμένο με 4 πηχτά αυγά 5-6 χορταρικά, σαλάτα και φρούτα. Κι' όταν φτάση ο λογαριασμός, τρέβου- τά ματία τους: 'Οφείλουν μόνον 1 δολλάριο!

Γενικά, η ζωή είναι πάμψηνη στην 'Αντίς 'Αμπέμπα. 'Ενα δόλ- κηρο πρόδοτο κοστίζει 2½ δολλά- ρια, το βαδινό φίλετο πουλιέται 15 σέντε το κιλό (περίπου 1.000 δραχ- μές ή δκά) οι πίθηκοι, οι ναζέλλες, οι μικρές στρουθοκάμηλοι και τα δένδρα λεοπαρδάλεως προσφέρου- νται σε τιμές έξευτελιστικές. 'Ωρι- σμένα όμως είδη, που έρχονται απ' το έξωτερικό, είναι ακριβάτατα: 'Ε- να σωληνάριο οδοντόπαστας π. γ. στοιχίζει 1.75 δολλάρια κι' ένα λα- στίχο φορτηγού αυτοκινήτου 250 δολλάρια!

Μια εύρωπαϊκή ή άμερικανική οί- κογένεια από 4 άτομα έδεδει για φαγητό και ύπνρεσία 80 δολλάρια το μήνα (400.000 δραχμές) κατά μέσον όρον.

Μετά την έπιστροφή του Χαϊλέ Σελασιέ, συγχρονίσθηκε το άπρη- γαιωμένο δικαστικό σύστημα της Αιθιοπίας, καθιερώθηκε ένα συνταγ- ματικό κοινοβουλευτικό πολίτευμα, μοντέρνα νοσοκομεία άντικατέστη- σαν τους «γιατρούς-μάνους». 'Απ' τα 48.000.000 δολλάρια του έθνι- ου προϋπολογισμού, το ένα τρίτον προϋπολογισμού, το ένα τρίτον διατίθεται για την έκπαίδευσι.

Σε μια τεχνική σχολή - καύχημα του Χαϊλέ Σελασιέ - οι νεαροί Ι- θαγενείς μαθαίνουν να έπιδορθώ- νουν αυτοκίνητα, μηχανές, ρολόγια. Παράκειται να ίδρυθί και πανεπιστή- μιον στην 'Αντίς 'Αμπέμπα. 'Εν τώ μεταξύ, το άθος της αιθιοπικής νε- ολαίας σπουδάζει με έξοδα του α- υτοκράτορος στην 'Οξφόρδη, στη Σοδόνη ή σε άμερικανικά κολλέγια.

Μια γαροφουχανή με 247 ψηφία και σύμβολα της άμχαρικής γλώσ- σας θα έγκουράση έκατοντάδες γα- ρφεί, άναγκασιμένους ως τώρα σ' ά- ντιγράφων με το χέρι όλα τα δημό- σια έγγραφα.

Χρειάζεται άστόσο να γίνουν πολ- λά θαύματα: Να κατασκευασθούν δρόμοι στην άπέραντη χώρα, να φτάσουν χιλιάδες τόνοι μεταλλευ- τικών μηχανημάτων για τις παρθέ- νες φλέβες πλάτης, χρυσού, σιδή- ρου και κάρβουνου, ν' άνοιχθούν πε- τρελαιοπηγές, να ίδρυθούν μεγάλες βιομηχανίες... 'Ο Χαϊλέ Σελασιέ εξακολουθεί το έργο του με πίστι- κι' ένθουσιασμό. Σκοπεύει δε, το έ- πομένο έτος, να προσκαλέση χιλιά- δες έπισκέπτες απ' όλοκληρο τον κόσμο, για να γνωρίσουν από κον- τά την καινούργια Αιθιοπία.

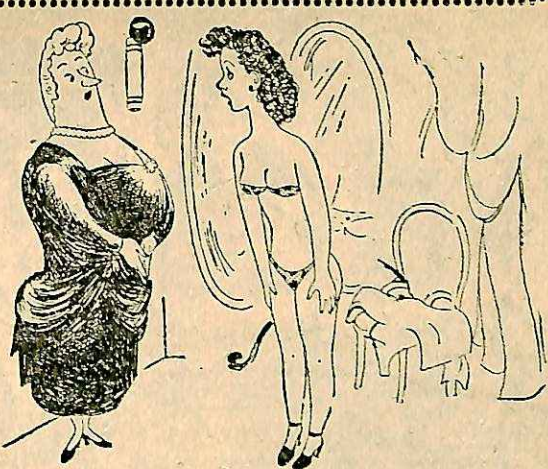
Μετρο πάνω σ' ένα... βομβαρδιστικό

Το μεγαλύτερο βομβαρδιστικό α- εροπλάνο του κόσμου είναι σήμερα το άμερικανικό «Βάττυ Χ. Β. 36». Το μήκος του είναι 70 μέτρα και η έπικοινωνία μεταξύ των δύο θαλά- μων του - άνας απ' αυτούς βρί- σκεται έμπρός και ο άλλος πίσω - γίνεται με... μετρό.

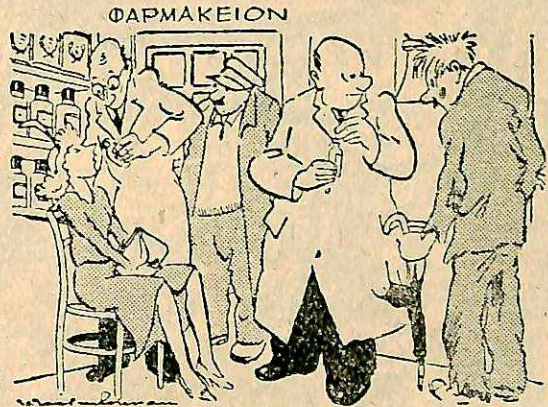
Στην πραγματικότητα, αυτό το μετρό είναι ένα ηλεκτρικό καροτσάκι, που διασχίζει μια σήραγγα μήκους 25 μέτρων και διαμέτρου 60 εκατο- στών. 'Η σήραγγα αυτή βρίσκεται με- ταξύ των δύο θαλάμων.

Το «Βάττυ Χ. Β. 36» ζυγίζει 125 τόνους. Μπορεί να μεταφέρει με τα- χύτητα 500 χιλιομέτρων την ώρα μια βόμβα 4 τόνων με άπόσταση 16.000 χιλιομέτρων. 'Εχει 86 κινη- τήρες και 28 κινδύνους, συνολι- κώς 21.000 ίππων. Για να κίς δυναμώς 16.000 χιλιομέ- διατρέχει άπόστασι 16.000 χιλιομέ- τρων χρειάζεται 80.000 λίτρες βεν- ζίνης και 4.500 λίτρες ορυκτελαίου. Είναι έφοδιασμένο, έξ' άλλου, με 300 ηλεκτρικούς κινητήρες δυναμώς 112 —15 ίππων, για την κίνηση των γυ- ροσκοπίων, των αυτόματα καθαρισμό των τσιμινιών από την διήχλη, τη σούβλα της λειτουργίας των μηχανημάτων προσενώσεις κτλ.

Το προσωπικό του άποτελείται από 16 άνδρες.

Η κυρία: Μου άρέσει αυτό το μαγιώ. Μονο- να μου έγγραψτε ότι δεν θα μαζέψω στο νερό!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

- Κι' ο κύριος ήταν μέσα στο αυτοκίνητο, που όδηνούσε η κυρία;

- 'Οχι, φίλε μου... έγώ ήμουν από κάτω!...

- 'Ολόμωλο, κυρία μου!

- Μα εδώ στην έτικέτα γράφει υπαρκά!

- Το έχουμε για να ξεγελάμε το ακόρο!...

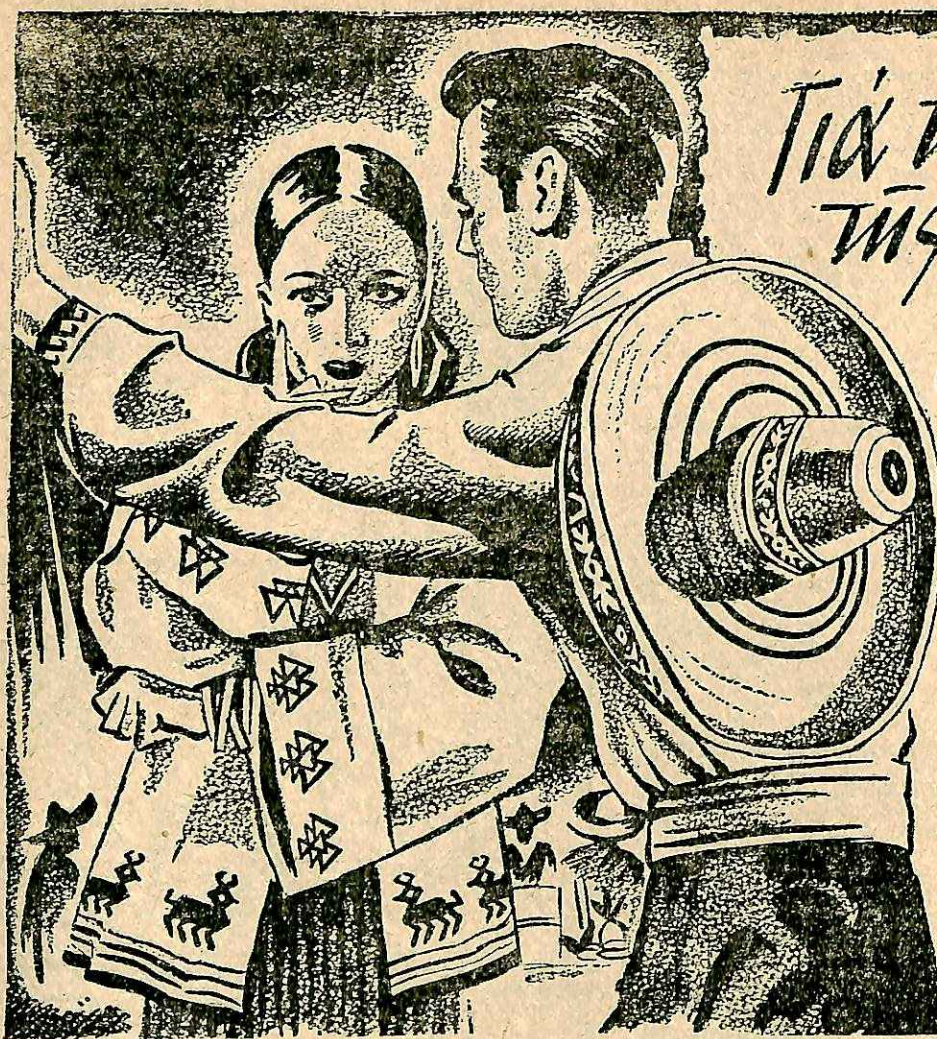

- Καλοσπέρα, άγαπητή μου! 'Ακουσε κανένα νέο;

.....

.....

.....

Γιά τὴν ἀγάπη τῆς ΠΑΚΙΤΑ

Δραματικό διήγημα

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀλτρίλλα, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωακείμ, ἀγαποῦσαν τὴν ὁμορφὴ Πακίτα, τὴ σύζυγο τοῦ ταβερνιάρη Φαμόν. Καὶ δὲν ἔκρυβαν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο τὴν ἀγάπη τους. Γιὰ ποῖό λόγο, ἄλλωστε; Ἀφῆναν στὴ νεαρὴ γυναῖκα τὴν ἐκλογὴ. Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἔδιναν τὴν ὑπόσχεσι πῶς θάσκυθαν πρόθυμα τὸ κεφάλι, ὅποια κι' ἂν ἦταν ἡ ἀπόφασίς της. Γιατί, θέβαια, θάπρεπε ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυό. Ὁ ἄνδρας της δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὴν θρίζῃ καὶ νὰ τὴν ξυλοκοπῇ ἀδιάκοπα. Ἦταν ἕνα ἀληθινὸ κτήνος, πού ὅλοι τὸν ἔτρεμαν στὸ Σάν Βισέντε, ἕνα μικρὸ χωριουδάκι μὲ καμμιὰ τριανταριά σπιτία, στὰ βόθρ μιάς μεξικάνικης ἐπαρχίας.

Πολλὲς φορὲς τὰ θράδια, τὴν ὥρα πού τὸ καπηλιὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο, πῆγαιναν καὶ οἱ δύο στὸν πάγκο καὶ παρακαλοῦσαν τὴν Πακίτα νὰ διαλέξῃ.

Τὰ δόλιμαυρα μάτια τῆς νεαρῆς γυναίκας σταματοῦσαν πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλον. Ἦταν ἀραγε πῶς τρυφερό τὸ βλέμμα πού ἔρριχνε στὸν Ἀνδρέα ἢ ἐκεῖνο πού ἔρριχνε στὸν Ἰωακείμ; Αὐτὸ μόνον ἡ ψυχὴ της μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ.

Ἡ Πακίτα ἔκανε ἔπειτα μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι της, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποδώξῃ μιὰ σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκλεινε μὴπως τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς της; Οὔτε κι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ κανεὶς. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἐσποῦσε τέλος σ' ἕνα νευρικό γέλιο.

—Ἐκεῖνος πού θ' ἀκολουθῆσω, ἀπαντοῦσε, θὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πλούσιος, γιὰ νὰ μὲ πάρῃ ἀμέσως μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ξέρω καλὰ τὸν ἄνδρα μου... Καὶ θὰ ἦταν φρονιμώτερο νὰ φύγω ὅχι μιὰ μέρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ παραστράτημά μου, ἀλλὰ μιὰ μέρα προητέρω...

Ἔτσι, περνοῦσε ὁ καιρὸς.

Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα πού εἶχαν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωακείμ γιὰ νὰ γίνουν πλούσιοι ἦταν τὸ μεγάλο λαχεῖο τῆς πόλεως τοῦ Μεξικῶ. Ἡ κλήρωσις θὰ γινόταν ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα λαχνὸ ὁ καθένας.

Τὴν ἡμέρα τῆς κληρώσεως, ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε στὴ γειτονικὴ πόλι, ἀνυπνογώντας νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλοῖμονο! Ὁ ἀριθμὸς του δὲν ἦταν οὔτε ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς μικροὺς λαχνούς πού εἶχαν κερδίσει. Ἡ τελευταία του ἐλπίδα εἶχε χαθῇ.

Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τοῦ πρώτου λαχνοῦ δὲν τοῦ ἦταν ὁλότελα ἀγνωστός. Θυμόταν πῶς κάποιον τὸν εἶχε ξαναῖδῃ. Ὁ ἄνθρωπος!... Ἦξερε τώρα πού!...

Γύρισε τότε σὰν τρελλὸς στὸ χωριό του, μῆκε στὸ σπιτάκι ὅπου ἔμεναν μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του κι' ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, ὅπου ἔβαζαν τὰ πράγματά τους.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ὁ πρῶτος λαχνὸς ἦταν ἐκεῖνος πού εἶχεν ἀγοράσει ὁ Ἰωακείμ.

Αὐριο κίβλας οἱ ἐφημερίδες θάφταναν στὸ Σάν Βισέντε κι' ὁ Ἰωακείμ θὰ μάθαινε πῶς εἶχε γίνῃ πλούσιος.

Ἐνας κρύος ἰδρώτας ἔλουσε τὸν Ἀνδρέα στὴ σκέψι αὐτή. Γιατί, φυσικά, ὁ Ἰωακείμ θάπαιρνε τότε τὴν ὁμορφὴ Πακίτα καὶ θάφευγαν μακριὰ, ἔτσι πού ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ραμόν νὰ μὴν μπορῇ νὰ τοὺς φτάσῃ...

Ὁ Ἀνδρέας κύτταξε τὸν ἀδελφὸ του, πού κοιμόταν μερικὰ θήματα πῶς πέρα. Κι' ἔπειτα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ λαχεῖο πού εἶχε ὀρῇ μέσα στὸ συρτάρι.

Ὁχι! Ὁ Ἰωακείμ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ μὲ τὴν Πακίτα. Ἐκεῖνος πού θάφευγε θὰ ἦταν αὐτός! Ἀησμόνησε τὶς ὑποσχέσεις του στὸν ἀδελφὸ του. Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάζῃ...

Χαμήλωσε τότε τὸ φῶς κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαθὴ τῆς «ναθάνιας» (μεγάλος μυτερός σουγιάς), πού κρεμόταν στὴ μέση του.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ὅλα εἶχαν τελειώσει.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἔφθασαν οἱ ἐφημερίδες.

Στὴν πρώτη σειρὰ τῶν κερδισμένων λαχνῶν ἦταν ὁ ἀριθμὸς 435.988.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε τώρα τὸ λαχεῖο μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ στὴν τσέπη του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε ἀμέσως στὴν Πακίτα:

—Κέρδισα! τῆς φώναξε, δείχνοντας τὴν τὸ λαχεῖο καὶ τὴν ἐφημερίδα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα κύτταξε καλὰ μιὰ αὐτὴ καὶ μιὰ τὸ λαχεῖο. Κι' ἔξαφνα μιὰ θανάσιμη γλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της:

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ δικό σου λαχεῖο, φώναξε. Εἶνε τὸ λαχεῖο τοῦ Ἰωακείμ.

—Κάνεις λάθος, εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Ὅταν τ' ἀγοράσαμε, σοὺ τὰ δείξαμε μαζί... Θὰ μπερδεύεις τοὺς ἀριθμούς!

—Ἐγὼ νὰ τοὺς υπερδέξω; ἀπάντησε ἡ Πακίτα. Ἀλλὰ μόνον τὸν ἕνα εἶδα, τὸν δικό του... Κι' ἀπὸ τότε, μέρα καὶ νύχτα, παρακαλοῦσα τὴν Παναγία νὰ κερδίσῃ. Γιατί ἀγαπᾷς τὸν Ἰωακείμ... Ποῦ εἶνε τώρα;

—Θὰ κοιμάται, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ Πακίτα τὸν κύτταξε μὲ δυσπιστία καὶ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ καπηλιό.

Ἐτρεχε τώρα στὸ δρόμο πού ἔφερε στὸ σπιτάκι τῶν Ἀλτρίλλα.

Ὁ Ἀνδρέας ἔτρεχε κι' αὐτὸς πίσω της.

—Ποῦ πηγαίνει; τῆς φώναξε. Τί νοιάζεσαι γιὰ τὸν Ἰωακείμ; Ἐλα νὰ φύγωμε ἀμέσως... Θὰ πάμε στὴ Μα-

δρίτη... Κι' ἔπειτα θὰ περασῶμε σιὴ Γαλλία ἢ ὅπου ἄλλο θέλεις...

Ἀλλ' ἡ Πακίτα δὲν τὸν ἀκούγε πιά.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά μῆκε στὸ μικρὸ σπιτάκι... Κι' εἶδε τότε τὸν Ἰωακείμ πού ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του μὲ τὴ ναθάνια χωμένη στὴν καρδιά του... Τὸ αἷμα εἶχε δάψει κατακόκκινα τὰ σεντόνια καὶ τὰ σκεπάσματα.

Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Πακίτας.

—Μὴ φωνάζεις! τῆς εἶπε ὁ Ἀνδρέας πλησιάζοντας. Θὰ σ' ἀκούσουν... κι' ὁ ἄνδρας σου θὰ νομίσῃ πῶς ἦσουν ἐρωμένη τοῦ Ἰωακείμ καὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ!

Ἡ Πακίτα ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους κι' ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ πῶς δυνατὰ ἀπὸ πρὶν...

...

Ὁ ἐπίλογος τῆς ἐνατριχιαστικῆς τραγωδίας, γράφηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Πολλοὶ χωρικοὶ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ σπῆτι τῶν Ἀλτρίλλα. Ὁ Ραμόν ἔφθασε κι' αὐτὸς σὲ λίγο.

Μὲ μιὰ ματιὰ εἶχε καταλάβῃ τὰ πάντα. Καὶ τὸ βλέμμα του στηλώθηκε ἀγριο πάνω στὴν Πακίτα. Ἐξαφνα τράβηξε τὸ μαχαίρι του κι' ἄρχισε νὰ τὴν χτυπᾷ μὲ λύσσα...

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα σωριάστηκε κάτω.

Ἀλλὰ ἦταν εὐχαριστημένη. Κι' ὁ θάνατος δὲν μπόρεσε νὰ πῶσῃ ἕνα χαμόγελο πού μισόνοιγε τὴ χεὶλή της. Πέθαινε πλάι στὸν ἀγαπημένο της. Πέθαινε βέβαια ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ λατρευτοῦ τῆς Ἰωακείμ δὲν θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὰ γέρια τῆς δικαιοσύνης.

Οἱ χωροφύλακες περνοῦσαν τώρα τὶς χειροπέδες στὸν Ἀνδρέα. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία εἰκόνα, πού ἀντίκρουσαν τὰ θολὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς Πακίτας ἐνὼ ξεψυχοῦσε.

ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙΣ

Ἡ μανία τῶν γραμματοσήμων

Οἱ μεγαλύτεροι φιλοτελισταὶ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ν. Ὀρκης ἔχει λάβῃ ἐξαιρετικὰ μέτρα ἀσφαλείας, γιὰ τὴ Διεθνή Φιλοτελικὴ Ἐκθεσὶ πού διοργανώθηκε στὴν πόλι αὐτή, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐκατόνταετηρίδος τοῦ πρώτου ἀμερικανικοῦ γραμματοσήμου. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη στὸ εἶδος τῆς μετὰ τὸν πόλεμο. Παρουσιάζει δὲ

τὰ καλλίτερα γραμματοσήμα, σιαλεγμένα μ' ἐπιμέλεια ἀπ' τὶς περιφημότερες συλλογές.

Ἡ «βιομηχανία τοῦ γραμματοσήμου» ἔχει πάρῃ ἀπίστευτὴ ἀνάπτυξι καὶ σπουδαιότητα, τόσο πού προκαλεῖ κάποτε σὲ μανιώδεις συλλέκτες ἀληθινὲς ἐκδηλώσεις ἐγκληματικῆς τρέλλας. Ἡ οἰκογένεια τῶν φιλοτελιστῶν εἶχε μέλη διάσημα, ὅπως ὁ Τσάρος Νικόλαος Β'. οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Ε', οἱ βασιλεῖς τῆς Στ', ὁ Ροῦζβελτ, κ.λ.π. Ὁ τελευταῖος ἀγαποῦσε τόσο τὰ γραμματοσήματά του, ὥστε ἐννοοῦσε ν' ἀσχολεῖται μόνον ὁ ἴδιος μὲ τὴν συλλογὴν καὶ τὴν ἐπαίρνε μαζί του, μέσα σὲ εἰδικὴ θάλιτσα, ὅταν πῆγαινε στὴν Τεχεράνη ἢ στὴ Γιάλτα.

Οἱ περισσότεροι συλλέκτες εἰδικεύονται σὲ γραμματοσήμα ὀρισμένων χωρῶν ἢ ἐποχῶν. Μιὰ πλουσία Ἀμερικανίδα ξόδεψε δλόκληρη περιουσία, γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅσα γραμματοσήμα εἶχαν εἰκόνας ζώων.

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριοχὸς Ἀρτουρ Χιντ εἶχε στὴ συλλογὴν του ἕνα ἀπ' τὰ σπανιότερα γραμματοσήμα τοῦ κόσμου: τῆς Βρετανικῆς Γουίνας, ἐκδόσεως τοῦ 1856.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος τοῦ πρότεινε ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἴδιο. Ὁ Χιντ ἀνασκήρτησε, ἔξέτασε προσεκτικὰ τὸ γραμματιστὸ ἐκεῖνο χαρτάκι, τὸ πλήρωσε στὸν πωλητὴν κι' ἔπειτα τὸ ἔκαψε, λέγοντας:

—Ἔτσι, δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο δεύτερο τέτοιο γραμματοσημο!

Ἄλλοι συλλέκτες ἐνδιαφέρονται εἰδικῶς γιὰ γραμματοσήμα, πού ἔχουν λ ἄ θ η στὴν ἐκτύπω-

.... Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Πακίτας.

«Οἱ νοικοκύρδες ἐμπνέουν καὶ μέ τοῦ δικτύου τοῦ αἰσθανομένου οὗτος ἄλλως, ἀλλὰ τὸν αἰσθάνονται αὐτοὺς πρὸς οὐχὶ τὸν, συναρπάζοντάς τοις Γιώργης. Ἐπώνυμο δὲν εἶπε, τοῦ εἶναι ἐξοχότερο. Ὅτε ἤξερε πόσων χρόνων ἦταν, "Ὅλη τὴν πνεύρα ἔκανε βέλκισμα." Ἐπειτα ὅταν ἐρχόταν ἡ νύχτα πᾶναιεν καὶ κοιμήθη τὴν ὀππλὰ τοῦ φιλοπάππου. Ἐκεῖ εἶπε τοῦ στέκι του ὅπως ἀλλῶστε κοβε ἀλήτης, τὸν ἀνάλογο χωρὶς ὁλαῶς ποῦ θὰ μπορούσε καὶ ἑαπλῶρη καὶ καὶ κοιμήθη. Ἦταν ἐπὶ πᾶς κάτοχος ἐνὸς στρώματος, δὴ τοῦ ἐπὶ πᾶς γὰ ἀσέπιασμα καὶ ἐνὸς ἀκίλου, ποῦ ὅταν ἔλειπε στὶς "δουλειές" του, ἀτεκτόναι κέρβερος τὴν ὀππλὰ καὶ πρόσεχε τὰ ρούχα τοῦ ἀπέναντι του. Ὁ Γιώργης ἦταν πολλὰ χρόνια στὴν ἀλχητρία. Ἦξερε ὅλους τοὺς ὄστυ, νομικούς καὶ τοῦ ἄρεσε καὶ κοῦβεν-

νουν ἐξῆ τοῦ κεφαλῆ τους.
 »Οἱ ἅλπτες ἔχουν τους νόμους
 τους τίς συνθηαίεες τους καί τίς
 ῥες τίς ἀναπαύσεως τους. Σέ μία
 σπάλια μποροῦν, νά κοιμηθοῦν δυό
 «αῤαδίες» ἀλλήνῳ. Ἄλλοι οἱ
 «αῤαδίες» τήν πύερα καί «ἐργάζοντες»
 τήν νύχτα. Ἄλλοι εἶνε «ἡμέ-
 τήριδες» ἄλλοι ἀνιοί, πού ἡ νύμνι-
 νους δέν τους ἐπιτρέπει, νά κυ-
 κλοοοροῦν μέ τό πῦς τοῦ ἡλίου.
 Ἄλλοι πάλι, κάτι «μικροεπιχειρ-
 ςιατί τοῦ ποδορίου» κοιμουνται
 τή νύχτα καί ζυπνᾶνε τὰ χεῖρα-
 ςα!
 »Ὅτον πάσῃ κανένα ἡ ὀτύνε-
 ςία καί τόν στείλῃ στό «πρεῖα»
 οἱ ἄλλοι φίλοι του λένε... ὅ-
 τῃ πάει νά κοιμηθῇ σέ «στενό κρε-
 βάτι». Κι ἄλλῃ εἰς δέν ὑπάρχει πᾶ-
 στενό κρεβάτι ἀπό τό κρεβάτι
 τῆς φυλακῆς γιά ἕνον ἄλλῃ...
 Θ. ΑΡΑΚΟΣ

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐτοιμοῦ σπιτιοῦ κάνει ἔξωσι
στὸ νοικάρη του!..

—Εὐσυνθία μου, πᾶμε νὰ δοῦμε αὐτὸ τὸ Μίκυ Μά-
ους! Μοῦ εἶπαν πὼς εἶνε ἔξοχο!...

— Καθόμαστε έτσι γιατί βάλουμε καινούργια τα-
πετορία στις καρέκλες...

· Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ὅλα τὰ λικέρ ἔχουν ἴδιὰ γεῦσι!

Οἱ ἀποκρουστικοὶ τρόποι

(Π. Μ.) Κρήτην· Περνᾶτε
τὴν πρὸ λυκαίει ἐποχή τοῦ ἔ-
ρωτος· τὴν ἐποχὴ τῆς προ-
πονεῖας τῆς ἀμφιβολίας... Μό-
λις περὶ ἡμετέρας ἀπολυτὰν τὰ
αἰσθημάτων τοῦ ἀγαπημένου σας
κ' ἀκολουθήσῃ ὁ ἀρραβυνά-
σας κ' ὁ γάμος σας ἡ ἑτοι-
μία σας θὰ μῆσιν τοῦ δρόμο τοῦ
εὐτυχίας· Ἐνῷ τώρα ζῆτε τὴν
ἀμφιβολίαν, τὸ στεναγμὸν τοῦ
(ἁπλ.) Μὴ διαμαρτυρεσθε·

Η «ΜΙΣ ΠΑΡΙΣΙ 1947»

‘Ο πόλεμος έτελεσε πιά όριστικά. Απέδειξε ότι Ξανάρ-
χισαν στο Πορίσι ό διαγωνισμοί κολλήσις. ‘Ο τελευταίος εί-
χε γίνει επί 1939. Έπειτα πρθε ό πόλεμος ή κατοχή ή
άπελευθέρωσις και τώρα... Ξανάρχισαν και πάλι. Ίδου ή
Μίς Πορίσι 1947 που έξελεν από όλων ημερών ό ένα
διαγωνισμός όπου ό κριτής βρέθηκαν μπροστά σε δύσκολη
θέσι γιατί ό υποψήφις ήσαν ή Μία Ψωριότερη από την Άλ-
λη. Όλες όσες τίς υπερέβαλεν ή έθρονισίς Κοτρίλ, Τρε-
βίλ, Ίστανγκηρχεσίς τελικά (‘Μίς Πορίσι 1947).

...για ώραιότερη από την άλ-
...η θεοποίηση Κολή, Τρε-
...κα «Μίς Παρίσι 1947».

«Μαίρη Μ.»: Ὑπομονή...
Τί ἄλλο νὰ σᾶς συμβουλέψω
Ἄφου, ὅπως ἐννοῶ, τοῦ τάξε

τε δώσει όλα περιμένετε και υπομένετε. Είσαστε ως κτώ-
τερη μορφή απ' αυτόν και δε
μπορείτε ν' απαιτήσετε τίποτε
πιά.

«Πο νεμένη καρδιά»:
«Η χάρη μου είναι μεγάλη ε-
λάττωμα. Αν τόν αναπαύ-
ω ως θα τη συχωρέσει...»

«Ζο λιομένη Ζα κέ-
λι ν»): Να τόν αποφύγετε με
κάθε τρόπο. «Η συμπεριφορά
του δείχνει πόσο κι' όχι ανά-
πη. Και δεν υπάρχει πιά το
πεινωτικό νιά μιά γυναίκα α-
πό το να την παθούν χωρίς
να την αγαπούν...»

«Π λ η ν μ έ ν η κ α ρ-
δ ι α Α. Α. Α.»: Ευπλέξατε ο-
σχημα Τί να σας συμβουλευώ;
Περιμένετε με όση υπομονή
περισσότερη υπομονή... Κατα-
λαβείτε φυσικά ότι ο ού-
λος σας δεν είναι...
«Σ ε ρ ο γ ν ο»: Περιμένετε
να τόν αγαπούνε κι' ύστερα
μού ξαναγράψετε...

«Κ ό κ ι ν ο κ ρ ί ν ο»: «Α-
φού τόν αγαπάτε σας αναπα-
ύει τόν βλέπετε τρεις φορές τη
βδομάδα και περνάτε καλά
τίς θέλετε τις δυστυχίες;
Ζήστε την ευτυχία σας χωρίς
επιφυλάξεις...»

«Ν έ λ λ η Ν.»: «Όσο δυστυχι-
σμένη κι' αν είμαι, μιά γυναίκα
παντρεμένη, δεν πρέπει ποτέ
να ξεχνάει πως έχει ένα όνο-
μα που πρέπει να το σεβά-
σθ... Δεν μπορεί να σας πω
τίποτ' άλλο.

«Ν. Κ. τ ό ν δ υ σ τ υ χ ι-
ο μ έ ν ο ν»: Ζητάτε τόν έρω-
τα από τα κορίτσια και κρο-
δίζετε απ' αυτά τη φίλια...
Είστε ζητήματα τακτικής, αναπα-
τέ μου φίλε... Τί να σας πω
έγω; Προσωπικώς σας πληρο-
φορώ ότι δεν παραδίδεται φι-
λία μεταξύ έτεροφύλων. Αφού
τα κορίτσια σας... δουλεύουν!

«Α υ α π ό λ ο»: Αφού δεν
τόν αγαπάτε κόψτε του τόν
άσος - όπως λέτε...

«Ε ν ο χ ο ν»: Να υπολογί-
σετε το σφάλμα σας με ελπί-
κρίνεται στον άνθρωπο που α-
γαπάτε, και να φροντίσετε με
τη μεταμέλεια σας και τόν έ-
ρωτά σας να τόν κάνετε να
το ξεχάσει...

«Π ό ρ ρ»: «Όσο σείς γινόσασ-
τε πιο επιτηδικοί, εκείνη ψυ-
χραίνεται έως ότου τώρα «ξε-
περνάει και τόν πάνο». Νο-
μίζω ότι είχατε ο πιο τυχερός
έρωτας του κόσμου: Τώρα
με την καλοκαιρική ζέση
θρηνάτε μέσον να δροσίσετε
δωρεάν!...

«Α ν ο ό τ η ν Μ ε σ σ ο λ ο γ-
ν ί ο ν»: Μια κοπέλλα που από
εκδικησι (τα «φτιάσει») με τόν έ-
ξοδωφό σας, είναι ανάξια και
ξεχάστε την με κάθε τρόπο...

«Ι. Π. Χ ο λ α ρ γ ό ν»: Ενώ
«την είχατε έντελως λιπομνη-
σει» προχτές που την αντι-
κρύσατε «κρύος ιδρώτας σας
κατέλαβε»!!! Και όμως, δεν
την αγαπάτε... Και η' ερωτή-
τε να σας συμβουλευώ πως να
της το πείτε... Μά χωρίς πε-
ριστροφές με ελπίκρίνεται...
Μην παίζετε με την καρδιά έ-
νός κοριτσιού και με τόν κοί-
τος ιδρώτα...

«Α ρ η ν Β ε ρ. Θεσσαλονί-
κη»: Απολύστε, σας έχασε
Κάντε και σείς το ίδιο...

«Σ η Ε. Κ ο κ κ ο υ λ η ν. Α-
γρίνιον»: Στείλτε μου ένα δυ-
ο από τα ποιήματά σας να τα ιδώ
και θα σας πω τη γνώμη μου.
Για τα καλά σας λόγια, εύχα-
ριστώ.

«Ν ω ν τ α ν Κ.»: Οι γυναίκες
θέλουν τόν αγαπημένο τους Ι-
σχυρόν Ισχυρότερον από όλους
τους άνδρες της γης... «Ε-
νας άνθρωπος που θα φάει
γροθιά στο στομάχι, υποστά
στην αγαπημένη του και θα
πέσει κάτω αναίσθητος, βρίσκει-
ται σε τρομερή μειονεκτική θέ-
σι απέναντί της Προποννή-
τε στο υπό.

«Α ρ η ν Β ε ρ. Θεσσαλονί-
κη»: Απολύστε, σας έχασε
Κάντε και σείς το ίδιο...

«Σ η Ε. Κ ο κ κ ο υ λ η ν. Α-
γρίνιον»: Στείλτε μου ένα δυ-
ο από τα ποιήματά σας να τα ιδώ
και θα σας πω τη γνώμη μου.
Για τα καλά σας λόγια, εύχα-
ριστώ.

«Ν ω ν τ α ν Κ.»: Οι γυναίκες
θέλουν τόν αγαπημένο τους Ι-
σχυρόν Ισχυρότερον από όλους
τους άνδρες της γης... «Ε-
νας άνθρωπος που θα φάει
γροθιά στο στομάχι, υποστά
στην αγαπημένη του και θα
πέσει κάτω αναίσθητος, βρίσκει-
ται σε τρομερή μειονεκτική θέ-
σι απέναντί της Προποννή-
τε στο υπό.

«Α ρ η ν Β ε ρ. Θεσσαλονί-
κη»: Απολύστε, σας έχασε
Κάντε και σείς το ίδιο...

τα που υπερβαίνουν τις δύο
σελίδες δεν πρόκειται ούτε να
διαβάζονται καν. Και ευανά-
γνωστα. Ποτέ με μολύβι...
Ο ίδιος

Βιαστικά συμπεράσματα

«Είπε, λοιπόν, τόσο έγω-
σταί, τόσο αδειανό από αισθή-
ματα οι άνδρες; Λέει απ' τη
την ψυχή τους κάθε ίχνος αν-
θρωπισμού; Δεν έχουν τίποτε
το ευγενικό μέσα τους;»

Αυτό είναι το συμπέρασμα
που έβγαλε η Πο νε μέ ν η
Β ο λ ι ω τ ο π ο υ λ α, έπειτα
από μια άγνη παράφωρη τεο-
σάρων έτών.

«Εται έπειτα από τέσσερα
χρόνια, μιά μέρα ο αγαπημέ-
νος της παρουσιάζεται έσθον-
κα και της λέει: «Δεν με
συγκινεί πιά σε βλέπω σαν
μια ξένη... Είναι προτιμώτερο
να χωριστούμε».

«Η καυμένη έλαφη πα-
ρακάλεσε, απήλπιζε. Δεν έκα-
νε όμως τίποτα! Και τότε γρά-
ματά της έκείνος δεν έδινε
πιά καμμία απάντηση.

Κι' από τότε έχουν περάσει
δύο χρόνια! Αντί να της για-
τρέψη ο καιρός τόν πάνο, της
τόν θερώνει περισσότερο.

Και εξακολουθεί να κλαίει,
και μέσο στο κλάμα της να
ψιθυρίζει παραπονιάρικα: «Τί
ήμουν λοιπόν, έγω; Ένα παι-
χνιδάκι που όταν επάλθωσα,
το πέταξε με τόση αδιαφορία
σέ μια γυνιά;»

«Οχι, μικρούλα Πο νε μέ ν η
Β ο λ ι ω τ ο π ο υ λ α! Όχι, όλοι οι άνδρες δεν είναι
έγωστάι, ούτε δίχως ψυχή. Υ-
πάρχουν και άνδρες που έ-
χουν και ανθρωπισμό και ευ-
γενικά αισθήματα. Υπάρχουν
άνδρες πρώτα- πρώτα με αν-
τροπή που σεβονται τη γυναι-
κα. Υπάρχουν άνδρες με φιλό-
τιμο όπως λέμε.

Υπάρχουν βέβαια και μερι-
κοί σαν κι' αυτόν που σουρρί-
ζε η μοίρα στη ζωή σου. Και
σε ρωτώ: είναι δυνατόν έπει-
τα από μιά τέτοια διαγωγή που
σου έδειξε να εξακολουθείς να
νομίζεις ότι ο άνθρωπος αυτός
είναι άξιος της αγάπης σου;
Κι' αφού δεν είναι τότε τι πε-
ριμένεις; Γιατί θασάνεσαι
απ' τόν πάνο της αγάπης; Α-
διαφορσες για όλα. Και γι' αυ-
τόν και για τα έργα του. Προ-
σπάσες να νυμφεύσεις την
ψυχή σου και να ξαναστήσεις
τη ζωή σου. Γύρω σου υπάρ-
χουν τόσα καλά και άγνα πρό-
σωπα που σε συμπαθούν. Ζή-
τησε τήν παρηγοριά σ' ένα απ'
αυτά και θα βρεις και πάλι τη
houxia και την γαλήνη.

Β α σ ω W. S.: Γάνε υπο-
μονή, μη σε απογοητεύει αυ-
τή η φασαρία που γίνεται γύ-
ρω σου. Μη σαστίζεις. Όλο
θα διορθωθούν με τόν καιρό.
Κι' αν ο αγαπάς έκείνος θάρρη
να βρη όπωσδήποτε το μπα-
μπά σου.

Μ ι α Πο νε μέ ν η Ν ε ο
Ιωνία: Έχεις μεγάλο δικό
Τό μόνο όμως που πρέπει να
φροντίσεις να κάνεις άμέσως,
είναι να ειδοποιήσεις Έκείνον
και να του γράψης να ζητήσει
από τους δικούς σου να σε
προστατέψουν απ' την κοινωνία.
«Εκείνος θα χαρή πολύ
και θα τ' κάνει. Αλλά και οι
δικοί σου μπορεί να στενοχω-
ρηθούν λιγάκι. Όταν τους το
ζητήσεις όμως έκείνος θα ευ-
χαριστηθούν. Και τότε ηγνά-
νεις για λίγο καιρό σε άλλη
γειτονιά ως που να συμβή το
ευχάριστο γεγονός.

Γ ι ο λ ά ν τ α Σ.: Έχεις
τόν καλύτερο άντρα του κό-
σμου. Μόνη σου μου περιέγρα-
ψες τα προτερήματά του. Μη
έκνυες πως κάθε άντρας έχει
τις σκοτούρες της καθημε-
ρης του βιοπάλης Σ' έσένα,
λοιπόν, αναπόκειται, αγαπητή
μου να τόν κάνης ν' αλλάξη
χαρακτήρα. Δεν κερδίζεις τί-
ποτα έμεις οι γυναίκες με το
να είμαστε έννοιατες. Μπο-

ρούμε και πρέπει να προσφέ-
ρουμε στους συντρόφους της
ζωής μας τη σιτορή, το κα-
μύγελο τήν άγνη, τήν παρη-
γοριά. Να φερώνοστε σαν υπή-
τέρες και σαν σύζυγοι και να
μη τους κάνουμε ποτέ να υ-
ποφέρουν ούτε να ηλητεύουν.
γιατί τότε κάνουμε κακό στον
ίδιο τόν εαυτό μας. Μη σε φο-
βίζει καθόλου το μέλλον. Εί-
νε όλο δικό σου. Από σένα
εξαρτάται. Δοκίμασε και θα
πεισθής. Όταν σεβόσαι κι' α-
γαπάς κάποιον θα σε σεβά-
σθ και θα σ' αγαπήσθ κι' έ-
κείνος περισσότερο.

Α θ ω α ά μ α ρ τ ω λ ή, Ε.
Τ.: Είσαι μικρούλα μου, μιά
πολύ τιμω κοπέλλα και σε
συχωρώ για τα ευγενικά σου
αισθήματα. Νατάν όλες οι κο-
πέλλες σαν, και σένα!

Β έ β α ι α δ υ ο ζήτ η μ α τ α σ' α-
ποσυχολούν: αν πρέπει να της
το πής κι' αν πρέπει να τόν α-
γαπήσης, θα σε συμβούλευα
να της το πής, και να μη συ-
νέχισες να τόν αγαπάς. Αυτό
που έκανε στη φίλη σου τόσο
εύκολα θα κάνει αύριο και σε
σένα.

Ρ ί τ α: Πρώτα από όλα πρό-
σεξ μηπως με το αισθήμα
αυτό κουράσες τόν εαυτό σου
κι' αρρωστήσης πάλι. Αν ό-
μως είσαι πολύ καλά, τότε α-
φες έκείνον να σου μιλήσθ,
γιατί αν ενδιαφέρεται πραγμα-
τικά, θα σου μιλήσθ. Μη ξε-
χνάς όμως και κάτι άλλο που
έχεις υποσχεθί στον εαυτό
σου: ν' αγαπήσης τόν άνθρω-
πο που θα γίνη άντρας σου!

Α. Γ. Α. Θεσσαλονικεύς: Έ-
να ειδήλλιο άγνό λεπτό, ω-
ραίο. Δύο καρδιές που χτυπούν
στον ίδιο ρυθμό. Τί να κάνω;
Έρχεται η ερώτηση αυθόρμη-
τα στο στόμα και η ψυχή ζητά
μια απάντηση. Έχεις κανένα
σκοπό σ' αυτή τήν αγάπη; Ελ-
πίζεις να τήν παντρευθής; Έ-
χεις τα μέσα να ζήσης μαζί
της μιά ανεξάρτητη ευτυχισμέ-
νη ζωή; Αυτά τα ερωτήματα
θέσε στον εαυτό σου και τις
απαντήσεις μη τις στείλεις σε
μένα. Να τιςώσεις κι' εκεί-
νην. Αυτό περιμένει εκείνη. Τί
άλλα κανονίζονται είναι ζητή-
μα χρόνου, αποπερατώσεως
σπουδών, κλπ. κλπ.

Δεν το κατάλαβες πως σε
περιμένει οπότε της να τα πής
στη μαμά της; Τρέξε λοιπόν.

«Νέο με τόν καθο-
λίκον»: Είχες ξεχάσει να νύ-
ψης ένα ψευδώνυμο κάτω από
το γράμμα σου. Σου απαντώ
λοιπόν έτσι συνθηματικά, γιατί
είσαι μιά ευγενική και τιμω
ψυχή. Λοιπόν, μη στενοχωριέ-
σαι. Και τη υπέρ σου θα πεί-
σας να υποχωρήσθ κι' έκείνον
π' άνοητος θα πάρε. Όταν
να συνεχίσθ και να είσαι καλή
και τρυφερή και να εξαασθ
της για τη υπέρ σου τήν, έκ-
τίμησθ και το σεβάσθ έκείνου
Κι' όλα θα πάνε καλά.

«Ενας νέος της Ευ-
πο ρ ι κ ή ς»: Αν από τώρ
αρχίζετε να τα κάνετε και να
νευριάζετε τότε τί θα κάνε-
τε μεθαύριο, όταν, αντικρύσετε
τις απαιτήσεις της ζωής όταν
θα βρεθίτε μπρος σε τεράστιο
εμπόδιο.

Περισσότερη, λοιπόν, ψυ-
χραιμία. Έξ' άλλου τί είναι; Έ-
να άπλο αισθηματάκι, δίχως
σκοπό και με σύντομο τέλος.
«Εται δεν είναι; Δεν μπορείτε
να με βεβαιώσετε ότι σκέπτε-
σθ πραγματικά για να μωσ
αφού ακολουθείτε ακόμα μαθή-
ματα. Αν όμως συμβαίη το
έναντιο τότε φανήτε ιππότες.

Σ ε ρ ο λ ι ω μέ ν η κ α ρ-
δ ι α: Ούτε οι πόνοι ούτε η
εγκατάλειψη, μικρούλα μου
έχουν έσοχίες την καρδιά σου.
Ζήσε κοντά σ' έναν άνθρωπο
ευσυνείδητο, τιμω που σ' α-
γαπά και που σε σεβεται. Έ-
πομένως ένας τέτοιος άνδρας
ποσ ποτέ δεν θα σ' εγκατα-
λείψη ούτε θα σε κάνει να πο-
νέσθ. Πρόσεξέ τον λοιπόν
κι' έσύ όλη σου τήν αγάπη, γι-
να περιποιηθί, όχι όμως και
κουρασθί, δείχνε διαρκώς

το ενδιαφέρον σου γι' αυτόν.
και τόν σεβασμό σου. Δεν υπο-
ρεί κάποιος σχέδιο θάξθ κι' αυ-
τός που με τόν καιρό θα το
δείξθ. Μην τόν προκαλέσθ.
Καταλαβαίνω πολύ καλά το
παράπονό σου. Η αγάπη σου,
όμως θα δικαιωθί.

Π ε ι ρ α ι ω τ ο π ο υ λ α:
Μικρούλα μου σε πονά η ψυχή
μου μπροστά στο δίλημμα που
βρέθηκες! Τί να κάνης; Πως
να φερθής; Η αλήθεια είναι
ότι, τα πλούτη δεν φέρνουν τήν
ευτυχία, αλλά μίπως πολλές
φορές και η φτώχεια δεν φέρ-
νει τη γκρίνια. Έκείνο όμως
που διακρίνθ στα γραφόμενά
σου είναι ότι είσαι λογική. Να
χειρισθής λοιπόν τήν υπόθεσι
με προσοχή.

Α πο ν ο π τ ε υ μέ ν ο ν
Ε υ β ο λ ι ω τ ο π ο υ λ α: Δεν πρέπει
ούτε να απογοητεύσθ, ούτε
να στενοχωριέσθ. Θα ρθ κι'
η δική σου σειρά. Δεν πρέπει,
λοιπόν, διόλου να στενοχωριέ-
σαι για ένα τυχαίο περιστατί-
κό, που πέρασε κι' ήταν μοι-
ραίο να ούσθ και να ξεχασθ.

Α ε ν α: Τις περισσότερες
φορές τη λέξι αυτή δεν τη
λέει το στόμα. Τη λένε τα
μάτια. Μην αυθαίθετα μικρού-
λα μου ότι στο έχει η πολλός
φορές κι' έκείνο που του λεί-
πει είναι το θάρρος το δικό
σου. Μη διατάξθ λοιπόν.

Σ αν θ ο υ λ α: Άδικο φαν-
τάσθκες μικρούλα μου πως
το γράμμα σου θα περάσθ ά-
παράτητο μέσα στη χιλιά,
δεν γράμματα που λαβαίνει ο
αγαπημένος σας «Θησαυρός».
Είσοι, όπως βλέπω, πολύ λο-
γική παρ' όλο το ρωμαντισμό
σου. Πέταξε, λοιπόν, από πά-
νω σου τόν εφιάλτη που σε
θαρανίζει και νίνου έσύ, έσύ
και τίποτα άλλο και διάλεξε
το σύντροφο της ζωής σου
συμφωνά με τις οικονομικές
σου υποχρεώσεις και με τα
γούστα σου. Τ' άλλο θα μείνθ
μιά ωραία άνοιξιτική ανάμνη-
σι που τήν μάρες ο χειμώ-
νος.

Ν υ φ ι τ ο ς: Ξέχασε τόν α-
θλο αρχοντοκυριό, διώξε ά-
πό το δρόμο σου τόν άνδρα
που έρχεται να καταστρέ-
ψθ τη ζωή σου για ένα έγω-
στικό καπρίτσιο του.

Ζ ο ν α ρ ί ο: Λυπούμεθα πολύ,
Όταν δοθί μιά απάντησις δεν
ζαναοδίδεται άλλη.

Σ κ λ η ρ ή μ ο ι ρ α μ έ
β α σ α ν ί ζ ε ι: Μπρος βουνο
και πίσω ρεύμα!... Ούτε η αυ-
τοκτονία είναι λύσις ούτε το
ξεχωριστό δωμάτιο η σωτηρία
σου. Νομίζω, πως θα έπρεπε
πριν νυφθς σε μένα, να εί-
χες μιά έξηγησι με το θείο,
στον οποίο να εξέθετες όλη
τη δύσκολη θέσι σου. Θα έπρε-
πε να παίρναιτε μιά απόφασι
μαζί. Τη μόνη λύσι που βλέπω
σ' αυτή τήν ανώμαλη κατάστα-
σι είναι να σου βοή ένα καλό
παιδί αλλήν. Άθνη ή άλλου,
και να σε παντρεύθ. Έτσι
φύγεις μέσα από τήν φαγω-
μάρα και δεν είσαι υποχρεω-
μένη να ζήσης ούτε εκεί που
είσαι τώρα ούτε εκεί που θρι-
σκόσουν πριν. Κάνε όμως ό-
ποιοι και μη βάζης μωρές
ιδέες στο κεφάλι σου.

Π. Σ ι μ ο ν: Δεν πρέπει να
απογοητεύσθ έπειδή δεν σου
γράφει. Να είσαι βέβαιος πως
όταν θα υπορέσθ να κυκλο-
φοήσης και να πας οπότε της
να τους όψθ θα καταλάβης ά-
μέσως το αισθηματά τους. Φαν-
τάζομαι πως τα πράγματα θα
είναι πολύ εύνοκα και εύχα-
ριστά.

Τ. Α. Π. «Λ ο υ τ ρ ά»: Νομί-
ζω ότι αν δεν σας εμποδίζη
καμμία στενή συγγένεια ή άλ-
λες οικονομικές υποχρεώ-
σεις κι' αφού σας αγαπά και
τόν αγαπάτε, μπορεί να σας
ζητήσθ από τους δικούς σας.
Και τότε όλη η άγνυια σας θα
μετατραπή σ' ευτυχία. Είναι τό-
σο άπλο τα πράγματα. Γιατί
να δημιουργήσθ μόνοι μας
στενοχωρίες;

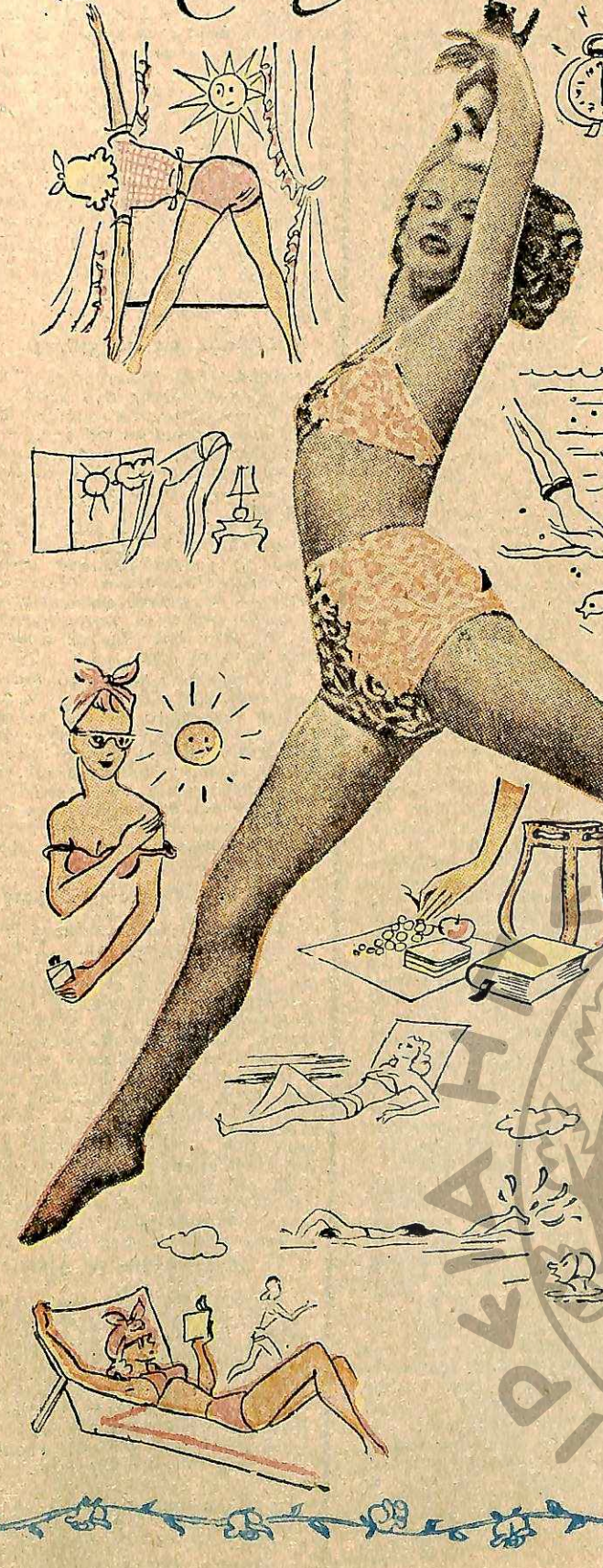
ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

στη θαλασσα

Πώς θα τη διοργανώσετε

ΟΙ «ΠΡΩΤΕΣ» ζέστες άρχισαν, έγιναν πιά υό-
νιμες. Καθένας και καθμία σκέπτεται πως να
τις ξεφυγν. Όλοι δεν μπορούν βέβαια να έχουν
«διακοπές». Αλλά μιά γυναίκα που δεν μπορεί να
πάρθ «άδεια» είτε από τη δουλειά της όπου εργα-
ζεται, είτε από το σπίτι της, που της απασχολεί ό-
λες της τις ώρες, μπορεί θαυμάσια να διαθέσθ μιά
μέρα της εβδομάδας της για να τήν περάσθ στη
θάλασσα και στον καθαρό αέρα. Και τήν ημέρα αυ-
τή πρέπει να τήν διοργανώσθ από πριν, έτσι ώστε
όχι μόνο να μην κουρασθ πολύ, αλλά και να απο-
λαύσθ όσο μπορεί περισσότερο αυτή τήν «ημέρα
της ελευθερίας» της.

Οι προπαρασκευές

Σηκώνεται πρῶτ και δύνει από το μυαλό της
όλες τις φροντίδες, με μερικές άπλες άσκι, εις
που τις κάνει μπροστά στο ανοικτό παραθύρο.
Έπειτα σαπουνίζεται καλά, τρίβει νερά το σώ-
μα της και το σκουπίζει σφικτά για να καθαρίσθ
τους πόρους του δέρματος και να μπορέσθ έτσι να
χαρή τόν αέρα και τόν ήλιο.

Φροντίζει κατόπιν τήν ομορφιά της: Κάνει απο-
τρίχων στα πόδια, περιποιείται τα χέρια της, κόβει
τα νύχια κι' επωφελείται αυτής της ευκαιρίας που
θα πάρθ στη θάλασσα για να μνή τα βάρη.

Σιάχνει ύστερα τα φρούδια της, βγάζοντας τις
περιττές τρίχες γιατί αν το κάνει αυτό μετά τήν
ηλιοθεραπεία, έα μείνουν στίγματα λευκά.
Αφού καθαρίσθ καλά το πρόσωπό της το προστα-
τεύει απ' τόν ήλιο με μιά καλή κρέμα. Το μόνο μα-
κιγιάζ που κάνει είναι λίγο ρουζ στα χείλη.

Τα καλοχτενισμένα μαλλιά της είναι ελεύθερα
στους ώμους. Για να τα προφυλάξθ αργότερα από
το νερό, θα τα τυλίξη γύρω στο κεφάλι, προτού
βάλθ το μπινέ της.
Βάζει λοιπόν μέσα στην τσάντα της το μαγιώ
της, το μπινέ, μιά κνουδάτη πετσέτα το ρουζ, τα
γυαλιά του ήλιου, τήν κρέμα για τόν ήλιο, ένα
καλό βιβλίο και μερικά σάντουιτς, και τέλος, απο-
φασιστική και έτοιμη, βάζει και το βέλο της.

Το κολύμπι

Μ' όλο που έπιθυμεί να πέσθ άμέσως στο νερό,
όταν φτάσθ στη θάλασσα, δεν το κάνει αυτό, γιατί
είναι ακόμα ιδρωμένη. Αναπαύεται λίγο χαλαρωμένη
στον ήλιο, κι' έπειτα βουτάει, κολυμπεί λίγο για
να ξεσταθ. Πρέπει να ζέρθ να δοκιμάσθ χιλίων
είδων μικροχαρές: κολυμπεί με τη ράχη, θουτάει,
μένει ακίνητη για να ξερακνήσθ έτσι όλους τους
μύς της και για ν' αποφύγθ τήν κούρασι. Χάρις σ'
αυτήν ακριβώς τήν ποικιλία τών κινήσεων, το κολύ-
μπι είναι ένα τέλειό σπορ που διατρεί τη γρομ-
μή του κορμιού.

Το κολύμπιμα κάτω από το νερό είναι μιά θαυ-
μάσια έξασκασι για το αναπνευστικό σύστημα.
Σ' όλα αυτά τα διάφορα είδη κολυμβήματος,
πρέπει να κρατάθ το κεφάλι της σε ίση γραμμή με
το κορμί, γιατί αν το κρατούσε διαρκώς έξω από
το νερό, θα κουρασθάν ο τράχηλός της.

Για να μην κουρασθ, δεν εξακολουθεί πολλή ώ-
ρα το κολύμπι της, αλλά το διακόπτει και το έπω-
ναλαμβάνει συχνά-πρό- το διάστημα της ημέρας.
Στα διαλείμματα αναπαύεται ή κάνει μερικές ά-
σκήσεις ή παίρνει ένα έλαφρο προγούμα.

Το προγούμα

Για το προγούμα της εφάρται να πάρθ πρῶ-
τα εύκολάχωνετα, ούτως ώστε να μπορέ, άμέσως
μετά το φαγητό, να ζαναπεθρ στη θάλασσα. Μαζί
με τ' άλλο, πήρε μαζί της και λίγη ζαχαρό.

Επωφελείται αυτής της ημέρας της άσιερμένης
στην έρεχή, για να κάμθ και μιά μικρή διαίτα: πή-
ρε μαζί της φρούτα και γλαστρί. Τα φρούτα για
τα σάντουιτς τάχει φρυγανισέ έλαφρα, για να νάνε
πιο εύκολάχωνετα.

Τέλος αυτή τήν «ημέρα της ελευθερίας» της
δεν πίνει ποτά ούτε και καπνίζει.

Τα ηλιόλουτρα

Τα ηλιόλουτρα, όταν παίρνονται μεθοδικά προ-
φυλάσσουν το δέρμα από τήν επίδρασι τών υπερ-
ύσων ακτίνων του έσρινου ήλιου.
Η φίλη μας δεν έπιζητεί να «καυρήσθ» νηληρο-
αυξάνει τήν ώρα του ηλιόλουτρου αινά-αινά, όσο
αυξάνει και τήν ώρα του μπανιού. Δεν μένει πολ-
λήν ώρα ακίνητη. Προστατεύει το πρόσωπό της με
ειδική κρέμα, φοράει γυαλιά του ήλιου για ν' απο-
φύγθ τις συσπάσεις που δημιουργούν ρυτίδες, αλλά
και δεν τα φοράει διαρκώς, για να μη δημιουργη-
θούν άσπορη κυκλικά γύρω από τα μάτια της.

Βέβαια θάξθ διαλέξει ένα άπλο μαγιώ και, μ'
όλο που ζέρει πως είναι χαριτωμένη, δεν έπιζητεί
να κάμθ έντυπωσι με έξωφρενιασμός όπως μερικές
άλλες...

Κι' όταν βραδυάσθ, ζαναγυρίζει χαρούμενη κι'
ευχαριστημένη, για να ζαναρχίσθ τήν επομένη τη
δουλειά της...

Πώς ανακαλύφθηκε ΤΟ ΦΙΛΙ

Ο ρόλος του από τους πρωτοπλάστες
ως σήμερα

Το φιλί, που τόσο ύμνησαν όλοι οι ποιητές, δεν ήταν πάντα ένα αποκλειστικό σύμβολο μιά εκδήλωσης του έρωτος, όπως συμβαίνει στις ημέρες μας. Η ιστορία του είχε πολύ περίεργη, όπως επίσης και οι εξελίξεις που πήρε στις διάφορες εποχές.

Αλλά τότε δόθηκε το πρώτο φιλί; Το πρώτο φιλί ήταν προγενέστερο από το προπατορικό αμάρτημα και έβλεπε παλινός θρόνος λέει σχετικά τα έζησε:

«Ας πετάξουμε για μιά στιγμή με τη φαντασία μας στην αλύτη της δημιουργίας».

Ο Αδάμ και η Εύα, με όλη την πρωτόγονη αγνότητά τους, ζούσαν ευτυχισμένοι στον γήινο παράδεισο, ανάμεσα στα πουλιά με τα πολύχρωμα και φανταχτερά φτερώματα, τα δέντρα με τους γεμάτους από θρεπτικούς χυμούς καρπούς και τα άρώματα των λουλουδιών, που πλημυρίζαν την ατμόσφαιρα.

Την εποχή εκείνη, αγνοούσαν ακόμη την αγάπη και τις καταγίδες της. Μιά μέρα, λοιπόν, η Εύα, περπατώντας ανάμεσα στα πυκνά δάση, ανακάλυψε ένα δέντρο, που δεν το είχε ξαναδεί ποτέ ως τότε και που οι καρποί του είχαν το χρώμα της φωτιάς.

Ήταν μιά πορτοκαλιά.

Περίεργη και λαίμαργη, η Εύα άρχισε να τρώει πορτοκαλιά, που τάρβρισκε όλο και πιο νόστιμα.

Σαν βράδυασε, ξαναγύρισε κοιτά στον Αδάμ και του έκαμε γνωστή την ανακάλυψή της.

«Γιατί δεν έφερες και σε μένα έναν από αυτούς τους καρπούς; ρώτησεν, ο μακρυνός πρόγονός μας. Θάθελα να δοκιμάσω τη γεύση τους».

Μιά ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό της Εύας.

«Μπορείς να δοκιμάσεις τη γεύση τους στα χείλη μου, του έλεπε».

Ο Αδάμ κόλλησε άμέσως τα χείλη του πάνω στα χείλη της Εύας.

Πάνω από το θρόνο του, ο Δημιουργός κύτταζε ανήσυχος τους πρωτοπλάστες. Και μιά θαθεία λύπη απλώθηκε στο πρόσωπό του, όταν τους είδε να ξανασημύουν πολλές φορές τα χείλη τους εκείνο το βράδυ...

Γιατί ο Αδάμ δεν είχε ανακαλύψει μόνο τη γεύση του πορτοκαλλιού πάνω στα χείλη της Εύας. Είχε ανακαλύψει επίσης τη γλύκα και τη μέθη του φιλιού και κάθε φορά που κολλούσε τα χείλη του πάνω στο στόμα της θελκτικής συντρόφου του ένοιωθε μιά ήδονική ανατριχίλα σ' όλα τα μέλη του.

Το φιλί είχε ανακαλυφθεί. Κι' η αγάπη επίσης. Οι αιώνες κι' οι χιλιετίδες άρχισαν να κυλούν... Στην αρχαία Ελλάδα, όπως κι' αργότερα στη Ρώμη, το φιλί δεν ήταν το δειλό και ύπολομο προοίμιο του έρωτος. Ήταν ο ίδιος ο έρωτας. Κι' είχε όλη την όρμη και τη φλόγα του. Η γυναίκα που έδινε τα χείλη της, αφηνόταν ολόκληρη και χωρίς επιφυλάξεις στη διάθεση του ανθρώπου που την κρατούσε στην αγκαλιά του. Κι' ο άνδρας που φιλούσε μιά γυναίκα δεν είχε ανάγκη να της πη τίποτε άλλο. Γιατί το φιλί αυτό της είχε πη τα πάντα.

Ο Χριστιανισμός εξέγινε το φιλί. Δεν ήταν πια η φλογερή εκδήλωση του έρωτικού πόθου, αλλά η θεία αύρα της ψυχής των ανθρώπων που έσμιγαν τα χείλη τους, σύμβολο χριστιανικής αγάπης.

Κατά το Μεσαίωνα, το φιλί έγινε σύμβολο πίστωσης και αφοσίωσης μεταξύ των μεγάλων θαρρών της Δύσεως και των υποτελών του.

Ο υποτελής που όρκιζόταν πίστι στον ισχυρό φεουδάρχη γονάτιζε μπροστά του και του φιλούσε τα χέρια και τις άκρες των ποδιών. Εκείνος σηκώνονταν τότε, τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε στο στόμα.

Μιά περίεργη συνήθεια που επικρατούσε τότε ήταν και η εξής:

Όταν ο υποτελής δεν εύρισκε τον φεουδάρχη στον πύργο του, για να εκδηλώσει την υποτελή και την πίστι του, φιλούσε την... τρύπα της κλειδαριάς του πύργου του.

Το φιλί στην κλειδαρότρυπα ήταν κάποτε και σημάδι έρωτος και συμφιλίωσης.

Κάτι τέτοιο συνέβη στην περίπτωση του θαρράνου Γκοττάρτ του Μπορντό, που ήταν θανάσιμος έχθρος του Έρβέ, κόμητος του Πουϊκοντάλ.

Από αγάπη για την όμορφη Γιολάντα, την κόρη του Έρβέ, ο Γκοττάρτ πήγε μιά μέρα και φίλησε την κλειδαρότρυπα της πόρτας του πύργου του ισχυρού φεουδάρχου.

Το φιλί έχασε ένα μεγάλο μέρος από το μυστήριο και συνεπώς κι' από την αξία του κατά την εποχή του Φραγκίσκου Ιου πουχε γίνει πολύ κοινό. Η συνήθεια επέβαλλε τότε στους άνδρες να φιλούν στο στόμα τις γυναίκες που τους συνιστούσαν. Και το φίλημα έπαινα λαμβανόταν κάθε φορά που τις συναντούσαν.

Την εποχή εκείνη, άλλωστε, φιλιόνταν στο στόμα και οι άνδρες επίσης. Το φιλί στα μέγαρα ή το μέτωπο ήταν άγνωστο ακόμη.

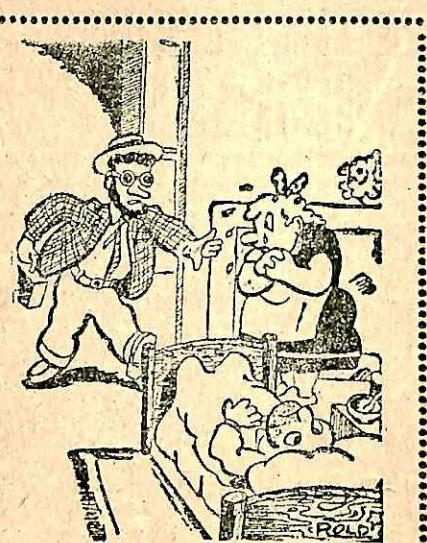
Αλλά, κατά την εποχή του Λουδοβίκου Ι'ου και του Λουδοβίκου Ι'ου, το φιλί έπαψε να είναι αμόρφητο και άφελές. Απόχτησε κι' αυτό τους κανόνες και τις σημασίες του και ρυθμίστηκε με λεπτολόγο προσοχή από την αυστηρή έθιμοτυπία της εποχής.

Το φιλί π. χ. στην άκρη των δαχτύλων μιάς κομψής μαρκησίας, έπειτα από ένα μενούετο, εσήμαινε αδιαφορία. Αν όμως τα χείλη του καθαλλίερου της ανέβαιναν πιο ψηλά, ως τον καρπό του χεριού, το φιλί αυτό είχε τη σημασία μιάς τρυφερής εξομολόγησης, που δεν έπαιρνε το θάρρος να εκδηλωθεί. Αντίθετα, το φιλί στο κέντρο της παλάμης, φανέρωνε ακόλαστες διαθέσεις και καμιά γυναίκα που σεβόταν τον εαυτό της δεν θα το δεχόταν ποτέ από τον καθαλλίερό της.

Σήμερα, δεν υπάρχει κανένας κώδικς του φιλιού. Ωστόσο, άτολμο ή φλογερό, είναι πάντα ένα σύμβολο αγάπης και το απαραίτητο προοίμιο κάθε έρωτικής σχέσεως...

Τα μικρόβια ξαναγυρίζουν

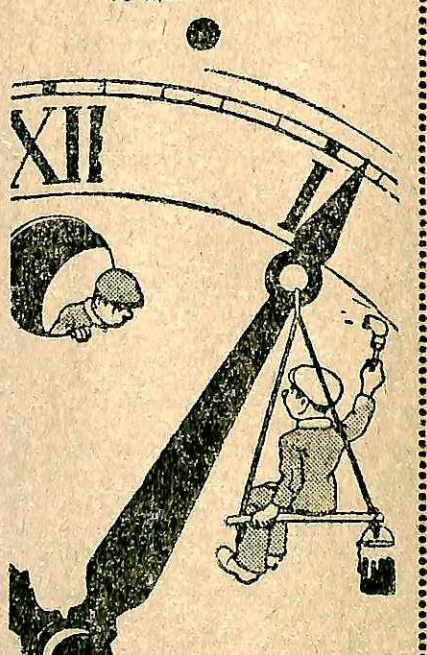
Η Αμερικανίδα γιατρός Μάργκαρετ Μέρρελ εξέτασε επί 2 χρόνια τις περιπτώσεις 15.000 αρρώστων, που είχαν υποβληθεί σε θεραπεία της βαρύτερης άρρωστας νόσου με πενικιλίνη. Τα αποτελέσματα λοιπόν της παρατηρήσεως της είναι τα εξής: 20 μήνες μετά τη θεραπεία τα 25,30% των αρρώστων παρουσιάζαν και πάλι θετική αντίδραση. Οι υπόλοιποι φαίνονται θεραπευμένοι, αλλά οι γιατροί μένουν ακόμη επιφυλακτικοί σ' αυτό το ζήτημα.

— Πώς είναι σήμερα;
— Αχ! γιατί μου, τον έπιασε το παραμυθι... Από το πρωί με φωνάζει «χρυσό μου»!...

Το πρώτο μπάνιο

ΑΡΑΞΕΝΑ

— Έχεις μαζί σου ρολόι;

Ο ΜΕΛΛΩΝ “ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ” ΣΥΖΥΓΟΣ,, ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΑΙ...

Τα 47 σοβαρά έρωτηματολόγια

Την ημέρα που γιόρταζε για 80η φορά τα γενέθλιά της η βασιλομήτωρ Μαίρη, δόθηκε ένα γεύμα, αποκλειστικά και μόνο για τη βασιλική οικογένεια — γιατί η άγγλική Αύλη πενθεί και δεν δίνει δεξιώσεις. Ο μόνος ξένος προσκεκλημένος ήταν ο Φίλιππος του Μαουντμπάτεν, πρώην πρίγκηψ της Ελλάδος.

Φαίνεται ότι όλη η Αγγλία, απ' τον Άτλντ ως τον Ταβέρτσιλ, απ' τον αρχιεπίσκοπο του Καντέρμπουρι ως τη «θεία Μαρίνα», έχει πιά συμφωνήσει για το γάμο της Έλισσάβετ με το Φίλιππο. Αυτή τη φορά, ο έρωτας μιάς πριγκηπίσσης δεν συγκρούεται με τα συμφέροντα της μεγαλύτερης αυτοκρατορίας του κόσμου. Ίσως μερικοί θα προτιμούσαν ένα πρίγκηπα Αγγλο ή Σκανδιναπό. Εφ' όσον όμως η Έλισσάβετ αγαπάει το Φίλιππο, που είναι συμπαθητικός νέος και διακριθείκε στον πόλεμο, παραιτούνται απ' αυτή την προτίμησή τους.

Έπρεπε ωστόσο να εξακριβωθεί πρώτα μήπως ο Φίλιππος είχε τίποτε εις βάρος του από απόψεως πνευματικής, ψυχολογικής ή πολιτικής. Γι' αυτό λοιπόν υπεβλήθη σε 47 έρευνες ή «τέστ» (έρωτηματολόγια). Τα συμπεράσματα τους πρέπει να είναι ικανοποιητικά, για να δώσουν έπισήμως τη συγκατάθεσή τους η Κυβέρνηση, το Κοινοβούλιο κι' ο βασιλεύς.

Σημειώτεον ότι ο Φίλιππος είχε υποβληθεί ήδη σε 33 απ' αυτές τις εξετάσεις κατά την κατάταξή του και την υπηρεσία του στο άγγλικό Πολεμικό Ναυτικό. Αλλά οι άρμόδιοι έκριναν ότι έπρεπε να επαναληφθούν, αφ' ενός γιατί είχαν γίνει θιαστικά σε πολεμική περίοδο κι' αφ' ετέρου γιατί τα αποτελέσματα άλλαζαν συχνά με την ηλικία.

Πράγματι, στους τελευταίους μήνες, ο νεαρός αξιωματικός του ναυτικού πέρασε από πολλές ψυχοτεχνικές εξετάσεις, χωρίς να φαντάζεται μάλιστα τον τελικό σκοπό. Με τις πιο σύγχρονες μεθόδους, με κατάλληλες ερωτήσεις και πολύπλοκες ασκήσεις, ξαναμετρήθηκε η αντίληψή του, η ταχύτης των αντιδράσεών του, η αντοχή του στον κόπο, στη ζέστη, στο σκοτάδι, κ.λ.π.

Συγχρόνως, γίνονταν άλλες έρευνες, ιατρικές κι' επιστημονικές, σχετικά με το γενεαλογικό του δένδρον: δηλαδή για την υγεία, τη μακροβιότητα και τη γονιμότητα των γονέων του και των προγόνων του μέχρι πέμπτης γενεάς! Έννοείται ότι εξετάσθηκε κι' η δική του υγεία — που είναι άλλωστε άριστη — χωρίς να παραλειφθεί η παλαιότερη

παιδική του αρρώστια, ένα ατύχημα του φούτ — μπόλ στα 11 χρόνια του, ένας πυρετός 48 ωρών στα 17, κ.λ.π.

Φυσικά, η Κυβέρνηση δεν μπορεί να δώσει τη συγκατάθεσή της στο γάμο της μελλούσης βασιλίσσης της Αγγλίας, χωρίς να ξέρη πρώτα τις πολιτικές, θρησκευτικές και κοινωνικές γνώμες του υποψηφίου γαμπρού.

Η Έλισσάβετ θεωρείται οπαδός του εργατικού κόμματος κι' ο Φίλιππος του συντηρητικού. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Σε μιά χώρα με απόλυτη πολιτική ελευθερία, όπως η Αγγλία, κανείς εργατικός βουλευτής δεν θα σκεπτόταν να φέρη αντίρρηση στο γάμο επειδή ο Φίλιππος δεν είναι σοσιαλιστής...

Απεναντίας, έχουν τεραστία σημασία οι ίδιες του για την έξωτερική πολιτική, οι οποίες εξετάσθηκαν λεπτομερώς, με τη μελέτη κάθε δηλώσεώς του, προφορικής ή έγγραφης, καθώς και των πράξεών του, των γνωρισμάτων του, των βιβλίων που διαβάζει, κ.λ.π. Το συμπέρασμα ήταν ότι δεν έχει ακόμη αποκρυσταλλωμένη γνώμη για την αβριανή έξωτερική πολιτική της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, πάντως όμως θαυμάζει υπερβολικά την Αμερική και δεν συμπαθεί τον κομμουνισμό.

Έγινε επίσης έπιμελής έρευνα της ιδιωτικής ζωής του ανθρώπου, που ο γυιός του ή η κόρη του θα βασιλεύσουν κάποτε στην Αγγλία. Κάθε κοπέλλα ή νέα γυναίκα που γνώρισε περισσότερο ή λιγότερο απ' τα 16 χρόνια του, έχει την ατομική κάρτα της στη Σκότλαντ Γουάρντ. Κατά την τελευταία δε διαμονή του στην Κιανή Ακτή, σημειώθηκε πιστά κι' αναφέρθηκε στην Αγγλία κάθε όψη του, κάθε περίπατος, κάθε χορός του...

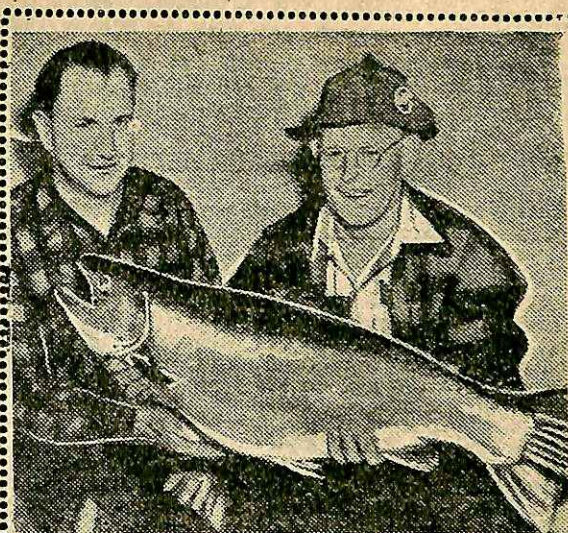
Και σ' αυτό το ζήτημα επίσης ή έρευνα ήταν ευνοϊκή για το Φίλιππο. Το παρελθόν του είναι εντελώς λευκό. Έξ άλλου, τα αίσθημά του για την πριγκηπίσσα φαίνεται πως είναι ελκρινή, χωρίς καμιά συμφεροντολογία ή όπισθοδουλία.

Θάνα άραγε αργότερα πιστός σύζυγος; Σ' αυτή την έρώτησι δεν μπορεί θέβαια ν' απαντήσει καμιά επιστημονική έρευνα! Ωστόσο, μερικοί Αγγλοι φρονούν ότι ένας Βρεταννός πρίγκηψ θα παρέιχε στο ζήτημα αυτό μεγαλύτερη ασφάλεια από έναν Έλληνα με θερμή ιδιοσυγκρασία...

Αυτό όμως δεν είναι γενικός κανόν. Οι Έλληνες είναι ίσως οί πιο άφοσιωμένοι στο γάμο.

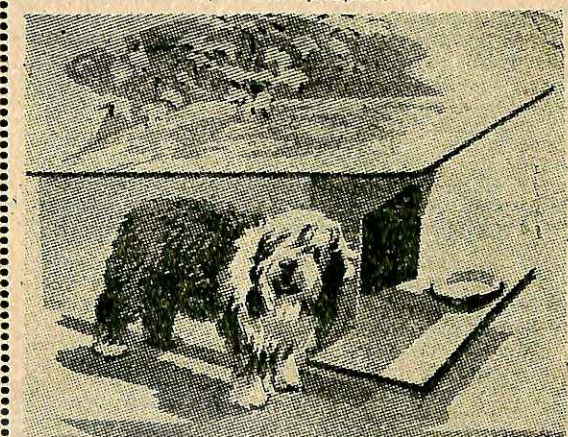
Πάντως, ο γάμος έχει πιά σχεδόν αποφασισθή — εκτός άπροόπτου. Οί 47 εξετάσεις πλησιάζουν να τελειώσουν. Τα αποτελέσματά τους υποβάλλονται ένα — ένα στην Αύλη και στην Κυβέρνηση. Όταν συμπληρωθούν τελείως, ένα σύντομο ανακοινωθέν θ' αναγγείλει σ' όλο τον κόσμο τους πριγκηπτικούς άρραβώνες.

ΖΑΝ — ΠΙΕΡ ΑΝΓΚΛΑΝΤ

ΜΙΑ ΠΕΣΤΡΟΦΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΥΜΑΝ

Αυτή η τεράστια πέστροφα ζυγίζει δέκα έξη περίπου όκάδες. Την «έψαρεψαν» δύο Αμερικανοί σε μιά λίμνη της Βορείου Αμερικής. Ήσαν τόσο ένθουσιασμένοι δε από το «ψάρι» που πιάσανε ώστε σκέφτηκαν να το προσφέρουν ως δώρο στον Πρόεδρο Τρούμαν.

ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ας προσπαθή η δύστυχη ή Ευρώπη να βρη τον τρόπο να στεγάσει τα εκατομμύρια τους άστεγους της. Στην Αμερική ασχολούνται και με το πρόβλημα στεγάσεως των σκυλίων. Κι' αυτό το πρόβλημα το έλυσε ο Τζων Λατούρα από τη Μέμφιδα του Τέννεσου. Έφευρε αυτού του είδους τα σπιτάκια, με μεταλλινες γωνίες που είναι εύκολο στην τα, εύκολο μετακινήτα και πάμφθινα!

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Οι ελέφαντες είναι οι καυμένοι ίκανοί για όλες τις δουλειές... Όταν βέβαια να πιστούν και να εξημερωθούν. Αυτός π.χ. ο Τζούπι, όπως τον λέει η κυρία του, πλένει με όλη του τη σοδαρότητα το αυτοκίνητό της. Πρέπει όμως να όμολογήσετε πως όσο κι' αν είναι καλός υπηρέτης, είναι κομμάτι... άνοικονόμητος. Η κυρία του είναι μιά Αμερικανίδα του Αγίου Θωακίσκου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Οι τυφλοί ξαναβρίσκουν το φως τους!

Η μέθοδος του δόκτωρ Φρίτζ

Χιλιάδες άνθρωποι που τυφλώνονται από εσωτερική αιμορραγία του βολβού του ματιού θα σώζονται στο μέλλον, όταν θα γενικευθεί μια νέα και πρωτότυπη χειρουργική επέμβαση.

Πρόκειται για μια ανακάλυψη του Αμερικανού γιατρού Μίλο Φρίτζ που δοκιμάστηκε ήδη με επιτυχία στο Οφθαλμοτομολογικό Νοσοκομείο της Ν. Υόρκης. Οι οφθαλμίατροι του νοσοκομείου την εφηύραν για πρώτη φορά σε ένα σκύλο 12 ετών. Καθώς έπαιζε, το παιδί αυτό είχε πέσει κι είχε γυμνήσει άσχημα στο μάτι μ' ένα ξύλο. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσει την όραση του απ' το μάτι αυτό. Ο δόκτωρ Φρίτζ το εξέτασε με το ειδικό «οφθαλμοσκόπιο» και βρήκε ότι είχαν σπάσει τα λεπτά αϊμοφόρα αγγεία που διατρέφουν το μάτι. Μια ποσότητα αίματος είχε κυλή μέσα στο διαφανές και πυκνό υαλώδες υαρόν, που γεμίζει το βολβό πίσω απ' το φακό του ματιού, και το είχε θολώσει. Έτσι, το φως δεν μπορούσε πια να περάσει και να φτάσει ως τον αμφιβλοπρεσβή γιγώνα.

Φαίνεται βέβαιον ότι το παιδί θα γίνει τυφλό απ' το ένα μάτι για πάντα, η τουλάχιστον για πολύ καιρό, ως ότου δηλαδή απορροφηθεί σιγά-σιγά το αίμα. Έτσι συμβαίνει στις περισσότερες τέτοιες περιπτώσεις.

Τότε ο δόκτωρ Φρίτζ σκέφθηκε ν' αντικαταστήσει το θολωμένο περιεχόμενο του ματιού με λίγον «εγκεφαλονωτιαίο υγρόν», παρμένο απ' τη σπονδυλική στήλη του παιδιού. Έκτοτε λοιπόν μια τομή στον εξωτερικό «σκληρωτικό χιτώνα» (το άσπρο) του ματιού, έχωσε από εκεί μια βελόνη ενέσεων κι απορρόφησε ως μισή δακτυλίσια υαλώδες υγρόν. Πήρε κατόπιν λίγο περισσότερο ποσότητα υγρού απ' τη σπονδυλική στήλη του και το εσήναγε στο μάτι με τη βελόνη.

Η έγχυση είχε τελειώσει. Οι γιατροί περίμεναν με αγωνία το αποτέλεσμα, γιατί απ' την επιτυχία του θα εξποτάτο η σωτηρία τσών τυφλών.

Όπως έλπιζαν λοιπόν, το εγκεφαλονωτιαίο υγρόν απορροφήθηκε σιγά-σιγά με το υαλώδες, το λίγο υπόλοιπο αίμα διαλύθηκε και το παιδί ξαναβρήκε την όρασή του. Όταν βγήκε απ' το νοσοκομείο, 24 ώρες μετά την έγχυση, έδειξε σχεδόν σαν πρώτα. (Κι οι γιατροί έλπιζαν ότι σε λίγον καιρό θα λείπει ακόμη κι αυτό το «σχεδόν»).

Από τότε, έγιναν 14 δυοίς έγχυσεις. Σε μια απ' αυτές, η άρρωστη ήταν νερόντισσα 65 ετών. Είχε τυφλωθεί απ' το ένα της μάτι από υπερβολική πίεση του αίματος, που είχε σπάσει τα λεπτά αϊμοφόρα αγγεία του βολβού. Το θολωμένο

υαλώδες υγρόν αντικαταστάθηκε με εγκεφαλονωτιαίο. Όσο στην περίπτωση αυτή, λόγω της ηλικίας, η θεραπεία προχωρεί πολύ αργά.

Ο δόκτωρ Φρίτζ δεν θέλει ν' ανακοινώσει ακόμη επίσημως τη μέθοδό του, πριν τη δοκιμάσει πολλές φορές.

Σημειώτεον ότι δεν είναι εντελώς καινούργια η ιδέα της αντικατάστασης του υαλώδους υγρού. Ής τώρα όμως, οι γιατροί δεν ήξεραν να μεταχειρίζονται, παρ' μόνον δυοίς υγρόν, παρμένο απ' τα μάτια νεκρών ή απ' τους βολβούς άρρώστων που έπρεπε να εξορυχθούν για χειρουργικούς λόγους. Στην περίπτωση είχε αναπτύξει αυτή την τεχνική ο στρατιωτικός γιατρός δόκτωρ Κούτλερ, χρησιμοποιώντας τα μάτια των νεκρών.

Πρόσ' ημών επρόκειτο να εκτελεσθεί στις Ηνωμ. Πολιτείες ένας δολοφόνος. Η τελευταία του λοιπόν επιθυμία ήταν να διατεθούν τα μάτια του για τη θεραπεία ενός τυφλού. Πράγματι, ένας οφθαλμίατρος πήρε αμέσως μετά το θάνατό του το υαλώδες υγρόν του και το μεταχειρίστηκε για ένα καθολικό κληρικό 31 ετών, που είχε τυφλωθεί πρό 10 ετών απ' το ένα μάτι από έκρηξη όπλου. Έπειτα από 36 ώρες, ο κληρικός είχε αρχίσει να βλέπει απ' το βλαμμένο μάτι. Διέκρινε στην άσχημότατη τ' γραμμές του χεριού του γιατρού, που κοιτούσε εμπρός του. Ήταν η πρώτη φορά έπειτα από 10 χρόνια που βλέπε και με τα δυο μάτια... Κι' απ' την ημέρα εκείνη η όρασή του καλλίτερο έσυνεχισε.

Όστόσο παρ' όλες τις επιτυχίες της, η μέθοδος του δόκτωρ Κούτλερ παρουσιάζει ωρισμένες δυσκολίες, που εμποδίζουν την εφαρμογή της σε μεγάλη κλίμακα. Πρώτον και κύριον, απαιτεί υγρό παρμένο από άλλο ανθρώπινο μάτι, και μάλιστα όχι πολλές ώρες μετά το θάνατό — γιατί αλλιώς υπάρχει ο τρομερός κίνδυνος της μόλυνσης από πτωμαίνες.

Ο δόκτωρ Φρίτζ ελπίζει ότι η δική του μέθοδος θ' αποδειχθεί αποτελεσματικότερη και πρακτικότερη. Το εγκεφαλονωτιαίο υγρόν που απαιτείται γι' αυτήν βρίσκεται εύκολα, γιατί το παρέχει ο ίδιος ο άρρωστος δεν υπάρχει δε κανείς φόβος μόλυνσης.

Η καινούργια χειρουργική με τη βοήθεια των νέων έσφαλίων και νηκίων ούσιων ποικύει σταθερά ποδο τη θεωρεία των τυφλών κάθε είδους.

Z. ΛΑΛ.

Μια όρμηνη εναντίον του Έλκους του στομάχου

Ένας έμυλος Αμερικανών επιστημονών, ανηγγελλει τελευταία ότι επέτυχε την απομύηση μιας νέας όρμηνης άγνείας του βολβού. Το θολωμένο

σι στη θεραπεία των έλκων του στομάχου. Πενήντα όκτω άσθενείς που υπεβλήθησαν σε θεραπεία με αυτή την όρμηνη παρουσίασαν σημαντική καλύτερευση και ανακουφίσθηκαν από τους πόνους.

Η όρμηνη αυτή είναι γνωστή με το όνομα της έντερο-γαστρικής και εξαγεται από το άνωτερο μέρος του πεπτικού σωλήνος του κοίρου.

Ένα τρομερό ινδικό δηλητήριο σε έγχυρήσεις

Τελευταία, σε ώρισμένα αμερικανικά νοσοκομεία έγινε χρήση του περιήμου Ινδικού δηλητηρίου «κουράρε» σε έλκωρητικά δύσκολα και πολύπλοκα έγχυρήσεις με αρκετά ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Το «κουράρε» έχει την ιδιότητα να «εξοκιδίζει» τα νεύρα, που δεν έχουν πια καμία επίδραση στους μύς. Ο άνθρωπος δεν είναι τότε σε θέση να κάνει καμία απολύτως κίνηση. Μόνο οι μύς που χρησιμεύουν για την αναπνοή κινούνται για λίγο διάστημα. Άλλα τα αποτελέσματα είναι ότι μ' αυτό τον τρόπο παρατηρείται η άγνεία του θύματος. Γιατί οι πόνοι που αισθάνεται είναι άφροδοι.

Έτσι ο θάνατος του ανθρώπου που έχει δηλητηριασθεί με «κουράρε» είναι ο πιο άδου, νηρός και ο πιο ανατριχιαστικός από όλους.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες σκέφθηκαν, όμως ότι το «κουράρε» θα μπορούσε να είναι ένα θαυμάσιο μέσον σε περιπτώσεις έγχυρήσεων που απαιτούν την απόλυτη ακινησία ενός ή περισσοτέρων μυών. Γιατί, όπως είπαμε, το δηλητήριο αυτό ενώ ακινητεί όλο το άλλο σώμα, δεν προσβάλλει άμεσα τους αναπνευστικούς μύς. Έτσι ο γιατρός έχει τον

καιρό να τερματίσει την έπείμ, όσο του προτού η επίδραση του εκδηλωθεί και στο αναπνευστικό σύστημα.

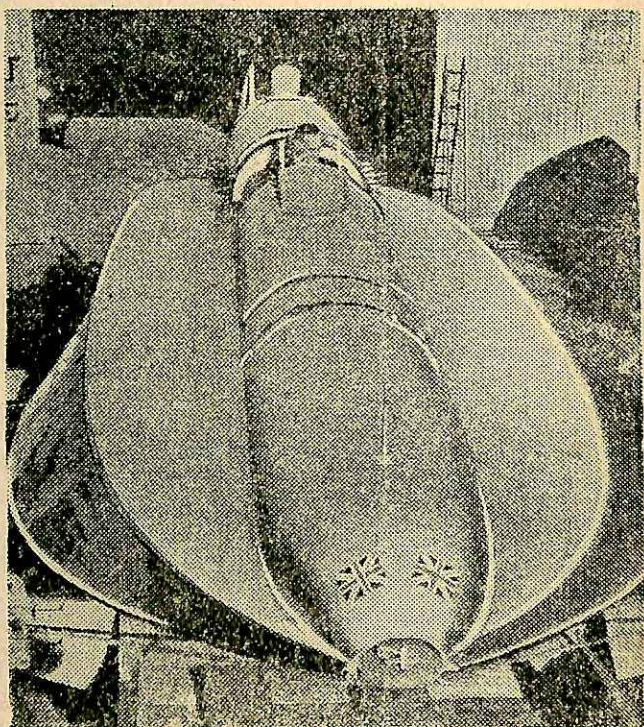
Όσο για τους πόνους που προκαλεί το «κουράρε» έξου, δεικνύονται με διάφορα αναισθητικά φάρμακα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η χρήση του «κουράρε» είναι δυνατή μόνο σε έγχυρήσεις που διαρκούν, ελάχιστα μόνον λεπτά.

Η φυσιολογική ηλικία

Ένας Σουηδός Ιατρός, ο δόκτωρ Πορζ, έπενδυσε μια μέθοδο για την εξακρίβωση της πραγματικής ή φυσιολογικής ηλικίας του ανθρώπου, εκείνης δηλαδή που προσδιορίζεται σε κάθε στιγμή από την κατάσταση του οργανισμού του, άσχετα με το χρόνο της γεννήσεώς του. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην παρακολούθηση της αντίστασης που προσβάλλουν τα αϊμοφόρα αγγεία στην κυκλοφορία του αίματος.

Ένας συνάδελφος του Σουηδού επιστήμονος ο δόκτωρ Ρούντ Έλμκβιστ, κατέσκευσε εξ άλλου μια εξαιρετικά ευαίσθητη συσκευή που επιτρέπει την ακριβή μέτρηση της ελαστικότητας των αϊμοφόρων αγγείων καθώς και της ταχύτητας με την οποία κυκλοφορεί το αίμα μέσα στις αρτηρίες. Οι δύο Σουηδοί επιστήμονες υποστηρίζουν, ότι στο μέλλον οι Ιατροί πρέπει να εξετάζουν μόνον την πραγματική ή φυσιολογική ηλικία των άσθενών των και ν' αποφασίζουν τις απαιτήσεις για κίνηση που δεικνύει το πιστοποιητικό της γεννήσεώς των. Τονίζουν επίσης ότι η παρακολούθηση των φαρμάκων πρέπει να καθορισθεί με εξαιρετική βεβαιότητα, γιατί οποιοδήποτε άλλο καθορισμό είναι όχι μόνο, ανωφελέστατο αλλά και επικίνδυνο.

Η ΒΟΛΙΔΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΕΛ

Και ποιος δεν θυμάται τον ταχύτερο άνθρωπο του κόσμου, τον διάσημο αυτόν Άγγλο αυτοκίνητιστή που επί σειράν ετών προπολεμικός άσχοςόλουσε τους φιλάθλους όλου του κόσμου με τα άλλαπλάτα ρεκόρ ταχύτητας που κέρδιζε με το αυτοκίνητό του; Ο πόλεμος τον είχε ρίξει στην αφάνεια. Άλλ' ήδη επανέρχεται στον στίβο — όχι όμως στην ζήρα αυτή τη φορά αλλά στη θάλασσα. Έδωσε το σκάδι και του κατασκευάσαν μιαν ατύκατο που μοιάζει με τα εξωτικά εκείνα φάρια που ζουν στους βυθούς των ωκεανών. Μ' αυτή την ατύκατο ο Κάμπελ πιστεύει πως θα κερδίσει και το ρεκόρ ταχύτητας στο νερό.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Νέα φάρμακα και τρόποι θεραπείας

Στο έτήσιο συνέδριο της Έ. Ομοσπονδίας Αμερικανικών Εταιρειών Πειραματικής Βιολογίας, που έγινε πρό ενός μηνός στο Σικάγο, 4.000 επιστήμονες παρακολούθησαν μ' ενδιαφέρον τις διάφορες ανακοινώσεις για τις τελευταίες ιατρικές και μικροβιολογικές προόδους.

Η πρώτη απ' αυτές έγινε απ' τον καθηγητή του Πανεπιστημίου της Μινεσότα Μώρις Βίσερ, άφορσε δε το βακτηριολογικό πόλεμο. Ο Αμερικανός καθηγητής βεβαίωσε ότι μπορούν να εξοντωθούν όλα κληροί πληθυσμοί με μικρόβια πανώλους, άνθρακος, κτινίου τυρετού, τουλαραιμίας, πνευμονίας, πνευμονικής πανώλους, κ. λ.π., σκορπισμένα από αεροπλάνα μέσα σε μια σκόνη, καπνό ή υγρό σύννεφο. Απέκλεισε δε την πολεμική χρήση των μικροβίων 37 άλλων άσθενών, είτε γιατί υπάρχουν τα σχετικά εμβόλια εναντίον τους (ευλογία, τύφος, χολέρα), είτε γιατί μεταδίδονται δύσκολα (λέπρα, ξεροδίαση νοσήματα).

Τρεις άλλοι επιστήμονες άσκολήθηκαν με την αντίταση του οργανισμού κατά της γρίπης. Είχαν κάνει πειράματα σε χοίρους, που παθαίνουν μια υγρή γρίπη ανάλογη με των ανθρώπων.

Ευόλυναν πρώτα μια ομάδα τέτοιων ζώων, που δεν είχαν εμβολιασθεί, ούτε είχαν πάθει ποτέ γρίπη, κι είδαν ότι άρρώστησαν τα 88%. Σ' άλλους χοίρους εμβολίασμένους, το ποσοστό αυτό ήταν 66%. Σε μια τρίτη όμως ομάδα χοίρων, που είχαν πάθει ήδη γρίπη, μόνον τα 16% ξαναπρωεβλήθησαν. Έπομένως, ο καλύτερος τρόπος προφύλαξης απ' τη γρίπη είναι... να εκτίθεται κανείς συνεχώς στα μικρόβια της, μέσα σε λεωφορεία, σχολεία, βεάτρα, κλπ., για να συνηθίσει ο οργανισμός του και ν' αποκτά άνοσία!

Μερικές άλλες ενδιαφέρουσες ιατρικές ανακοινώσεις ήταν οι έξης:

Τα αποτελέσματα της γνωστής «ενζιματικής» για τις καρδιακές παθήσεις γίνονται βετικότερα και άσφαλέστερα, αν το φάρμακο αυτό συνδυασθεί με ενώσεις υδρογόνου.

Η «άμειδον», μια πολύπλοκη χημική ουσία, γεωμικής κατασκευής, είναι ναρκωτικό καλλίτερο απ' τη μορφίνη, γιατί προκαλεί λιγότερη ζάλη και ναυτία. Προσφέρει αξιόλογη ανακούφιση στα 80% των περιπτώσεων, όταν έγιναν ενέσεις του σε 300 άρρώστους από νευραλγίες, αρθρίτιδες, καρδιακές παθήσεις, άνιαιο καρκίνο, ή σε έγχυρήσεις.

Το «πρισκόλ» είναι ένα άλλο καινούργιο φάρμακο, που διαστέλλει τα αϊμοφόρα αγγεία, εξουδετερώνει την σφύξη της πίεσης του αίματος απ' την όδρεναλίνη κι' επιτρέπει στην καρδιά να στείλει περισσότερη αίμα στις άρτηριες.

Τέσσερες βιοχημικοί του Πανεπιστημίου του Άγ. Λουδοβίκου παρήγαγαν 1 ούγγια «φουμινγκασίνη», νέο φάρμακο «αντιβιοτικό» (του είδους δηλαδή της πενικιλίνης) Βγαλμένο από καλλιέργειες ώρισμένης πράσινης μούχλας. Η «φουμινγκασίνη» δεν έχει σχεδόν καθόλου τοξικότητα, φαίνεται δε άποτελεσματική κατά της συμπτώσεως. Δεν έδοκιμάσθηκε όμως άκόμη σε άρρώστους γιατί δεν υπάρχει σε άρκετή ποσότητα.

Ο δόκτωρ Ίζαακς, απ' το Σικάγο, παρέτεινε άρκετά τη ζωή ά άρρώστων από όξεία λευχαιμία, δίνοντας τους τρεις φορές την ημέρα μια χημική ουσία που λέγεται «τυροζινάση». Τονίζει ότι δεν όρρηκε τη θεραπεία της σχεδόν πάντοτε θανατηφόρου αυτής άρρώστιας, αλλά ότι μετέβαλε την όξεία λευχαιμία, που σκοτώνει τον άρρώστο σε 6 βδομάδες στη χρόνια μορφή που διαρκεί 1-2 χρόνια. Έξηγει δε ότι η «τυροζινάση» προκαλεί την ώριανση των «λευκοκυττάρων» που σχηματίζονται στο νωτιαίο μυελό.

Δυό άλλοι γιατροί άνέφεραν δύο νέα φάρμακα, για τη σωτηρία των θυμάτων άτυχημάτων που κινδυνεύουν να πεθάνουν απ' την άιμορραγία, πριν να τους γίνη η σχετική μετάνισης αίματος. Τα δοκίμασαν μ' επιτυχία σε ζώα, 45 λεπτά μετά την άιμορραγία. Τα όνοματά τους είναι «πεντοδωριβίλ» (γνωστό ήδη καταπραυντικό) και «διδεναμίνη».

Τέλος, δυό γιατροί της Ν. Υόρκης παρήτησαν ότι τα ποντικά που τρέφονται με ώρισμένες τροφές παθαίνουν ευκολότερα πνευμονία. Οι τροφές αυτές είναι κυρίως τα σιτά, η βρώμη και τα άσπρικά φυτικά, τα οποία φαίνεται ότι — σε άκατέργαστη ιδίως κατάσταση — περιέχουν μια ουσία που υποδορβεί τη δράση των μικροβίων της πνευμονίας. Όστόσο, έφ' όσον τα πειράματα έγιναν ως τώρα μόνο σε ποντικά, οι γιατροί δεν έξρου άκόμη αν τα αποτελέσματα τους ισχύουν και για τους ανθρώπους.

Η παθολογική βουλιμία μιας Άγγλίδος

Μια άγγλιδα, η ός Παίνζ, έχει καταλάβει ότι ένα περιεργό είδος βουλιμίας, σε κάθε της γεύμα — και κάνει τέσσερα την ημέρα — θέλει να φάει ένα κιλό τουλάχιστον κρέας, τρία κοτόπουλα και ένα κιλό ζυμαρικά. Διαφορετικά, παθαίνει ένα είδος «πρωμύδους παραφροσύνης» (ντελίου τρέμενος) όπως οι άλκοολικοί και εκδηλώνει τότε την επιθυμία ν' αυτοχειριασθεί. Γι' αυτό έχει μιαν άκαλόγη, που τη συνοδεύει παντού και πάντοτε, κρατώντας ένα κανιστρο με τρόφιμα στο χέρι.

Η ός Παίνζ είναι πολύ πλούσια και ιδιοκτήτρια ενός από τους καλύτερους σταύλους ίππων της Άγγλίας. Οι γιατροί που την εξέτασαν δεν κάθισαν, να την θεραπεύσουν και το μόνο που έκαναν είναι ότι παρακάλεσαν τον ύπουργό του Εφοδιασμού να της χορηγήσει πέντε δελτία τροφίμων. Άλλά παρ' όλα αυτά τα πέντε δελτία, η ός Παίνζ προμηθεύεται το μεγαλύτερο μέρος των τροφίμων που της χρειάζονται από τη μαύρη αγορά.

Τελιωτοθεραπεία

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΔΗΓΟΥ

— Μου φαίνεται πως φθάνει για σήμερα!...

— Κι' αυτό πως σου φαίνεται, Άγνησίλαε;

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΥΓΑ

— Είσατε αυτόπτης μάρτυς;
— Ναι... πρό πάντων με το άριστερό μάτι!...

Μιά εξαχρησμένη

Δραματικό διήγημα

ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ πώς πλησιάζω στη δύσι της ζωής μου... Άρχισε να λήπει ο σφοδρός καθηγητής στον καλλίτερο βοηθό του. Δεν θέλω να φύγω απ' τον κόσμο παίροντας μαζί μου το μυστικό μου. Θα το έμπιστευθώ σε σένα, Μάρκ, γιατί ξέρω πώς είσαι ο μόνος αξίος να μ' ακούσης και ικανός να με καταλάβεις!

Έδωσε από το χρηματοκιβώτιο του τοίχου ένα μικρό μεταλλικό κουτί το άνοιξε και πήρε από μέσα ένα ανθρώπινο κρανίο. Πάνω σ' αυτό ήταν γραμμένες μερικές λέξεις:

«Απ' τον Ουώλτερ Έντεν στον καθηγητή Έτιχαρ Μπλήκελν. Για εξόφλησι.

» 7 Μαρτίου 1904».

— Την ημέρα αυτή, πρόσφερε ο καθηγητής με άρνη και μωτισμένη φωνή, ο Ουώλτερ Έντεν έμπηκε εδω, σ' αυτό το δωμάτιο, πέταξε ένα ρεβόλβερ πάνω στο γραφείο μου και μου φώναξε: «Σκοτώστε με! Σκοτώστε με!».

» Έγώ εξακολούθησα τη δουλειά μου, χωρίς να δείξω πώς τον πρόσεχα. Εκείνος πρόσθεσε, με μεγαλειότερη έξαυτι:

» — Έχω εδω ένα γράμμα προς την αστυνομία, που σας απαλλάσσει από κάθε ευθύνη!

» Είδα με την άκρη του ματιού μου ν' άφηνε ένα θάκελλο δίπλα στο ρεβόλβερ. Γύρισα επίτελους, τον κύτταξα και είπα:

» — Φύγετε, σας παρακαλώ! Δεν είμαι δήμιος.

» — Όχι, αλλά έχετε δικαίωμα να εκδικηθήτε!

» Η λεπτή ποιητική φυσιογνωμία του είχε γίνει κατάχλωμη.

» — Άν ήθελα να σας σκοτώσω, είπα, νομίζετε πως θα πέριμένα ως σήμερα;... Ούτε και θα μου γραιζόταν το γράμμα σας για την αστυνομία. Όλοι θα με δικαιολογούσαν γιατί σκοτώσα ένα βρωμερό ζώο, ένα γουρούνι, ένα παληόσκυλο!... Με νομίζετε στραβά ή κοφτό;...

» — Μα τότε γιατί φωνήκατε τόσο καλός μαζί μου; μουμούρισε ο Έντεν με κατάπληξη. Γιατί με υποστηρίζατε στην ενοχασία μου; Γιατί με παρουσιάζατε σε άλλους ως τον πιο εύνοοιμένο σας φοιτητή και τον καλλίτερο φίλο σας;

» — Έλεσα μ' ένα γέλιο ανατριχιαστικό. Τον άρπαξα από το πέτο του σακακιού του και τον τράνταξα Συνατά. Ήμουν τότε ένας γερός άντρας 37 ετών, κι ο Έντεν ήταν λεπτοκαμωμένος.

» — Ανόητε! Τρελλέ!... απάντησα με σιγμένα δόντια. Γιατί ήμουν καλός μαζί σου; Μα για να δηλητηριάσω κάθε χαρά σου, για να σου κομματιάσω την καρδιά και την ψυχή, ως που δεν θα μπορούσες πια ν' ανθέξεις στις τύψεις και θαρρόσους να μου ζητήσεις το θάνατο!

» Κατάλαβα απ' την πρώτη στιγμή το χαρακτήρα σου: Ήσουν ικανός να προδώσεις το δάσκαλό σου, να γίνης έραστής της γυναίκας του, δεν μπορούσες όμως ποτέ να προδώσεις τον άνθρωπο που σου πρόσφερε τη φιλία του! Είσαι ένας δειλός τύπος, με πουριτανική συνείδησι, κι' όχι ένας δεύτερος Καζανόβας, όπως θεωρείς τον εαυτό σου!

» Απομακρύνθηκα γρήγορα απ' το γραφείο μου, από φόβο μήπως απόδωξ το ρεβόλβερ, δίχως να θέλω και τού πετάξω τα μυαλά...

» Μου προσφέρεις μιά εκδίκηση: να σε σκοτώσω! συνέχισα ειρωνικά. Μα όχι! Ή εκδίκηση αυτή θα διαρκούσε ένα λεπτό μόνον. Ένώ εγώ θα σ' εκδικούμαι σ' όλες τις ημέρες της ζωής σου! Σε λίγο θα σε δώξ η Έβελν σαν σκυλί... γιατί συχαίνεται τους μικρόψυχους ανθρώπους σαν εσένα! Δεν θα την ξαναφίλησης, δεν θα την ξαναγγίξης ποτέ... και θα τρελλαινέσαι γι αυτήν! Καμιά άλλη γυναίκα δεν μπορεί να την αντικαταστήση!

Γιατί νομίζεις πως δεν τη χώρισα εγώ, παρ' όλους τους αμείρητους φίλους της; Γιατί ή ζωή μου δίχως αυτήν θάταν κόλασις στη γη! Τέτοια θα γίνη σε λίγο κι' η δική σου ζωή!...

» Ο δυστυχής Ουώλτερ! Είχε μείνει σαν άπολιθωμένος... » Η Έβελν... Φίλους... τραύλιζε.

» — Άλλά τί νομίζεις; Πως ήσουν εσύ ο πρώτος; φώναξα, γελώντας σαρκαστικά. Όταν η Έβελν μου μίλησε για σένα, γελούσε κοροϊδευτικά. «Είνε μιά αγάπη μωρουδίστικη!» μου είπε.

» — Σας μίλησε για μένα... για μας; μουμούρισε ο Ουώλτερ μ' ένα ύφος αξιοθρήνητο.

» — Ναί, μου τότε όλα... για τις έρωτοτροπίες σας, όπως μου τα λέει κάθε φορά!

» Ήταν ένα ψέμμα μου! Ποτέ η Έβελν δεν είχε άλλο φίλο. Ήταν ένα άγνο, γλυκό πλάσμα, 15 χρόνια μικρότερή μου. Γι' αυτό ίσως είχε αγαπήσει τον Ουώλτερ: γιατί ήταν κι' εκείνος παιδί ακόμα... Ήταν η πρώτη της αγάπη... Μα ήξερα ότι κατηγορώντας την, σπιλώνοντας την υπόληψή της χτυπούσα κατάκαρδα τον αντίζηλό μου, τον σκότωνα ασφαλέστερα κι' οδυνωροτερα παρὰ με μιά σφαίρα του ρεβόλβερ!

» Ποτέ δεν μούχε μιλήσει η Έβελν για τον έρωτά τους. Προσπαθούσε να τον κρύψη, μ' αβινε ή συνείδησή της να ριχτή ελεύθερα στην άγκαλιά του Ουώλτερ... Τη νύχτα, κρυφά του έγραφε γράμματα γεμάτα πόνο και απόγνωσι... Μα εγώ είχα τρελλαθθ' απ' τη ζήλεια! Το θε-ωρούσα άλλωστε σαν ένα περίφημο τέχνασμα που μ' αυτό θα πετύχαινα δυο πράγματα: Θα χαϊρόμουν την εκδίκηση που διψούσα μ' όλο μου το είναι, και συγχρόνως θάκανα τον Ουώλτερ να μισήσει την Έβελν, να μη θέλη πια να την ξαναϊδθ, να φύγη μακριά κα' να μ' απαλλάξη απ' την εαφνική έγκατάλειψή του Ουώλτερ θα δελν, πειραγμένη απ' την εαφνική έγκατάλειψή του Ουώλτερ θα τον ξεχνούσε αργά ή γρήγορα. Ένώ, αν τον σκότωνα, θα τον θεωρούσε μάρτυρα, θα τον αγαπούσε ακόμα πιο πολύ και δεν θα μπορούσε πια να ζήση κοντά σε μένα, το δμήιό του!...

» Εξακολούθησα ακόμη να λερώνω με συκοφαντίες την Έβελν, τον έρωτά τους... Ποτέ άλλοτε δεν είδα τέτοια έκφρασι πόνου σ' ένα ανθρώπινο πρόσωπο... Ο Ουώλτερ φαινόταν σαν ναχε γεράσει εαφνικά, όταν ξαναφύλαξε στην τσέπη του το ρεβόλβερ και το γράμμα και βγήκε απ' το δωμάτιο δίχως να προσφέρει λέξι...

» Είχα θριαμβεύσει! Μα ο θρίαμβός μου δεν κράτησε πολύ... Το ίδιο βράδυ, με κάλεσαν στο νεκροτομείο για ν' αναγνώρισω το πτώμα του Ουώλτερ, που είχε αυτοκτονήσει. Μ' ένα γράμμα του προς την αστυνομία, μου κληροδοτούσε το κρανίο του για μελέτες, ενώ σ' ένα άλλο προς μένα με παρακαλούσε να το κρατήσω και να γράψω πάνω του τις λέξεις που διαδύσατε...

» Ο καθηγητής σάπασε και χάιδεψε το κρανίο σαν νάταν ζωντανό κεφάλι.

» — Θα γινόταν μεγάλος επιστήμων, μουμούρισε. Ο έγκέφαλός του ήταν εξαιρετικός, σε βάρος και διαμόρφωσι... Μα αμαρτήσε κι' έπρεπε να πληρώση!

— Κι', η Έβελν; ρώτησα.

— Η Έβελν, η φτωχή μου Έβελν...

— Γιατί το λέτε αυτό;

— Γιατί και το δικό της τέλος υπήρξε οϊκτρό... φοβερό!

— Τί θέλετε να πηθε; Έξηγηθήτε τέλος πάντων.

— Θα το κάμω, φίλε μου, αν κι' η ανάμνησις αυτή μου εξαχίζει, μου κομματιάσει την καρδιά.

— Η Έβελν έμαθε φυσικά την αυτοκτονία του αγαπημένου της.

— Ναί, αμέσως την έλλη μέρα. Και το χειρότερο...

— Το χειρότερο;...

— Το χειρότερο είναι ότι της έδωσα και διάβασε το γράμμα που είχε αφήσει για μένα ο τραγικός αυτόχειρ. Γιατί να το κάμω αυτό; Το αποτέλεσμα υπήρξε τρομερό, φοικαλέο. Ή φτωχή μου Έβελν δεν μπόρεσε ν' ανθέξη σ' ένα τέτοιο χτύπημα...

Τα μάτια της μεγάλωσαν έξαφνα, γέμισαν τρόμο, απόγνωσι. Έγινε χλωμή, τρομερά χλωμή σαν πεθαμένη... Άρχισε να τρεμει... Είνε αδύνατο να σου περιγράψω την έκφρασι του προσώπου της αυτές τις στιγμές... Κι' έξαφνα... έξαφνα, Θεέ μου, άφησε ένα ανατριχιαστικό, ένα άπαισιο ουράλισμα που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο. Ένα ουράλισμα που θ' αυτήνη πάντα σ' αυτή μοι. Είχε χάσει τα λογικά της και την έκλεισα σ' ένα ψυχιατρείο... Είνε τώρα μιά ωραία γρηούλα, με μάτια γαλανά, σαν παιδίστικα... Μ' αναγνωρίζει, όταν την επισκέπτομαι κάθε Κυριακή; Κατάλαβαινε ό,τι της λέω, όταν της διηγούμαι χίλια μικροπράγματα της καθημερινής ζωής;... Δεν ξέρω... Μα μπόρε μας άκούνε οι αγαπημένοι μας νεκροί, όταν τους μιλούμε πάνω απ' τον τάφο τους; Τα λόγια μας χρησιμεύουν μόνο για να βαλσαμώνουν τον πόνο της καρδιάς μας!

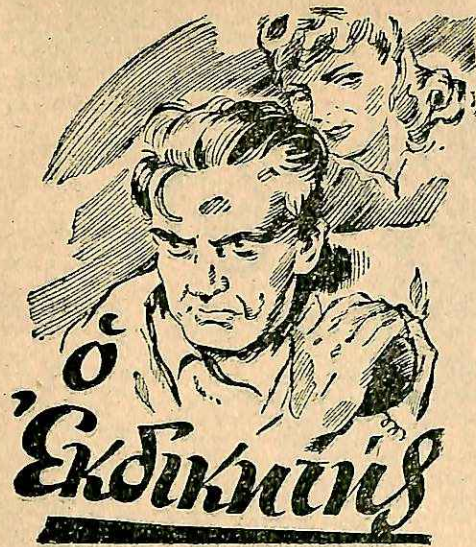
— Δεν σας γνωρίζει λοιπόν όταν την επισκεπτόσαστε;

— Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να σας άπαντήσω θετικά. Φαίνεται σαν ονειροπαρμένη, σαν να ταξιδεύη ή σκέψι της πολύ μακριά. Τα χείλη της μένουν κλειστά, έπιμονα σφραγισμένα. Της τα έχει σφραγίσει για πάντα ο μεγάλος πόνος, ή τρέλλα την κρατάει μακριά απ' τον κόσμο αυτό, την ταξιδεύει σε κόσμους που μόνον οι τρελλοί τους βλέπουν και περιδιαβάζουν με την τσαρμαμένη φαντασία τους.

» Ο καθηγητής ξαναφύλαξε στη θέση του το κρανίο και πρόσθεσε:

— Η Έβελν αμαρτήσε και πλήρωσε γι' αυτό... Κι' εγώ έπισης αμαρτήσα, γιατί έσπρωξα τον Ουώλτερ στην αυτοκτονία. Και το πλήρωσα με τη μοναξιά σ' όλη μου τη ζωή. Ή καρδιά μου έμεινε μιά έρημος. Τίποτε δεν έρωίζωσε μέσα της, όλ' αυτά χρόνια. Γνώσεις, τιμές, έπιτυχίες... όλα ήσαν άμμος... άμμος της έρήμου!

Π. ΕΛΡΙΤΖ

25ον Έκδικητής

«Άφισε τὰ χέρια πού κρατούσε, έκρυψε τὸ πρόσωπό του στὶς φουχτες του κι έπεσε κλαίγοντας σ' ένα καθίσμα. Ἡ κοπέλλα τὸν πλη-ώμο. Ἐκείνος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κυττάζε κι' επανέλαβε τὶς λέξεις πού εἶχαν ἀνδρῆ τόσες φορές ἀπ' τὴν καρδιά του σὰ χεῖλ τῶν:

— ὦ, πόσο τὴς μοιάζεις!... Μὰ ἡ μπτέρ σου δὲν εἶχε τὴ δική σου δύναμη χα-ροκτῆρος... Ζουλιέτ, φτωχὴ μου Ζουλιέτ!... Ποτέ δὲν φανταζόταν ἡ Σουλβαῖν ὅτι ὁ τόσο κλειστός ἐκείνος ἀνθρώπος μπορούσε νὰ δείξει μὴν μὴν τέτοιον ἀντι-κίνημα. Ἐπείτα ἀπὸ συμπόνοια κι' ἀπὸ ἐλπίδα μάζεψε... Ἀλλὰ ὁ Κλώντ σὺν ἡ γυναικὶ καὶ πρόφερε σοβαρά μὲ τὰ μάτια στενὰ:

— Ἦρθεσ ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ καθῆκόν σου νὰ σὺντάς, γιὰ νὰ πάρω ἐνῶ, ὁ ἐγκληματίας πὺ θέσι τοῦ ἀ-θώου ἀρραβωνιαστικοῦ σου... Μὴ μιλῇς! Μὴν ἐξηγῇς... Μὴν πῆς τίποτε! Σὲ καταδικάζουν... καὶ σὲ δικαιολογῶ! Σταμάτησε λίγο, κι' εἰπετα πρόσθεσε μὲ ἐπιπονη ὕφος:

— Νὰ ποὺ εἶνε ἡ ἀπάντησί μου, Σουλ-βαῖν. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάμω ὅτι ἐπιβάλλει ἡ δικαιοσύνη! Νὰ ὁμολογήσω τὴν ἐνοχία μου γιὰ τὴν ἀπόπειρά γιὰ τὴν ὁποία καταδικάσθηκε ὁ Μαρσέλ.

— Πατέρα... φτωχέ μου πατέρα! βόγ-γυος ἡ νέα. — Μὴ μὲ συμπονᾷς... μὴ μ' εὐχαριστή-σας ἀκόμη. Σου ζητῶ μὴ μικρὴ προθε-σμία. Γιὰ νὰ σοὶ δώσω βεβαία γιὰ τὴν καλὴ μου πίστι, θὰ σοὺ ἐξηγήσω τί μὲ σταμα-τάει προσωρινῶς.

Τὴς ἔκαμε νόημα τὰ καθῆκον. Ἐκείνη ἐ-πεβλήθη στὸν αὐτὸν τὴν νίκης τὴν τα-ροχὴ τὴς συγκεντρώθηκε καὶ κυττάζε τὸν Κλώντ μὲ προσοχὴ, σεβασμὸ καὶ οἶκτο, πε-ριμένοντας τὴν ἀποκάλυψή του.

— Εὖ, μου ἀλλάξες τὴν καρδιά συνέ-χισε ὁ Ραμερί. Ἡ θυσία σου μὲ νίκησε... ἤμουν ἀρρωστος, μὲ περιποιήθηκες μὲ τὸ ἐνῶ πού σ' εἶχα ἀναγκάσει ν' ἀπαρνηθῇς. ὁ μαρτυρικός ἔρως σου, δὲν μὴ, ἀν δὲν σοῦδινά τὴν ὑπόθεσιν πού ἀκουσες καὶ πού τὴν ἀνανεῖνω. Ὁ ἀρρο-φωθὸ ἀπραγματικός ἐνοχος. Καὶ θὰ προ-σφέρω ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματός μου — ὅπως π.χ. τὴ χημικὴ σύνθεσι τῆς ἐκρηκτι-κῆς ὕλης τῆς βόμβας γιὰ νὰ μὴ γεννηθῇ καμμία ἀμφιβολία.

— Ὁ Θεὸς θὰ σὰς εὐλογήσῃ, πατέρα μου, κι' ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη θὰ σὰς κρίνῃ μ' ἐπιείκεια.

Ὁ Κλώντ ἔκαμε μὴ κίνησι ἀμφιβολίας κι' ἀπάντησε:

— Ὁ Θεός, παιδί μου, μπορεῖ νὰ σοὺ προσ-φέρῃ τὴν πῶ ἀνεκτίμητη ἀνταμοιβή: ἀ-πλῶς καὶ μόνον, μὴ βεβαιότητά! Μπορῶ νὰ τὴν ἀποκτήσω μὲ μὴ ὕλική ἀπόδειξι, πού δὲν εἶνε ἀδύνατον. Ἐὰν ἀναπημένη φωνὴ μου ἔδωκε ἄλλοτε, ἐπανελημμένως ἐνὸν ὁρκο πού δὲν πιστεύω ἐντε-λῶς... Χάρης σὲ σένα Σουλβαῖν, ἡ καρδιά μου μαλάκωσε καὶ κλίνει τώρα πῶς πολλὴ νὰ πιστέψῃ... ὦ, θὰ τὸ δεκάσουν ὅλα

μὲ χαρὰ, ἀκόμα καὶ τὰ κότεργα, ἀν μπο-ρούσαν μόνο νὰ βεβαιωθῶν.

Ἦταν ἐτοιμὸς νὰ προσθέσῃ: «ὅτι εἶσαι κόρη μου!» Ἀλλὰ συγκράτησε τὶς λέξεις αὐτὲς πού δὲν ἔπρεπε νὰ τὴς προσφέρῃ. Κι' ἡ Σουλβαῖν δὲν τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις. Τὸ εἶπε μόνο ζωηρά:

— Θὰ χρειασθῇ πολὺς καιρὸς γιὰ ν' ἀπο-κτιήσῃς αὐτὴ τὴ βεβαιότητά:

— ὦ, μείνε πνευκ ἀπάντησε ὁ πατέρας τῆς μελαγχολικὰ θὰ μάθω γρήγορα ἀν γελάστικα. Καὶ κάτι ἄλλο ὅμως, πού θὰ σοῦ τὸ πᾶ ἀμέσως μὲ ἀναγκάσει νὰ σω-πάσω γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμη.

Ἡ βεβαιότης πού ἔλπιζε ν' ἀποκτήσῃ ὁ Κλώντ, στήριζόταν στὶς παρατηρήσεις πού εἶχε κάμει ὁ ἴδιος καὶ στὶς διαδόσεις τοῦ χωριοῦ γιὰ τὸ Μπερτελέν καὶ τὴ Σουλβαῖν.

Ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι πού εἶχαν σκεφθῇ ὅτι ὁ ἀνδρὸς αὐτὸς νέος ἀκόμη καὶ βυθι-σμένος σὲ τὴν ψυχικὴ μοναξιά, μπορούσε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν ὡμορφὴ κοπέλλα πού κατοικοῦσε τὸ σπίτι του. Μὰ, ἀν ὁ Μπερ-τελέν ἐρωτευόταν τὴ Σουλβαῖν, αὐτὸ θὰ σήμαινε ὅτι δὲν τὴ θεωροῦσε κόρη του!

Ἡ μήπως τὴν εἶχε ἀρᾶς πάρει στὸ Σεζενάκ, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς; Δὲν μπορούσε κανεὶς ὡς τώρα νὰ διακρίνῃ τὰ πραγματικὰ του αἰ-σθηματα. Δὲν θὰ διαρκούσε ὅμως αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης. Ἀν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μπερτελέν γιὰ τὴ Σουλβαῖν ἐπαίρνε ἐρω-τική μορφή, ἀν τὴς ἐξωλολογεῖτο τὸ αἰ-σθημα του, ὁ Κλώντ ἐὰν δὲν εἶχε τὸν τρόπο νὰ τὸ μάθῃ ἀπ' τὴν κόρη του. Καὶ τότε θὰ τελείωνε πᾶ ὁ ἐρωτισμὸς τοῦ!

Γιὰτὶ εἶχε ἐκτιμήσει τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἐγγύτητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ροζέ. Τὸν ἴδερε ἀνικανὸν γιὰ ἓνα συμβιβασμὸ μὲ τὴ συνείδησίν του. Ἀν ἀναποῦσε μὲ ἐρωτὰ τὴ Σουλβαῖν, βλέποντάς τὴν ὡς κόρη τῆς Ζουλιέτ, στήν ὁποία ἐμίσηζε τόσο χτυ-πητά, αὐτὸ θὰ σήμαινε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κενὴ ἀπολύτως πιθανότης νάναί ὁ πα-τέρας τῆς.

Ἡ τελικὴ δοκιμασία θὰ συμβῇ στὸ προ-σεχές ἑξῆς τῆς Κ. Σαμπριάλ στὸ Σεζε-νάκ — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τοῦ Κλώντ. Ἡ γυναικὴ αὐτὴ ἡ τόσο ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μπερτελέν θὰ προκαλέσῃ ἀσφαλῶς κάποια σκηνὴ στήν ὁποία θὰ φανερωθῇ ἡ ἀλή-θεια!

Δὲν μπορούσε βέβαια νὰ ἐξηγήσῃ στὴ Σουλβαῖν αὐτὲς τὶς προβλέψεις του. Τῆς ἐξέθεσε ὅμως μὲ εἰλικρινεῖα ἓνα μέρος τῶν σκέψεων του.

— Ἐκείνη ἡ Παριζιάνη πού εἶδες ἐδῶ, τῆς εἶπε, ἐκείνη ἡ Κ. Σαμπριάλ πού πέ-θανε ὁ ἀνδρὸς τῆς...

— Ναι, ἐρῶ, πατέρα, διέκοψε ἡ κοπέ-λλα. Ὁ Κ. Μπερτελέν πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ τὴν κηδεία, φαίνεται ὅτι προηγήθηκε κά-ποιο δόγμα. Ὁ Σαμπριάλ σκοτώθηκε σὲ μονομαχία...

— Πάντοτε θὰ δημιουργῇ δράματα γύρω τῆς αὐτῆς ἡ γυναικί. Εἶνε ἐπικίνδυνον!

— Πῶς τὸ ζερετε;...

— Ἀνακατεύθηκε ἄλλοτε στήν ὑπόθεσι τῆς «Μικρῆς Λουκίας». Κράτει μὴ ἀποδεί-ξι, τὴ μοναδική, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐμπο-...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σαβουαρ - βιβρ

«Ἄντε, ρε φρόσω μὰ τὸ ναί πῆρες ψῆλα τὸν ἀμάνε καὶ μου ζήτησ ταξίδι... Ἀφοῦ τὸ ἐξ- τρόπον τινὰ πῶς κι' ἀν εἰς πᾶς πουμενὰ θὰ μου τὸ βγάλῃς ζυδί! ..

Δὲν εἶσαι διόλου κοσμικὴ εἶσαι τσουρᾶπῶ λαρκὴ πού ζερεῖς ἀπὸ σκάφες καὶ ἀν σὲ πᾶς εἰς λουτροῖά, φαντάζομαι πῶς θὰ ντραπῇ πού εἰς μου κᾶνῃς κνᾶφες! Δὲν ζερεῖς φρόσω νὰ φερθῇς κι' αὐτὸ νὰ μου τὸ θυμηθῇς.

ὁξίλι θὰ μὲ κᾶνῃς. Εἶνε τὸ ὕφος σου μεν- κί' ἀν πᾶς νὰ κά. τὸν (ντιστενκέ τὴν ὥρα σου τὴ χά. (νεις!

Πᾶσε λοιπόν, ὡρὲ (ὁροί) νὰ θες λουτροῖά καὶ (οὐ) καὶ κάτσε στήν Ἀθήνα. Μᾶθς νὰ κᾶνῃς τὸν (κοροφ) αἰ κλεισὸν μὲς τὸ (πλουτοαῖο).

Ἡ τράβα στήν κουζίνα! Ὁ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

αἰό, ἔργον τοῦ Μουριάκ πού ἐξυπηρετοῦ-σε τοὺς σκαποὺς τοῦ Πῶλ Βωτιέ.

— Μὰ τότε λοιπὸν μπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ τὸν Κ. Μπερτελέν!

— Γιὰ τὴν ὥρην δὲν ἔχει τέτοιο σκαπὸ, γιατί εἶνε τελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του. — Μὲ τὸν Κ. Ροζέ; Ἀπόρρησ ἡ Σουλβαῖν. Πῶς εἶνε δυνατόν; Αὐτὸς εἶνε παντρε-μένος.

Ἡ ἀγέλης παρατήρησις τῆς κι' ὁ ἥρε-μος τόνος τῆς ἀπέδειξαν, στὸν Κλώντ ὅτι ἡ Σουλβαῖν τουλάχιστον δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτέ ἐρωτικὰ τὸν Μπερτελέν.

Ναι, εἶνε παντρεμένος, ἀπάντησε. Αὐ-τὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ μὴ νυναικὴ ἀου-νεῖσθῃ. Θὰ ἐμποδίσῃ ὅμως πιθανώτατα τὸν Κ. Μπερτελέν ν' ἀνταποκριθῇ στὸν ἔ-ρωτά τῆς. Τότε τὸ αἰσθηματὸς θὰ μετα-δληθῇ ὡς μῖσος καὶ θὰ σκεφθῇ νὰ χρ-σιμοποιήσῃ τὸ ὄπλο πού κατέχει.

— ὦ μὲ τρομάζειτε!... Δὲν ὑπέφεραν λοιπὸν ἀρκετὰ οἱ δυστυχεμένοι εὐεργέ-τες μου;

— Αὐτὸ φρονῶ κι' ἐγώ... Ἄφ' οὗτου, παι-δί μου, ἐνοίωσα τὴ νύσσι τῆς σταχτῆς καὶ τοῦ σκαποῦ πού ἀφίειν ἡ ἐκδικησι, ἀφ' οὗτου ἡ εὐγενική καὶ μαρτυρικὴ θυσία σου κι' ἡ γλυκερὰ εὐπλοαγχνία σου μου φεραν-τύσεις γιὰ τὴν ἀσθηματὸς μου καὶ ἀπαρνηθῶμαι τὸ κακὸ πού ἐκανα! Ὁ συνεισέεις τοῦ μὲ τρε-μάζουν γιστὶ εἶνε πολὺ μεγαλειότερες ἀπ' ὅ,τι θέλω. Δὲν εἶμαι πιά ἐχθρὸς τοῦ Ροζέ Μπερτελέν!

— ὦ, πατέρα!... φώναξε ἡ νέα, ἀρπά-ζοντάς τὸ χερί του μὲ χαρὰ.

Ἀπόρρησ, βλέποντάς τὸν ν' ἀποτραβίε-ται ἀπότομα. Εἶχε ἀγγίξει, δίκως νὰ τὸ ζερετὴν τὴν κρυφὴ πληγὴν τοῦ, δεικνόντας τὴν σπινθὴν γιὰ τὸν ἀντιζῆλο του. Ὡς-τόσο, ὁ Ραμερί νίκησε τὴν παλὰ του ζη-λεία πού ἐξαγυρίζε καὶ ἐξακολουθούσε:

— Ὁχι, δὲν εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ. Ὑποκλί-νομαι ἐμπρός τοῦ μεγάλου χαρακτῆρα του. Στὸ ἐξῆς, θὰ υπερασπίζομαι ἀπὸ κάθε κα-κὸ τὸν ἀνθρώπου αὐτό, πού ἤθελε ἄλλοτε νὰ τὸν θυσιάσῃ! Μπορῶ ν' ἀποσπᾶω ἀπ' τὴν Κ. Σαμπριάλ τὸ ὄπλο πού κατέχει ἐ-ναντίον του. Εἶνε ἓνα σημεῖο-μνηστικὸν πού μου ἀνέκει καὶ θὰ τὴν κάμω νὰ μου τὸ ἐπιτρέψῃ.

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Μὴν ἀνυποχῆς γι' αὐτό, παιδί μου. Εἶνε δική μου δουλειά. Σου ἀρκεῖ νὰ μα-θῇς ὅτι ἐρῶ ἓνα τρομερὸ μυστικὸ τῆς. Μπορῶ νὰ τὴν καταστρέψω. Θὰ πληρώσω λοιπὸν τὴν οἰσιή μου μὲ τὴν τιμὴ πού σου εἶπα. Θὰ σοὺ ἐπιτρέψω τὸ σημεῖο-μνηστικὸν πού περιεχεῖ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μουριάκ!

Ἦναι κηρὰ τώρα. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ζε-γυφωθῇ ἐδῶ στὸ Σεζενάκ. Ὁ ἴδιος πῶς θᾶναι οἱ διαθέσεις τῆς... Πρέπει νὰ πᾶρω πᾶν τὸ σημεῖο-μνηστικὸν καὶ ἀν χρειασθῇ, νὰ ματωθῶς τῆς αἰμῆς μηχανορραφίης τῆς. Καταλαβαίνεις τώρα γιστὶ διατηρῶ ἀκόμη τὸ ὄνομα Ἀντρέ Λυμπερ καὶ γιστὶ δὲν προσφέρω ἀκόμη τὰ χέρια μου στὶς χειροπέδες τῶν χωροφυλάκων...

Ἡ τελευταία φράσις ἔκαμε τὴ Σουλβαῖν νὰ βάλῃ τὰ κλάματα.

— Μὴν κλαῖς! πρόσθεσε ὁ Κλώντ. Βοί-σκεῖς ὅτι ἐχῶ δίκιο λοιπόν;

— Ναι, πατέρα μου! Ἡμουν βεβαία ὅτι εἶχες μεγάλῃ κι' εὐγενική καρδιά...

— ὦ, γιατί νά...;

— Σῶπα! διέκοψε ἀπότομα ὁ Ραμερί. — Μὰ εἶνε τραγικὸ νὰ σὰς χάσω μάλιστα ἐξαναδρῆκα, τόσο καλὸ κι' εὐγενικό!...

— Πρέπει νάχῃς κουράγιο, κόρη μου... νὰ σκεπτεσὶ ὅτι εἶνε δίκαιο, αὐτό... κι' ὅτι, ἐκεῖ κατῶ, ὑποφέρεῖς φρικτὰ ὁ ἄθως ἀρραβωνιαστικός σου...

Ἡ Σουλβαῖν ἐνοίωθε τώρα ὅτι ἓνα μεγά-λο μέρος τῆς καρδίας τῆς ἀνῆκε στὸν πα-ράξενο αὐτὸν καὶ δυστυχισμένο ἀνθρώπου, πού δὲν εἶχε μπόρῃ νὰ τὸν ἀναπηρῇ μόνον ἀπὸ καθῆκον. Θεωροῦσε ἐνοχὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς γιατί τὸν εἶχε καταρασθῇ κά-ποτε.

Ὅταν τὸν ἄφισε τὸ βράδυ ἐκεῖνον, γιὰ νὰ νυκτοῖσῃ στὸ σπίτι τῶν Μπερτελέν, ἀ-σθανύταν τὴν καρδιά τῆς νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ἓνα κύμα ἀδελφωσύνης μὲ τοὺς δυσ-τυχισμένους καὶ μὲ τοὺς ἐνόχους — γιστὶ ἡ ἀπόστασις ἀπ' τὴν ἀρετὴ θὰ τὸ σφάλμα εἶνε συχνὰ ὁ ἴδιος σύντομος δρόμος πού ἐνώνει τὴν εὐτυχία μὲ τὴν δυστυχία.

12.

Ὅταν τὴν ἀνοίξῃ αὐτὴ, ἡ Ζανὶν Σαμ-πριάλ ἐξαπῆνε στὸ Σεζενάκ φαίνεται ὡραϊότερη παρὰ ποτὲ. Οἱ ἀπλοικοὶ ἐργά-τες τὴν κυττάζαν μ' ἓνα μίγμα περιε-γείας, θαυμασμοῦ καὶ ἀντιπάθειας.

«Τί ἐρχεται νὰ κᾶν ἐδῶ; ἀπορούσαν. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπ' τὴ δική μας ὁδοσ... Κάνει πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, γιὰ τὴς οἰκογένειάς μας, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν δίνει πεντάρον ἀν ζοῦμε τὰ πεθαίνουμε... φαίνεται πῶς φέρεται βόλτα τὸν κύριο Ρο-ζέ. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς ἀν τὸν ξε...

μυαλόν. Δὲν θὰ θυγῶμε διόλου κερδισμέ-νοι ἀπ' τὴν ἀλλαγὴν...»

Ὁ ἐργαστασιάρχης, συμμερίζοντάς τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὸν τάρᾳς κάποτε — ὅπως τὴν ἡμέρα τὸν περιπάτου τους μὲ τ' ἀλο-γὸ. Ἀμέσως κατόπιν ὅμως μὴ πονημένη πνοὴ κρύωνε τὴ φλόγα του, τὸν ἀφίει σὲ τούσες τὸν δρόμο τοῦ πόθου, τὸν ἀφίει σὲ μὴ ἀδεαίστητον, ἀνάμεσα στήν ἀγάπην καὶ στήν ἀποστορῆ...

Μόλις ἔφτασε στὸ Σεζενάκ ἡ Ζανὶν, κρᾶ-τσε τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρὸς τὸν Κλώντ: τοῦ ἐπέστρεψε τὸ σημεῖο-μνηστικὸν μὲ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μουριάκ.

— Ζερετε τὴ συμφωνία μας, τοῦ εἶπε. Ἐκὼ τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ περάσετε καθόλου τὸ Ροζέ Μπερτελέν.

— Μπορεῖ νὰ τὸν ἀπειλήσῃ δυστυχία με-γαλειότερη ἀπ' τὴ δική σας ἀγάπην; ἀπαν-τσε ὁ ἐργάτης.

Καθένας τοὺς ὑποπεύονταν τὸν ἄλλον. Ἡ Ζανὶν ἦταν βεβαία ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ραμερί στὸ Σεζενάκ ἦταν μὴ ἀπειλή γιὰ τὸν ἀνθρώπου πού ἀναποῦσε. «Ἄν ἀποκτή-σω ποτὲ κάποια ἐπιτροπὴ στὸ Ροζέ — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς — εἶς τὸν βάλω νὰ δώξῃ αὐτὸ τὸν ἀνθρώπου».

Ὅσο γιὰ τὸν Κλώντ, προέβλεπε ὅτι ἡ γυναικὴ ἐκείνη θάταν ἱκανὴ γιὰ ὅλα, πᾶ-νυ στὸ πάθος τῆς. Ἦταν λοιπὸν ἀποφα-σισμένος νὰ τὴν προσέχῃ. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμη νὰ ἐξωμολογηθῇ τὸ ἐν-αποφασιστικὸν ἀπὸ τὸν συγκροτήσῃ καὶ νὰ κλημὰ του. Ἐξ ἄλλου, τὸν συγκροτῆσε ἡ ἀνάγκη ν' ἀποκτήσῃ πρῶτα τὴν ἀπόδει-ξι ὅτι ὁ Μπερτελέν δὲν ἀγνοοῦσε τὴ Ζα-νὶν, ἀλλὰ τὴ Σουλβαῖν.

Πέρασαν ἔτο, οἱ μέρες... Κι' ἔξαρνα ἔφτασε ἡ εἰδοσις ὅτι ὁ κατὰδικος Μαρσέλ ἐφύγετο εἰς τὴν ἀποφυγὴν ἀπ' τὴν κἀτερνα. Φερὲλ εἶχε δραπετεύσει ἀπ' τὴν κἀτερνα, ἀλλὰ τὴ Σουλβαῖν.

Κατόπιν, ἐγέναν γνωστὲς περισσότερες λεπτομέρειες. Ὁ νέος εἶχε κατορθώσῃ, μὲ τὴν ὑποδειγματικὴν διενεργίαν του, νὰ τὸν ἐπιβλέπων πᾶ πολὺ. Κι' εἶτοι εἶχε βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ ζοραπεύσῃ ἀπ' τὰ ὀρυκτὰ ὅπου ἐργαζόταν, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιού. Τὸν εἶχαν βοηθήσει πιθανῶ-τα οἱ ἰθαγενεῖς. Ὡς μάλιστα τὸν ἐ-κρυβαν ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ ὅλες οἱ ἐρευ-νες γιὰ τὴν ἀνεύρεσίν του εἶχαν μείνει ἀκαρπες. Ἡ ἰσως τοῦ εἶχαν προμηθεύσει μὴ πρῶτα, γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ κάποιο πε-οαστικὸ πλῆος.

Οἱ ἐφημερίδες ὑπενθύμισαν πάλι τὶς λε-πτομέρειες τοῦ δράματος τοῦ Σεζενάκ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος δὲν ἐνδιαφερόταν πᾶ γιὰ τὴν παλὰ αὐτὴ ἱστορία.

Κάπως περισσότερη ἐντύπωσιν ἔκαμε ἡ εἰδοσις στὸ Σεζενάκ. Ὡστόσο κι' ἐκεῖ εἰ-σχεσθὸν ἐξαχτοῦ τὸ δράμα, γιστὶ ὁ Μπερ-τελέν εἶχε ἀπαγορεύσει ἐξ ἀρχῆς νὰ κα-νουν λόγον γι' αὐτό.

— Νὰ μὴν τοιμήσῃ αὐτὸς ὁ ἀθῶος νὰ ζαναφανῇ στὸ Σεζενάκ ἀν ἀναπαύῃ τὴ ζωὴ του! ἔλεγαν ὅλοι ἀπειλητικὰ. Μακάρι νὰ τὸν ἔφταναν οἱ καρχηρίες...

— Τώρα, πατέρα, δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ παραδοθῇ στὴ δικαιοσύνη, εἶπε ἡ Σουλ-βαῖν στὸν Κλώντ. Ὁ Μαρσέλ εἶνε ἐλευ-θερος. Τὸ πρῶτο πού θὰ κᾶν, μολὶς βρε-θῇ ἀσφαλισμένος σὲ ξένο μέρος θάναί νὰ μου γράψῃ πού κατέφυγε. Θὰ πᾶω τᾶ-τε νὰ τὸν βρῶ. Βαρθῆς καὶ σὺ μαζί μου. Κι' ἀφοῦ παντρευοῦμε θὰ περιμένουμε κι' οἱ τρεῖς τὴν παραγραφή γιὰ νὰ νυκ-τῶμε στὴ Γαλλία. Μερικὰ χρόνια ἐξορίας θὰ περάσουν γρήγορα ἐφ' ὅσον θάμωστε μαζί... Θὰ δουλεύουμε! Ὅπου κι' ἀν εἰ-σαστε εἰσεῖς κι' ἐκεῖνος θὰ κερδίσετε εὐκολὰ τὸ ψωμὶ... ἄς.

Δὲν θὰ λυπηθῇς πού θ' ἀφίεις τὸν κύριο Μπερτελέν;

— Θὰ λυπηθῶ, βεβαία, δὲν θάχω ὅμως πολλὰς τύψεις, τώρα πού βρίσκεται κον-τὰ τοῦ Κ. Σαμπριάλ. Εἶνε τόσο εὐεργε-τικὴ ἡ ἐπιδρασίς τῆς στήν καυμένη τὴν κυρία Λουκία!

Ὁ ἐργάτης σκέφθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ «εὐερ-γική ἐπιδρασίς» εἶχε παρ ὀλίγον κοστί-σει τὴ ζωὴ στήν τελλήν κι' ὅτι τὸ ἐγκλη-ματὶ σκεδία τῆς Ζανὶν θὰ πετυχαίναν κάποτε προπᾶντων ὅσων δὲν θὰ βρισκό-ταν πᾶ ἐκεῖ ἡ Σουλβαῖν. Μὰ τί τὸν ἐνοί-ζε, στὸ κάτω - κατῶ!

Τὸ μόνο πού θὰ τὸν λυποῦσε θάταν νὰ φύγῃ πρῶν ἀνακαλύψῃ μὴ βεβαιὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τοῦ Μπερτελέν πρὸς τὴ Σουλ-βαῖν. Ἀλλὰ ἡ ἀναχώρησις τῆς νέας ὑπο-ρούσε ἰσως νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐκδῆλωσιν αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

— Μὰ ἀν ὁ Μαρσέλ δὲν σὲ εἰδοποιήσῃ πού βρίσκεται; παρατηροῦσε ὁ Κλώντ. Τὸ τελευταῖον πού γράμμα ἔδεικνε πῶς ἦταν πολὺ θυμωμένος μαζί σου!

Ἡ Σουλβαῖν χαμογέλουσε μ' ἐμπιστοσύ-νη κι' ἀπαντοῦσε:

— Ναι, ἀλλὰ ὡς μοναδικὸ λόγον διαλύ-τσεως τοῦ ἀρραβῶνος μας προσηύξατο τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀποκρῶναι νὰ δεσμευθῇ ἐπὶ 10 χρόνια μ' ἓνα κατὰδικον. Τώρα εἶνε ἐ-λεύθερος. Ζερεῖ ὅτι ἡ ἀθώότης τοῦ μου εἶνε γνωστὴ... κι' ὅτι εἶμαι ἡ μόνη γυ-

ναῖκα πού δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀμφισβᾷ-ν αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ παρελθόν του. Ἐκεῖ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν ἀνὰπῶν. Κι' ἀν ἀκόμη μὲ ὑποπεύετο ὅτι δὲν τὸν ἀγάπησα ἀρκετὰ, ἡ λίγη αὐτὴ ἀγάπη δὲν εἶνε τὸ καλλίτερο πράγμα πού μπορεῖ νὰ βρῇ ἐξαγυρίζον-τας

να βρω μία έξηνη. Η διάγνωση είχε δυσκολία, σου έπαναλαμβάνω, όταν έχη διαταραχθή το νευρικό σύστημα... Πάντως, η ένεσις της καφεΐνης θα την ώφεληση έστω κι' ως απλό διενεργητικό... Δεν σου κρύβω όμως ότι θαμουν πιο ήσυχος αν είχα τη γνώμη ενός απ' τους παριζιανούς συναδέλφους μου.

— Θα γράψω άμέσως στο Παρίσι, είπε ο Μπερτελέν.

Φαινόνταν σκεπτικός, ανήσυχος... — Σου δίνω μία συμβουλή, πρόσθεσε ο γιατρός. Ψάξε καλά όλο το δωμάτιο της γυναίκας σου τα υπιμπέλο, τα συρτάρια. Οι τρελλοί μεταχειρίζονται κρυφένες και τεχνάσματα, σαν τα μικρά παιδιά... Ίσως να βρεις κανένα παλιό, ξεχασμένο φάρμακο, που περιέχει άτροπίνη... Μπορεί να τό ήπια η Λουκία, έτσι γιά παιγνίδι...

«Ο Βαλμπερ έχει άσφαλώς μία ιδέα, που δεν την εκφράζει ολόκληρη — σκέφθηκε ο βιομήχανος. Έπανελαβε τόσες φορές τη λέξη άτροπίνη... Είπε δυνατόν... Μα ποιών μπορεί να υποπτευθώ;... Η Ζανίν Σαμπριαλ είναι ικανή γιά μηχανορραφίες, όχι όμως γιά ένα τέτοιο έγκλημα... Δεν την έμποδίζει άλλωστε σέ τίποτε η Λουκία. Απεναντίας, της χρησιμεύει ως πρόσφασις γιά τη διαμονή της εδώ... Πως είναι δυνατόν, να ζηλέψη μία δυστυχισμένη τρελλή;...».

Δεν φανταζόταν ο Ρομπέρ ότι ήταν δυνατόν ποτέ να σκεφθί η Ζανίν να γίνει γυναίκα του. Θεωρούσε ότι την έσπρωχνε ένα καπιότιο. Δεν μπορούσε να τη φαντασθί θαμμένην έκείσθι στο Σεζένάκ, έπειτα απ' την παριζιανική κοσμική ζωή. Δεν έμάντευε τη δύναμη της άνάγκης της ούτε τα φιλοδοξία σκεδία της.

Πραγματικά, η Ζανίν δεν έσκόπευε να ταψί στο Σεζένάκ. Λογάριαζε όμως ν' απομακρύνει από κεί τον Ροζέ, όταν θα γινόταν γυναίκα του. Δεν τού άρκοις να εισπράττει τα τεράστια κέρδη του εργοστασίου του; Τι άνάγκη υπήρχε ν' αναπνή τον καπνό του να θυσιάζι ολόκληρη τη ζωή του σ' έκείνη τη θλιβερή έρημιά;

Θα μετέφερε στο Παρίσι τό έπίσημον, κό του εργοστασίου. Θα τό ενκαθίστουσε σ' ένα κομψό περιπτερό, παράστημα του μεγάρου τους... Κι' αυτή θαόταν τόσο περήφανη γιά τό μεγάλο της σύντροφο! Θα φρόντιζε να τον κάμνι ακόμη κι άκαθηνάκο...

Μη υπορώντας ποτέ νά φαντασθί όλες αυτές τις χιμαίρες, ο Μπερτελέν δεν έύρισκε λογικό να κοιτηρήσθι τη Ζανίν, όταν εύχόταν να μείνι κήρος. Ώστόσο οι έπιφυλακτικοί υπαινιγμοί του γιατρού τον είχαν ταραξεί.

Η δυστυχισμένη τρελλή συνήλασε μέ την ένεσις και ξαναγύρισε σκεδόν στην κανονική της κατάσταση. Έπί μερικές ημέρες μάλιστα φάνηκε ότι καλλιτέρευε η ύγεια της. Επειτα ξαναπαρουσιάσθηκαν τα παρμένα φαινόμενα, κάπως πιο άδύνατα τώρα.

Ένας δεύτερος γιατρός που την εξέτασε, επιβεβαίωσε τη διάγνωση του Βαλμπερ ότι έπρόκειτο γιά εκδηλώσεις νευρικής φύσεως. Έτσι λοιπόν παραμερίσθηκε η υπόθεσις της τυχαίας δηλητηρίασεως.

Την παραμονή της ημέρας που έπρόκειτο να φτάσθι απ' το Παρίσι ένας διάσημος ψυχίατρος, η Σουλβαν άδιαθέτως λίγιο μετά τό φανήτο. Ο Μπερτελέν άνησυχούσε. Είχε προσέξει τον τελευταίο καιρό, τη βαθεία έλπιψ της κοπέλλας. Αυτή τη φορά όμως η Σουλβαν αίσθανόταν κάτι άλλοιωτικό, μία άκατανίκητη νύστα, που δεν της επέτρεπε να σκεφθί ή νά μιλήσθι.

— Πρέπει να πάς να πέσθι μικρή μου, τη συμβούλευσε η Ζανίν. Σ' έχει πειράξει ο σπιρρινός καιρός.

Πράγματι, η άμυδωφαιρα ήταν βαρεία πνιγνή.

— Θα έρνασθίτε κι' απόψε; ρώτησε η Ζανίν τό Ροζέ.

— Βεβαίως. Έχω κάτι νά τελειώσω.

— Στο έρνασθίριό σας;

— Ναι.

— Θα μείνεις ως άρνά;

— Πολύ πιθανόν.

Ο Ροζέ άπομακρύνθηκε λίγιο έκπληκτος γιά αυτές τις έρωτήσεις. Αισθάνόταν κάτι άνεξήγητο απόψε... Άντι νά μπει στο έρνασθίριό του, άναιψε ένα τσιγάρο κι' έκάμει μία βόλτα στο πάρκο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Έκυκλοφόρησαν και πωλούνται στο βιβλιοπωλείο Έλευθερουδάκη τα δύο τεύχη της μελέτης του καθηγητού κ. Θ. Ν. Σόντερν: «Χαρακτήρες και χαρακτήριοι» και «Ηθική και Ύγιεινή».

42

Και τό αξιοθρήνητο τέλος της

Μία από τις έκπληκτικές γυναίκες του περασμένου αιώνα, που έκαμε γιά πολλά χρόνια ολόκληρη την Ευρώπη ν' ασχολείται μ' αυτήν, ήταν η Μαρία Βαΐς.

Η μητέρα της ήταν κόρη του Λουκιανού Βοναπάρτη, αδελφού του Μεγάλου Ναπολέοντος. Άλλ' αντίθετα μέ τη Μαρία, δεν ένοιωσε καμιά έλξη γιά τις τιμές, τη δόξα και τα πλούτη. Κι' είχαν ακολουθήσει τη φωνή της καρδιάς της: είχε παντρευθί έναν Ιρλανδό κτηματία μέ πολύ μέτρια εισοδήματα, τον Ουίλλιαμ Βαΐς.

Από τό γάμο αυτό γεννήθηκε η Μαρία. Ήταν μία νέα πολύ άμορφη, μέ σπινθηροδόλο πνεύμα και άπειροίσητη φιλοδοξία. Δεν ήταν τάχα άπόγονος του Μεγάλου Ναπολέοντος; Γιατί, λοιπόν, θάπρεπε νά περιορισθί στην ήσυχη ζωή, γιά την οποία την προώριζε η υπέρτα της;

Σέ ηλικία δεκατέσσε χρόνων, η Μαρία είχε κιάλας μία καταπληκτική άριωότητα. Μία μέρα, πήρε από τό χέρι τό γρηγόρι και πλούσιο κόμψα ντε Σόλς, που την άσπαύσε και τον πήγε στη μητέρα της. — Μητέρα, της είπε, ο κύριος κόμψς θέλει να μέ κάμνι σύζυγό του.

Η μητέρα της τάχασε και όχι λιγώτερο ο κύμψς. Πήρε άμέσως στάσι προσοχής, ύποκλήθηκε μέ σεβασμό μπροστά στην κυρία Βαΐς και άρχισε νά λη:

— Κυρία, θα ήταν μεγάλη τιμή γιά μένα, αν...

— Η Μαρία τόν σταμάτησε.

— Μην κοιτάτε, άναγντή μου κόμψ, τού έπε. Η αίτησις σας έγινε δεκτή από τη μητέρα μου κι' από μένα!

— Έτσι, η Μαρία έγινε κόμψσσα ντε Σόλς.

Είχεν άποκτήσει τώρα την ύλική άνεξαρτησία. Άλλ' αυτό δεν ήταν τό μόνο που έπιθυμούσε. Η Μαρία άνειρευόταν δόξες, τιμές, κοσμικούς θριάμβους.

Πήγε τότε στο Παρίσι, όπου άρχισε ν' ασχολείται μέ τη φιλολογία, την τέχνη, τό θέατρο... Έγραψε θεατρικά έργα, ποιήματα, μυθιστορήματα... Έβγαλε μάλιστα και δική της έφημερίδα όπου εύρισκαν θέσι όλα τα πολιτικά και πιο πολύ τα κοσμικά σκάνδαλα της εποχής. Η Μαρία παρέλειπε μόνο ν' άναφέρη τα δικά της. Και ήταν άνασφιγμένα.

Στό τέλος, ο σύζυγός της βόηκε τη διαγωγή της άπερίσκεπτη. Και τη χάρισε. Στό άναμεταξύ, η άτίμωσις του Παρισιού είχε γίνει βαρεία γιά τη Μαρία. Είχε δυσκολεσθίσει όλο τον κόσμο. Και αυτοί ακόμα που είχαν γνωρίσει την άνάπτυ της — που άλλωστε, ήταν κάθε φορά ένα έπιπόλαμο και ποσάκοισο έρωτικό καπιότισι — δεν εύρισκαν καμιά νύχι υποστήσθι στο ασκηστικό και ήπικό πνεύμα της. Από τό άλλο μέρος, δεν είχαν άποκτήσει κανένα άληθινό φίλο.

Η Μαρία έφυγε τότε γιά την Ιταλία, όπου ήλπιζε πως ή τύχη θα της χαμογελούσε καλλίτερα. Και, γιά νά έχη μεγαλύτερες πιθανότητες έπιτυχίας, πρόσθεσε στο άπλό Ιρλανδικό όνομά της ένα άλλο που έσήμαινε πολλά. Λεγόταν τώρα Μαρία Βαΐς - Βοναπάρτη.

Στη Ρώμη, η εμφάνισίς της, έκαμε μεγάλη εντύπωση. Άναριθμητοί θαυμαστές συνωσιζόνταν γύρω της. Άλλ' η Μαρία σήκωσε τα μάτια της όσο ψηλότερα μπορούσε. Την εποχή εκείνη — ήταν τό έτος 1962 — είχε πεθάνει ο Καθούρ και τον είχε διαδεχθί στην εξουσία ο Ουρβανός Ρατάτζι.

Ο νέος πρωθυπουργός ήταν ένας άριμος άνδρας, μέ έλκυστικό παρουσιαστικό και ντυνόταν μέ μεγάλη κομωότητα. Ήταν ο τύπος του άληθινού τζέντλεμεν.

Η Μαρία κατάρθωσε νά τον προσελκύσθι στο σαλόνι της. Και τού ένέπνευσε από την πρώτη στιγμής ένα φλογερό και παρφοροό αίσθημα.

Λίγο καιρό άργότερα όλοι μάθαιναν στη Ρώμη, όχι χωρίς κάποια έκπληξη, τους γάμους των. Γιατί μ' όλους τους ύπεροπτικούς τρόπους της, η Μαρία ήταν στα μάτια του κόσμου ο τύπος της τολμηρής και άδιάντροπης τυχοδιώκτριας, που τό παρελθόν της κάθε άλλο παρά ένέντνει έμπιστοσύνη.

Ώστόσο, η γοητεία της ήταν άκατανίκητη. Και κατάρθωσε σέ λίγο όχι μόνο ν' άνοιξη τις πόρτες των σαλονιών της ρωμικής άριστοκρατίας, που είχαν μείνει κλειστές ως τότε γι' αυτήν αλλά και νά συγκεντρώσθι στο σαλόνι της ό,τι έκλεκτότερο υπήρχε στον κόσμο της πολιτικής, των γραμμάτων και της τέχνης.

Ήταν τώρα μία άληθινή βασιλίσσα. Και οι γνώμες της γιά τό κάθε τι άποτελούσαν νόμο.

Άλλ' οι θοισάμβοι της την έμέθυσαν και την έκαναν νά χάσθι κάθε μέτρο. Μία μέρα, σ' ένα χορό μεταμυσιασμένων, η Μαρία έμφανίσθηκε μισόγυμνη, σαν Βακχίς.

Τό σκάνδαλο ήταν τεράστιο. Και οι πολιτικοί αντίπαλοι του Ρατάτζι δεν άσπασαν την εύκαιρία νά φύγη από τα γέρια τους. Τό έκμεταλλεύθηκαν όσο καλλίτερα μπορούσαν και σέ λίγο προκάλεσαν την πτώσι τού ως τότε πανίσχυρου πρωθυπουργού.

Ήταν τό έτος 1867.

Ο Ρατάτζι δεν κατάρθωσε ποτέ πιά νά συνέλθι από τό πλήγμα. Και πέθανε έπειτα από δύο χρόνια ξεχασμένος από όλους.

Η Μαρία έφυγε τότε γιά τό Παρίσι όπου μεσουανούσε άκόμη τό άστρο του Ναπολέοντος Σου.

Άλλ' η Μαρία ήταν άδιόρθωτη. Άρχιζε νά έλπι μία σκανδαλώδη ζωή, ενώ, από τό άλλο μέρος, κυκλοφορούσε σατυρικά έπιγράμματα εις βάρος του Ναπολέοντος και της αυτοκρατορίας Εύγενίας.

Μία μέρα, την έπισκέφθηκε ο διευθυντής της άστρουναύας.

— Κυρία, της έπε έχετε ήντε ώρες καιρό γιά νά φύγετε από τό Παρίσι και ήντε ημέρες γιά νά περάσετε τα σύνορα της Γαλλίας!

Η Μαρία κατάλαβε πως είχε χάσει τό παιγνίδι κι' έφυγε γιά την Ισπανία.

Ήταν τότε 47 έτών. Άλλ' ο χρόνος δεν είχε μαράνι την άμορφιά της. Λίγιο καιρό μετά την άφιξίς της στη Μαδρίτη, ένέπνευσε ένα σφοδρό αίσθημα σ' ένα νεαρό Ισπανό βουλευτή από άριστοκρατική οικόγυνεια, τον κόμψα ντε Ρουτέ.

Ο Ισπανός ιντάλιγκο την έκαμε γυναίκα του. Και είχε εύκολο νά φαντασθούμε ότι η Μαρία, που τον περνούσε δώδεκα ολόκληρα χρόνια, τού έμεινε πιστή.

Είχσαν μαζί ένδεκα χρόνια. Άλλ' ο ντε Ρουτέ πέθανε έσφινικά και οι συγγενείς του που δεν ήταν ποτέ εύχαιοιστημένοι γιά τό γάμο του, έδωσαν τη γυναίκα του.

Η Μαρία πήγε τότε στο Παρίσι. Ήταν νερασμένη πιά και δεν είχε πενήτα. Στην άρχή, την βοήθησαν μερικοί παλιοί φίλοι της. Άλλά, μέ τον καιρό, ένας — ένας άρχισαν νά την εγκαταλείπουν. Και η Μαρία κατάντησε στο τέλος ζήτνια.

Όταν πέθανε τό 1902, πίσω από τό άμάξι που την μετέφερε στην τελευταία της κατοικία, βάδιζε έναν δημοτικό υπάλληλος και τό σκυλί της. Ήταν τό μόνο που της είχε άπομείνει πιστό ως τό τέλος.

Ο «μαύρος» άνθρωπος της Σουηδίας

Στα άρχεία της άγγλικής «Ιντέλιτζενς Σέρβις» υπάρχει ένας άνηκώδης φακέλλος γιά έναν άνδρα που πού κώθηκε μέσα στο στόμα του λύκου.

Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άλλος από τον Έρικ Έρικσον τον «Βασίλεια του σουηδικού πετρελαίου».

Κατά τις άρχές του πολέμου μία είδησις είχε κυκλοφορήσει εύρύτατα ο όλο τον κόσμο. Ο Έρικ Έρικσον είχε περιληφθί στον περίφημο άγγλικό «μυθρο πίνακα».

Τό ραδιόφωνο του Λονδίνου δεν έπαυε νά τον περιώλι με τις χειρότερες βροϊές. Ήταν ο υπ' αριθ. 1 συνεργάτης των Γερμανών, ο «μαύρος» άνθρωπος της Σουηδίας.

Ο Έρικ Έρικσον ήταν ένας άνδρας που έπαιζε μέ τό έκατομύριο και που βρισκόταν τη μία μέρα στην Τεχεραν, την άλλη στο Βερολίνο την τρίτη στη Σαγκάη, τη Ρώμη ή την πόλι του Άκρυτηρίου... Οι σχέσεις του μέ τους Γερμανούς δεν ήταν σημαντικές.

Άλλ' από την ημέρα που τό ραδιόφωνο του Λονδίνου άρχισε νά τον βρίζει ή έμπιστοσύνη τους γιά τον Σουηδό έπιχειρηματία έγινε άπερίσπαστη.

Αντιπρόσωπος του Χίμλερ στη Στοκχόλμη ήταν τότε ένας φανατικός νωξί, ο Φινκε. Ο Έρικσον, μέ την μεσολάβησι του πρίγκιππος Μπερναντόττε φρόντισε νά νυνωρίσει μαζί του και τό έξέχουσ μερικό σκεδία γιά τον άνεφορτισμό της Γερμανίας σέ πρώτες ύλες και ιδίως σέ πετρέλαιο.

Ο Φινκε ένδουσιάστηκε. — Θα έρεπε νά συνεννοηθίτε μέ τον Χίμλερ είπε στί Σουηδό έπιχειρηματία.

Ο Έρικσον έφυγε άμέσως γιά τό Βερολίνο.

Ο άρχηγός των Ές Ές έστρεψε τα χέρια του από ίκανοποίησι, άκούγοντας τα σκεδία του.

— Άρχιστε άμέσως και μίν ξεχνά, τέ ό,τι η Γερμανία ξέρει πάντα ν' άνταμείβη τους καλούς της φίλους τού έπε στο τέλος.

Άλλ' ο Έρικσον είχε μία αντίρρησι. Ήθελε νά έπισκεφθί πρώτα τα γερμανικά εργοστάσια κατεργασίας πετρελαίου, γιά νά ίδθι ποιές ήταν οι δυνατότητές τους και νά προσαρμόσθι άνάλογα τα σκεδία του.

Ο Χίμλερ τόν έρωδιωσε μέ μία διαταγή.

Έτσι ο Έρικσον περιηγήθηκε ολόκληρη τη Γερμανία. Κι' όταν νύχισε στο Βερολίνο κλείσθηκε σ' έρενα γραφείο που του παραχώρησε πρόθυμα ο Χίμλερ κι' άρχισε νά καταρτίζη σκεδία και μελέτες. Μ' τον δύο άνθρωποι τόν έβλεπαν ενά, ο φόν Βουνς και ο φόν Στούκερ.

Στό μετεξύ, κατά μία παράδεισι σύμπτωση, ή συμμαχική άεροπορία είχε άρχίσει νά βομβαρδίζει μέ α νηλεή τρόπο όλα τα εργοστάσια που είχαν έπισκεφθί ο Έρικσον,

Και τό καταπληκτικώτερο ήταν ότι οι Άγγλοι άεροπόροι, έκτός από τα εργοστάσια, έβομβάρδιζαν έπίσης τις έγκαταστάσεις των άντις. ροπορικών πυροβόλων που βρισκόνταν γύρω απ' αυτά και που ήταν καμουφλαρισμένες μέ τη μεγαλύτερη προσοχή.

Οι βομβαρδισμοί είχαν προχωρήσει άρκετα, όταν ο Έρικσον παρούσιόθηκε στί Χίμλερ μέ ολόκληρημένα τα σκεδία του.

Τό κακό είναι, τού έπε, ότι οι έχθροι μας πρόλαβαν. Άν συνεχίσουν εύτοι οι βομβαρδισμοί, φοβούμαι ότι τα σκεδία μου δεν θα έχουν μεγάλη πρακτική αξία.

Ο Χίμλερ χαμογέλασε. — Είπε αλήθεια, είπε, ότι οι βομβαρδισμοί αυτοί μας προέβλεπαν σθεδράς ζημιές. Άλλά τα αποτελέσματα τους δεν είναι τόσο σημαντικά όσο τα παρουσιάζουν οι Άγγλοι. Έκτός από τις έγκαταστάσεις μας στην έπιφάνεια του έδάφους, έχουμε και άλλες κάτω από τό έδαφος. Και αυτές οι έχθροι δεν θα τις ανακαλύψουν ποτέ.

Εκάμει άσχημα νά μ' έμείληστε γιά αυτές τις έγκαταστάσεις. Γιατί ή διοχέτευσις του σουηδικού πετρελαίου προς τη Γερμανία προυποβέτι την ασφάλεια της μεταφοράς και της έναποθήκευσής τους.

— Έχετε δικήν σύμφωνη σ' ό Χίμλερ. Ήταν μία παράδεισις έκ μέρους μου.

Και διάταξε έναν από τους ύπασιτάς του νά συνοδεύσθι τόν Έρικσον στί Μέλανο Δρυμό, όπου ήταν τα υπόγεια πολεμικά εργοστάσια και οι άποθήκες πρώτων υλών της Γερμανίας.

Ο Έρικσον ήξερε τώρα όλα όσα έπιθυμούσε.

— Έπιστρέφω στην πατρίδα μου, είπε στί Χίμλερ. Μπορείτε νά είσατε βέβαιος ότι τό πρόβλημα του εφοδισμού της Γερμανίας σέ πετρέλαιο λύθηκε όριστικά.

Στην πραγματικότητα οι άποστολές πετρελαίου ήταν πάντα πολύ περιορισμένες. Άλλωστε, όλες οι άποστελλόμενες ποσότητες δεν έφθαναν πάντα στί προορισμό τους. Η συμμαχική άεροπορία κατέστρεφε ένα μεγάλο μέρος απ' αυτές.

Ο Έρικσον έτρεχε κάθε τόσο στο Βερολίνο και περιώδευε σ' όλη τη Γερμανία. Οι άρχηνοι έμπιστοσύνη και είχαν πάρει πιά τη συνήθεια νά μη τού κρύβουν κανένα μυστικό.

Και, έσφινικά, άρχισαν οι όμαδικόι βομβαρδισμοί, που προσηγήθηκαν από την άπάσαι στή Νορμανδία.

Έγκαταστάσεις παντός είδους ύπογεια εργοστάσια, άποθήκες πετρελαίου, πυροβολεία, όχυρωματικά έργα, φράγματα άνατιναζόνταν τό ένα έπειτα από τό άλλο στί άέρα.

Ο Έρικσον δεν είχε πάψει ώς τότε νά έπισκέπτεται τό Βερολίνο. Η τελευταία του έπισκεψίς έγινε τόν Οκτώβριο του 1944. Η νεομαχική πρωτεύουσα ήταν την εποχή εκείνη ένας σωρός από έρείπια.

Από τότε, δεν ξαναγύρισε στή Γερμανία. Άλλωστε, πλησίαζε πιά ή κατάρευσις... Οι άποστολές πετρελαίου γινόταν όλοένα και πιο περιορισμένες. Ο Έρικσον άπαιτούσε πάντα μέ άόριστες ύποσχέσεις στίς έκκλησεις του Χίμλερ.

Την εποχή εκείνη ο Χίτλερ είχε άποφασίσει νά έπιτεθί εναντίον της Σουηδίας γιά νά πάρη στην κατοχή του τα μεγάλα άποθέματα πετρελαίου που υπήρχαν εκεί.

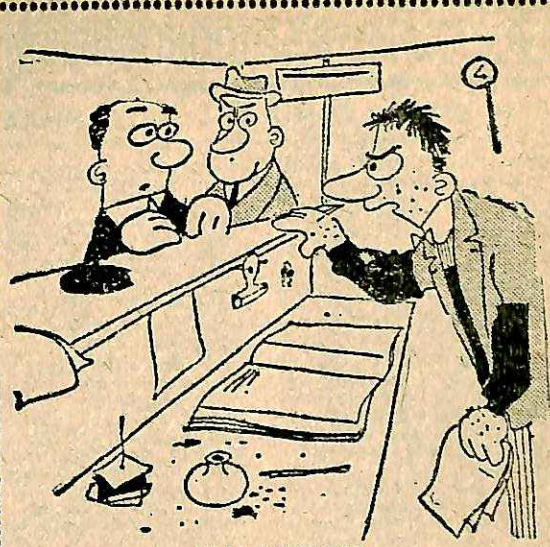
Άλλά τα νενοτόνα τόν επρόλαβαν.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος, ή άμερικανική προεδρία της Στοκχόλμης παρέδωσε ένα μεγάλο γεμάτο πρς τιμήν του Έρικ Έρικσον.

Στό γεμάτο αυτό, ο πρίγκιπς Μπερναντόττε έξίστασε τις πολύτιμες ύποσχέσεις που έπροφέρει στί πετρελαίου άνδρα. Η έγγραφη του συμμαχικών άνδρα.

Η έγγραφη του συμμαχικών άνδρα ήταν έκαπατημένη απ' αυτό κι' είχαν δύο εξαπατηθέντες τους στί όλη την έμπιστοσύνη τους στί άνδρα που ήταν ο μεγαλύτερος έχθρός των.

Ο Έρικσον, στήν άπάντησι του, άνέφερε τα όνόματα από τους κυριώτερους συνεργάτες του: Ήσαν οι Γερμανοί φόν Βουνς και φόν Στούκερ, φανατικοί πολέμιοι και οι δύο τού χιτλερικού καθεστώτος.

Δεν έχετε αντίγραφο της άπαιτήσεως σας; Πώς μπορείτε τότε ν' άποδείξετε ότι γεννηθήκατε;

Και διάταξε έναν από τους ύπασιτάς του νά συνοδεύσθι τόν Έρικσον στί Μέλανο Δρυμό, όπου ήταν τα υπόγεια πολεμικά εργοστάσια και οι άποθήκες πρώτων υλών της Γερμανίας.

Ο Έρικσον ήξερε τώρα όλα όσα έπιθυμούσε.

— Έπιστρέφω στην πατρίδα μου, είπε στί Χίμλερ. Μπορείτε νά είσατε βέβαιος ότι τό πρόβλημα του εφοδισμού της Γερμανίας σέ πετρέλαιο λύθηκε όριστικά.

Στην πραγματικότητα οι άποστολές πετρελαίου ήταν πάντα πολύ περιορισμένες. Άλλωστε, όλες οι άποστελλόμενες ποσότητες δεν έφθαναν πάντα στί προορισμό τους. Η συμμαχική άεροπορία κατέστρεφε ένα μεγάλο μέρος απ' αυτές.

Ο Έρικσον έτρεχε κάθε τόσο στο Βερολίνο και περιώδευε σ' όλη τη Γερμανία. Οι άρχηνοι έμπιστοσύνη και είχαν πάρει πιά τη συνήθεια νά μη τού κρύβουν κανένα μυστικό.

Και, έσφινικά, άρχισαν οι όμαδικόι βομβαρδισμοί, που προσηγήθηκαν από την άπάσαι στή Νορμανδία.

Έγκαταστάσεις παντός είδους ύπογεια εργοστάσια, άποθήκες πετρελαίου, πυροβολεία, όχυρωματικά έργα, φράγματα άνατιναζόνταν τό ένα έπειτα από τό άλλο στί άέρα.

Ο Έρικσον δεν είχε πάψει ώς τότε νά έπισκέπτεται τό Βερολίνο. Η τελευταία του έπισκεψίς έγινε τόν Οκτώβριο του 1944. Η νεομαχική πρωτεύουσα ήταν την εποχή εκείνη ένας σωρός από έρείπια.

Από τότε, δεν ξαναγύρισε στή Γερμανία. Άλλωστε, πλησίαζε πιά ή κατάρευσις... Οι άποστολές πετρελαίου γινόταν όλοένα και πιο περιορισμένες. Ο Έρικσον άπαιτούσε πάντα μέ άόριστες ύποσχέσεις στίς έκκλησεις του Χίμλερ.

Την εποχή εκείνη ο Χίτλερ είχε άποφασίσει νά έπιτεθί εναντίον της Σουηδίας γιά νά πάρη στην κατοχή του τα μεγάλα άποθέματα πετρελαίου που υπήρχαν εκεί.

Άλλά τα νενοτόνα τόν επρόλαβαν.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος, ή άμερικανική προεδρία της Στοκχόλμης παρέδωσε ένα μεγάλο γεμάτο πρς τιμήν του Έρικ Έρικσον.

Στό γεμάτο αυτό, ο πρίγκιπς Μπερναντόττε έξίστασε τις πολύτιμες ύποσχέσεις που έπροφέρει στί πετρελαίου άνδρα. Η έγγραφη του συμμαχικών άνδρα.

Η έγγραφη του συμμαχικών άνδρα ήταν έκαπατημένη απ' αυτό κι' είχαν δύο εξαπατηθέντες τους στί όλη την έμπιστοσύνη τους στί άνδρα που ήταν ο μεγαλύτερος έχθρός των.

Ο Έρικσον, στήν άπάντησι του, άνέφερε τα όνόματα από τους κυριώτερους συνεργάτες του: Ήσαν οι Γερμανοί φόν Βουνς και φόν Στούκερ, φανατικοί πολέμιοι και οι δύο τού χιτλερικού καθεστώτος.

Ένα γκαρόνι στήν Αραπιά...

43

ΣΑΜΦΟΡ.

Καὶ κανείς δὲν ξέρει
γιατί εἶνε τόσο κόκκινα τὰ
ουλουθῖδια αὐτῆς τῆς ροδο-
άφνης, τόσο κόκκινα, σὰν
τὸ αἷμα καὶ σὰν τὸ στόμα
τοῦ Ροζέ...

Ὁ πύργος τοῦ Ζέγκαν κι' οἱ
θησαυροὶ τοῦ

...πυρρός· κρίνεται σε άγρια κά-
σα, απ' τή ληλασίαν του νεοπα-
στοαρχά κατά τήν υποχώρησίν του.
πολωνικό Κράτος τόν παρακτίτισε
ιστορικό νηπιό σκέπτεται, δε να
μεταβάλλη σε ηουσιό, όπου θα ύ-
κη ίσως μεταξύν τών άλλων κι' ή
πόλ' άλληλοκρασία τών δυο άνθρω-
πων ήμαρτοκίλυσαν τήν Ερώτη-
ση.

in Fveinas

Zōnes

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὰ ἐπιπολιμαὶ

βούλες είναι λευκές, σέ άνοιχτά
χρώματα, σέ λευκό ή άνοιχτόχρω-
μο φόντο οι βούλες είναι σκούρες

Τοδντες

ΟΙ καλοκαρινές τσάντες είναι ως επί το πλείστον άσπρες, αλλά και το φυσικό χρώμα του δέρματος συνηθίζεται και το κόκκινο χτυπητό. Ιδίως όταν συνδυάζεται με όμοια σάνδαλα

θε Ραπτικός Οίκος μπορεί
που σέβεται το όνο-

Υποθήματα

Καθιερώθηκαν πλέον για να
καλοκαιρίτε τα σάνδλα. "Ε-
οι φτέρνες, έξω τα δαχτυλάκια.
Τι μανι; Μια μαπαρέτα ως
το πλείστοι για να συγκρο-
τή τα πέδιλα. Καταλαβαίνετε ο-
πόσο περιποιημένα πρέπει
είναι τα πόδια για τέτοια ο-
δάλια. Νύχια άμπεπτα, νυ-
σμένα, καλοκομμένα, φτέρ-
ναι γάνυτες χωρίς τρίχες
χωρίς ποσοκαμμένες φλέβες.
Τα σάνδλα παρουσιάζουν

Ψηλοὶ νιακάδες

Και όμως πρέπει να σας το
πούμε: Η μόδα βέλνει να ξανακυ-
ρίσει στους ψηλούς γιανκάζες, στ'
φελανκίους του λαμπού, στα τυραν-
νικά μπλε-μαυρο-κίτρινα. Τι λέτε θα τα
παράδεχθούμε; Έγώ προτείνω
«κρυφή επανάσταση» με σύνθημα
«Κάτω οι ψηλοί γιανκδέες!» Τι
πολύ - πολύ να μας χτυπήσουν
μερικοί κύκνειοι λαίμαχοι που έ-
χουν ώραιο μαύρο βελούδο ή μη-
δαντέλινά θα παρουσιάζουν δι-
κούς την δυσφορία. Τι να κάνουμε
Θα τους θεωρήσουμε «άποστατάς»
άλλ' αυτό δεν θα μας έμποδί-
σει να τους θαυμάζουμε...

‘Υφαντὰ

Στὸ Παρίσι πο-
λὲς κυρίες, ἰδίως κί-
τὰ τὰ χρόνια τῆς κί-
τοχῆς, ἀπόχτησαν
καὶ τῶν ἐργαλείων
καὶ ὑφαίναν μόνι-
μοὺς τὰ φορέμα-
τα, κάποτε καὶ
φορέμα μίαν φίλιν

‘Η καλὴ συμπε-
ριφορὰ στὸ ταξίδι

Το καλοκαίρι είναι η εποχή των ταξιδιών. Θα δώσουμε λοιπόν στις αναγνώστριές μας μερικές συμβουλές σχετικά με αυτό ζήτημα.

A black and white line drawing of a woman in profile, facing right. She is wearing a short-sleeved, knee-length dress with a dark, patterned fabric. The dress features a ruffled collar and a ruffled waistband. A large, dark bow is tied in her hair. She is also wearing a bracelet on her right wrist. The background is plain.

ραίτηνα δόξαση.
 Καί τώρα, πρὶν προχωρήσω
 εἰς τὰς ἐπιτροπὰς μίᾳ μικρᾷ
 πρὸς τὴν πρὸς τὸν δὲν ἀφορᾷ τοῦ
 εἰδικοῦ ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ
 νοῦν. Ἄς ἔχουν οἱ θῶν του
 τὴν ἔχουν τὰ κάμουν κατὰ
 ὁδῶν ἡ παραγγελία δὲν πρὸς
 τὰ κάμουν τῆς βασιλίσσης
 μὴ ἀλλὰ 1-2 ἔρως πρὶν, ὡς
 τὰ καποθεσθῆναι καταλλήλως
 ταξιδιωτῆς
 Σκεφθῆτε ποῖα εἶνε ἡ θῆσις
 ἂν ἔχετε ἐτοιμασίαν τὴν βασιλίσ-
 σης, ἔχετε ὑπολογίσει τὸ κάθε
 καὶ τὴν τελευταία στιγμήν κα-
 θῆσθαι μίᾳ φίλᾳ σας λέγον-
 μένᾳ μεγαλειότητα ἀπλοῦστα:
 — ἴδρε, καύμενη, αὐτὸ το
 μανὰ τὸ δώσης ἐκ μερὸς
 σπὴν τάδε.
 Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε γι-
 ἡ φίλᾳ σας θὰ δυσαρρεστήθῃ
 τὰ ἀναγκάσειν τὰ βγάλει
 τὴν βασιλίσσᾳ κατὰ τοῦ σας χρ-
 ῆται γιὰ νὰ πάρετε τὸ δέμα
 ἔρως τὴν τελευταία στιγμήν.

• Η ἀλληλογραφία μο

Τρεῖς Πειραιώτ
 σες: Διεβίβασα τὴν παρὰ κλ
 σας στὴν διεύθυνσι τοῦ «Θη
 ροῦ». Πάντως πρέπει νὰ ξερετ
 ὅτι ὁ Ἀσδὰς εἶναι τρομερὰ

ποιήσετε και οι δύο αυτή την
μάδα: Πρεσπιτί μετλαν 1.0,
νιστράτ γτε βισιουθ 2.0, κοκ
20.0 για 10-12 ημέρες.
κινοστέψουν ή εξελιφθούν
στιγμάτα σταματάτε και χρησ
ποιείτε μια καλή κολλέρε πο
την παρέτε από ένα φαρμακει
επιτοσίωσης σας για γά
ανά

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι Ναζήδες ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ;

Τι μέτρα θα ληφθούν έναντι των

Υπάρχουν στη Γερμανία, στη βρετανική ζώνη κατοχής, έξη άπεραντες περιοχές, που φρουρούνται άγρυπνα άπ' τη στρατιωτική άστυνομία. Γιατί περιβάλλουν τά άπαίσια γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Σαντμπόστιλ του Φαλλινγκμπόστελ, του Ρεκλινγκχόλζεν, του Πάντερμπορν, του Νόυνγκαμ και του Έλσεσχάιντ, όπου έχουν κλεισθή οι Ές — Ές και τά μέλη των άλλων οργανώσεων που χαρακτηρίστηκαν ως «έγκληματικές».

Τους φρουρούν Γερμανοί, διαλεγμένοι μ' επιμέλεια, υπό τόν έλεγχον Άγγλων αξιωματικών κι άστυνομικών. Ός τώρα, επέτυχε τó σύστημα αυτό, ίσως χάρις στην άπόλυτη μοιρολατρεία των κρατούμενων. Δέν έβγιναν, παρά μία ή δυό άποδράσεις. Εί- ναι πολύ άμφίβολον άλλωστε άν έκέρδιζαν οι δράστες, που έφυ- γαν άπ' τó στρατόπεδο για νά χαθούν μέσα στην κόλασι της πείνας, των στερησεων και τού κοινωνικού ξεχαρβάλωματος της σημερινής Γερμανίας.

Οι ύπόλοιποι κρατούμενοι πε- ριμένουν στωικά την τύχη τους. Στην άρχή, παρουσιάζαν ένα πολ- ύμορφο θέαμα, με τίς μαύρες στολές των Ές — Ές, τά κομψά κοστούμια των μεγαλοβιομηχά- νων, τίς στολές των στρατηγών τού Έπιτελείου τού Χίτλερ... Έπειτα, σιγά — σιγά, άπολύθη- καν χιλιάδες άπ' αυτούς: όσοι είχαν χαρακτηρίσθ ή ως «λιγώ- τερο δραστήριοι». Τόσο αυτό ό- μως, όσο κι' οι «έπικίνδυνοι για τή στρατιωτική άσφάλεια» που κρατούνται άκόμη στά στρατό- πεδα, θά περάσουν ένας — ένας άπ' τά ειδικά γερμανικά «δικα- στήρια άποναζιστικοποιήσεως». Η λειτουργία των δικαστηρίων αυτών έχει άνατεθ ή στο δόκτορα Κάρλ Μέγιερ, άλλοτε εισαγγε- λέα, μισο — Έβραίο και συνεπώς καθόλου φίλο τού ναζισμού.

Θ' άπομείνουν τέλος οι «άδιόρ- θωτοι», οι φανατικοί Ναζήδες. Ένα σχέδιο, που βρίσκεται άκό- μη υπό μελέτην, άφορά την ανα- μόρφωσί τους. Προβλέπει δηλα- δή νά τους σκορπίσουν σ' όλη τη Γερμανία, σέ κοινότητες αὐτάρ- κεις κι' υπό έπίβλεψιν. Θάχουν δικαίωμα νά πάνε εκεί κι' οι σι- κογόνειές τους.

Τό αγέδιο αυτό όφείλεται κυ- ρίως σέ μία νέα Άγγλίδα, τή μίς Τζόαν Γουίλσον, κόρη τού άλλο- τε δημάρχου τού Σέφιλντ και δι- ευθύντρια των γυναικείων φυλα- κών τού Λονδίνου κατά τόν πό- λεμο. Τό άγγλικό Υπουργείο Έ- σωτερικών — τήν έστειλε, ως ει- δική, στη βρετανική ζώνη της Γερ- μανίας.

Η Τζόαν Γουίλσον λοιπόν φρονεί ότι οι έπικίνδυνοι Ναζή- δες θάπρεπε νά περιορισθούν σ' ένα νησί, ή τούλάχιστον σ' ένα μέρος όπου δέν θά μπορούσαν νά ένοχλήσουν ή νά έπηρεάσουν

κανένα. Έκει, θά διδάσκονταν τήν άξία τού δικαιώματος της ζωής και τή σημασία τού πολιτι- σμού. Κι' ίσως θάφταναν σιγά — σιγά στο σημείο νά τακτοποιούν μόνοι τους τά προβλήματά τους, ή και νά γίνουν ίκανοί νά ξανα- γυρίσουν στην κοινωνία των άλ- λων ανθρώπων.

Έν τώ μεταξύ, ένω κρίνεται ή τύχη των κατωτέρων όργάνων ενός έγκληματικού καθεστώτος, οι χήρες των κυριωτέρων ύπευ- θύνων — οι κυρίες Γκαϊρινγκ, Κάιτελ, Ρίμπεντροπ, κλπ. — φαί- νεται πώς κάλοπερνούν... Κι' όμως θάπρεπε νά ναι κρίσιμη ή οικονομική τους κατάσταση, έφ- όσον, με τήν καταδίκη των συζύ- γων τους, δημεύθηκαν οι περιου- σίες τους...

Η Έμυ Γκαϊρινγκ άκριβο- πούλησε πρό όλίγου καιρού τά Άπομνημονεύματά της σ' ένα με- γάλο άμερικανικό πρακτορείο, κανόνισε δέ νά πληρωθ ή πο- σόν στο έξωτερικό, έτσι ώστε νά μήν υπάρχη κανείς κίνδυνος κα- τασχέσεως. Τό ίδιο πρόκειται νά κάνουν κι' οι χήρες τού Κάιτελ, τού Ρίμπεντροπ και τού Γιόντλ.

Οι άλλες ζουν με τίς «οίκονο- μίες», που είχαν θάλει έγκαίρως κατά μέρος οι συζυγοί τους, κρυμμένες στη Γερμανία ή στο έ- ξωτερικό. Μιά ή δυό, που δέν έ- χουν τέτοιους πόρους (όπως π. χ. ή κ. Σάουκελ, που ό κρυμ- μένος θησαυρός τού συζύγου της θρέθηκε και κατασχέθηκε άπ' τούς Ρώσους) ζούν άνετα χάρις στη βοήθεια πολυαριθμών φίλων, δίχως νά τους λείπη τίποτε.

Καμιά άπ' τίς χήρες της Νυ- ρεμβέργης δέν έζήτησε ως τώρα νά εισπράξη τά μεγάλα ποσά, με τά όποια είχαν άσφαλίσει ή ζωή τους οι 18 κατάδικοι. ΌΓκαϊ- ρινγκ μόνον είχε κάμει, πρό τού πολέμου άκόμη, 6 ή 7 άσφάλειες ζωής, στη Γερμανία, τήν Έλβε- τία, τή Σουηδία και τή Νότιο Ά- μερική, για συνολικό ποσόν άνω των 500.000 δολλαρίων. Έπειτα άπ' αυτόν έρχονται ό Σάχτ, ό Πάπεν, ό Νόυρατ, ό Ρίμπεντροπ ό Φούκ, ό Φρίκ, ό Ρόξενπεργκ, κλπ., καθώς κι' οι στρατηγοί κι' οι ναύαρχοι. Οι άσφάλειες για όλους μαζί περνούν τό 1 έκατομ- μύριο δολάρια! Τά περισσότερα δέ συμβόλαια προβλέπουν ό- λους άνεξαιρέτως τούς κινδύ- νους, τούς πολεμικούς, τήν άνω- τέρα θία», κλπ.

Όστόσο καμιά άπ' τίς χήρες δέν φαίνεται διατεθειμένη ν' ά- ποκαλύψη τήν ύπαρξη των άσφα- λιστικών αυτών συμβολαίων, για- τί, κι' άν άκόμη πληρώσουν οι έταίρειες (είτε θεληματικά, είτε κατόπιν δικαστικής άποφάσεως), τό ποσόν θά κατασχεθ ή άμέσως άπ' τούς Συμμάχους. Προτιμούν λοιπόν νά περιμένουν ως ότου δοθ ή μιά άκνηστία, τούλάχιστον για τίς οικονομικές συνέπειες της καταδίκης.

Λέγεται όμως ότι ή Έπιτροπή Διασυμμαχικού Έλέγχου σκο- πεύει νά θάλη εις ένέργειαν τή σχετική διαδικασία, με δική της πρωτοβουλία, για νά εισπράξη τά χρήματα άπ' τίς άσφαλιστικές έταίρειες.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ

Ο ρόλος της βιταμίνης Ε, στους ανθρώπους και τά ζώα

Άπό τήν αρχαιότητα άκόμη, οι ιατροί είχαν προσπαθήσει ν' ανακαλύψουν τούς νόμους που καθορίζουν τίς μεταναστεύσεις των λαών. Άλλ' ως σήμερα οι τεράστιες αυτές κινήσεις, που είχαν άποηγήσει όλοκληρούς λαούς σέ άπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων άπό τήν αρχική κοιτίδα τους, είχαν άπομείνει ένα μυστήριο. Τελευταία, όμως, οι έπι- στήμονες πιστεύουν ότι ανακάλυψαν τήν αίτια αυ- των των όμαδικών μεταναστεύσεων, που δέν είνε άλλη άπό τή βιταμίνη Ε.

Στό συμπέρασμα αυτό, έκτός άπό πολλά άλλα γεγονότα, έδωκεν άφορμή ό πρόσφατος κατακλύ- σμος της Μελβούρνης και άλλων πόλεων της Αυσ- τραλίας άπό κύματα ποντικών, για τόν όποιον γρά- ψαμε σ' ένα προηγούμενο τεύχος.

Ένα άλλο αξιοσημείωτο γεγονός ήταν ή μετα- νάστευσις δισεκατομμυρίων λευκοκίτιδων (πρόκει- ται για τίς έρμίνες άπό τίς όποιες κατασκευάζον- ται τά περίφημα γουναρικά) άπό τά βάθη της Σι- θηρίας πρós τή θάλασσα.

Οι λευκοκίτιδες είνε άπό τά πιό δειλά ζώα. Δέν προβάλλουν καμιά αντίστασι και οι κυνηγοί, όταν τίς συναντούν, τίς σκοτώνουν κατά έκατοντάδες. Άποτελούν έπίσης ένα έκλεκτό φαγητό για τά άλλα ζώα, που τίς καταδιώκουν άλύπητα. Και οι τάρ- ανδοί, έξ άλλου, που είνε ένα ζώον κατ' έξοχην φυτοφάγο, έπιτίθενται με άληθινή μανία εναντίον των. Όστόσο, δέν τίς τρώνε. Τίς ξεκοιλιάζουν μόνο και καταβροχθίζουν με βουλιμία τούς λεικίνες που βρίσκονται μέσα στο στομάχι των και που άποτε- λούν τήν κυριώτερη τροφή των λευκοκίτιδων.

Τά μικρά λοιπόν αυτά φυτά, οι λεικίνες, είνε έ- κείνα που κάνουν τίς λευκοκίτιδες νά μετανα- στεύουν όμαδικά αναζητώντας νέες χώρες για νά έγκατασταθούν.

Τί συμβαίνει, σχετικώς;

Οι έπιστήμονες έμελέτησαν και τό ζήτημα αυτό και κατέληξαν σ' ώρισμένα συμπεράσματα.

Οι λεικίνες περιέχουν μεγάλη άφθονία άπό βι- ταμίνες και ιδίως βιταμίνες Ε. Οι τελευταίες αυτές έξισκοούν στον οργανισμό τού ανθρώπου ή τού ζώου μία διπλή επίδρασι: Τό προκίζουν πρώτα, πρώτα με έξαιρετικές ικανότητες αναπαραγωγής. Και δεύ- τερον τού δίνουν θάρρος, δύναμι και ρωμή.

Οι μεταναστεύσεις των λευκοκίτιδων γίνονται κα- θε δώδεκα χρόνια. Παρεπρήθη, λοιπόν, ότι, κάθε δώδεκα χρόνια έπίσης, ή βλάστησις των λεικίνων είνε πολύ έφθονώτερη άπό τά άλλα χρόνια. Ο κύ- κλος αυτός των δώδεκα χρόνων φαίνεται ότι είνε άπαραίτητος στο έδαφος για ν' αναζωογονήσ ή τίς δυνάμεις του και ν' άποκτήσ ή έκπληκτική ευ- φορία.

Έτσι, οι λευκοκίτιδες τρέφονται άφθονώτερα με λεικίνες κάθε δώδεκα χρόνια. Η άναπαραγωγή των αυξάνει τότε σέ καταπληκτικό βαθμό και, έ- πείθ άποχτούν ταυτόχρονα έξαιρετικό θάρρος, με- τναστεύουν όμαδικά αναζητώντας νέες χώρες.

Παρεπρήθη έξ άλλου, ότι και τά ζώα που τρέ- φονται με λευκοκίτιδες αναπαράγονται ταχύτερα και όπλίζονται με θάρρος και άποφασιστικότητα που δέν είχαν πρίν.

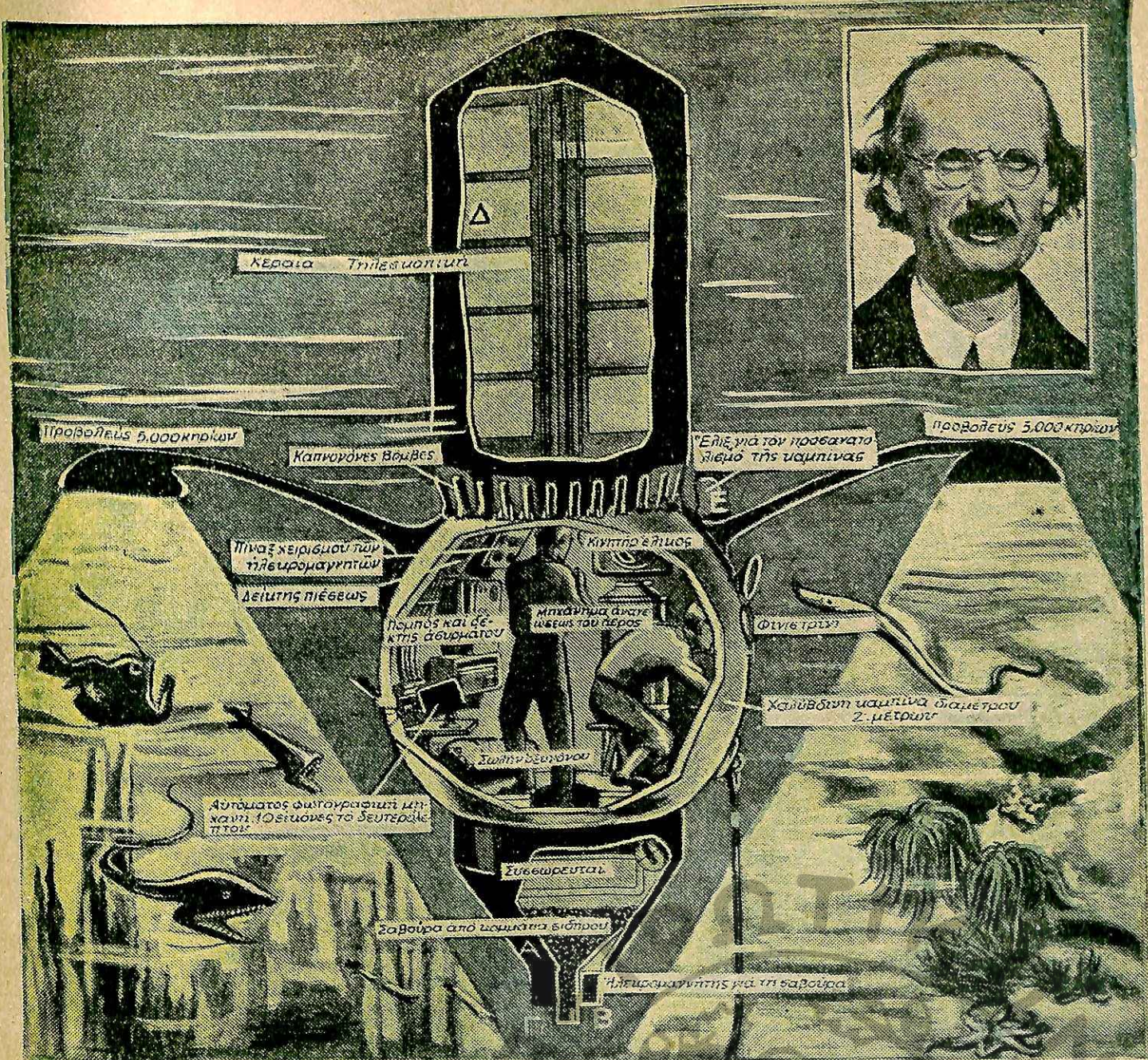
Τό ίδιο συμβαίνει και με τούς ποντικούς κατά ώ- ρισμένα χρονικά διαστήματα.

Οι έπιστήμονες άποδίδουν, λοιπόν, σ' ένα παρό- μοιο φαινόμενο και τίς μεταναστεύσεις των λαών.

Σέ ώρισμένη στιγμή της ιστορίας, παρατηρούν οι όννοι τού Άττιλα και οι Μογγόλοι τού Τζένγκις Χάν, λόγω της είσαγωγής μεγάλων ποσοτήτων βιταμίνης Ε στον οργανισμό τους, άρχισαν νά πολ- λαπλασιάζωνται με καταπληκτικό ρυθμό και σέ λίγο είδαν πώς ή αρχική κοίτης των δέν τούς χωρούσε. Ξεκίνησαν τότε για τήν κατάκτησι νέων χωρών συντρίβοντας τά πάντα στην όρμη των.

Άλλ' όσο προχωρούσαν πρós δυσμάς ή όρμη των λιγότευε όλοένα. Γιατί έξεντλούντο τά άποθέματα βιταμίνης Ε που είχαν στον οργανισμό τους, με ά- ποτέλεσμα τή μείωσι της άναπαραγωγικής των ικα- νότητας και τήν ελάττωσι τού θάρρους των. Γι' αυτό πέρισσαν σάν καταστρεπτικά μετώρα και δέν άφη- σαν τίποτε πίσω τους. Η γιγαντιαία έξορμησις των ήταν ένα συμπτωματικό φαινόμενο μία έφήμερη λάμψις που πέρασε πολύ σύντομα.

Τήν έξαιρετική γονιμότητα των έχουν κληρονο- μήσει σήμερα οι Κινέζοι. Και οι έπιστήμονες παρα- τηρούν ότι, άν ό καλούμενος κίτρινος κίνδυνος ύ- παρχει πάντα στον όρίζοντα αυτό όφείλεται στο γεγονός ότι οι κάτοικοι τού Ουράνιου κράτους λό- γω της κατ' έξοχην φυτικής τροφής των, εισάγουν στον οργανισμό τους μεγάλες ποσότητες βιταμίνης Ε, που τούς όπλίζουν με έκπληκτικές άναπαραγω- νικές ικανότητες, θάρρος και δύναμι.

ΑΠΟ τήν εποχή που άλ- λοι τολμηροί αερονάυτες τού πήρανε τόν τίτλο τού αν- θρώπου που έφτασε στά μεγα- λύτερα ύψη, ό διάσημος κα- θηγητής Πικάρ είχε άποσυρθ ή στην άφάνεια. Άλλ' αυτή ή άφάνεια έκρυβε τίς προπαρασκευές μιάς άλλης μεγαλει- ώδους κατακτήσεως: τού βυθού των Ώκεανών.

Κλεισμένος μέσα σέ μία «χαλύδινη σφαίρα», άληθινό ύποβρύχιο μπαλόνι, ό σοφός καθηγητής έξ έξερευνησ ή τού βυθού της θάλασσας, θά μελετήσ ή και θά κινηματογρα- φήσ ή τόν ύποβρύχιον ζωικών κόσμου. Θά είναι μία έπικίνδυ- νή άποστολή. Σέ βάθος 4.000 μέτρων, ή χαλύδινη σφαί- ρα θά ύφισταται: πίσει 4.000 κιλών κατά τετραγωνικό έκα- τοστόμετρον και θά μπορούσε νά συμπιεσθ ή ή νά διαρρα- γή. Έξ άλλου, τά άθυσσαλέα βάθη κατοικούνται πιθανόν άπό τέρατα θάλασσα γιγαντιαίας δυνάμεις...

Όστόσο, ό καθηγητής Πικάρ δέν άνησυχεί. Κατά τούς ύπολογισμούς του, ή θείσεια σφαίρά του, (δλικού θάρους 40 τόννων) άποτελούμενη άπό δύο ήμισφαίρια με χοντρά τοιχώματα 9 έκατοστομέτρων, μπορεί ν' άντισταθ ή έξ ίσου στην πίσι των ύδάτων όσο και σέ όποιοδήποτε τυχόν δυ- σάρεστο άπρόοπτο.

Για νά κινή τήν βυθόσφαιρά του, έλαβεν ως ύπόδει- μα τó μηχανισμό των ύποβρυχίων. Έν καταδύσει, χραι- μοποιεί ένα θάρος μεγαλύτερο άπό τó θάρος τού έκτοπι- ζομένου ύδατος. Τό θάρος αυτό άποτελείται άπό ρινίσμα- τα σιδήρου κλεισμένα σ' ένα ρεζερβουάρ (Α) και συγ- κρατούμενα εκεί μέσα άπό ένα ηλεκτρομαγνητή (Β). Για

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΠΙΚΑΡ ΘΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥΣ ΒΥΘΟΥΣ ΤΩΝ ΏΚΕΑΝΩΝ

νά επανέλθ ή στην επιφάνεια, κώθει τó ρεύμα. Τά ρινίσμα- τα, έλεύθερομένα άπό τήν μαγνητικήν έλξη, σκορπίζον- ται στη θάλασσα άπό τή θυ- ρίδα (Γ). Σέ περίπτωση άτυχήματος, έκατόν δοχεία (Δ) πε- ρολαβδόναντα καθένα δεκαεφτά κυβικά μέτρα πετρελαίου, θά μπορούσαν νά έπαναφέρουν τή σφαίρα στην επιφάνεια τού ύδατος, (τό πετρέλαιον είναι έλαφρότερο τού ύδατος).

Έπί πλέον ό καθηγητής Πικάρ, για τήν μετακίνησι της σφαίρας του και για τόν φωτισμό τού ώκεανείου βυθού έ- πενόησε δύο έλικας (Ε) κ' ένα σύστημα λαμπτήρων των 5.000 κηρών που θά τού έπιδρέψουν νά κινηματογραφήσ ή ή νά πάρη φωτογραφίες άπ' τόν βυθό.

Άλλά, προτού προθ ή στην τελειωτική κατάδυσι, ό κα- θηγητής Πικάρ θά κάμ η ένα πείραμα. Η ύποβρύχιος σφαί- ρα θά καταδυθ ή σέ βάθος 700 μέτρων και θά καθοδηγηθ ή αυτομάτως άπό τήν επιφάνεια της θάλασσας. Είδικά μανά- μετρα και θαρογράφοι θά καταγράφουν τό βάθος που θά φθάσ ή. Έτσι, ό καθηγητής θά μπορέσ ή νά εξακριβώσ ή τήν άντοχή της βυθόσφαιρας του.

Κατόπιν ό καθηγητής Πικάρ θά έπιχειρήσ ή νά φθάσ ή στά μεγάλα βάθη για νέες έξερευνησεις έξαιρετικής σπου- δαιότητας. Πολλοί έπιστήμονες ζήλευσαν τήν τύχη του, γιατί θά τó δοθ ή κατ' αυτόν τόν τρόπον ή εύκαιρία νά διαφα- νήσ ή καί με τήν κυριολεξία! — τή μυστηριώδη ζωή που ύ- παρχει στά ζοφερά βάθη των μεγάλων βυθών. Οι προγε- νέστερες έξερευνησεις τού Άμερικανού Μπήμ άπέδειξαν ότι ύπαρχει εύρύτατο πεδίο για έπιστημονικές παρατηρήσεις.

Παιδιά που ανατράφηκαν ΑΠΟ ΛΥΚΟΥΣ

Μερικές περιεργότατες ιστορίες

Στη Ρώμη υπάρχουν πολλά χαλκίνα εκμαγεία με την παρτίδα παιδιών που τα θηλάζει μια λύκαινα. Τα παιδιά αυτά είναι οι μυθικοί Ιδρυτές της Ρώμης, ο Ρωμύλος και ο Ρήμος, που όταν γεννήθηκαν τα παράτησαν βρέφη στο πατάμι και τα έσωσε μια λύκαινα. Η ιστορία φαίνεται πολύ απίθανη, όμως πολλές φορές έτυχε να σωθούν παιδιά από λύκους.

Στα 1735 ο μεγάλος φυσικός Λορέντζο Ανέφερε δέκα τέτοια παιδιά-ζώα που έζησαν στην Ευρώπη απ' το 1554 ως το 1731. Υπάρχουν επίσης πολλές επιστημονικές περιγραφές για το ακριβώς πώς του Άδερν στη Γαλλία που όταν το πήρανε απ' τους λύκους μέσα απ' το δάσος στα 1729 ήταν έντεκα χρονών, ερωτικό και δεν ήξερε ούτε να περπατήσει, ούτε να μιλήσει. Έβγαζε μονάχα ανάρθρες κραυγές σαν τα ζώα και το κορμί του ήταν σηματοδεδειγμένο από δαγκωματίες και γρατσουνιές. Το είχαν δηλαδή ευκολοκόποι στο δάσος πριν από πέντε χρόνια και όταν το μετέφεραν στο Παρίσι ήταν επί δέκα ημέρες ένα από τα αξιοθέατα της γαλλικής πρωτεύουσας. Πολλοί είπαν πως το παιδί θα γινόταν ήλθιο. Ένας νέος όμως γιατρός, ο Ιταρός, είχε τη γνώμη πως η πνευματική καθυστέρηση του παιδιού προερχόταν από την έλλειψη επαφής του με την ανθρώπινη κοινωνία και ανέλαβε να το μορφώσει.

Οι αισθήσεις του είχαν αμβλυωθεί σε τέτοιο σημείο ώστε έβγαζε τις πατάτες απ' το θώρακό του χωρίς να δείχνει πως πονούσε. Όταν θίγαν ακούγεται να απάντησε καρδιά-τα αγαπημένο του παλι-μέσους τένοντες τ' αυτιά του. Όταν δεν έβγαζε ή δεν κοιμόταν, περνούσε τις ώρες του παίζοντας σε ζώα μέσα σε ζωολογικό κήπο. Ο γιατρός Ιταρός έδωσε στις αισθήσεις του τους πρώτους ερεθισμούς και τις

ανάπτυξε με τόση επιτυχία που μέσα σε δύο χρόνια ήξερε να φρονέει σαν άνθρωπος, να κινείται και να υπακούει στους κανονισμούς, σαν παιδί του νηπιαγωγείου. Δεν μπορούσε όμως να προφέρει παρά δύο ονόματα: το όνομα της νοσοκόμου του και τη λέξη φαί. Μεσα στα 23 χρόνια που έζησε δεν έμαθε και σπουδαία πράγματα.

Από τις Ινδίες έχουμε τις πιο εξακριβωμένες διηγήσεις για παιδιά που ανατράφηκαν από λύκαινες. Στα 1847 ένας δριφθήτης παρατήρησε ένα λύκο που τον ακολουθούσαν τρία μικρά παιδιά, περπατώντας κι' αυτό με τα τεσσάρω. Ύστερα από λίγο κατάφερε με τους συντρόφους του να πιάσουν το παιδί και το φέρανε στο χωριό και το βάρσανε. Φαινόταν να φοβάται. Όταν το πλησίαζε κανένας άλλο παιδί τραβόταν, μα μ' ένα άγριο γρύλλισμα κι' ήταν έτοιμο να όρμησει και να το δαγκώσει αν πλησίαζε πιο πολύ.

Όταν του δίνανε φαί μαγειρεμένο το έσπρωχνε από μπρός του με άβυσσο, μα το άψυχο κρέας το άρπαζε και το έτρωγε λαιμαργά. Μία φορά έφαγε ένα αρνί ολόκληρο δίχως να το βλάψει διόλου. Τελικά λειψάνων για τα κόκκαλα, πρό πάντων για τα σπασμένα που τα κοιτούσαν ας σκυλιά. Τη ώρα που έτρωγε δεν άφηνε κανένα να πλησιάσει. Κάποτε ωστόσο μοίρασε τα κόκκαλα με κανένα σκυλί.

Στα 1843 ένα άλλο παιδί τριών χρονών μ' ένα σημάδι από κάψιμο στο πόδι, που το πήρανε οι λύκοι την ώρα που έπαιζε σ' ένα χωράφι και το πήγαν στη ζουγκλα. Ύστερα από έξη χρόνια μια ομάδα κυνηγών είδε ένα νέο παιδί να πίνει νερό μαζί με τρία μικρά παιδιά. Το κυνήγησαν και στο τέλος το πιάσανε απ' το πόδι τη στιγμή που πήγαινε να κρυφτεί στις αλυσίδες του τους πρώτους ερεθισμούς και τις

Η μητέρα του, που με τόσο

δραματικές συνθήκες είχε χάσει το παιδί της, έμαθε πως δριφθήκε και το αναγνώρισε απ' το σημάδι που είχε στο πόδι του.

Κι' αυτό, όπως και τ' άλλα λυκοπαίδια, δεν έτρωγε παρά μόνο κρέας. Τα παιδιά του χωριού διασκέδαζαν να το βλέπουν να τρώει τα θραύσματα του ελκυστή. Όταν η μητέρα του έφτανε να πάει στη δουλειά της, αυτό χοντόταν μέσ' στη ζουγκλα και δε γύριζε παρά το βράδυ. Έμενε μαζί της μονάχα γιατί το ταίρι, χωρίς να δείχνει καμιά ιδιαιτερότητα γι' αυτήν. Δεν έμαθε ποτέ του να μιλάει.

Ένα άλλο παιδί, όταν το πήρανε απ' τους λύκους, ήταν δέκα χρονών, κι' έπεσε στα χέρια ενός περιπλανώμενου άγριου. Μετά έξη εβδομάδες ο κύριός του, το έμαθε να στέκει όρθιο και να υπακούει σε ώριμα προστάγματα. Η μοναδική λέξη που μπορούσε να άρθρώσει ήταν το όνομα της κόρης του άγριου του.

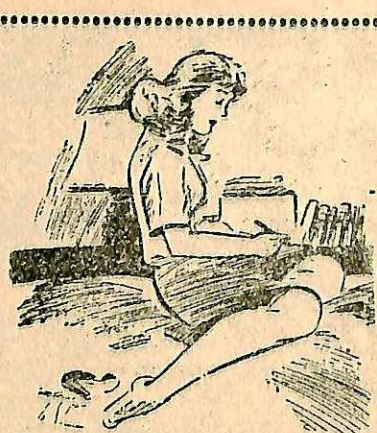
Μία νύχτα καθώς κοιμόταν έβλεπτο να πλησιάζουν κρυφά δύο λύκοι. Το μυρτίστηκε και ύστερα άρχισαν να τριβάνται πάνω του, ώπου το έσηπνε. Εκείνοι του γλύφανε το πρόσωπο κι' αυτό τους χάρωσε τη μασούδα τους. Έπειτα χοροπήδησαν λίγο γύρω του κι' έφυγαν. Την άλλη νύχτα ήρθαν τρεις λύκοι να το δουν και την παράλη τ' έσπρωξε. Από τότε δεν έσπρωχνε κανέναν. Μα έπειτα από καιρό φάνηκε ένας μεγαλόσωμος λύκος, το έσηπνε τη νύχτα καθώς κοιμόταν και το παιδί τον ακολουθούσε στη ζουγκλα. Από τότε τα ίχνη του χάθηκαν για πάντα!

Αν θυσιάζετε στις ιστορίες αυτές του παρασμένου αιώνα, ακούστε και ένα σύγχρονο γεγονός.

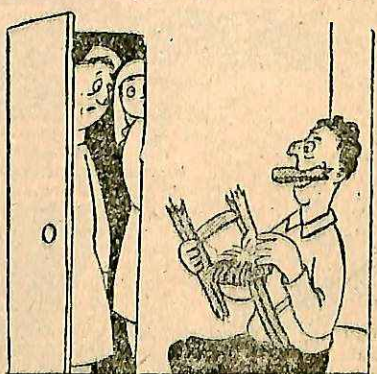
Το 1920 ένας Ινδός ιεραπόστολος έβγαζε σ' ένα χωριό Ιθαγενών λίγο πια πέρα απ' την Κολκούτα, όπου ακούσε απ' τους κατοίκους πως χωρικούς πώς το βίβαζαν στο χωριό. Κάποτε και παραφύλαξε τη νύχτα και είδε να βγαίνει από μια τρύπα στις πλαγιές ενός λόφου, με τη σειρά, ένας λύκος, δύο μικρά παιδιά και ύστερα δύο φρικτά όντα με ανθρώπινο σώμα που περπατούσαν με τα πόδια. Έπειτα κανένας μέσα στο χωριό δεν τολμούσε να πλησιάσει στη φωλιά των λύκων. Φαινόταν κάποιον από ένα γειτονικό χωριό. Όταν άνοιξε τη φωλιά στο δάσος της βρήκανε άγκυλισμα μ' ένα ζευγάρι λυκοπούλα δύο μικρά κοριτσάκια έτοιμα να δαγκώσουν όποιον θα τολμούσε να τα πλησιάσει. Φυσικά ο ιεραπόστολος τα παρέλαβε και τα έκλεισε σ' ένα ορειαντροφείο. Το ένα κοριτσάκι ήταν έξη χρονών και το άλλο δύο. Ύστερα όμως από δέκα μήνες το πιο μικρό πέθανε. Το άλλο έζησε τέσσερα χρόνια, μα σ' όλο αυτό το διάστημα έμαθε πολύ λίγα πράγματα. Το 1915 πέθανε κι' αυτό από ούραμια.

Πανεπιστήμιον... λωποδυσίας

Η άστυντομία του Άτζε-νάχ, στη Γερμανία ανάκα- λυψε μια ανώτερη σχολή λωποδυτικής τέχνης, που έτιτολοφορείτο «Πανεπιστήμιον» και αρίθμωσε δεκάδες μαθητών. Οι καθηγητές ήταν απόφοιτοι των φυλάκων και όσοι του έβαν. Νέμενος στην εποχή τους. Στους μαθητές που έπετύχαναν στις εξετάσεις, το «Πανεπιστήμιον» παραχωρούσε δωρεάν όλα τα απαραίτητα σκεύη της δουλειάς. Υπεκρεούντο όμως να παραχωρούν επί τοις τοις μέρους των εισοδημάτων στο «Πανεπιστήμιον».

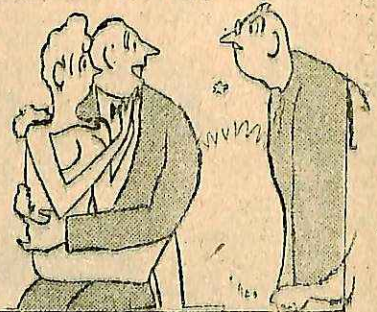

«Είμαστε παντρεμένοι ένα μήνα τώρα κι' ο Γιάνκος εξακολουθεί να πλενν- τὰ πιστά» Είμαι βέβαιη πως θα ζήσω με εὐτυχισμένοι!...

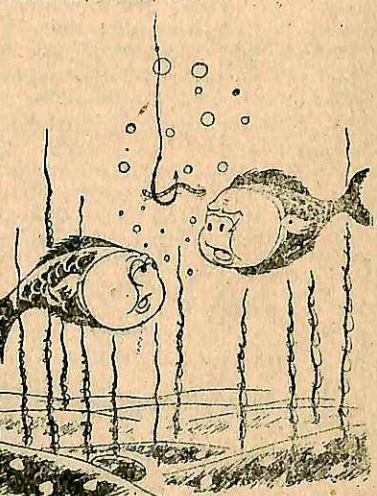

ΣΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

—Γιατρέ μου θεραπεύτηκα και έα- ναθήκα την όρεξή μου! Έχω φάει μέχρι τώρα δύο κορβανά...

—Μη θυμώνεις φίλε θάια θα σου δώσω μια εσχάκη άλλο στάσου λίγο ακόμη!...

—Πες μου πως μ' αγαπάς, άλλοι έ- θὰ καταπνίξω το δολωμαί!...

Η εκδίκηση της Ρουθ Μπραϊν

Η προκουμιά του Ντόνερ είχε άδειασει σιγά-σιγά. Μόνο μερικοί νυχτοφύλακες πηγαίνονταν ε- δώ κι' εκεί ανάμεσα στους σωρούς των εμπορευμάτων, που απλώνον- ταν από τη μιάν άκρη του λιμα- νιού ως την άλλη.

Πέρα από το βάθος της κοιμη- σμένης πολιτείας ακούσθηκε η καρπανά ενός ρολογιού, που σή- μαινε μεσάνυχτα.

Ο τελευταίος ήχος δεν είχε ού- σει ακόμη, όταν μια θάρκα άποσπ- ρθηκε από ένα ιστιοφόρο, που ήταν άραγμένο στη μέση του λιμανιού κι' άρχισε να προχωρή άργά πάνω στα κύματα.

Η μικρή θάρκα έκαμε μερικούς ελιγμούς, σαν να θέλε να κρύψει από κείνους που θα την έβλεπαν από την έρη των πραγματικών δι- ευθύνει που θάπαιρνε γλύστρες πίσω από τους σκοπούς όγκους των πλοίων που ήσαν άραγμένα έδω κι' έκει και σε λίγο προχω- ρούσε άδρόμια κάτω από την προ- ρητευτική οκιά του μεγάλου κυμα- τοθραύστου προς την έξοδο του λιμανιού.

Σανικά η θραχνή φωνή ενός τηλεόου άντηχσε μέσα στη νύ- κτα:

—Πλευρίστε στο φυλάκιο έλέν- κου!

Και, την ίδια στιγμή, η φωτεινή δέσμη των ακτίνων ενός προβο- λέως, σκίζοντας το πυκνό σκοτά- δι, έπεσε πάνω στη θάρκα.

Μία χάλασα από σφαίρες ήταν η άπάντησις σ' αυτή την πρόσκλησι. Στην πλήρη της θάρκα ένας άνδρας και μία γυναίκα, σκυμέ- νι πάνω σε δύο όπλοπολυβόλα. Διυθύναν τις ριπές τους προς το μέρος του προβολέως.

Μία απ' αυτές βρήκε το φακό του και τον έκαμε συντριμμία.

Μέσα στο σκοτάδι που άπλώθηκε και πάλι ξεχωρίαν μόνο οι λάμ- ψεις των εκπυροσοκρήσεων των όπλων των αγνώστων της θάρκα και των άνδρων του φυλάκιου.

Άλλ' η θάρκα είχε φθάσει τώρα στο στόμιο του λιμανιού και χάθη- κε σε λίγο μέσα στους άναριθμη- τους κολπίσκους που σχηματίζε- ο' αυτό το μέρος το στενό του Ντελάουερ.

Πάνω σ' έναν από τους πάνκους της θάρκα ένας άνθρωπος ήταν έσπλωμένος άναίσθητος. Άθονο άίμα έτρεχε από δύο πληγές που είχε τη μία στο δεξί ώμο και την άλλη προς το μέρος της κοιλιάς. Ήταν ο Ζέντ Όκενς ένας ά- πό τους περιφημότερους γκάνγκ- στερς του Σικάγου, που ά στυν- μία τον άναγκάστηκε από καιρό. Πλάι του η Ρουθ Μπραϊν τρα- βούσε με όλη της τη δύναμη τα κουπιά ενώ με το θάλημα της προσπαθούσε να διαπεράσει το πυ- κνό σκοτάδι της νύκτας.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ που προ- σήγγισε η μικρή θάρκα, ούτε τι άπόγινε ή περίπτωση γκάνγκστερ και η φίλη του.

Λίγο καιρό άργότερα, όμως οι περιπτώσις της μικρής πλάξ του Χάρμπορ έβλεπαν ένα περιεργό ζευγάρι να κάνν την περιπότου στην άμμουδιά. Η γυναίκα είχεν βλόμεκα μαλλιά, αλλά το πρόσω- πό της ήταν ακόμη νεανικό και

διατηρούσε ίσχν μιάς παλίας όμορ- φιάς. Ο άνδρας που την συνόδευε ήταν μελαφός και λεπτοκοιμμένος. Ένα ζευγάρι όκούρα γυαλιά έκρυ- βαν πάντα τα μάτια του.

Κανείς δεν έα μπορούσε ν' άνα- γνώριση κάτω από την έξυπνη με- ταμφίσι τους τον ζανθό Τέντ Όκενς και την όμορφη Ρουθ.

Όστόσο, ή άστυντομία είχε μερι- κές ύπονοιες.

Μία μέρα εμφανίσθηκε στο Χα- ρμπορ μία πολύ όμορφη νέα, που την έλεγαν Βερόνικα Πάιμπορν.

Η εμφάνισις της είχε κάμει με- γάλη έντύπωσι στη μικρή πλάξ. Άλλ' η ψρσία Βερόνικα είχε πάν- τα τα περιπεσθέτερα των θλαμμά- των της και τα πιο χαριτωμένα χα- μόγελά της για τον Τέντ Όκενς ή καλύτερα τον Μπικ Ζέμπορν, ό- πως ήταν το καινούργιο όνομα του γκάνγκστερ.

Και ή έπιμονή της νίκησε στο τέλος. Ο γκάνγκστερ είχε καλά- κευθή από την προσοχή και το έν- διαφέρον που έδειχνε ν' αυτόν ή όμορφη Βερόνικα. Και άρχισε να συναντάται κρυφά μαζί της.

Μία μέρα, τέλος της φανέρωσε ποιος ήταν πραγματικά.

—Αν θέλεις πια, είπε, θα φύ- γουμε μαζί για τη Νέα Υόρκη. Βα- ρέθηκα πια να κρύβωμαι. Κι' έπει- το είναι καιρός να μάθουν όλοι πως ό Τέντ Όκενς δεν πέθανε και πως ή φίλοι κι' έχομαι πρέπει να ζανσο- χίσουν να τον λογαριάζουν.

—Αγαπημένη μου, ψήφισες ή Βερόνικα, θα σ' ακολουθήσω παν- του, άδιαφορώντας για τους κινδύ- νους...

—Ακόμη και στο θάνατο, Βερό- νικα!

—Και στο θάνατο Τέντ! Το ίδιο βράδυ ένα κλειστό αυτο- κίνητο ξεκινούσε από το Χάρμπορ. Μέσα σ' αυτό, οι δύο έρωτευμένοι σφιχταγκισμένοι ψήφισαν λο- γία άγάπης και άφοβήσεως...

Πλησίαζαν τώρα στο Τσέντερ. Σε μία στιγμή το αυτοκίνητο φρενάρισε άποτομα. Η Βερόνικα άνοιξε τότε με όρημ την πόρτα και ήλθε έξω...

Ο Τέντ Όκενς είδε μέσα στη νύχτα τις σιλουέτες μερικών άστυ- νομικών, με τα αυτόματα στο χέ- ρι, που είχαν ζωεί από παντού το αυτοκίνητο. Η Βερόνικα συνομι- λούσε μ' έναν απ' αυτούς υερικά θήματα πιο πέρα.

Ο Τέντ κατάλαβε τότε τα πάντα. Η γυναίκα αυτή, που τον είχε ξε- γελήσει με την άγάπη της, ήταν μία από κείνες που χρησιμοποιούσε ή άστυντομία για την ανακάλυψι των κακοποιών...

Μία άληθινή λύσσα τον κυριεύσε τότε. Η ζωή του δεν τον ενδιέ- φερε πια. Ήξερε άλλωστε πως ή- ταν χαμένος. Έκείνο που ήθελε ήταν να εκδικηθί τη γυναίκα που τον είχε προδώσει. Όρμησε τότε έξω από το αυτοκίνητο, με το πε- ριότροφο στο χέρι.

Άλλα δεν πρόφτασε να κάνει περισσότερο από δύο-τρία θύμα- τα και σωριστάως κάτω με το σώ- μα διάτρητο από σφαίρες.

Μερικές δρομάδες άργότερα μία γυναίκα έπυροβολήθη κι' έπεσε νεκρή έξω από το «Σίρο'ς» το ά- ριστοκρατικό κέντρο της Νέας Υό- ρκης.

Ήταν ή Βερόνικα Πάιμπορν. Έκείνη που την είχε χτυπήσει- ιταν μία γυναίκα με μαύρα που όδγούσε ένα μικρό αυτοκίνητο. Είχε σταματήσει έξω από το «Σίρο'ς» και τη στιγμή που ή Βε- ρονικα Πάιμπορν έβγαίνε από κεί άδειασε το περίοτροφο που κρα- τούσε στο χέρι της πάνω της.

Άμέσως έπειτα το μικρό αυτο- κίνητο ξεκίνησε με όρημ προς το μέρος της 18ης λεωφόρου.

Άλλα ζαφνικά βρέθηκε άντι- μέτωπο μ' ένα μεγάλο καμión που έρχόταν από την αντίθετη διευ- θύνει.

Η σύγκρουσις ήταν άναπόφευ- κτη.

Το μικρό αυτοκίνητο έγινε συν- τριμμία κι' ή γυναίκα με τα μαύρα που το οδηγούσε τινάχθηκε—ένος άμορφος όγκος από ματωμένες σάρκες—πάνω στην άσφαλτο.

Στο νεκροτομείο, όπου την με- τέφεραν σε λίγο, άναγνώρισαν την Ρουθ Μπραϊν...

Κατά τών σκώρων

Τί πρέπει να κάνει κάθε οικοδέσποινα

Σκεφθήκατε να εξασφαλίσετε απ' το σκώ- ρο τα χειμωνιάτικα ρούχα σας, που δεν τα φο- ράτε πια; Αν τ' έχετε άμελήσει ως τώρα, μην καθυστερήσετε περισσότερο.

Πριν φυλάξετε τα ρούχα, πρέπει πρώτα να τα καθαρίσετε καλά. Αδειάστε τις τσέπες τους, άναποδογυρίστε τις και βουρτσώστε τις μ' επι- μέλεια. Περάστε τις μ' ένα έλαφρά ύγρο πανά- κκι. Χτυπήστε κατόπιν το ρούχο, για να φύγη όλη ή σκόνη, έπιμένοντας, ιδίως στις ραφές και στις δίπλες. Αν είναι λίγο λερωμένο, περάστε το μ' ένα ύγρο σφουγγάρι, καλά στυμένο, προς τη δι- ευθυνσι του χνουδιού του. Σκουπίστε το άμέσως μ' ένα δέμμα ζαρκαδιού. Για τα σκούρα ύφα- σματα, μεταχειρίσθε νερό με άμμωνία (μία κουταλιά του καφέ άμμωνία σε μισή όκιά νε- ρό). Τα μεταξωτά (φόδρες) σκουπίζονται μ' ένα καθαρώτατο βαμπακερό ύφασμα.

Αν έχουν μείνει λεκέδες, θα καθαρίσετε κα- θένα με τον κατάλληλο τρόπο. Υπάρχει όστόσο ένα γενικό φάρμακο καθαρισμού, για ύφασματα όχι τεχνητά: Άνακατεύετε 2)3 τετραχλωριού- χον άνθρακα και 1)3 οινόπνευμα. Κουνάτε δυ- νατά το πουκάλι και καθαρίζετε το λεκέ, ά- φου βάλετε από κάτω ένα πανί.

Επιμένετε στο γιόκακι, την άκρη των μανι- κιών, την άκρη του παντελονιού ή της φούσας, μ' ένα πανί που δεν βγάζει χνούδι, βρεγμένο με λίγο τετραχλωριούχον άνθρακα.

Αν υπάρχουν γαρνιτούρες από μεταλλικό ύφασμα, τις φυλάτε ιδιαιτέρως μέσα σε μαύρο μεταξωτό χαρτί, άφου τις πουδράρετε με σκόνη τρυκωτό όξους (ζυνού το φαρμακείου) για το χρυσάφι, ή με σκόνη στύψης για το άσήμι.

Αν τα ρούχα άντέχουν στο πλύσιμο—πραγ- μα που θα δοκιμάσετε σ' ένα μικρό κομμάτι ύ- φασματος—προτιμώτερο απ' όλα είναι να τα πλύνετε, πριν τα φυλάξετε. Το πλύσιμο γίνεται ως έξης:

Μ α λ λ ι ν α χ ρ ω μ α τ ι σ τ ά κ α ι τ ζ έ ρ σ ε ύ: Τα βουτάτε σε νερό όπου έχει βρά- σει ζύλον του Παναμά (50 δρόμια στη μία ό- κιά νερού). Τα βράζετε μαζί. Έπειτα ξεπλένετε με νερό βραστό.

Μ α λ λ ι ν α μ α υ ρ α: Άφίνετε να μου- σκέψουν επί 2 ώρες σε ζεστό νερό, στο όποιο έδρασαν φύλλα κισσού (50-60 στην όκιά). Ξε- πλένετε με ζεστό νερό.

Α σ π ρ ο ν τ ρ ά η σ έ ρ ρ: Τα βου- τάτε επί πολλές ώρες σε νερό με τσουένι. Έπει- τα ξεπλένετε.

Σε κάθε περίπτωση: Άφίνετε να στεγνώση το ρούχο στη σκιά, άπλωμένο διζόντια, και το σιδερώσετε απ' την άναπόδη, έλαφρά ύγρο, βά- ζοντας από πάνω ένα λεπτό πανί. Το σίδερο νά- νε πολύ ζεστό. Ο άτμος καταστρέφει τ' αργά των σκώρων, αν υπάρχουν.

Άφου καθαρίσουν έτσι τα ρούχα, τα τοποθε- τείτε μέσα σε χαρτονένια κουτιά, γαρνιρισμένα με φρεσκοτυπωμένες έφημερίδες και τα πουδρά- ρετε με σκόνη έντομοκτόνο. Άριστο κατά των σκώρων είναι και το έξης μίγμα: 1 γραμμάριο κάμφορα, 1 γραμμάριο πιπέρι, 8 γραμμάρια άλ- κοόλ. Άφου μουσκέψουν τα συστατικά επί 8 ή- μέρες, φιλτράρετε. Και μ' αυτό το ύγρο ψεκά- ζετε τα ρούχα.

Δεν πρέπει ποτέ να διπλώσετε χρωματιστά ρούχα σε άσπρο χαρτί, γιατί περιέχει «χλωρα- ούχον άσθέσιον», βλαβερό για τα χρώματα.

Γύρω απ' το χαρτονένιο κουτί, κολλάτε τέλος λουρίδες χαρτιού, για να μη μπαίνει ό άέρας.

Αν για όποιοδήποτε λόγο άναγκάσετε ν' άφίσετε τα μάλλινα κρεμασμένα στη ντουλάπα σας, βάλετε μέσα σ' αυτήν 20-30 γραμμάρια σκόνη φορμόλης. Οι άτμοι της άπομακρύνουν τους σκώρους.

Όσο για τις κουρτίνες, για να τις προφυλά- ξετε απ' το σκώρο, τις άλείφετε με μίγμα ίσων ποσοτήτων νεφτιού και όλινοπνεύματος.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ

Πολλές φορές μεράνυχτα ξυπνών απ' τον ήερα, βλέπω τον κόρφο σου άνοιχτό και λέν πως είναι μέρα.

Πολύν καιρό 'χω να σε δώ κεντεύει μία δδομάδα, και το πόδι σου στο στόμα μου δεν έχει νοστιμάδα.

Πόσες βροκούλες για καιρό δεν είναι μισομμένες; Πόσες κοπέλλες για λεπτά δεν είναι παντρεμένες;

Ποτέ μου δεν άγάπησα κοπέλα με παράδες, παρά με τα τραγούδια μου και με τους ταμπουράδες.

Ποτέ δεν τό περίμενα, μήτε στο νου μου τόχα, ν' άφηνες το βασιλικό να πιάσης τη μολόχα.

Ποτέ στα χείλη πηγαδιού δεν λείπει πρασινάδα, κι' άγάπη χωρίς πεισμάδα δεν έχει νοστιμάδα.

Ποτέ μην πη ό άνθρωπος, ή άγάπη πως παλύνει, όταν θα ομίζουμε τα δύο, σαν τη φωτιά φουντώνει.

Πουλάκι μου άκυνήγητο, ποιος θα σε κυνηγήσει; Ποιος θα σε θάλει στο κλουβί να σε γλυκοφιλήσει;

Πουλάκι μου που κελαιδείς κι' ώμορφο κελιδόνι, έγω είμαι που σ' αγαπώ κι' άλλος σε καμαρώνει.

Πουλί μου δεν τό έπιζα την γνώμη σου ν' άλλαζε, κι' από τους τόσους όρκους σου έναν να μη φυλάζε.

Πουλί μου μη μελαγχολής μη θάνης ύποψία και ζέρε το πως σ' αγαπώ, χωρίς άμφιβολία..

Πρόβαλε κι' άποφάσεις να ζήσω ή να πεθάνω γιατί τον έδραβόκα τόγ κόσμο τον άπάνω.

Ήθελα να σ' άντάμωνα, να σουλένα κομπόσα, κι' αν δεν σου γύριζα τό νου σε μουκόβαν τη γλώσσα

Σαίτα απ' άρχοντόπιτο μ' έχει σσιτερμένο κι' όσοι γιατροί κι' αν μ' είδανε μούπανε πως πεθαίνω.

...

Ένα λάθος

Είς όλίγα φύλλα του προηγούμενου τεύχους, τα όποια δυστυχώς δεν έπρoλάβαμε να αναρτηθούμε, και έτέθησαν είς κυκλοφορίαν το μυθιστόρημα «Ο Κόκκινος Διάβολος» πρόπει να διαβαστή κατά την έξης σειράν. Σελ. 1η, 3η, 2α, 4η. Ζητούμεν συγγνώμην από τους άναγνωστές μας για το λάθος αυτό.

Ναί, άλλα αν τον άφησω, νομίζετε πως θα ξανάρθη πίσω για να με πληρώσει;...
— Άλλά όσο τον κρατάς τόσο μεγαλώνει κι' ό λογαριασμός του.

Ναί, άλλα έπαινα να τού δίνω φαί...
— Ο έξενος δεν μπόρεσε να κρατήσει τα έλεια του... Μα έαναπήρε τη σοβαρότητα του και ρώτησε:
— Και πόσα σας χρωστάει; ό κύριος ντέ Μορλάκ.

— Άλλοίμονο, δεκαοκτώ πιστόλες!...
— Άγνωστος έβγαλε κι' έδωσε το βαλάντιό του στον έξενό του.
— Πληρωθήτε! τού είπε.

— Ο κύρ Κογεφέρ έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα.

— Και τώρα, πρόσθεσε ό έξενος, έπειδή ενδιαφέρομαι για τον κ. ντέ Μορλάκ, έπιθυμώ να τού ζητήσω συγγνώμην και να τού αποδώσω την έλευθερία του χωρίς να κάνω καθόλου λόγο για μένα. Μην τού πης ότι πληρώσα το χρέος του, γιατί έτσι θα τον προσβάλλεις. Τού λες ότι άνογότερα όταν εύκολυνθή σε πληρώνει κι' ότι σού φτάνει ό λόγος του ότι θα σε πληρώσει.

— Πολύ σωστά! ψιθύρισε ό κύρ Κογεφέρ. Θα τον παρακαλέσω μάλλον να καθήσει όσον καιρό θέλει.

— Όχι, θα τού πης να φύγη άμέσως την ίδια στιγμή.

— Καλά κι' αν άρνηθή να φύγη;
— Θα βoής μια πρόφασι για να τον πείσεις...

— Άς είνε, είπε ό έξενόδoς παραλαβόμενος, θα τού δώσω όμως να φάη...

— Σου το άπαγορεύω!
— Πώς λοιπόν; Θέλετε να φύγη χωρίς να φάη τίποτε.

— Ναί...

— Άλλά τί διάβολο, αυτός είνε νησιτικός σαρανταοχτώ ώρες τώρα!

— Άδιάφορο. Πρόπει να ύπακούσης!...
— Ο Κογεφέρ δεν έπέμεινε περισσότερο. Μπήκε στη μεγάλη αίθουσα πήρε το μικρό Τζιλ για σωματοφύλακα και φοβισμένοι άρχισαν ν' άνεβαίνουν τη σκάλα που άδηγούσε στο δωμάτιο τού Φλορεστάν.

— Όπου ό ύποκόμης ντέ Μορλάκ κινδυνεύει να πεθάνη από την πείνα.

— Όταν έφτασαν έμπρός στην πόρτα, ό ειλ συσταίνοντας τη ψυχή του στο Θεό.

έβαλε το κλειδί στην κλειδωνιά, άνοιξε και μπήκε μέσα.

Μά μόλις προχώρησε ένα βήμα ό ύποκόμης τον άσπαξε από το νιακά. 'Ο μικρός έβαλε τις φωνές. 'Ακούγοντάς τον ό κύρ Κογεφέρ έκανε μεταβολή κι' άρχισε να κατεβαίνει πάλι τη σκάλα, όταν αντίκρουσε μπρός στην πόρτα από την όποία θα περνούσε τον εύπατοίδη που τού είχε έξοφλήσει το λογαριασμό τού Φλορεστάν. 'Ο εύπατοίρης τον σταμάτησε με μια χειρονομία και τού είπε:

— Υπάκουσε σε όσα σου είπα ή γύρισε μου τα χράματα.

Να γύριση τα χράματα;... Καλλίτερα να πέθαινε! Και γι' αυτό ό κύρ Κογεφέρ άρχισε ν' άνεβαίνει πάλι τις σκάλες.

Εύτυχώς γι' αυτόν, με το έζλο που είχε δώσει στον Τζιλ ό ύποκόμης είχε ξεθυμάνει κάπως. Είχε πάσει πιά να τον δονήσει κι' ό κύρ Κογεφέρ έκρινε κατάλληλη τη στιγμή για να μη μέσα, παίονοντας ύφος ταπεινό και ίκετευτικό.

Πέντε λεπτά πέρασαν για να δοθούν έ-ξηγήσεις.

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και πέρασε πρώτος ό Τζιλ. Έπειτα ό έξενόδoς ζήτησαν όλοένα συγγνώμην και κάνοντας ύποκλίσεις και τέλος ό ύποκόμης Φλορεστάν με τα μαλλιά σηκωμένα και με την έκφραση τoυμορη.

Κατέβηκαν κι' οι τρείς τη σκάλα.

— Ο έξενος εύγενής που στεκόταν εκεί παράμερα έσκυψε κάπως για να ιδή τον Φλορεστάν καθώς περνούσε.

— Διάβολε! Άλλάσε πολύ! ψιθύρισε με λύσσα.

Πραγματικά ό Φλορεστάν με τ' άδύνατα μάγουλά του, με το χλωμό του πρόσωπο και τη γενειάδα που είχε μεγαλώσει κι' έκουβε τη συμπαθητική του φυσιογνωμία, παρουσίαζε θέαμα άξιοδότητο. Συνδυόμενος από τον έξενόδoς και τον ύπνρητή του ό όποιοι δεν έπαυαν να κάνουν ύποκλίσεις, πέρασε από τη μεγάλη αίθουσα και βγήκε έξω.

— Ο κύρ Κογεφέρ γύρισε να βoή το γέρο εύγενή. Άλλά δεν τον βoήκε πουθενά.

Πρίν παρακολουθήσουμε το μυστηριώδη εύγενή άς γυρίσουμε για μία στιγμή πίσω κατά δυό μήνες κι' άς δούμε γιατί ό ύποκόμης Φλορεστάν που δεν είχε πενήτα άναγκάστηκε ώστόσο να κατοικήση στο έξενoχείο τού «Μπρουντίνου Τέτζερν».

Θυμάστε βέβαια την κατάστασή του στον κήπο τού μεγάρου της Θούνης. Όταν έαναγύρισε στο δωμάτιό του μετά την έξωφονική έκλειψη περιπέτεια είδε πως οι τρείς...

ΝΕΕΣ ΜΕΣΣΑΛΙΝΕΣ

— Η Ιστορία αναφέρει ότι ή Μεσσαλίνα ή διάσημη για την όμορφιά της τη θηριωδία της και την άκολασία της αυτοκράτειρας της Ρώμης, έκανε υπάνο μέρα σε γάλα για να διατηρή την καλλονή της. Άλλά να πούμε και οι Άμερικανίδες της Γεωργίας κάνουν το ίδιο. Δεν φανταζόμαστε να έζηλευσαν την δόξαν της Μεσσαλίνας! Ίσως άλλωστε σαν νησιώτες Άμερικανίδες, να μην ξέρουν καν ποιά ήταν αυτή ή Μεσσαλίνα...

χιλιάδες σκούδα έλειπαν και φώναζε: «Πώς θα ζήσω!».

Έπειτα τον πήρε ό ύπνος και κοιμήθηκε ψιθυρίζοντας: «Θά συλλογιστώ αύριο...». Άλλά την άλλη μέρα δεν σκέφθηκε παρά για τόν έρωτά του και για το άμορφο πρόσωπο της Δολόρας. Δεν βγήκε καθόλου έξω και γι' αυτό ήταν ό μόνος που δεν πήρε χαμπάρι από τα δραματικά γεγονότα που έγιναν στην Τουρραίνη.

Δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά να κατέβη πάλι στον κήπο να δει τη Δολόρα και να της πη ότι είνε τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

Άλλά ή έπιθυμία του αυτή δεν έμελλε να πραγματοποιηθή γιατί ή κόμησα δεν έαναφάνηκε στον κήπο.

— Ο Φλορεστάν θα την περίμενε και χρόνια ακόμα, αν ένα πρωί ξυπνώντας δεν ένοιωθε μια έξαιρετική άντοια και σκοτοδίνη. Ξαναπέτοντας στο κρεβάτι του με το πρόσωπό του πλημμυρισμένο από κρόν ιδρώτα θυμήθηκε ότι ό τελευταίος τροφές που τού είχε φέρει ή Μαγδαληνή είχαν έ-ξαντληθή.

Τί θα γινόταν τώρα; Έπρεπε να βoή έ-ναν τρόπο για να ζήσει.

Πήρε λοιπό το καπέλλο του, φόρεσε το ξίφος του κι' άφησε το σπίτι αυτό όπου είχε περάσει τις τραγικότερες βδομάδες της ζωής του.

Δεν ύπνρησαν πολλοί δρόμοι για να διαλέξη. Έκείνη την εποχή πολλοί εύγενείς ξεπεσμένοι κατετάσσοντο ως άξιοματικοί με μισθό στην ύπηρεσία κανενός μεγάλου άρχοντα.

Άλλά ή περίσταση ήταν πολύ κακή για το Φλορεστάν. Οι άρχοντες άντι να στρατολογούν καινούργιους άπέλυναν και τους παλαιούς φοουρούς των. Πουθενά λοιπόν δεν έγινε δεκτός ό ύποκόμης.

Πρός το βραδάκι ό Φλορεστάν άναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στο σπίτι. Άλλά κι' εκεί τον περίμενε νέα δυστυχία. Το κλειδί που τού είχε άφείρει πάνω στην κλειδωνιά έλειπε. Πεινασμένος καθώς ήταν, άναγκάστηκε να διανυκτερεύσει στο ύπαιθρο. Κάθισε λοιπόν σε μια πέτρα κι' άρχισε να συλλογίζεται. Θυμόταν πως δυό βήματα πιο πέρα ό δόν Ραφαήλ, άφου τού κέρδισε τα χράματα στο παιγνίδι, την χουσή του άλυσοίδα και το άλογό του τον είχε φιλοδοχήσει με μια σπαθιά.

Μόλις τον θυμήθηκε, τού πέρασε άπ' το μυαλό μια έξωφονική ιδέα. Άν πηγαίνε να βoή τον δόν Ραφαήλ ώρισμένους θα τον βοηθήσουν. Κι' άμέσως έτρεξε στον «Μπρουντίνου Τέτζερν». Όταν έφτασε εκεί ήταν ή ώρα τού φαγητού. Και πρώτα -πρώτα ρούτισε να γεμίσει το άδειανό του στομάχι και κατόπιν ζήτησε πληροφορίες για τον δόν Ραφαήλ.

Έτσι έμαθε ότι ό δόν Ραφαήλ είχε φύγει για την Ίσπανία και δεν ήξερε κανείς πότε θα γυρίσει.

— Όστόσο ζήτησε κρεβάτι από τον έξενόδoς, στον όποίο άνακοίνωσε ότι θα έμεινε λίγον καιρό. Κατόπιν άρχισε να άπευθύνεται στους άρχοντες με την έλπίδα να τον προσλάβουν στην ύπηρεσία τους.

Έτσι πέρασαν δεκαπέντε ήμέρες και ό Κογεφέρ άναγκάστηκε να τού παρουσιάσει το λογαριασμό. Ο Φλορεστάν στενοχωρημένος τού άπάντησε:

— Περίμενε λίγον καιρό!

— Θα περιμένω!... άπάντησε εκείνος.

Έπειδή όμως ό Φλορεστάν ήθελε να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του, άναγκάστηκε να γράψη στον πατέρα του.

Έλπιζε ότι ό πατέρας του μ' έλη την ρηχάγια του θα τού έστειλε ένα ποσόν για να μη ντροπιαστή το όνομά του.

Έπειτα από αυτό άρχισε την παληά του δουλειά. Άπό το πρωί ως το βράδυ τoινυρίζε γύρω από το παλάτι τού άρχοντα της Θούνης και παραμόνευε μή τυχόν ή κόμησα βγη έξω.

Τρείς φορές είχε την εύτυχία να τη δει μέσα στο φορέό της συνοδευόμενη από την άκολουθία της.

Έτσι το πάθος τού Φλορεστάν μεγάλωνε. Μετά δεκαπέντε ακόμα ήμέρες ό άνωθωπος στον όποίο είχε δώσει το γράμμα για τον πατέρα του γύρισε και τού άνήγγειλε ότι όχτώ μέρες ύστερα από την άναγώρησ' τού γιουό του για την Τουρραίνη, ό γέρος κόμης ντέ Μορλάκ είχε πεθάνει κι'...

ό μόνος πιστός του ύπνρητης τόν είχε άκολοθήσει κι' αυτός στον τάφο.

Η λύπη τού Φλορεστάν ήταν μεγάλη. Η σκέψη ότι δεν ύπνρησε κανείς στον κόσμο που ν' ενδιαφέρεται γι' αυτόν τον έκανε ν' άνησυχά για το μέλλον του.

Έτσι νομίζει ό Φλορεστάν. Μα στην πραγματικότητα ύπνρησε ένας άδοτος άνωθωπος που τον παρακολουθούσε παντού και πάντοτε. Ο άνωθωπος αυτός ήταν ό δόν Διέγος Διάζ.

Ο τελευταίος είχε δυό λόγους να ενδιαφέρεται γι' αυτόν. Πρώτον γιατί είχε αντίληφθ' το πάθος του προς τη Δολόρα, και δεύτερον γιατί ό Φλορεστάν ήταν ή ζωντανή εικόνα τού Γοδεφρίδου.

Έτσι ή ζωή τού Φλορεστάν ήταν πολύτιμη γι' αυτόν.

Όταν πέρασε ή πρώτη θλίψη για το χαμό τού πατέρα του, ό Φλορεστάν φώναξε τον Κογεφέρ και τού είπε καθαρά:

— Δώστε μου μια προθεσμία, για να σας πληρώσω. Έλπίζω πως θα βoή δουλειά ή πολύ σύντομα θα γυρίση ό δόν Ραφαήλ. Ότι όμως κι' αν συμβή, σας δίνω το λόγο μου ως εύπατοίρης, ότι θα σας πληρώσω.

Ο κύρ Κογεφέρ ήταν έτοιμος να θυμώσει. Άκούγοντας όμως το όνομα τού δόν Ραφαήλ συγκρατήθηκε.

Ο καιρός όμως περνούσε κι' ό δόν Ραφαήλ δεν φαινόταν. Κάθε βoάδυ ό Κογεφέρ λογοναούσε με το Φλορεστάν και στο τέλος φοβούμενος μήπως ό χρωφειλέτης του τού το σκάση, τον κλείδωσε μέσα στην κάμαρη κι' έπαψε να τού δίνει τροφή.

Είπαμε δε πως χάρις στην μυστηριώδη έπέμβαση τού γέρου εύγενούς, ό Φλορεστάν έλευθερώθηκε.

Ο ύποκόμης τότε έφυγε από το έξενoχείο έκνευσιμένος και άηδισμένος από τους έξουτελισμούς που ύπέστη.

Θέλοντας πιά να δώσει ένα τέλος στην κατάσταση αυτή, άποφάσισε να προσφέρη το ξίφος του στον μόνο εύπατοίδη που δεν είχε ακόμα παρουσιάσει, στον κόμητα της Θούνης.

— Ω! τί ωραία που θα είνε! σκεφτόταν. Θα ζω κάτω από το ίδιο σπίτι με τη Δολόρα, θα την βλέπω κάθε ώρα, θα άκούω τη φωνή της και θ' άναπνέω τον ίδιον αέρα μ' αυτήν...

Αυτό ήταν το όνειρό του.

Πράγματι, άφίνοντας το έξενoχείο διενύθνηκε προς την όδον Ουγκέρεδας, όπου ήταν το μέγαρο τού κόμητος.

Όσο πλησίαζε, τόσο μεγαλύτερη γινώταν ή συγκίνησή του.

Μόλις έφτασε μπρός στην πόρτα τού μεγάρου δυό φορές σήκωσε το χέρι για να χτυπήσει το κουδούνι και τις δυό φορές πάλι το κατέβασε.

— Είπε πολύ κωρίς, έλεγε μέσα του, και καλύτερα θα ήταν να φύγω.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στη σκέψη πως θα παρουσιαζόταν στον κόμητα.

Έτσι άναγκάστηκε να κάνει ένα νύρο προς τους άγρους νομίζοντας ότι με τον καθαρό αέρα που θ' άνέπνευε θα έπερνε περισσότερο θάρρος.

Καθώς λοιπόν περπατούσε σ' ένα δρομάκι της έξοχης, είδε ότι πολύ κοντά πηγτώ πήρε ή ένας ήλικιωμένος άνωθωπος, ό όποιος έδινε την εντύπωσι ότι ήθελε συζητήσει. Ο Φλορεστάν όμως τον όποιο βασάνιζε τρομερή πείνα δεν έδωσε καμιά σημασία.

Ξαφνικά ό γέρος τον πλησίασε.

— Συγχωρήστε το θάρρος μου, εύπατοίδη μου, τού είπε. Όταν σας είδα από μακριά δεν γελάστηκα... Άν δεν άπατάμαι είμαστε παλιοί φίλοι!

— Πάλι αυτή ή διαβολέμενη διομότης! σκέφθηκε ό Φλορεστάν, ξεχνώντας ότι με στή γενεία του που είχαν μεγαλώσει ή όμοιότης του με τον κόμητα της Θούνης είχε έξασανισθή.

Κά άποτεινόμενος στο γέρο τού είπε:

— Κύριε, νομίζω πως κάνετε λάθος!

— Πώς; είπε ό έξενος. Δεν είστε ό ύποκόμης Φλορεστάν ντέ Μορλάκ;

— Ναί, έγω ό ίδιος, άπάντησε αυτός.

— Και δεν με γνωρίζετε; Δεν θυμάστε τον μαρκήσιο Βουά - Βουρδόν;

— Συγχρόνως ό γέρο - εύγενής άνοίγοντας την άγκαλιά του στο Φλορεστάν συνέχισε:

— Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι σήμερα θα σας συναντούσα.

— Όύτε κι' έγω! άπάντησε ό Φλορεστάν.

— Και πως ήσθατε στην Τουρραίνη;

— Για διάφορες δουλειές.

— Και δεν ήσθατε να μείνετε στο σπίτι μου; ρώτησε ό μαρκήσιος. Άγ! ύποκόμη μου, κάνετε άσχημα να μην έπισκεφθήτε τον φτωχό Βουά - Βουρδόν.

«Βουά - Βουρδόν!... Βουά Βουρδόν! συλλογίσθηκε ό Φλορεστάν. Να με πάση ό διάβολος αν άκουσα ποτέ αυτό το όνομα!...»

Ο μαρκήσιος περνώντας τότε το χέρι του κάτω άπ' το χέρι τού Φλορεστάν άρχισε να βαδίζει μαζί του.

— Είπε ντροπή να μείνη στο έξενoχείο τη στιγμή που έγω είμαι εδώ τού είπε.

Και χτυπώντας με το μπασιόνι του τη γη τού ίδιου άπαστούνι που είδαμε στον «Μπρουντίνου Τέτζερν» είπε κάπως δυνατά:

— Ο διάβολος να με πάση! Θα νομίζε κανείς ότι έσεις δεν έξερετε ακόμα ποίος είμαι!

— Με συγχωρείτε... αλλά, έξερετε, έχω περάσει τελευταία μια βαριά άρώστεια και ίσως γι' αυτό να μη θυμώμαι καλά...

— Άλήθεια σε βλέπω πολύ γαλασμένον.

— Γι' αυτό, κύριε έχετε την καλωσύνη να με βοηθήσετε να θυμώω που και πως είναι την τιμή να σας γνωρίσω!...

— Στο Παρίσι, προ τεσσάρων χρόνων, όταν ύπνρητοσα στη Φλαμανδική πρεσβεία. Δεν θυμάστε στη δεξίωσι των άνακτόρων που συμπήθησαμε ό ένας τον άλλον;

— Μπά!...

— Μάλιστα, παρά την ήλικία μου. Ζητήσατε να διασκεδάσουμε στα κέντρα της πρωτεύουσας.

— Πολύ περίεργα μου φαίνονται δλ' αυτό! ψιθύρισε ό Φλορεστάν που δεν θυμόταν τίποτε.

— Δυστυχώς ή φίλια μας και τα γλέντια μας κράτησαν λίγο, γιατί ύστερ' από ό-χτώ ήμέρες έγω έφυγα. Τις ήμέρες όμως που πέρασα μαζί σας δεν θα τις ξεχάσω ποτέ! Τώρα με θυμήκατε.

Ο Φλορεστάν στάθηκε άδύνατο να θυμηθ' και να πιστέψη τα όσα τού έλεγε ό γέρος. Και για να μη τον δυσανεστήσει φώναξε:

— Βουά - Βουρδόν! Τώρα σαν ν' άρχίζω να θυμάμαι!

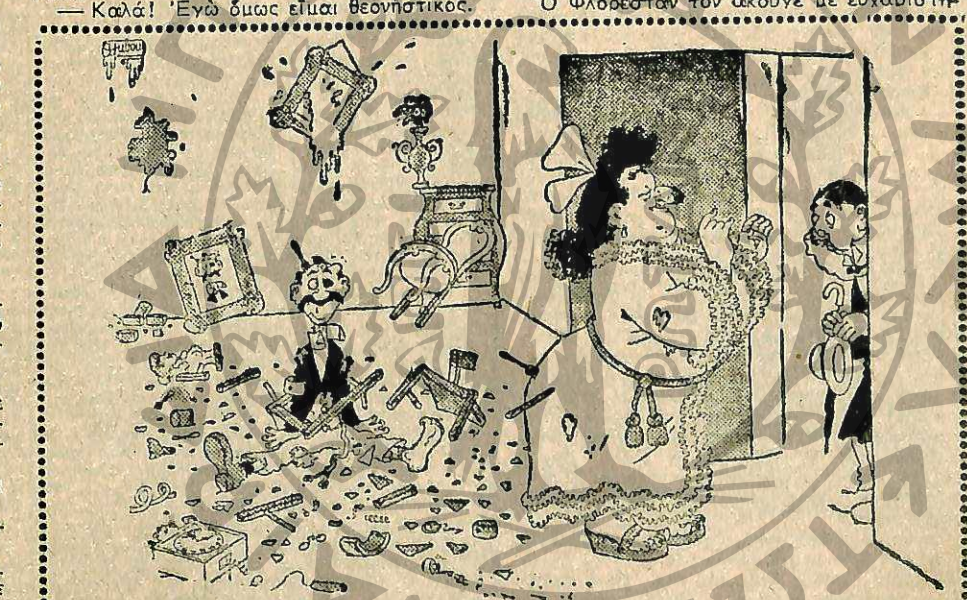
— Δόξα σοι ό Θεός! Τώρα έλπίζω ότι θα χρησιμοποιήσετε καλύτερα τη φίλια μου. Ότι κι' αν σας παρουσιάστη, είμαι στη διάθεσή σας. Άλήθεια ύποκόμη μου, λησμόνησα να σας ρωτήσω το κυριότερο: έόνατες;

Ο Φλορεστάν ντράπηκε κι' άπάντησε:

— Μάλιστα έφαγα πρό όλίγον.

Η άλήθεια όμως είνε ότι πεινούσε φoδερά.

— Καλά! Έγω όμως είμαι θεονήστικος.

— Περδoτε, φίλε μου. Συζητούσα με τον άνδρα μου που θα πήμε έφέτος το καλοκαίρι...

σι, γιατί νόμιζε πως τα βάσανά του είχαν τελειώσει.

— Η ημέρα πέρασε και το σκοτάδι άρχισε να πέφτει.

— Αλήθεια, φίλε μου, δλ' αυτά τα δάση είναι δικά σας; οπότε ο Φλορεστάν.

— Αχ! υποκόμω! πολύ θα τα ήθελα, αλλά δεν είναι δικά μου! Είναι ιδιοκτησία του πιο πλούσιου άρχοντα της επαρχίας, του κόμητος της Θουνής.

— Ο Φλορεστάν στο άκουσμα του όνοματος αυτού ελαφιαστήκε.

— Γνωρίζετε τον κόμητα Γοδεφρίδο; ούτως.

— Όχι, αλλά κάποιος έπιστάτης του μεσολάβησε για να μου επιτρέψει να κινηγώσω στα χιματιά του.

— Μπα!

— Εξ άλλου ο κόμης κάθεται πολύ λίγο στον πύργο του Αγίου Αμάνδου, που είναι εδώ κοντά και που είναι η αγαπημένη διαμονή της κομήςσας.

— Ο Φλορεστάν χλωμασε.

— Η κόμισσα βοίσκεται τώρα εδώ; ούτως.

— Ναι, έφτασε χθές, καθώς μου είπαν. Τι όμορφη αλήθεια! Πρωί και βράδυ βγαίνει έξιππας στο δάσος. Είμαι βέβαιος πως μένοντας εδώ θα τη συναντήσετε.

— Ο Φλορεστάν έγριε το κεφάλι στο στήθος του και ο Βουά-Βουρδόν, που το αντίληθε, χαμογέλασε σκληρά.

— Έπι δυο λεπτά οι δυο φίλοι περπατούσαν σιωπηλοί.

— Νά, ο πύργος του Αγίου Αμάνδου! είπε ελαφικά ο μαρκήσιος.

— Και με το μπαστούνι του, έδειξε πάνω απ' το δρόμο ένα πύργο με τείχη και έ-ξώστες.

— Φορούοιο πραγματικό! είπε ο υποκόμης.

— Που αντίσταθηκε σε πολλές πολιορκίες! απάντησε ο μαρκήσιος.

— Ο νους του Φλορεστάν είχε πετάξει στη Δολορά και βαρεία μελαγχολία άπλωθηκε στην καρδιά του. Από τη στιγμή εκείνη ο υποκόμης έγινε αμύλητος.

— Όταν γύρισαν στην επαύλη ο Βουά-Βουρδόν, που εξέταζε κουφά με τα βλέματά του τη φυσιογνωμία του Φλορεστάν, του είπε σοβαρός.

— Υποκόμω, δεν μου επιτρέπεται να σας ρωτήσω για τα μυστικά της ζωής σας. Ωστόσο η κατάστασής σας με κάνει να σας λυπομαι.

— Από τη συήτηση που κάναμε το πρωί, μάντεψα ότι σας άνησυχεί πολύ το μέλλον σας και ότι η σημερινή οικονομική σας κατάσταση δεν είναι ευχάριστη. Γι' αυτό, αγαπητό μου παιδί, θα σου προτείνω κάτι. Εγώ είμαι πια γέρος και δεν έχω κανένα σπών κόσμο... Μείνε λοιπόν κοντά μου και θα προσπαθήσω ν' αναπληρώσω το κενόν του χαμένου πατέρα σου...

— Μετά το θάνατό μου θά βρης στα κιβώτιά μου άρκετα χρήματα, για να μπορέσεις να ζήσης τη ζωή σου ως τέλειου εύποτου.

— Η καρδιά του Φλορεστάν πήγε να σπάσει από συγκίνηση.

— Είσθε πολύ καλός απέναντί μου, μαρκήσιε, είπε. Είμαι τόσο συγκινημένος, ώστε δεν υπορώ να σας έκφορσω την ευγνωμοσύνη μου.

— Ο Βουά-Βουρδόν έκανε κι' αυτός το συγκινημένο.

— Μήπως δεν δέχεσθε την πρότασή μου; ούτως.

— Αγαπητέ μου, το δικό μου πάθος είναι αγιάτρευτο, απάντησε ο Φλορεστάν. Δεν είναι οι οικονομικές δυσκολίες εκείνες που με βασανίζουν. Είμαι άσπυος...

— Αλλ' αυτό δεν έχει καμιά σημασία γιατί πρέπει να παλέψω με την τύχη μου. Δεν έχω πια καμιά φιλοδοξία μου έχει λείψει ή θέλησις και η ένεργητικότης, κοντεύω, ναι, κοντεύω να γίνω τοελάος!

— Και χωρίς να αναφέρει όνομα ο Φλορεστάν περιέγραψε στον μαρκήσιο το έρωτικό του πάθος.

— Όταν ο υποκόμης έτελείωσε, ο μαρκήσιος του είπε χαμογελώντας:

— Έλα, παιδί μου, κι' εγώ έχω καταλάβει το μυστικό σου... Μια γυναίκα... Ένας έρωας... Μά την αλήθεια, με είχατε τραμάξει για μία στιγμή. Νούσις ότι έ-πρόκειτο για σπουδαιότερο ζήτημα.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ένα θκοτεινό ΕΓΚΛΗΜΑ

Το «θκομ της λίμνης»

— Απ' τα χρόνια ακόμη των Έρυθροδερμων, ύπρχε ο θρύλος ότι η λίμνη Κρέσεντ, πάνω στο ύψλο δουνό Όλυμπος της Ουάσινγκτον, δεν δίνει πίσω ποτέ τα πτώματα των πνιγμένων... Κι' όμως στις 6 Ιουλίου 1940, ένας φάρας θρπκε στην επιφάνεια σκεδόν του νερού της ένα γυναικό πτώμα τυλιγμένο μέσα σ' ένα σεντόνι και δεμένο ολόγυρα μ' ένα χοντρό σκοινί, που η μία άκρη του ήταν φλεγμένη και κομμένη. Η νεκρή ήταν νέα κι' όμορφη. Ηλικίας ως 20 έτων, με κάτασαρ κόκκινη μάλλια.

Οι αστυνομικοί που έδοιοπήθηκαν κι' έφτασαν σε λίγο απ' τη γειτονική πόλη Πόρτ Άντζελες, παρατήρησαν με έκπληξη ότι το πτώμα είχε ελαχιστό, βάρος κι' ότι φαινόταν σαν να είχε μείνει μόνο λίγες ώρες στο νερό—τόσο ήταν καλοδιατηρημένο. Κι' όμως ένας γιστός γνωμάτευσε ότι θριακόταν στη λίμνη επί 6-12 μηνών. Στο πρόσωπο και στο λαμπρό φαινόμα, πολλά σημάδια κακώσεων. Η νεκροψία απέδειξε ότι η άγνωση είχε στραγγαλισθ' κι' έπειτα είχε ριχθ' στη λίμνη.

Το σεντόνι και το πράσινο φόρεμά της είχαν σαπίσει για κι' έπειτα σε κομμάτια, όταν την έβγαλαν από το νερό. Αυτό έπιβεβαίωσε το ότι είχε μείνει πολύν καιρό στη λίμνη.

Ο αστυνομικός Τσάρλ Κέμπ, που ανέλαβε την υπόθεση, προσάησε πρώτα ν' ανακαλύψη την ταυτότητα της νεκρής. Έξετασε όλες τις περιπτώσεις εξεστάνσεων του περασμένου έτους ολόκληρο το μήκος των άκτων του Ειρηνικού χωρίς να βρη καμιά που ν' ανταποκρίνεται με τα χαρακτηριστικά της άγνης στραγγαλισμένης. Σκέφθηκε ωστόσο ότι θα τον βοηθούσε πολύ στις έρευνες του μία «νέφους» προσαρμοσμένη στην επάνω ριαγόνα του θώρακος. Έστειλε λοιπόν την περιγραφή της σ' όλους τους όδοντοστους της περιφέρειας και φρόντισε για τη δημοσίευση της φωτογραφίας της σε διάφορες όδοντοστικές έφημερίδες.

— Εν τω μεταξύ οι γιστοί έεακόλουθούσαν την έεατάς του πτώματος κι' άνακαλύψαν ένα άλλο περίεργο γεγονός: Το πτώμα είχε μείνει μέσα στη λίμνη όχι 6-12 μήνες αλλά επί 2½ ολόκληρα χρόνια, δηλαδή απ' το Δεκέμβριο του 1937! Το νερό—βάθος 200 μέτρων—είχε φέρισε μέσα και θερμοκρασίας 4-6 βαθμών—είχε προκαλέσει για παράδειγμα και σπάνια χημική αντίδραση όνουεζομένην «σαπνοποίησην». Το πτώμα δηλαδή είχε μεταβληθ' σε μία ουσία σαν σαπουνί, και γι' αυτό ήταν τόσο ελαφρό.

Έξεκριβήθηκε ακόμη ότι ήταν δεμένο σε μία βαρεία πέτρα που το συγκροτούσε στο θυδό. Όταν όμως άρχισε ν' ανεβαίνει απ' τα σαπυνοποιή και να παρουσιάζεται απ' τα ρεύματα εδώ κι' εκεί, το σκοινί τριπτάκε πάνω στην πέτρα και κόπκε. Η όση φαινόταν άποφασισμένη ν' αποκαλύψη το έγκλημα...

Πέρασαν 15 μήνες χωρίς ν' ανακαλυφθ' καμιά άλλη ένδειξη. Τέλος, τον Οκτώβριο του 1941 ένας όδοντοστους μιας μικρής μακρινής πόλεως έγραψε στον αστυνομικό Κέμπ ότι είχε ιδ' τη φωτογραφία της «γεφύρας» κι' ότι του φαινόταν σαν εκείνη που είχε φτιάσει για κάποια Χάλλι Στρέκερ, μία όμορφη κοπέλλα με κόκκινα μαλλιά. Ο αστυνομός του έστειλε τη «νέφους», κι' εκείνος την άνεγνώρισε άδοτακτα.

Ακολουθώντας πια αυτό το ίχνος, η αστυνομία ανακάλυψε ότι η Χάλλι είχε παντρευθ' στο Σήτλ με κάποιον Μόντυ Ιλινγκγουορθ το 1938 κι' ότι είχε έγκυα τασσθ' μαζί του στο Πόρτ Άντζελες. Οι συγγενείς της Χάλλι άναγνώρισαν το πτώμα της. Μία αδελφή της κατέεσε ότι την είχε ιδ' για τελευταία φορά λίγο πριν απ' τα Χριστούγεννα του 1937—κατά τα πορίσματα της νεκροψίας είχε δολοφονηθ' τότε περίπου—κι' ότι ο Ιλινγκγουορθ της είχε π' σε μερικές μέρες πως η Χάλλι είχε μολώσει μαζί του και τον είχε έγκαταλείψει για να πάει να θρη έναν άγνωστο του ναυτικού παλιό φίλο της. Με το δικαιολογικό της έγκαταλείψεως, ο Ιλινγκγουορθ είχε πάρει διαζύγιο χωρίς να παρουσιασθ' διόλου στη δική η Χάλλι, κι' είχε ξαναπαντρευθ' μ' ένα πλουσιόκροτο. Τώρα ζούσε στο Λόνγκ Μπρις της Καλιφορίας.

Το τελευταίο γράμμα που είχε στείλει η Χάλλι στους δικούς της, είχε ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 1937 και προερχόταν απ' το Πόρτ Άντζελες. Δεν έκανε διόλου λόγο σ' αυτό για έγκαταλείψει του συζύγου της. Οι συγγενείς της είχαν ακούσει άργότερα ότι είχε πάει στην Άλάσκα. Πάντως, δεν είχαν μάθει πια τίποτε το θετικό γι' αυτήν.

Οι έρευνες της αστυνομίας στο Πόρτ Άντζελες άποκάλυψαν ότι το άνδρυνό μάλωνε συχνά κι' ότι ο Ιλινγκγουορθ είχε έσειρε επανειλημμένως τη γυναίκα του. Τη νύχτα της 21ης Δεκεμβρίου η Χάλλι είχε πάει σ' ένα «πάρτυ» με φίλική συντροφιά, ενώ ο άντρας της ήταν άσχολημένος με μία υπόθεσή του. Φορούσε το ίδιο πράσινο φόρεμα, με το οποίο τη βρήκαν στη λίμνη. Αφ' ότου είχε γυρίσει στο σπίτι της, τη νύχτα εκείνη, δεν την είχε ξαναδ' πια κανείς. Το άλλο πρωί, ο Ιλινγκγουορθ είχε συναντήσει την αδελφή της και της είχε διηγηθ' την ιστορία της έγκαταλείψεως.

Η αστυνομία βρήκε κι' άνέκρινε τον αξιωματικό του ναυτικού το φίλο του έμματος. Αυτός έλειπε στο έξωτερικό, την έποχή του έγκληματος, συνεπώς δεν μπορούσε νάχε καμιά άναμίζη.

Έξετάθηκε ακόμη κι' η πιθανότης νάχε πάει η Χάλλι στην Άλάσκα και νάχε ξαναγυρίσει. Το όνομά της όμως δεν ύπρχε σε κανένα κατάλογο έπιβατών των πλοίων, ούτε και είχε έμφανισθ' ή έργασθ' πουθενά στην Άλάσκα.

Ο αστυνομός Κέμπ έξεκρίβωσε ακόμη ότι στις 22 Δεκεμβρίου, ο Ιλινγκγουορθ είχε πάρει άδεια απ' τη δουλειά του, με τη δικαιολογία ότι ήθελε να συνοδέψη τη συζύγο του ως το τράινο. Κι' όμως, λίγες ώρες προηγουμένως είχε π' στην κουνιάδα του ότι η Χάλλι τον είχε έγκαταλείψει τη νύχτα...

Με τη συστημική αυτή κι' εύσυνεδη, τη έργασία της αστυνομίας, δεν άπομεινε πια καμιά άμφιβολία για «ο έγκλημα του Ιλινγκγουορθ». Όταν τον συνέλαβαν κι' έμαθε την κατηγορία που τον άάρννε, ο δολοφόνος γέλασε. Έπαψε όμως τα νύχια όταν θεοαιώθηκε για τα συντριπτικά στοιχεία εναντίον του.

Μία ακόμη άποδείξη ήθε να προστεθ' στις άλλες: Ένας καταστημάταρχης, κοντά στη λίμνη, άναγνώρισε τον Ιλινγκγουορθ και κατέεσε ότι του είχε δανείσει άλλοτε ένα κομμάτι οκαινί που δεν το είχε πάρει ποτέ πίσω. Το σκοινί που βρέθηκε στο πτώμα έξετάθηκε μικροσκοπικά. Ήταν όμοιο με το υπόλοιπο που ύπρχε στο κατάστημα.

Πορ' όλη την άναμφισβήτητη ένοχή του, ο Ιλινγκγουορθ γλύτωσε την ήλεκτρική καρέκλα. Καταδικάσθηκε μόνο σε ισόβια έεση.

Δεν είχε διαψεύσει ωστόσο με το περιστατικό αυτό ο θρύλος ότι η λίμνη Κρέσεντ δεν έπιτρέπει ποτέ τα πτώματα των πνιγμένων. Γιατί άπλούστατα η Χάλλι Ιλινγκγουορθ δεν είχε πνιγθ' σ' αυτή τη λίμνη. Ο δολοφόνος την είχε πετάξει μέσα, νεκρή πια...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις Άμερικανών έπιστημόνων

Ένα από τα φαινόμενα της μεταπολεμικής έποχής είναι η καταπληκτική αύξηση των παθήσεων των δοντιών. Άκόμα και τα μικρά παιδάκια δεν έχουν σήμερα νερά δόντια, πράγμα που πολύ σπάνια συνέβαινε στο παρελθόν.

Άλλα που όφειλονται αυτή η αύξηση:

Οι παρατηρήσεις των Άμερικανών ειδικών πάνω στο ζήτημα αυτό είναι οι ακόλουθες: Πρώτα—πρώτα δεν είναι σωστή η αντίληψη ότι ο ύποπτος της πολεμικής περιόδου άποτελεί την κυριώτερη άφορμή της καταστροφής των δοντιών της σημερινής γενεάς. Μεταξύ 124 άτόμων που δέχθηκαν από δική τους πρωτοβουλία να υποβληθουν σε πειράσματα ύποπτισμού, παρατηρήθη ότι μόνον ένα ποσοστό 4,54% προσεβλήθησαν από τερηδόνα, ενώ στα άτομα που τρεφονταν κανονικά ή άναλο, για ένα 4,94%.

Μία άλλη παρατήρηση έγινε μεταξύ 300 άναγνών των Ινδιάνων, που γι' άρκετο διάστημα είχαν πενήσις κυριολεκτικά λόγω παντελούς έλλειψης τροφίμων. Απ' αυτούς, τα 40% είχαν δόντια τελείως υγιή ενώ μετάξ' του άμερικανικού πληθυσμού, η άναλογία έκείνων που έχουν χαλασμένα δόντια φτάνει το 95%.

Αντίθετα, παρατηρήθη ότι 43 από τα 124 άτομα που ύποβλήθησαν σε πειράματα ύποπτισμού έπαθαν από πυόρροια ενώ σε 100ν άριθμό άτόμων τρεφόμενων κανονικά έσημειώθησαν μόνον 6 περιπτώσεις πυόρροιας.

Οι όδοντίατροι του άμερικανικού στρατού παρατήρησαν έπίσης ότι οι στρατιώτες των βορείων διαμερισμάτων των Ηνωμένων Πολιτειών είχαν πιο πολύ χαλασμένα δόντια από τους στρατιώτες των νότιων διαμερισμάτων. Το γεγονός αυτό το άπέδωκαν σε δυο αίτιες. Η πρώτη είναι ότι οι κάτοικοι των βορείων διαμερισμάτων κάνουν μεγάλη καταναλωσία σακχάρων που ως γνωστόν, καταστρέφει τα δόντια. Η δεύτερη αίτια είναι ότι στα νότια διαμερίσματα, ιδίως στο Τέξας και τις γειτονικές πολιτείες το νερό είναι πλούσιο σε «φλουορίνη» δηλαδή φθορίουσαν άδοεσιον που δεν άφήνει τα δόντια να χαλάνε.

Μία τελευταία παρατήρηση είναι η έξης: Λόγω του μεγάλου άριθμού άτόμων που είχαν χαλασμένα δόντια, οι όδοντίατροι της Πενσυλβανίας άπεφάσαν να παρέχουν δωρεάν τις περιποιήσεις των στα μικρά παιδάκια. Κάπως χαμείνε. Τα δόντια των παιδιών έξεκαλούθησαν να χαλάνε στην ίδια άναλογία όπως και πριν. Έπειτα από διάφορα πειράματα, κατέληξαν τότε στο συμπέρασμα ότι οι παθήσεις των δοντιών ύφαινοντο στο ότι τα παιδάκια της

περιοχής δεν έτρωγαν τις άπατούμενες ποσότητες νάλακτος, φρούτων, χορτορικών και αυγών.

Βασίζόμενοι στις άνωτέρω παρατηρήσεις οι Άμερικανοί ειδικοί κατέληξαν στα ακόλουθα συμπεράσματα:

1. Ότι η έλαχιστή και ίση καμμία έπίδραση στα δόντια από τη στιγμή που άρχισαν να χαλάνε. Αντίθετα έκείνο που έεασφαλίζει στον άνθρωπο καλή και νερά δόντια είναι η κανονική και πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία τροφή από την παιδική ηλικία. Κάθε διακοπή, έστω και προσωρινή, κατά την περίοδο αυτή έχει όλεθρία άποτελέσματα. Οι καλύτερες για τα δόντια τροφές είναι έκείνες που περιέχουν άφθονο άσβεστιο και βιταμίνες D.

2. Ότι πιθανόν η τερηδόνα των δοντιών να όφεινεται στην παρουσία μέσα στο σάλιο ενός βακίλλου που προσβάλλει τα δόντια έξωτερικώς. Η άνάπτυξή αυτού του βακίλλου εννοείται από ώρισμένες ούσιες των τροφών.

Τη γνώμη αυτή ύποστηρίζει, ιδίως ο δόκτωρ Φίλιπ Ζοίν, που ύποδεικνύει τα ακόλουθα μέσα εναντίον της τερηδόνας:

Για τα παιδάκια: Είναι έξαιρετικά ώφέλιμο να πίνουν νερό, που να περιέχη «φλουορίνη». Η ουσία αυτή ένοματωείται στο σμάλτο που σχηματίζεται κατά την παιδική ηλικία γύρω από τα δόντια και άποτελεί ένα θώρακα εναντίον του βακίλλου.

Τα παιδάκια δεν πρέπει έξ άλλου να κάνουν κατάχορηξη λεμονιών. Γιατί ο ύψρος του σμάλτου δεν είναι ακόμη πλήρης γύρω από τα δόντια των. Και το κίτρικό δού προσβάλλει το άπροστατευτο μέρος και το καταστρέφει.

Για τους ένηλικους: Θα προστατεύσουν άποτελεσματικά τα δόντια τους, αν επί έξη μήνες άποκλείσουν τελείως από την τροφή τους τη ζάχαρη και τους ύδατανόρκους που εύνοουν ιδιαιτέρως την άνάπτυξη του βακίλλου για τον όποιο μιλήσαμε. Κατά των Άμερικανών έπιστήμονα η έεαμνην αυτή διατα προστατεύει τα δόντια για μία περίοδο από έξη μήνες έως δυο χρόνια. Γι' αυτό συνιστά ότι η διατα αυτή είναι άπαραίτητο να γίνεται μία φορά κάθε δυο χρόνια.

Άλλ' ότα, το κακό έχει προχωρήσει:

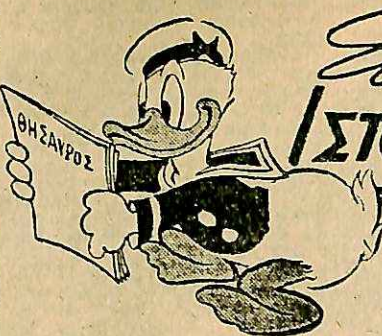
Οι Άμερικανοί έπιστήμονες πιστεύουν ότι το ιδεώδες φάρμακο εναντίον των παθήσεων των δοντιών είναι η πενικιλίνη. Γι' αυτό, άρχισαν να κατασκευάζονται τώρα μικρά σκία, που τοποθετούνται ανάμεσα στο μάγουλο και το σούλος. Τα δόντια αυτά λιώνουν πολύ άργα και έτσι το πονεμένο δόντι βρισκεται σαν μέσα σ' ένα συνεχές λουτρό πενικιλίνης.

Πιστεύεται, έξ άλλου, ότι πολύ σύντομα θα καταρτηθούν οι όδοντοστοιχίες και ότι θα είναι δυνατόν να μεταφτευνωται έένα δόντια σ' ένα, άνθρωπο που έχασε τα δικά του.

Τα σχετικά πειράματα έγιναν σε μικρές νάτες. Είναι άπαραίτητο όμως, το μεταφτευσμένο δόντι να βρισκεται στην περίοδο της άναπτύξεως, να μην έχη δηλαδή διασποφή τελείως. Στην περίπτωση αυτή «ριζώνει» στο έανο σούλος και συνεχίζει κανονικά την άνάπτύξή του.

Οι Άμερικανοί ίατροι πρόκειται να κάνουν τώρα πειράματα σε μικρά παιδάκια.

Ωστόσο, ένα πρόβλημα παρουσιάζεται σ' αυτό το σημείο: πού θα βρεθούν τα δόντια που θα μεταφτευνθούν; Η μόνη λύσις είναι ίσως να χρησιμοποιηθούν δόντια σκυλων ή νάτων...

Εύθυμη Ιστοριούλα

Αυτό το γουρούνι ό Μορέν!

— Για σάσου, φίλε μου, είπα του Λαμπάρμπ, πρόσφερε τώρα δα τις λέξεις «Αυτό το γουρούνι ό Μορέν!» Πάντα ακούω να του κολλούν του μακριά του Μορέν τη λέξη «γουρούνι». Γιατί;

— Ο Λαμπάρμπ με κύτταζε καλά και μου:

— Πώς; Είσαι από τη Ροσάελ και δεν έσεις την ιστορία του Μορέν;

— Φυσικά ότι δεν την ήξερα κι' ο Λαμπάρμπ τριβόνα τα χέρια του άρχισε να μου διηγείται:

— Θα γνώρισε, βέβαια, διότι άλλο τον Μορέν και θα θυμάσαι το μεγάλο του έμπρομικό που είχε πάνω στη προκμαία της Ροσάελ:

— Ναι, πολύ καλά.

— Λοιπόν μάθε ότι ο Μορέν ήγχε κάποτε στο Παρίσι να ψώνισι έμπόρευμα. Και κάθε βράδυ γλεντούσε: θέατρα, γυναικες και τα ρέστα. Τέλος άποφάσισε να γυρίσι από το άμαρτωλό Παρίσι στη Ροσάελ με το έξπρες των 8.40 το βράδυ. Βηματίζε στην αίθουσα του αϊδοροδρίου όταν έαφνικά αντίκρισε μία νέα και ψιθύρισε: — «Όμορφο κομμάτι, μία φορά!»

— Η νέα μπήκε σ' ένα βαγόκι. Ο Μορέν την άκολούθησε. — «Το τράινο ξεκίνησε σε λίγο και βρέθηκαν ολόμοναχοι!»

— Ο Μορέν την έτρωγε με τα μάτια. Όταν δέκα έννέα ως είκοσι έτών έαυθη ψηλή ζωήρη, τύλιζε τα πόδια της με μία κουβέρτα και έαπλώθηκε στο κάθισμα για να κοιμηθ.

— Ο Μορέν συλλογιζόταν: «Συμβαίνουν τόσες έρωτικές περιπέτειες στο τράινο... Θα

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

— Πόσες φορές σού είπα να μη ξεκινάς να κλείνεις την πόρτα!...

«Τὴν ἄλλην μέρα τοῦ παθι-
ματός του πρῆξε καὶ μὲ βρῆκε
μὴ ξερώντας τι νὰ κάμῃ.
«Ἐλαί! ἔνα γουρουνί! τοῦ
εἶπα καθαρά. Δὲν φέρεται ἔ-
τσι οἱ κόμμοι.
«Ὁ Μορέν ἐκλαίνε. Ἡ γυ-
ναῖκα του τὸν εἶχε δεῖρει, οἱ
φίλοι του δὲν τὸν χαιρετοῦ-
σαν πιά. Στὸ τέλος τὸν λυπη-
θηκε καὶ πῆγαμε στὸν εἰσαγ-
γελὰ μὲ τὸ φίλο μου Ριβέ.
«Ἐμοῦ πῶς ἡ περθεύσα πῆ-
ταν ἡ δεσποινὴς Ἀνριέττα
Μποννέλ, ποὺ μόλις εἶχε πα-
ρεῖ τὸ διπλῶμα τῆς γιὰ δε-
σκάλα ὁρφάνη ἀπὸ πατέρα
καὶ υἱοτέρα. Πῆλιναι νὰ περά-
σῃ τὴς διακοπὲς στὸ Μωζέ, ὅ-
που εἶχε ἔνα βεῖο καὶ ἓν
θεῖα ἀνθρώπους μικροστούς.»

«Ἄν ὁ θεῖος τῆς νέας ἀπέ-
συρε τὴν καταγγελία ὅλα θὰ
τελεῶσαν.

«Γύρισα στὸ σπίτι τοῦ Μο-
ρέν. Τὸν βρῆκα ἄρρωστο καὶ
κρεβάτι ἀπὸ θλίψι. Ἡ γυναί-
κα του, μὴ γυναικάρα ὡς ἔ-
κει ἀπάνυ, τὸν κακομεταχειρι-
ζότανε. Μ' ἔβαλε στὸ δωματίο
τοῦ φανώζοντα:

«Καθαράς αὐτὸ τὸ γου-
ρουνί τὸ Μορέν!

«Τοῦ ἔξέσθεα τὴν κατάστα-
σι καὶ μὲ παρακάλεσα νὰ πᾶ
νὰ συναντήσῃ τοὺς θεῖους.

«Ἐπειδὴ βέβαια δὲν ἤθελα
νὰ πᾶ μόνος συμφώνησα νὰ
πᾶ μὲ τὸν Ριβέ.»

«Πραγματικὰ τὸ ἀπόγευμα
χτυποῦσαμε τὴν πόρτα ἑνὸς ἑ-
ξορικοῦ σπιτιοῦ. Ἐγὼ ὡμορφο-
κόριτσι πρῆξε καὶ μὰς ἀνοίξε.
«Ὁρισμένους θάναε αὐτῇ.
Εἶπα οἱ γὰρ - γινὰ στὸν Ριβέ.
Ἰάδαλε ἄρχιζω νὰ δικαιῶναι
τὸ Μορέν.

«Ὁ θεῖος, ὁ κ. Τοννελέ μὰς
ἐσφίξε τὸ χέρι καὶ μὰς ἐμπα-
ρε στὸ σαλόνι.

«Ἀρχισα νὰ μιλῶ γιὰ τὴ λε-
πτὴ αὐτῇ ὑπόθεσι.

«Ὁ θεῖος δὲν ἀποφάσισε χω-
ρὶς τὴ γυναῖκα του ποὺ εἶπε.
Ἰὰς πρότενε λοιπόν, νὰ φᾶ-
με μαζί ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς ἐκεῖνη.

«Γιὰ νὰ σώσωμε ἐκεῖνο τὸ
γουρουνί τὸ Μορέν, ἀποφάσι-
σαμε νὰ μεινῶμε.

«Ὁ θεῖος σπῆκθηκε τότε φῶ-
ραε τὴν Ἀνριέττα καὶ μὰς
ρότεινε νὰ κάνουμε ἕνα πε-
ρίπατο στὸ χτήμα του.

«Ὁ Ριβέ πῆρε τὸ θεῖο ἐνῶ
γὼ τρία βήματα πίσω μὲ τὴν
Ἀνριέττα τοὺς ἀκολουθοῦσαμε.

Ἦταν, ἀληθεῖς ταῖοχαριτω-
ἐνῇ!

«Ἀρχισα νὰ τῆς μιλῶ γιὰ
τὸ Μορέν.

«Εἶχε δικηο ὁ ἀνθρώπος,
ὡς εἶπα. Εἰσάστε τόσο ὡμορ-
πῇ! Ἄν σὰς φιλοῦσι ἐγὼ τῶ
α, παροδεῖνματος χάριν, τι
ἀκάνετε;

«Στάθηκε μιά στιγμὴ μὲ
ὑπτάσε ἀπὸ πᾶν καὶ κάτω
αἱ μοὺ εἶπε ἄουχα:

«-Ὀ! Γιὰ σὰς ἀλλάζει τὸ
σῶμα.

«Πρὶν προφθάσῃ νὰ κουνηθῇ
νὰ μοὺ ἐσφύγῃ τῆς εἶχα
ἀλλήσοι ἕνα φίλιν στὸ μά-
συλο.

«Δὲν ντρέπεστε! μοὺ φῶ-
ρε.

«-Δεσποινὴς τῆς εἶπα. Εἰ-
σὴ πρόθυμος νὰ περάσῃ ἀπὸ
τὸ δικαστήριον γιὰ τὸν ἴδιον
αὐτὸ θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ τὸ
γυρουνί ὁ Μορέν.

«Ἐκείνη ἐξαορδιόθηκε στὰ
ῥαῖα καὶ μοὺ εἶπε:

«-Τι ἀστείος ποὺ εἶσθε!

«Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει
ὁ φόρος τῆς καὶ τὴν κρατοῦσα
εἰσα στὴν ἀγκαλιά μου. Τὴν
εἰς, φιλιὰ χορταστικὰ.

«Μοὺ ἐσφυνε, τέλος κατα-
κκινῃ.

«-Εἰσθε ἕνος καὶ οὐδὶος κύ-
ε μοὺ εἶπε.

«-Δεσποινὴ, σὰς ἀγαπῶ!
εἶπε Ἰὰς λατοεῦμή!

«-Ψευτιεῖ! μοὺ φῶναε.

«-Σὰς ὀρκίζομαι πῶς λέω
ἠέται!... φῶναε.

«Εἰμαστε κατάρμονοι. Τῆς εἶ-

κανα, λοιπόν, μιὰ νυκτεϊὰ ἐ-
ξοκολόγησι. Φαίνονταν μαγευ-
μένη.

« Ἄφρανα τὰ χεῖλη μου βρή-
καν παῖι τὰ δικά της. Ἄχι!
Τί φίλι ἦταν ἐκεῖνο! »

« Τὸ βράδυ κάναμε ἕναν πε-
ρίπατο μὲ τὸ φεγγάρι καὶ κάθε
τόσο κολλοῦσα τὸ χεῖλη σου
στὴ δική της. Μπροστὰ μὰς ὁ
θεῖος κι' ὁ Ριβέ συζητοῦσαν.

« Γυρίσαμε σπιτί. Ἐνα πλε-
γράμματι τῆς θεῖας ἀνγγέλει
ὅτι θὰ ἐρχόταν αὐριο τὸ πρωί.

« Ὁ θεῖος εἶπε:

« — Λοιπόν, Ἀνριέττα, πῆ-
ναινε νὰ δεῖξαι τὸ δωμάτιο
στοῦς κυρίους. Καλὴ νύχτα,
κύριοι.

« Μόλις βρεθῆκαμε μόνιι τὴν
Ξαναπάρσα στὴν ἀγκαλιά μου
προσπαθώντας νὰ νικήσῃ
ἀντίστασι τῆς. Ἀλλὰ μόλις κα-
τάλαβε πῶς θὰ λιποθυμοῦσε,
ἔφυγε.

Βῆκα τὸν διὰδόχου μισο-
τρέαλλο μὲ τὸ κερί στὸ χέρι.
Βρῆκα τὴν πόρτα τῶν ἀνοιχ-
τὰ καὶ μπῆκα! Ἡ Ἀνριέττα κα-
θισμένη στὸ κρεβάτι ἐμὲ κῦ-
τῶσε ἐκπληκτικ. Σπρώχνοντας
τότε τὸ σῦρτι τὴν ἐπάλαι-
σα πατώντας στὰ νύχια καὶ
τῆς εἶπα:

« — Ἀπομόνησα, δεσποινίς,
νὰ σὰς ῥητῶσ κάτι γιὰ νὰ δια-
βάσω.

« Ἦκενιν ἀντίσπεκόνανε. Μὰ
σὲ λίγο ἀνοιξε τὸ... βιολί
ποῦ ζῆτοῦσα. Ἦταν ἀληθινὰ
τὸ θουσιαιώτερο μυθιστοῦσο!

« Μιὰ καὶ νύκισα τὴν πρὸς
αἰδίῳ μ' ὅσους νὰ τὸ διαβά-
σω ὅπως πῆσα. Καὶ φυλλο-
τρησα τόσα κεφάλαια ποῦ τὰ
κεριά μὰς ἔλυωσαν ὡς τὸ τέ-
λος.

« Ἐπειτα ἀφού τὴν εὐχαρι-
στήσα, Ξανανύρισα στὸ δωμα-
τίο μου.

« Στὶς ἐσπῆ τὸ πρωὶ μοῦφε.
ρε ἡ ἴδια τὸ κουπάκι μὲ τὴ
σοκολάτα. Μιὰ σοκολάτα συ-
ρτάτη.

« Μόλις ἔφυγε ἡ Ἀνριέττα
μπηκε ὁ Ριβέ. Φαίνονταν νεύ-
ρικός καὶ μοῦπε μὲ τὸνο δύ-
θυμο:

« — Ἄν ἔξακολούθησας ἐτοί-
μοι τὸ λῆω πᾶς θὰ χαλάσας
στὸ τέλος τῆς δουλειᾶς αὐτοῦ
τοῦ νοουρνιστοῦ τοῦ Μορένι! »

« Στὶς ὀκτῶ ἦρθε ἡ θεία. Ἡ
συζητήσις δὲν βροτάσε πολὺ.
Ἀποφασίσθηκε ν' ἀποσύρουν
τὴν καταγγεῖλια.

« — Ἀρκετὰ βοσανιστικὰ ἀπὸ
τὴ δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ νοουρ-
νιστοῦ τοῦ Μορένι! Πᾶμε νὰ φύ-
νομε, καὶ εἶπε ὁ Ριβέ.

« Στὸ νυρισμὸ μὰς ἔαυ πε-
σίμενε ἐξω ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ
τοῦ Μορένι πολὺς κόσμος.

« — Λοιπόν, διορθώσατε τὴ
δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ νοουρνιστοῦ
τοῦ Μορένι: μὰς φώναξαν.

« — Μάλιστα τελειώσε εἶπα-
με καὶ τραβήξαμε στὸ σπιτί
τοῦ Μορένι.

« Ἦσαν ἔαπλημενος σὲ μιὰ
πολυβρόνα μὲ συναπισμοῦς στὰ
πόδια καὶ κοῦσα καταπληθμὰς
τὸ κεφάλι.

« Μόλις μὰς εἶδε, τὸν ἔπιασε
τρεμούλα.

« Τελειώσε ἀρεῖρε, μὰ πρό-
βερε νὰ μὴ τὸ ξανακάμης! τοῦ
φώσα.

« Σηκώθηκε ταραγμένος μ' ἔ-
πιασε κ' ἄρσιε νὰ μὲ φιλά.
Ἐκλαψε, λίγο ἔλειψε νὰ
λιποθυμήσῃ, φίλησε τὸ Ριβέ ἀ-
κόμα καὶ τὴν κυρία Μορέν ποῦ
τὸν πέτασε μὲ μιὰ νροθία στὴ
πολυβρόνα τοῦ.

« Ἀπὸ τότε σ' ὅλη τὴν ἔπαρ-
σία τὸν φώναξαν: «Αὐτὸ τὸ
νοουρνισμὸ ὁ Μορένι καὶ κάθε
φορὰ ποῦ τ' ἀκούνε ἦταν σάν
νὰ τοῦ ἔδινες μιὰ μακαριὰ.

« Ὅταν κανεῖς ὠρτήρη στὸ
πρῶμο φῶμας «νοουρνισμὸ», ἐ-
πὶ τῶχος ὁ Μορέν νύριζε τὸ κε-
φάλι τοῦ ἑνὸς ἐντοκὸ πιά ὁ
ῥιχοὶ τοῖς δὲν τὸν ἀφηνάει.
Μυχο καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔτοι-
με ζαυπὸν τὸν ρωτοῦσαν:

« Μὴν εἶνε ἀπὸ δικά σου;!

Πέβαινε ὁ δύστηνος ὕστερος
ἀπὸ δύο χρόνια.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΡΑΡΤΑΝ,

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

«Μ α θ ή τ η ς υ χ Α . Γ .» Μ ά ρ υ ρ ά ρ ε τ ε : « . . . μ ο ύ σ π η ν ή ρ η κ α ν σ τ ο μ α λ ό μ ο υ μ ι ά ι δ ε α : Ν α γ ί ν η τ η ς , ι δ ι ο κ τ η τ η ς κ α ι δ ι ε υ θ η ν ό τ η ς κ α π ο τ η ς ε ρ η μ η ρ ι δ α ς ή κ α π ο τ η ς π ε ρ ι ο δ ι κ η ς . Λ α μ π ρ ή ! Τ ε λ ε ι ώ σ τ ε ο μ ω ς π ρ ό τ η τ η ς σ π ο υ δ έ ς σ α ς κ α ι κ α τ ό π η τ η τ η ς ε ρ α ρ α λ η ς . . . » Ε μ . Μ ο υ τ ι λ η γ α σ ι ο ν : Ζ η τ ή σ τ ε σ χ η τ ι κ έ ς π λ η ρ ό γ η ς α π ό τ ο ν « Ε λ λ η ν ο μ η ρ ι κ α ν ό ν Σ ύ λ λ ο γ ο ν » ο δ ό ς Τ ώ ρ τ η ς , α ρ ι θ . 6 , « Ε ρ ω τ η σ μ ο ν σ φ ε ρ ό ν : Σ ο μ β ο υ λ η θ ε τ η έ ν α γ ε ω μ α τ ι σ μ ό ν α υ τ η ς τ η ς ε ι δ ι κ ό τ η τ ο ς . Α υ τ ό ε ι ν ε τ ό κ α λ ύ τ ε ρ ο π ο ύ έ χ ε τ η ν α κ α ν έ τ ε , « Α ο σ ο ν » . Π ο λ υ κ α ι δ α : Τ ό δ ι η μ ή ν α ς σ α ς ε ι ν ε α ρ κ έ τ α κ α λ ό , α λ λ α δ έ ν δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε σ υ ν ε ρ γ α λ α ν α ν α γ ν ω σ τ η ς μ α ς . Έ χ ο μ ε κ ά ν η π ο λ λ έ ς σ χ η τ ι κ έ ς δ ι α λ ό γ ο ς , έ ξ η γ η σ α μ ε τ ο υ ς λ ό γ ο υ ς . Τ ω ν η γ Γ α ρ ε λ έ λ ε δ η ν . Π ό ρ τ Σ αί τ : Λ ο υ τ ο μ ε θ α π ο ύ δ έ ν μ ο ρ ο υ μ ε ν α ς σ α ς έ ξ η γ η τ η σ μ ο ς . Δ έ ν δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε τ έ τ ο ι ε ς α ν ά γ λ η ς . Ν . Μ . , Σ α ν θ ή : Ά ρ κ ηί μ ο ν ο ν ν α γ ρ ά φ ε τ η Η ο λ λ υ δ ο ο ς . Ε ι ν ε π ο λ υ γ ν ω ς τ ο έ κ ε ι κ αί . . . » σ ό λ ο τ ό κ ό σ μ ο . Γ ι ά τ ό π ο η η μ α ς δ έ ν μ ο ρ ο υ ν α γ ί ν η κ α μ ι ά ε ρ ε α σ ι ο ς . Ά λ λ α σ τ ε , α π ό τ ο ν π ρ ό τ ο σ τ ι χ ι ο τ ο υ δ έ ν μ α ς σ φ ο υ γ ο υ μ ε ς Γ ρ ά ρ ε τ ε : « Μ α ρ α μ έ ν η τ η ς ν ε ό τ η τ ο ς μ ο υ τ ' α ν θ ή π ι π τ ο υ σ ό τ α λ ω μ α . . . » Γ ι α τ ι π ι π τ ο υ σ . Ε λ π ι ζ έ τ ε π ά ν τ η σ τ η ν κ ο ι τ ή . F . W . , Η ρ ά κ κ λ η : Τ ή ν έ χ ο μ ε δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε π ο λ λ έ ς φ ο ρ έ ς . Κ υ κ λ α τ ε ς α π ρ ο η γ ο μ é ν η τ ε υ χ η μ α ς . « Α π ε λ π ι σ μ é ν η ν β ό λ ο ν : Ν α σ ο μ β ο υ λ η θ έ τ η π ρ ό τ η τ ο γ ι α τ ό ς . « Π ο ν ε μ é ν η ν μ η μ η τ ε ρ α » , β ό λ ο ν : Π ρ ό κ ρ η τ α ι π ε ρ ί α μ ε ρ ι κ α ν ό τ η ς φ ο ρ μ α κ ο ς , π ο ύ δ έ ν η ρ θ ε α κ ό μ η σ τ ή ν Ε λ λ ά δ α . « Α ν δ ρ ε α ν σ τ ρ ' γ κ ο τ ε . . . Σ . Γ . Γ . » τ ό ν ο ρ α μ α . . . α σ τ ο ν ο ρ α μ α ς . Θ α τ ό δ ι α σ έ β α σ μ ο ν . Λ α μ β ό ν ο μ ε π ο λ λ ά τ έ τ ο ι α γ ρ ά μ μ α τ α α π ό τ ο υ ς α ν α γ ν ω σ τ η ς μ α ς . « Η δ ι ε υ θ η ν ό τ η ς « β ε ν τ έ τ η ς » π ο ύ σ α ς έ ν δ ι α μ έ ρ η ε ι ν ε : F o x F i l m S t u d i o s ' H o l l y w o o d , C a l i f . U . S . A . A . K α ρ α θ α ν α σ η ν . » Σ α ς ε υ χ α ρ ι σ τ ο υ μ ε γ ι á τ ό κ α λ ό σ α ς λ ό γ ι α . Σ τ ι ζ έ τ ε τ ό γ ρ α μ μ α σ α ς μ έ θ ω τ ο « Α μ ε ρ ι κ α ν ό Π ρ ό ρ ρ ε ι ο ν . » Κ ι φ θ α σ η α ρ α λ α » σ τ ο ι π ρ ο η γ ο μ é ν ο τ ο υ « Π α ρ α ν ο μ α τ α Μ . Μ . » Κ ή ρ σ η ς μ ο ρ ε ι τ ε ν α σ τ έ λ ε τ ε τ ό γ ρ α μ μ α σ α ς μ έ θ ω τ ο « Ά γ γ λ ι κ ό Π ρ ό ρ ρ ε ι ο ν . » Ε ι ν ε ό κ α λ ύ τ ε ρ ο τ ρ ό π ο ς . Κ . Π . Κ . Σ α ς ε υ χ α ρ ι σ τ ο υ μ ε γ ι á τ ό κ α λ ό σ α ς λ ό γ ι α . « Η ύ π ο θ έ σ η τ ο υ μ η θ ι σ τ ο ρ ι κ ή τ η τ ο ς σ α ς α ς α ρ ε σ ε . Ά λ λ α δ έ ν ά ρ κ ηί μ ο ν ή ύ π ο θ έ σ η . Π ρ έ π ε ι κ αί τ ό μ η θ ι σ τ ο ρ ι κ η ν α ε ι ν α ι , κ α λ ο γ ο ρ α μ é ν η . Π ά ν τ α ς σ α ς π ε ν θ ε ν θ ω μ ζ ο υ μ ε δ τ ι δ é ν δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε σ υ ν ε ρ γ α λ α ν α ν α γ ν ω σ τ η ς . « Φ α ν τ α σ τ ι κ ή ν α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α ν » Δ ι ε κ ρ ί ν α σ η , Γ Α Ζ Π Α Χ Ρ Σ . Σ ο μ β ο ρ α κ η ν : Τ α τ ε υ χ η α υ τ ή α π ά ρ χ ο ν Τ η η έ κ α σ τ ο τ ε υ χ ο ς θ ε 1000 . « Π ο ν ε μ é ν η μ η μ ε τ ε ρ α » Θ ε α σ α λ ο ν κ η . Α δ υ ν α τ ο υ μ ε ν α ς σ α ς έ ξ η γ η τ η σ μ ο ς . Π . Π α τ ε δ ο τ ο υ λ ο γ ο ν . Μ ε μ η ρ ή ν , Ε π α ν η μ ή ς . Ο ί δ η μ ο ρ σ ι ο ς α υ τ έ ς κ α ν ο ν ι ζ ο υ ν τ α ι α π ό τ ο Λ ο γ ι σ τ η ρ ι ο κ α ι γ ι ν ο μ α τ α π ά ν τ ο τ η έ π ι π λ η ρ ω μ ή . « Α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α » Λ α μ β ό ν ο μ ε π ο λ λ ά γ ρ ά μ μ α τ α κ α ι δ é ν ε ι ν α ι δ υ ν α τ ό ν ν ' α π α ν τ ο υ μ ε α μ έ ρ ο ς σ έ δ α λ α . Θ α χ ρ ε α τ ι ζ ο μ ε δ λ ο κ λ η ρ ε ς σ ε λ ί δ ε ς τ ο υ π ε ρ ι ο δ ι κ ο υ . Γ ι ' α υ τ ό κ ά θ ε ν ο ρ α μ α π αί ρ η ν τ η σ ι σ τ ό τ ο ν « Α π α ν τ ο υ μ ε δ σ έ δ λ α α ν ε λ α ρ ι ε τ ο ς Ν . Γ ι α ν ν ο υ λ ε α ν . Κ α λ α ς . Δ é ν δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε σ υ ν ε ρ γ α λ α ν α ν α γ ν ω σ τ η ς . « Μ ι κ ρ ό ν Γ ε ρ μ ά ν . » Θ ε α σ α λ ο ν κ η : Ζ η τ ή σ τ ε σ χ η τ ι κ έ ς π λ η ρ ο σ ρ ο φ έ ς α π ό τ ο ν « Ε λ λ η ν ο μ η ρ ι κ α ν ό ν Σ ύ λ λ ο γ ο ν » ο δ ό ς Τ ώ ρ τ η ς , α ρ ι θ . 6 , « Λ θ ή ς » , « Γ . Μ . » Δ é ν θ α σ β ε ρ ο υ μ ε δ ο υ λ ο υ . . . « κ λ ε π τ ο λ ό γ ο ν » . Μ ε τ ό π ο η η μ α ς δ é ν γ ί ν ε τ α λ ο γ ο κ λ ό π τ ο ς . Σ α ς π ε ν θ ε ν θ ω μ ζ ο υ μ ε ο μ ω ς ο τ ι δ é ν δ η μ ο ρ σ ι ο υ μ ε σ υ ν ε ρ γ α λ α ν α ν α γ ν ω σ τ η ς . Ν ι κ ο ν Ν υ ν τ ω ν ο ν , Α ν δ ρ α σ έ β α Μ ά ς θ ρ ε σ α ν κ αί τ ό δ υ ο π ο η η τ α ς σ α ς . Έ ξ α κ ο λ ο υ θ ή σ τ ε α γ ρ ά φ ε τ αί κ α ι ν α μ ε λ ε τ ή σ τ ο υ ς π ο η η τ α ς μ α ς . Μ ι κ ρ ό ν η ν Λ . Θ ε α λ ο ν κ η : Δ é ν π ρ έ π ε ι ν ' α π ο η γ ο τ ε υ σ θ ε κ αί ν α ε ι σ ά σ θ ε τ η ν δ η μ ο ρ σ ι ο ς . Τ α π ο η η μ α τ α ς έ χ ο υ ν λ ά θ η , α λ λ ά δ ε ι χ ο υ μ ε π ω ς κ α τ ι μ ο ρ ε ι τ ε ν α κ α ν έ τ ε . Π ρ ο η γ η θ ε υ τ η μ α ς Σ τ ι χ ο υ ρ γ ι κ ή . Τ ή ν « Η λ ι ο Β ο υ τ ι ε ρ ή ς » ε ι ν ε ή κ α λ ύ τ η ρ η Γ ε ρ μ α ν ι κ η . Β Σ Τ 902 Δ ο σ τ υ γ α ς , δ é ν ε ν κ ο κ ρ ί θ η ν « Δ Π κ αί Κ . » Μ ά ρ υ ρ ά ρ ε τ ε : « τ ό ε ν λ ό γ ω π ο η η μ α ς μ ο υ , α ν θ ρ ό π ο ς » ε ι ν ε π ε ρ ι γ ρ α φ ή κ α λ λ ο η η τ ο υ π ο υ ν τ ο ς δ ε σ π ο ι ν ο υ » . Κ α ι δ ο χ ί ζ ε τ η έ ξ η ς τ ό π ο η η μ α ς : « Ε ι ν ε ή Π ό τ η Ε ι ν ε ή Π ό τ η π ο ύ δ ο υ π ο ν ε ν θ π α ν τ ο υ δ ι ο ρ ο ς ε ι κ ό ν η ς μ ε π ο λ λ η χ α ρ ά σ κ ο π ο ύ . » Κ ρ η μ α π ο ύ δ é ν μ ο ρ ο υ μ ε ν α ν δ ο μ ε κ ι , έ μ ε ι ς α υ τ η ν τ η ν κ α λ λ ο η η ν . « Ο σ ο ν ι á τ ό π ο η η μ α , α σ τ ό π α ρ η τ ό π ο η η μ α . . . Σ τ ω λ α ν ό ν Μ . Χ α ν ι α . Κ ρ ή τ η ς . Μ ό ν ο Ε ν ο ς κ α λ ο ς γ ι α τ ό ς θ α σ α ς π η τ ι σ υ μ β αί ν η ι . » Α κ η ν Δ ε ρ έ δ ε ρ ο η ν . Π ε ρ α σ ι á : Τ ό ν ο ρ α μ α ς μ α ς α π ο η γ ο τ ε υ σ ε « Α ν α ρ ε ρ ε τ ε π ω ς γ ρ ά φ ε τ η τ ο υ ς σ τ ι χ ο υ ς σ α ς α κ ό μ η τ ο ς κ αί β ι α σ τ ι κ á » Ν ο υ ζ έ τ ε λ ο ι π ό ν τ ι μ ο ρ ε ι κ α ν έ ν α δ ι α β έ σ τ η μ ε σ υ μ β αί ν ο ν τ α ο χ τ ή μ ε γ α λ ο χ ε ι ο γ ρ α μ μ α μ ε τ έ τ ο ι ο ς σ τ ι χ ο υ ς : « Ο χ ρ ό ς μ α ς ε ι ν ε π ο λ υ τ ό μ ο ς . Ν ε α σ ο δ ο ν » Α λ έ η ν Κ λ ό ς . Λ ο ρ ι σ α ν : Κ α λ ό θ α κ á ν η δ φ ί λ ο ς σ α ς ν ' α μ φ ι σ τ ο σ υ ρ τ η ς π ο ύ τ ό μ η θ ι σ τ ο ρ ι κ η τ α π ο ύ έ χ ε ι γ ρ α μ μ α . Οί ε κ ο σ τ οί οί κ ο ι π ο λ υ δ ύ σ κ ο λ α έ κ β ί θ ο ν Ε ν ο ν ν ε ο ρ ή ν σ υ γ γ ρ α ρ έ ν . Τ α έ ξ ο δ α τ η ς έ κ δ ό σ ε ς έ ν ο ς β ί β λ ι ο υ ε ι ν ε π ο λ υ μ ε γ α λ α . Έ κ τ ό ς α ν τ α α ν α λ α β ή μ ο ς φ ί λ ο ς σ α ς Δ η μ ο ς κ αί ε δ ο ν ό π ο υ λ ο ν . Θ α σ ο ν : Μ ά ς π α ρ α κ α λ έ ι τ ε ν α « σ ε ρ β λ ω μ ε τ ό » σ ο μ ν κ η ρ ι σ μ ο κ αί θ α σ μ η τ ι σ μ ό ν » δ ι η μ ή ν α ς « Έ ρ ω ς π ο ύ π á σ κ α ν » . Ά λ λ α π ά ς « ι τ ό π ε ρ ι β λ ω μ ε , α ν α π η τ ή α ν α γ ν ω σ τ η ς : Μ ή λ η ς μ ε α ν ι ο ν ε τ á : Α ν α φ έ ρ ε τ ε δ é σ τ ό ν ο ρ α μ μ α ς σ α ς ο τ ι έ χ ε τ ε α π ό τ η έ ν ε ρ γ ε ι α κ α ι á λ λ α τ ο ι σ τ á α τ ε λ ε ι ω τ á » Δ ο σ τ υ γ α ς . Ο δ ι ο ς ε ι ν ε θ ρ α ν κ α ι σ α ς π α ρ α κ α λ ο υ μ ε ν α ς α λ λ η π η θ

Οἱ ἐκκεντρικότητες τῆς Ἰζαΐνης Παΐϊτε

ΓΖαίνιε Ποίητ

Μία από τις πιο δημοφείς και τις πιο έκκεντρικές «βεντέτες» του Χόλλυγουντ είναι σήμερα η πασίγνωστη Τζαίνι Παϊτζ. Για τη σαγηνευτική αυτή στάρτ αμερικανικό περιοδικό του κινηματογράφου είναι γεμάτα κάθε τόσο από ένα πλήθος είδησεων για τη ζωή της και τις τρέλλες. «Άλλωστε κι' εμείς έχουμε γράψει σε προηγούμενο τεύχος μας για την εκπληκτική λατρεία που της δείχνουν οι ανάρριβοι του θουαμάσται της.

Σήμερα όμως, με την ευκαιρία που ανακινήθηκε «βασίλισσα των τζόκεϋ» της 'Αμερικής, θα μιλήσουμε για τις εξωφρενικές εκδαστικότητες της Κι' αξίζει τον κόπο γιατί είναι άκοτα διασκεδαστικές...

«Η θυμορρή Τζαίνις Παϊίτζ λοιπόν, είνε ή μόνη «βεντέττα» που λαιοεύει με τόσο πάθος τά ιδιόκτητους σταύλους. Κι' ατή ή «τοέλλα» της, που της στοιχίζει πολλές νιλιάδες δολλοάοια, όπως λέγεται, άρχισε από έδώ κι' ένα νόνο από την ήμέρα που ένας Έυίοης της Μέσης Άνατολής φανατικός θαυμαστής της, της προσέφερε ως δώρο δυό έξογους άσκαδικούς κέλπτες. Η Τζαίνις Παϊίτζ ξετολλάσθηκε κυριολεκτικά μ' αυτό τό περίεργο δώρο κι' άποφάσισε άμέσως νά φτιάξη δικούς της σταύλους με άλογα νιά κούρσες!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ «γόνος» αὐτὴ θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τῆς καλύτερης ἱππευτρίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Γι' αὐτὸ ἀλλοστῶς στοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους εἶνε γνωστὴ ὡς «ἡ Ἀυαλὸνα τοῦ Χόλλυγουντ». Κάθε πρωὶ πρὶν πᾶν στὸ στούντιο, κάνει μακροὺς περπατήμας μ' ἕνα ἀπὸ τ' ἄλογά της. Κι' ὅταν ἀργοπορήσῃ στὴν ἐξοχή, ἡ Τζαίνις Παϊτλ γυρίζει στὴν πόλι σὰν ἀστροσπῆ, διασχίζοντας τοὺς δρόμους μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Ἐκεῖ λάβει μέρος πολλὰ φορὲς σὲ ἀγώνες κι' ἔχει κερδίσει πολ-
λά πρῶτα Βραβεῖα

Μιά ημέρα, στὰ περίχωρα τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ γυναικίσουν τὸ ἄλογό της ἀρραχίσει νὰ πηδάει μ' αὐτὸ τοῦς φράχτες τῶν περιβολίων. Ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε γιὰτὶ δὲν ἤξερε τί συνέβαινε, κανεὶς ὅμως δὲν θέλησε νὰ τὴν κόνη μὴνῦσι καὶ νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσεις γιὰ τὰ λουλουῖδια καὶ τὰ λαχανικά ποὺ ποδοπατάσσει το ἄλογό της δταν ἔμαθε ὅτι ἦταν ἡ «Αμαζόνα τοῦ Χόλλυγουντ». Ἀλλὰ καὶ ἡ Τζέινις Παίιτλ δὲν τοὺς ἐξέγασε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τοὺς μοίρασε ἡ ἴδια δωρεὰν ἐπιστιτήρια γιὰ μιὰ δλόκληρη ἐβδομάδα, γιὰ νὰ πᾶνε σὲ διαφόρους κινηματογράφους τῆς φιλομουπλεως! Καὶ τέτοιες «τρέλλες» τὴς τὴν κάνουν ἐξαιρετικά δημοφιλή.

Μιά άλλη φορά αναστάτωση
την 'κοσμική' «πλάζ» της Σάντα
Μόνικα, υπαινιγντας στη θάλασ-
σα με τ' αλόγο της. Οι λουόμε-
νες και οι λουόμενοι είδαν ξα-
φνικά μια ώραια γυναίκα με κόκ-
κινο μαγιώ, απάνω σ' ένα υπέ-
ρργο άσπρο αλόγο να διασχίζει
την άμμοθιά και να όρμαα σιά

κύματα μαζί του. Ή
τ'Αμαζόνα του Χόλ-
λυγουντ» μεταβλή-
θηκε σέ λίγο σέ...
σειρήνα! Άφοῦ λοι-
πὸν ἔπαιξε ἀρεκετὴ
ὥσα στὴ θάλασσα,
κολυμπώντας μὲ τ'
ἄλογό της τυλίχθη-
κε κατόπιν σ' ἕνα πουπουνοῦζι καὶ μὲ τ' ἄλογο πάλι γύρισε στὴν
ἑξογική Βίλλα της.

Αὐτές οἱ ἔκκεντο κόρητές της καμιά φορὰ τῆς στοιχίζουν
 λιγάκι ἀκριβὰ. Ἐδῶ κι' ἔξιν μῆνες γυμνάζονται με τ' ἄλγοι γιὰ νὰ
 λάβῃ μέρος σὲ ἱππευτικούς ἀ-
 γῶνες μετ' εὐπορίων. Πηδώντας
 ὁμας ἐνὰ ὕψηλὸ εὐτόδιο, ἔπρεπε
 κατὰ γῆς με' ὁδοὺ κι' ἐξάρθασε
 τὸ χέρι της στὸν ἀριστερό ὄμο.
 Τὸ ἀτύχημά της αὐτὸ τὴν ἀνάγ-
 κασε νὰ μείνῃ τοῖς ἔμνες στὸ
 νοσοκομεῖο! . . .

Ἡ Τζαίνις Παϊτζέ, ὅπως ἀπε-
κάλυψε ἐσάτως ἡ ἴδια, γεννή-
θηκε στὴν 16 Σεπτεμβρίου τοῦ
1923 στὴν Τακόμα τῆς Οὐά-
σινγκτον. Ἐχεῖ πρόσιν οὐατία
«ποῦ σαγηνεύουν» καὶ δυσφο-
καστὰ νὰ αὐλιά. Το πραγματικό
τῆς ὄνομα εἶναι Ντάνα Μαιν Τζέ-
ιην καὶ στὸ Χόλλυγουντ ζῇ μὲ τὴν
υπετέρα τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς.
Κοιτάει νωρὴ σὰν ἀληθινὴ ἀ-
θλήτρια καὶ ξυπνάει πολὺ πρωτῶ.
Τῆς ἀρέσει τὸ ὑπαίθριο κι' ἐκτότε
ἀπὸ τὴν ἵππασία ἐνδεῖ ἐξαιρετι-
κὲς ἐπιδόσεις σ' ὅλα σενεδὸν τ'
ἀγωνίσματα.

Μιά από τις περιεργές ιδιο-
τροπίες της είναι η αγάπη της
για τους φωνογράφοις δίσκους.
Θεωρείται μιὰ από τις πιο μα-
νιάνδες συλλέκτορες τέτοιων δι-
σκων, ή δὲ συλλογή της στοιγί-
ζει μιὰ δολοκλήρη περιουσία. Ο-
ποῖο παράδειγμα ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι
μιὰ σειρά ἀπὸ θρησκευτικὰς δι-
σκέων τοῦ «Θείου Πατρὸς», τοῦ
γνωστοῦ μαῦρου ἐπιγυείου...
Θεοῦ! Ἡ Τζάνις Παπὶτζ διασκε-
δάσει καὶ του...

Α. ΠΗΡΣΟΝ

Ένα φιλμ από τη ζωή της
Σεσίλ Σορέλ

Μία από τις μεγαλύτερες κινηματογραφικές εταιρίες του Χόλλυγουντ αγόρασε τα όπκιμνηματα της Γαλλίδος ηθοποιού Σεσίλ Σορέλ αντί του ποσού των 250.000 δολλαρίων. Από τα όπκιμνηματα αυτά θα γυρισθί ένα φίλμ. Το ρόλο της πρωταγωνιστρίας θα υποδισθί υιά νυνάικα, που δέν έχει εμφανισθί ποτέ άλλοτε στόν κινηματογράφο ή κυρία Κοστέ. Ούζυνος του Ζάκ Κοστέ που δισύθυει ένα μεγάλο όικο γυναικείας υμόδας στο Παρίσι. Τα ποσόντα της είνε ότι είνε πολύ ώρακια και ότι υνέχεται η έξαρσική κουωσότητα. Ή υπόδισθί της έινε από την ίδια την Σεσίλ Σορέλ.

Ἡ ὁμορφὴ «Βεντέττα» τῆς Γουῶρνερ ὅπως παρουσιάζεται στὸ
τελευταῖο τῆς φιλμ.

Ο λόρδος που έγινε ΧΑΣΑΠΗΣ

Μία μυθιστορηματική περιπέτεια

«Μεγάλη ανταμοιβή σ' εκείνον που θα δώσει πληροφορίες σχετικά με τον Ρότζερ Τίμπορν, φερόμενον ως εξαφανισθέντα από τις 20 'Απριλίου 1854, όποτε έφυγε από το Ρίο 'Ιανέιρο με το Ιστιοφόρο «Λά Μπέλλα»...»

Η άγγελία αυτή δημοσιεύονταν κατά διαστήματα στις έφημερίδες όλου του κόσμου. Και η δημοσίευσή της σταμάτησε μόνον το 1865. Ήταν η εποχή που ο Ρότζερ Τίμπορν έδωσε επί τέλους σημεία ζωής.

Αλλά ποιός ήταν ο Ρότζερ Τίμπορν;

Η οικογένεια των Τίμπορν ήταν από τις παλαιότερες και πλουσιότερες της Αγγλίας. Ο λόρδος Τζαίμης Τίμπορν, κατά την διάρκεια μιας παραμονής του στο Παρίσι, είχε αγαπήσει παράφορα μία μικρή Γαλλίδα ανθοπώλιδα, την Φελισιτέ Ντεμπρέ και την είχε κάνει γυναίκα του. Από το γάμο αυτό γεννήθηκε ο Ρότζερ.

Σε ηλικία δώδεκα ετών, το παιδάκι αυτό έπεσε μία μέρα από το άλλο γκα και χτύπησε πολύ σοβαρά στο κεφάλι. Το τραύμα αυτό είχε φέρει κάποια διασάλευσι στο λογικό του. Περνούσε μέρες δολιχλινές χωρίς ν' ανοίγει καθόλου το στόμα του. Κι' άλλοτε πάλι ήταν ευθυμικός και ζωηρός και τους εξέπλησσε όλους με το σπινθηροβόλο πνεύμα του.

Όστόσο, έδειξε αξιόλογη επίδοσι κατά τη διάρκεια της φοιτητικής σχολής του Σάνφορντ και το 1850 άποφοίτησε ως ανθυπολοχαγός.

Μ' όλο που έφερε ένα από τα ενδοξότερα όνοματα της Αγγλίας, ο Ρότζερ Τίμπορν είχε πάντα μεγάλη προτίμησι για τους ανθρώπους του λαού και δεν πάτησε ποτέ το πόδι του στα άριστοκρατικά σαλόνια.

Ήταν τώρα 22 χρόνων.

Την εποχή αυτή, ο νεαρός ανθυπολοχαγός άγάπησε παράφορα μία εξαδέλφη του, μικρότερη κατά μερικά χρόνια, απ' αυτόν, την Κάτε Τίμπορν. Και η νέα είχε

άνταποκριθή επίσης στο αίσθημά του. Αλλά ο πατέρας της αρνήθηκε κατηγορηματικά να του την δώσει για σύζυγο, βρίσκοντας για δικαιολογία την ταπεινή καταγωγή της μητέρας του Ρότζερ.

Η απογοήτευσίς του νέου γι' αυτή την άρνηση ήταν πολύ μεγάλη. Παραιτήθηκε άμεσως από το στρατό και, λίγον καιρό αργότερα, έφυγε για τη Νότιο Αμερική.

Εκεί περιπλανήθηκε δυό χρόνια στη Βραζιλία, την Αργεντινή, τη Χιλή, την Παραγουάη, το Περού... Τέλος, ανήγγειλε στους γονείς του ότι είχε βαρεθή τις περιπέτειες και ότι θα ξαναγύριζε στην Ευρώπη. Παρακαλούσε μάλιστα, τη μητέρα του να φροντίσει να του βρη μία καλή σύζυγο. «Δεν πρόκειται να ξαναγαπήσω ποτέ πιά, της έγραφε. Αλλά νομίζω πως μπορώ να γίνω ένας καλός σύζυγος...».

Πραγματικά, στις 20 'Απριλίου 1854, επιβίβασθηκε στο Ιστιοφόρο «Λά Μπέλλα», που έφευγε από το Ρίο 'Ιανέιρο για την Αγγλία.

Αλλά, το Ιστιοφόρο αυτό χάθηκε έπειτα από τρεις ημέρες, καθώς δέχθηκε τον όκεανό. Ένα Αμερικανικό πλοίο βρήκε αργότερα μερικά συντρίμια του. Από το πλήρωμα και τους επιβάτες του δεν είχε σωθί κανείς. Αυτό, τουλάχιστον, θεσάωνε η επίσημη έκθεσις. Και δεν υπήρχε κανείς λόγος για ν' αμφισβάζει κανείς γι' αυτήν. Μόνο η μητέρα του Ρότζερ, η λαίδη Φελισιτέ (Ευτυχία) Τίμπορν, δεν ήθελε να πιστέψει πως ο γιός της είχε πεθάνει. Και άρχισε να γειμίζει τις έφημερίδες όλου του κόσμου με άγγελίες, θέβαιν πως μία μέρα θα τον ξανάβρισκε.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια.

Τέλος, στις 17 'Ιανουαρίου 1866, η λαίδη Τίμπορν έλαβε από το γιό της μία έπιστολή, που προερχόταν από το Βάγκα-Βάγκα της Αυστραλίας!

Ο Ρότζερ έξηγουσε με λίγα λόγια στη μητέρα του πως είχε σωθί και πως είχε ζήσει ως εκείνη την ημέρα.

Μετά το ναυάγιο της «Μπέλλα», ένοσφε, είχε παλέψει πολλές ώρες με

τά κύματα. Κατά καλή του τύχη, όμως, πέρασε από κει ένα ολλανδικό πλοίο, που τον περισυνέλεξε. Το πλοίο αυτό πήγαινε στην Αυστραλία και τον αποβίβασε στη Μελβούρνη. Ο Ρότζερ είχε αλλάξει περισσότερα από είκοσι έπαγγέλματα και, στο τέλος, είχε εγκατασταθή στο Βάγκα-Βάγκα, όπου έσασκουσε το έπάγγελμα του χασάπη. Εκεί είχε παντρευθή μία νέα, τη Μαρία-Αννα Μπράντι, «που ήταν όλοτελα αγράμματη, αλλά καλή και άφοσιωμένη». Η άγγελία της μητέρας του είχε πέσει τυχαία στα χέρια του. Φανταζότανε ότι θα είχε πεθάνει. Κι' έπειδή δεν ήθελε να ξαναβιδή τους συγγενείς του, προτίμησε τη φιλόξενη γη της Αυστραλίας.

Έπειτα από λίγον καιρό, ο Ρότζερ εμφανίσθηκε στο Παρίσι, όπου η μητέρα του έκανε σάν τρελλή από τη χαρά της μόλις τον είδε.

Αλλά δεν συνέβη το ίδιο και με τους Τίμπορν. Εκείνος που λυπήθηκε πιδ πολύ ήταν ο Τζάκ, ο μικρότερος αδελφός του Ρότζερ, που είχε ως εκείνη τη στιγμή τον τίτλο του λόρδου.

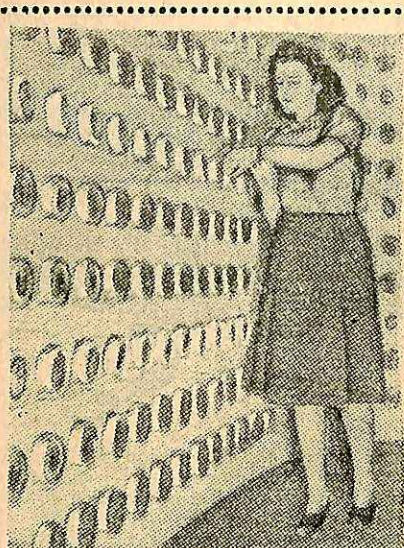
Ο τίτλος αυτός, όπως και η τεραστία περιουσία των Τίμπορν, ανήκουν τώρα στον Ρότζερ. Ωστόσο, η παρουσία της λαίδης Φελισιτέ, συγκατατούσε τον Τζάκ. Αλλά, μετά το θάνατό της, άρχισε ένας άγριος δικαστικός αγώνας εναντίον του αδελφού του. Όλο οι άλλοι Τίμπορν ήσαν μαζί του.

Η προσπάθειά των ήταν ν' αποδείξουν ότι ο Ρότζερ ήταν ένας Αυστριακός κακοποιός.

Ο αγών αυτός κράτησε οχτώ ολόκληρα χρόνια, από το 1867 ως το 1875. Και το αποτέλεσμα ήταν δυσμενές για τον Ρότζερ. Το δικαστήριο δεν θέλησε να πεισθί για την αλήθεια των ισχυρισμών του. Γιατί οι Τίμπορν είχαν κινήσει το πάντα εναντίον του.

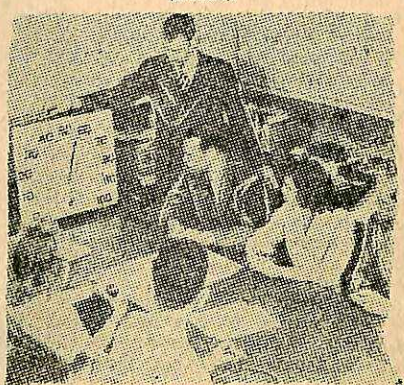
Έτσι, ο Ρότζερ καταδικάσθηκε σε 14 έτών καταναγκαστικά έργα. Όταν άκουσε την απόφασι, έλεγε με αξιοπρέπεια: «Ήθερα πάντα πως ήταν προτιμότερο να ήμουνα χασάπης στην Αυστραλία παρά ένας Τίμπορν!

Λίγα χρόνια μετά την αποφυλάκισί του, το 1898, πέθανε σ' έλεεινή κατάσταση μέσα σε μία άθλια τρώγλη του Μαρλεμτον.

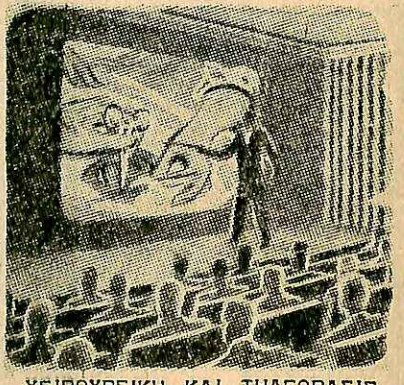
ΚΟΥΡΑΙΖΕΙ ΡΟΛΟΓΙΑ

Στην έκθεσι της Βρετανικής Βιομηχανίας που άνοιξε στο Λονδίνο εσχάτως, υπάρχει ένα ειδικό περίπτερο για «εμπνητοία». Η Έταιρεία που φτιάχνει αυτά τα εμπνητοία παράγει 20.000 τεμάχια την εβδομάδα. Στο περίπτερο αυτό της έκθεσεως υπάρχει μία νύστιμη υπάλληλος που επιδεικνύει στους πελάτες τα ρολόγια. Αλλά κάνει και μία άλλη δουλειά: Κουρδίζει κάθε πρωί τα 240 ρολόγια της έκθεσεως. Γι' αυτό το λόγο είναι αναγκασμένη να έρχεται κάθε πρωί στην έκθεσι πολλές ώρες πριν του κανονικού ανοίγματος.

ΓΙΑ «ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΕΣ»

Ένας Αμερικανός μηχανικός έφτιαξε ένα περιεργό ηλεκτρικό υπηκομα για μυστικές ψηφοφορίες. Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας φαίνεται μ' ένα δείκτη στην πλάκα ενός ειδικού ρολογιού. Εκείνοι που ψηφίζουν πιέζουν απλώς ένα κουμπί.

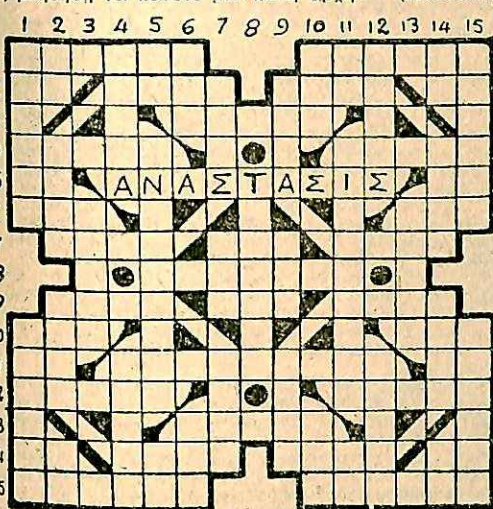
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Η πρώτη μεταδοσις με την τηλεορασι μιαν εξαιρετικά δύσκολη ενχειρήσεως έγινε εδώ και λίγο καιρό στης Ηνωμένες Πολιτείες. Τριακόσιοι έπιστήμονες πορτοκαλούσαν στην όθων όλες τις φάσεις αυτής της ενχειρήσεως για τη θεραπεία ενός καρδιακού νοσήματος.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω-κάτω σταυρέλεξο

Σας παραθέτομεν πιδ κάτω, χωρίς καμία εξήγησι, τις ίδιες τις λέξεις που πρόκειται να τοποθετήσετε μέσα στο παραπάνω σχέδιο. Τοποθετήσαμε ήδη την λέξι: «ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ», που θα σας βοηθήση να κάνετε μία καλή αρχή.

Και τώρα να οι λέξεις που θα τοποθετήσετε κατ' αλφαριθμητική σειράν: ΑΘΗΝΑ - ΑΙΜΑ - ΑΛΦΑ - ΑΜ - ΑΜΑ - ΑΝΕΣΙΣ - ΑΝ - ΑΝΝΑ - ΑΝΤΙ - ΑΝΤΙΦΑΣΙΣ - ΑΠΟ - ΑΤΙ - ΑΦΗ - ΑΩ.

ΔΑΣ - ΔΡΩΝ
ΕΙΚΩΝ - ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ - ΕΚ.
ΗΘΟΣ - ΗΝΙΟΝ - ΗΡΩΣ
ΙΚΑ - ΙΣ - ΙΣΟΣ
ΚΟΝΔΩΡ
ΛΑ - ΛΑΜΙΑ - ΛΕΙΑ - Λ - ΛΟΞΑ
ΜΑΝΙΛΑ - ΜΕ - ΜΕΝ - ΜΙΑ - ΜΠΑΡΜΣ
ΝΑΞΟΣ - ΝΕΣΤΩΡ - ΝΟΤΙΑ - ΝΥΝ
ΟΘΩΝ - ΟΚΑ - ΟΡΟΣ - ΟΣΜΗ - ΟΤΑΝ
ΠΙ
ΡΑΝΙΣ - ΡΕ(2) - ΡΩ(3)
ΣΙΚ - ΣΙΤΩ - ΣΚΗΝΕΣ - ΣΟΛΩΝ - ΣΟΣ - ΣΟΦΩΣ - ΣΥΡΩ - ΣΩΡΟΣ
ΤΑΙΝΙΑ - ΤΙ - ΤΟ - ΤΡΕΛΛΑ - ΤΥΠΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ - ΦΟΒΟΣ - ΦΥΤΙ - ΚΟΣ
ΩΡΟΣ

Ο ύδροςωλήνας

Ένας ύδροςωλήνας, που προσοδοτούσε ένα λουτρό, λύγισε από ένα σεισμό. Και συνέβησαν τότε τα εξής πράγματα, όχι όμως με τη σειρά που τ' αναφέρουμε:

1) Μουσικήθηκε το πάτωμα. 2) Έπεσε ο σοφάς. 3) Το νερό εισεχώρησε μέσα. 4) Ο σωλήνας έσπασε. 5) Το νερό έτρεξε απ' την τρύπα. 6) Το πάτωμα πλημμύρισε. 7) Ο σωλήνας ράγισε. 8) Ο σοφάς ράγισε. 9) Το μπάνιο ξεχείλισε. 10) Μουσικήθηκε το άποκάτω ταβάνι. 11) Το μπάνιο γέμισε. Ποιά είναι η σωστή σειρά αυτών των συνεπειών;

Οπτική άπάτη

Η απόστασις ΑΒ σας φαίνεται άσφα.

Λώς μικρότερη απ' την απόστασι ΒΓ. Κι' όμως, αν μετρήσετε και τις δύο, θα τις βρητε έντελώς ίσες. Πρόκειται άπ' πλούσιατα περί οπτικής άπάτης.

Μία εύκολη «μαντεία»

Με το παιγνιδάκι αυτό, μπορείτε να διασκεδάσετε μία συντροφιά. Δηλώνετε ότι ένας φίλος σας είναι μάντις. Ζητάτε από ένα απ' τους παρόντας να γράψι σ' ένα χαρτάκι οποιοδήποτε όνομα και να το δείξη σε σας μόνον. Ας υποθέσουμε ότι το όνομα είναι «Νίκη».

Ο φίλος μου θα το μαντέψι λέτε. Συγκεντρώσε, σάν να θέλετε να μεταδώσετε τη σκέψι σας, ενώ συγχρόνως χτυπάτε άφηρημένα και μηχανικά το δαχτύλο σας πάνω στο τραπέζι. Έπειτα προφέρετε ένα «μαγικό έρκυ», π. χ.:

— Ναείχους καλάμπι!

Κι' ο φίλος σας φωνάζει άμέσως:

— Το όνομα είναι «Νίκη»!

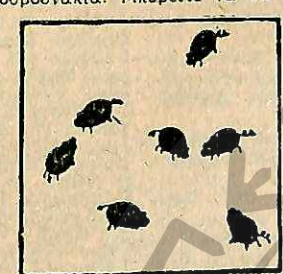
Το «κόλλο» είναι απλό: Έχετε συνεννοηθή με το φίλο σας ότι ένα χτύπημα σας πάνω στο τραπέζι θα σημαίνει Α, δύο θα σημαίνει Ε, τρία θα σημαίνει Ι και τέσσαρα θα σημαίνει Ο. Με τον τρόπο λοιπόν αυτό, του υποδεικνύετε τα φωνήεντα του ονόματος (ή ορθογραφία δεν λαμβάνεται υπ' όψιν). Όσο για τα σύμφωνα, είναι τα αρχικά γράμματα των λέξεων του «εξερκιτισμού» σας! Είναι κατι άπλουστατο, κι' όμως κάνει μεγάλη έντύπωσι... άρκεί να μη το επαναλάβετε πολλές φορές!

Περσικά χινιγμάτα

1) Άνοιξε το βιβλίο σου, βράϊ με δάσκαλε! Έχει δύο μόνο σελίδες γεμάτες χρώματα, άλλα δεν έχει διόλου γράμματα. Τι είναι; 2) Δεν έχει κολιά κι' όμως πίνει. Όταν δεν έχει πιά να πιη, πεθαίνει άμέσως. 3) Κρατάει πάνω του έναν άνθρωπο και τ' αλαγο του, κι' όμως δεν κουράζεται! Τι είναι;

Τά επτά γουρευνάκια

Σ' αυτή τη μάντρα είναι κλεισμένα 7 γουρευνάκια. Μπορείτε να τα χωρί-

σετε όλα, το ένα απ' το άλλο, τραβώντας μόνο 3 εύθειες γραμμές:

Τονέγγριφος

Κακός δεν είναι βέβαια μ' αν μου αλλάξει τονό, κακός θα γίνω εαφικά και θα σου κάνω πόνο!

Το παιχνίδι των ερωτήσεων

Απ' τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν καθένα απ' τις παρακάτω ερωτήσεις, διαλέξτε τη σωστή:

1) Άν ανάκατεψουμε ένα άτομο ό- ευγόνου και δύο άτομα ύδρογόνου, τι θα σχηματισθή; 2) Πώς διομάζεται το μέγμα χαλκού και κασιτέρου; 3) Πώς λεγόταν το μυθολογικό έν, που ήταν μισός άνθρωπος και μισό ά- λογο; 4) Αζωτον 5) Αζωτον 6) Αζωτον 7) Αζωτον 8) Αζωτον 9) Αζωτον 10) Αζωτον 11) Αζωτον

Αίνιγμα

Τί πράγμα μπορεί να σηκώση χίλια κανάρια άχυρο και δεν μπορεί να σηκώση μία όκα μολύβι;

Οι λύσεις στη σελ. 79

Το περήφανο ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα κι' είχαν ένα γιό που τον λέγαν Ύψνο.

Ο Ύψνος ήταν πολύ ιδιότροπος και δεν ήθελε με κανένα τρόπο να παντρευθί. Κι' η μάνα του ή βασίλισσα τό είχε κρυφο καμώ. Μία νύχτα νυρίωντας μεταμφιεσμένη στους δρόμους με την πιστή ακόλουγό της άκουσε μέσα από ένα φτωχόσπιτο μία γλυκειά φωνή που τραγουδούσε:

«Ήρθεσ ύπνε; καλός πρθεσι...»

Πάρε το σκαμνί και κάτσε

ως να γνέσω να ξεγνέσω

και να κοιμηθούμε άνταμα!...

Άκούοντας τα λόγια αυτά η βασίλισσα γύρισε και είπε στην ακόλουγό της:

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν θέλει να παντρευθί ο γιός μου. Άγαπάει τρελλά αυτή τη φτωχή κόρη. Μα άφου είναι τόσο προκομμένη με γεία του με χαρά του να την πάρη.

Άμέσως της άλλη μέρα η βασίλισσα έστειλε στην κοπέλα πλούσια δώρα. Η κόρη ξαφνίστηκε και δεν ήθελε να τα κρατήη. Παρουσιάστηκε τότε η Μοίρα της όμοια με γρουσούλα και της είπε:

— Κρατήσε τα, κόρη μου, και μη φοβάσαι. Εγώ είμ' εδω.

Σε λίγες ημέρες η βασίλισσα πήγε στο σπίτι της κόρης η ίδια, τη βρήκε πολύ όμορφη και προκομμένη και της είπε χαρούμενη:

— Έννοια σου μικρούλα μου, κι' ο γιός μου θα γινη άντρας σου.

Μόλις τ' άκουσε αυτά η γρηά Μοίρα περίμενε να φύγη η βασίλισσα κι' είπε στην κόρη:

— Πέσε γρηγόρα στο κρεβάτι σου κι' εγώ θα φροντίσω για όλα τ' άλλα.

Η κόρη, υπάκουσε κι' άμέσως η γρηά χωρίς να χάρη καιρό διπλώσε στα σάβρανα ένα κούτσουρο και τόβαλε πλάι της.

Την ίδια νύχτα γέννησε μία γειτόνισσα και κατέβηκαν οι τρεις Μοίρες να μοιράνουν το παιδί της. Την τρίτη απ' τις Μοίρες η λέγαν Άνέλαστη γιατί πάντα ήταν λυπημένη και ποτέ δεν γελοούσαν τα χείλη της. Όταν μοιράναν το παιδί της γειτόνισσας πέρασαν κι' απ' το σπίτι της κόρης για να μοιράνουν και το δικό της, νομίζοντας ότι είχε γεννήσει πραγματικά.

Μόλις όμως έσκαψαν στη λεχώνα κι' είδαν αντί για παιδί ένα φασκιωμένο κούτσουρο η Άνέλαστη έσκαψε στα γέλια, για πρώτη φορά στη ζωή της. Γύρισε τότε ευτυχισμένη στην κόρη και της είπε:

— Εσένα, κυρά μου πουκάνας ν' άνθισθι το γέλιο στα χείλη μου θα σου χαρίω ένα άληθινό παιδί, όμορφο σάν τον ήλιο και το φεγγάρι, όμοιο κι' άπαράλλακτο με το βασιλόπουλο της χώρας.

Άγγιξε έπειτα με το μαγικό ραβδί της το κούτσουρο κι' εκείνο μεταμορφώθηκε σ' ένα όμοιο νεογέννητο παιδάκι που όμοιαζε άληθινά με το βασιλόπουλο.

Την άλλη μέρα, όταν πήγε η βασίλισσα στο σπίτι της φτωχής κόρης κι' άντικρυσε το μικρό της που ήταν ίδιο κι' άπαράλλακτο με το γιό της, τρελλάθηκε απ' τη χαρά της. Άρπαξε το μικρό στην άγκαλιά της, έτρεξε στο παλάτι κι' είπε στο γιό της:

— Χρυσό μου άγόρι, το ξέρω όλα! Κύττασε πώς σου μοιάζει ο γιός σου... Σ' ευχαριστώ που μ' έκανες γιανιά!...

Το βασιλόπουλο σάστισε.

— Τι είναι αυτό που μου λές, μητέρα; της είπε. Το μωρό αυτό μου μοιάζει, μα δεν ξέρω τίποτε. Θα λέει πως είμαι ο άγαπημένος της.

Πραγματικά έτρεξε άμέσως στο σπίτι της κοπέλας κι' όταν την άντικρυσε τόσο όμορφη την άγάπησε τρελλά.

Η γρηά Μοίρα που άπετακε πλάι του, τον άγγιξε την ίδια στιγμή με το ραβδί της και το βασιλόπουλο φώναξε:

— Ναι, αυτή είναι η άγαπημένη μου γυναικούλα και το μωρό είναι δικό μου παιδί. Αυτή μονάχα άγαπώ κι' αυτή θα πάρω γυναικό μου.

Την άλλη μέρα κίόλας έγιναν οι γάμοι τους με μεγάλες χαρές και πανηγύρια κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

ΜΑΡΙΑΝΑ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Παιδικόν πνεύμα

Ο άμελης Μανωλάκης άπέτυχε, καθώς ήταν έ- πόμενο, στις εξετάσεις του κι' έμεινε στην ίδια τάξι.

Την δυσάρεστη αυτή είδησι άναγγέλλει σδόν πα- τέρα του ως εξής:

— Πρέπει να χαίρεσαι, υπαυτά μου, γιατί τα σε- τεινά βιβλία θα τα μετακινήσω και του χρόνου κι' έτσι δεν θα σε βιάζω σε έξοδα!

είχαν σφαιρασθή μ' αυτό δια-
κοινοτάτο εδώ κι' εκεί.

Ο Λενορμάν σκέφθηκε για
μερικές στιγμές. «Επειτα, α-
πευδυνόμενος στον Γκουρέλ,
είπε:

—Ανακαλώ τις προηγούμε-
νες διαταγές μου. Αφήστε ε-
λευθέρους τις θύρες.
—Υποθέτετε λοιπόν, ότι ο
δολοφόνος έφυγε; ρώτησε σιγά
ο επιθεωρητής.

—Όχι, απάντησε ο διευθυ-
νης της ασφάλειας, καταβάζον-
τας τον τόνο της φωνής του.
Είμαι βέβαιος μάλιστα για το
άντικειμενο. Ο δράστης της τρι-
πλής δολοφονίας βρίσκεται πάν-
τοτε μέσα στο ξενοδοχείο.
Αλλά δεν κουβέτα... Είπε η-
ρεμος στο δωμάτιό του η γυ-
ρίζει στα σαλόνια... Ψάχνον-
τας όπως έκαιε ως τώρα,
δεν πρόκειται να τον ανακαλύ-
ψω ποτέ.

—Έχετε, λοιπόν, κανένα
άλλο σχέδιο;

—Πιθανόν.
Ο Λενορμάν ζήτησε κατόπιν
από τον διευθυντή του ξενοδο-
χείου έναν κατάλογο των πελα-
τών του ξενοδοχείου.

Στο γραφείο της διευθύνσε-
ως υπήρχαν μερικές έπιστολές,
απευδυνόμενες στον Κέσελμπαχ.
Ο Λενορμάν τις παρέ-
δωσε στον ανακριτή.

Βρήκε επίσης εκεί ένα βέμα.
Χωρίς να διστάσει, το άνοιξε
άμεσως.

Μέσα σ' αυτό το βέμα υπήρ-
χε μια κασετίνα από έβανο.
Στο έσωτερικό της περιείχε με-
ρικά συντηρημένα ένδια κορε-
πτου και ένα έπισκεπτήριο.

Πάνω σ' αυτό ο διευθυντής
της ασφάλειας διάβασε το όνο-
μα του Άριμάν.

Μια λεπτομέρεια, όμως, εξέ-
πληξε το διευθυντή της αστυνο-
μίας.
Στο κάτω μέρος της κασε-
τίνας ήταν κολλημένη μια μικρή
έτικεττα, με κυανή κορνίζα, ο-
μοια με εκείνη που είχε βρη-
θεί στο δωμάτιο του τετάρτου πα-
τώματος. Η έτικεττα αυτή εί-
χεν επίσης τον αριθμό 999.

Ο διευθυντής της ασφάλειας
ετοιμαζόταν να φύγει από το
ξενοδοχείο. Βέβαιος ότι ο δολο-
φόνος βρίσκεται μεταξύ των
πελατών και ότι, για τη στιγ-
μή, τουλάχιστον, ήταν μάταιη
κάθε προσπάθεια για την ανα-
κάλυψή του.

Αλλά, καθώς διευθυνόταν
προς την έξοδο, είδε έναν αν-
θρωπο που έρχοταν βιαστικά
προς το μέρος του.

Ήταν ο αστυνομικός Μοννό,
του δεκάτου τμήματος του Ση-
κουάνα.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο
Λενορμάν.

—Σας ζήτησα παντού, κύ-
ριε διευθυντή, απάντησε ο Μον-
νό και μόλις έμαθα ότι είσατε
εδώ, έτρεξα άμεσως να σας
συναντήσω... Έρχομαι να

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδός Πιπύου 38 - Τηλ. 85.089
10-1 και 4-7

ΣΟΚΟΛΑΤΑ
IPRIS

σας καταγγείλω ένα τρομερό
έγκλημα, που φαίνεται ότι διε-
πραχθή από άνθρωπο που μέ-
νει σ' αυτό το ξενοδοχείο.
Ο διευθυντής τον κύτταζε
σαστισμένος.

—Μήπως πρόκειται για την
τοπιλή δολοφονία;
—Ακριβώς. Έπαινε γι' α-
παντήση ο Μοννό. Τα θύματα
του άπαισιού δολοφόνου είναι
τρία.

—Σταθίτε, αγαπητέ μου
Μοννό, φώναξε ο Λενορμάν, που
είχεν άνοιξει να έκευρίζεται.
Μιλάτε για την τοπιλή δολοφο-
νία που έγινε εδώ;

—Όχι.
—Δεν καταλαβαίνω τίποτε.
—Κύριε διευθυντή, η τοπιλή
δολοφονία, για την οποία έρ-
χομαι να σας μιλήσω έγινε
στην περιφέρεια του Τυμπατός
μου.

Ο Γκουρέλ, ο ανακριτής
Φορμερί και ο ιατροδικαστής
Μπερζέοι είχαν πλησιάσει στο
αναμεταξύ.

—Μιλήστε γρήγορα, Μον-
νό! διέταξε ο Λενορμάν.
—Το έγκλημα έγινε στην ο-
δόν Γκουρέλ. Τα θύματα είναι
μια υπέρα με τα δύο παιδιά
της.

—Και τί σας κάνει να πι-
στεύετε ότι ο δολοφόνος βρί-
σκεται μεταξύ των ένοικων του
«Πάλας - Οτέλ»;

Ο Μοννό του έδωσε την επι-
στολή που είχε βρη στο γρα-
φείο της κυρίας Δαντών και
που έφερε την υπογραφή «Α-
σος - Σπαθί».

Ο Λενορμάν την διάβασε
γρήγορα και κατόπιν την έδω-
κε στον ανακριτή.

—Τί άλλο έχρησιμοποιήσε
ο δολοφόνος; ρώτησε τον
Μοννό.

—Και τα τρία θύματα έ-
χουν χτυπηθεί στο λαιμό με τρι-
γωνικό στιλέτο, απάντησε ο
αστυνομικός.

—Περίεργο, πολύ περίε-
ργο! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόν-
τια του ο Λενορμάν.

—Επειτα είπε στον Γκουρέλ
να κάμει γνωστά στον συνά-
δελφό του όλα όσα είχαν συμ-
βή στο «Πάλας - Οτέλ» ως έ-
κείνη τη στιγμή.

—Όστε, στο διαμέρισμα
415 έμενε ο δολοφόνος έκτα-
κτου μισθού Κέσελμπαχ; ρώ-
τησε ο Μοννό.

—Ακριβώς!
—Αυτό είναι άκατανόητο!
Ο Άριμάν ήθελε λοιπόν να έ-
νοχοποιήσει τον Κέσελμπαχ;...
Αλλά για ποιο λόγο;

—Επειτα από μερικά λεπτά,
ο διευθυντής της ασφάλειας
κατέβαινε άναγ τις σκάλες του
ξενοδοχείου συνοδευόμενος ά-
πό τον ανακριτή και τους επι-
θεωρητές.

Το «Πάλας - Οτέλ» ξανά-
παιρνε σιγά-σιγά τη συνήθι-
μένη του όψη.

Και μόνο από τα δωμάτια
του διαμερίσματος 415 άκου-
γόταν φωνές και λυγμοί. Γιατί
πριν από λίγο άρα είχε φτάσει
στο ξενοδοχείο, προερχόμενη ά-
πό τις Κάννες, η σύζυγος του
έκατομυριούχου.

Η κυρία Ντολόρες Κέσελμ-
παχ ήταν γυναίκα με ψηλό ά-
νάστημα, άραία μάτια και άρ-
μονικό σύνολο. Είχε γεννηθή
στην Όλλανδία, άλλ' η κατα-
γωγή της ήταν από την παλιά
ισπανική οικογένεια των Ά-
μόντι.

ρώτα για τη γυναίκα αυτή και,
από τέσσερα χρόνια που είχαν
παντρευτεί, κανένα σύννεφο δέν
έσκιεσε ποτέ την εύτυχία των
δύο συζύγων.

Η κυρία Κέσελμπαχ ήταν
άπαρηγόρητη γιατί ο θάνατος
του συζύγου της άποτελούσε έ-
να μεγάλο πλήγμα γι' αυτήν.
Ο άχρημμένος των σα-
λονιών

—Έκείνο το πρωί, ο ζωγράφος
Άνδρέας ντε Μερκούρι και η
μνηστή του Ζακελίνα Ρανσέ
περπατούσαν μέσα στο δάσος
του Ότέιγ.

Ήσαν και οι δύο εύτυχισμέ-
νοι. Γιατί, έπειτα από μερικές
μέρες, θα γίνονταν οι γαμοί
τους.

Σε μια στιγμή η νέα στα-
μάτησε έσπινικά και σπίνθηκε
πάνω στον αγαπημένο της.

—Δεν άκούς Άνδρέα; οώ-
τησε.
—Άκούω μόνο τη φωνή σου
που με κάνει εύτυχισμένο, ά-
πάντησε ο καλλιτέχνης.

—Όχι, Άνδρέα!... Είμαι
βέβαιη πως άκούσα κάτι σάι
άσφυλλητό... Νά, πρόσζε...
Ο καλλιτέχνης τέττασε
αυτία του.

Πραγματικά, η Ζακελίνα δέν
είχε άκουε λάθος.
Σε μικρή άπόσταση, καθι-
σμένος σε μια πέτρα και με το
πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα
χέρια του ένας άνθρωπος έ-
κλαινε με λυγμούς.

Οι δύο νέοι προχώρησαν σι-
γά προς το μέρος του. Ο αν-
θρωπος αυτός ήταν τόσο βυθι-
σμένος στη λύπη του που δέν
είχε άκουε πόου δέν

φάνηκε ότι είχε άντιληφθή την
παρούσία τους.
Τη στιγμή που έφτασαν κον-
τά του, τον άκουσαν να λέη:

—Η Λήδα πέθανε... Την
έδολοφόνησαν! Γιατί να ζω έ-
γώ τάχα;... Ο θάνατος είναι
πιοτιμότερος!

Η Ζακελίνα άνατρίχισε.
Η Λήδα ήταν φίλη της. Α-
νίκη σε μια από τις πλουσιώ-
τερες οικογένειες του Ότέιγ
και η δυστυχισμένη είχε δολο-
φονηθή πριν από μερικές βδο-
μάδες.

Ο δολοφόνος την είχε χτυ-
πήσει μ' ένα στιλέτο στο λαι-
μό, ενώ κοιμόταν στο κορεδάτι
της. Πλάι στη νεκρή είχε βρε-
θή ένα έπισκεπτήριο με το όνο-
μα: «Άριμάν, άρχηγός της συμ-
μορίας του «Άσου - Σπαθί».

Η Ζακελίνα νόμισε πως ή-
ταν χρέος της να προσπαθήσει
να παρηγορήσει τον άγνωστο.
Και ο καλλιτέχνης ήταν επίσης
σύμφωνος σ' αυτό.

—Κύριε, είπε η νέα πλησι-
άζοντας ο μνηστή μου κι' έ-
γω, χωρίς να το θέλω, γινί-
καμε μάρτυρες της άπελπίσας
και του πόνου σας... Και ή-
θελα να πιστέψετε ότι συμμε-
ρίζομστε τη λύπη σας, γιατί η
Λήδα ήταν φίλη μου και την ά-
γαπούσα πολύ...

Ο ζωγράφος είχε πλησιάσει
έπίσης.

—Επιτρέψέτε μου ν' άυτο-
συστηθώ, είπε. Άνδρέας ντε Με-
ρκούρι, καλλιτέχνης... Η μνη-
στή μου δεσποινίς Ζακελίνα
Ρανσέ.

Ο άγνωστος κύτταξε και
τους δύο με έκφραση έννομο-
σύνης στα μάτια. Ήταν ένας
που δέν

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΦΙΧΘΗ
και έτέθη στην κατανάλω-
σιν το περίφημο
ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ
ΚΟΛΑΣ
Νέα μέθοδος περιποιήσεως
του δέρματος
Μερικά χρήσιμα οδηγία
διά τας Κας και Δας
ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Και ένα μόνον βλέποντας μασ-
σας με το ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟ-
ΛΙΝ ΚΟΛΑΣ άρκει ώστε το κου-
ρασμένο και άπονεκρωμένο
δέρμα να έξαφανισθή και εις
την θέση του να παρουσιασθή
ένα δέριμα νέον, μαλακόν, κα-
θαρόν και δροσερόν.

ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΟΥΣΙΚΟ ΔΕΡΜΑ
Διά να προκαλήτε στην πλάξ
τον θαυμασμόν με το άριστον
φυσικόν μπρουντζίνον σωμα σας
κομείτε λίαν ελαφρών έπάλει-
ψιν πριν και μετά το μπάνιο σας.
ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ-ΠΑΝΑΔΕΣ
Επ'λειφοντες το δέριμα σας
με το γαλακτώμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ
ΚΟΛΑΣ υπορείτε ν' άπολούσε-
τε τον ήλιον και την θάλασ-
σαν χωρίς να υποστέτε έγκυα-
ματα και να άποκτέπετε πα-
νάδες - Το γαλακτώμα της
ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΣ είναι ένας
θαυμασιός πρωτότυπος έπιστη-
μονικός συνδυασμός λανολι-
νούχων θιταμινούχων και δρο-
σιστικών χυμών ρόδων ούτως
ώστε να ένδεικνυται με άπο-
λύτως θετικά καλλυντικά και
θεραπευτικά άποτελέσματα έ-
πι έπωών και λιπαρών δερμά-
των - Το γαλακτώμα ΛΑΝΟΛΙΝ
ΚΟΛΑΣ είναι νέον προϊόν μα-
κράς έπιστημονικής πείρας
και εισάγεται διά πρώτην φο-
ράν έν Ελλάδα κυκλοφορεί δε
εις μικρά και μεγάλα φιαλί-
δια. Συνιστάμεν το μεγάλο ως
πλέον οικονομικότερον. Πωλεί-
ται εις όλα τα καλά φάρμα-
κεία και Μικροπωλεία.
Γεν. Άντ. δια την Ελλάδα
ΜΙΧΑΗΛ Η ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15 Αθήναι
Τηλ. 52.416

Ο καλλίτερος
δυστροφος
δέ κάθε
ευχάριστη
ενασχόληση

νός ως τοιάντα γούδων, με
συμπερασματικά πρόσωπο και ζω-
πόδ βλέμμα.

Είχε σκηκωθή όρθιος τώρα
και κάνοντας μίαν υπόκλησι,
είπε:
—Μαρκήσιος Έρρίκος Όλι-
διέ.

—Μαρκήσιος Όλιδιέ! είπε
ο ζωγράφος με κάποια έκπλη-
ξι. Άν δέν κάνω λάθος, είσα-
στε ο αγαπητός των σαλο-
νιών του Παρισιού, ο άνθρωπος
που παίζει με τη ζωή και που
κλείνει τίς μάτια στις άσχημίες
και τις πικρίες της...

—Όλα αυτά ήσαν σωστά έ-
ως προχθές άκούη, απάντησε ο
μαρκήσιος. Άλλά τώρα δέν εί-
νε πιά.

Φαινόταν πιο ήρεμος και οι
τρείς νέοι άρχισαν να συζητούν
για χίλια δώδεκάνατα σαν
να ήσαν παλιοί γνώριμοι.

Σε λίγο, έπαιρναν και οι
τρείς το δρόμο που έφερνε στο
Ότέιγ.

Ο μαρκήσιος Έρρίκος Όλι-
διέ ήταν πραγματικά το αγα-
πητότερο πρόσωπο της παρισι-
νής άριστοκρατίας. Άνθρωπος
του κόσμου από το κεφάλι ως
τα νύχια, δέν έλειπε ποτέ από
καμιά κοσμική συγκέντρωση.

Ήταν, άλλωστε, πολύ πλούσι-
ος και η έπιδεικτική σπατάλη
της ζωής του έκανε μεγαλύτερο
το κύρος και τη γοητεία του
μεταξύ των άριστοκρατικών κύ-
κλων.

Η περιουσία του φαίνονταν ά-
πείρητη.

—Εκτός από τους άνωτέ-
ρους κύκλους, ο μαρκήσιος Ό-
λιδιέ συναναστρεφόταν μερικά
άλλα άτομα, που υπάγονται
στη δική του δικαιοδοσία. Και
οι σχέσεις του μαζί τους ήσαν
από κείνες που δέν θα έπιθυ-
μούσε να έχη ποτέ ένας έντιμος
άνθρωπος.

—Ένα από τα ύποπτα πρό-
σωπα που συναναστρεφόταν ο
μαρκήσιος Όλιδιέ ήταν και έ-
νας γέρος τοκογλύφος, Ζωρέ
Γκουβέ που είχε πολλές φορές
άπασχολήσει την άστυνομία.

Ο Γκουβέ είχε το στρατη-
γείο του σ' ένα στενωσόκακο
της μεσημβρινής ζώνης των Πα-
ρισίων. Εκεί ζούσε με μια γυ-
ναίκα ως τοιάντα πέντε γούδων,
που την έλεγαν Έλεονώρα και
που τη παρουσίαζε σαν άνεψιά
του.

—Εκτός από τους άνωτέ-
ρους κύκλους, ο μαρκήσιος Ό-
λιδιέ συναναστρεφόταν μερικά
άλλα άτομα, που υπάγονται
στη δική του δικαιοδοσία. Και
οι σχέσεις του μαζί τους ήσαν
από κείνες που δέν θα έπιθυ-
μούσε να έχη ποτέ ένας έντιμος
άνθρωπος.

—Ένα από τα ύποπτα πρό-
σωπα που συναναστρεφόταν ο
μαρκήσιος Όλιδιέ ήταν και έ-
νας γέρος τοκογλύφος, Ζωρέ
Γκουβέ που είχε πολλές φορές
άπασχολήσει την άστυνομία.

Ο Γκουβέ είχε το στρατη-
γείο του σ' ένα στενωσόκακο
της μεσημβρινής ζώνης των Πα-
ρισίων. Εκεί ζούσε με μια γυ-
ναίκα ως τοιάντα πέντε γούδων,
που την έλεγαν Έλεονώρα και
που τη παρουσίαζε σαν άνεψιά
του.

Η επανάσταση των Βιέν Μιν έχει κοστήσει πολύ αίμα και
πολλά εκατομμύρια στη Γαλλία. Οι θάγοντες πιστεύοντας
στις έπενγκελίες που έμοιράζοντο άφθονα κατά την διάρ-
κεια του πολέμου, επαναστάτησαν κατά των Γάλλων. Στη
φωτογραφία μας ένα τμήμα έθελοντών τρομοκρατών ά-
νάμεσα στους οποίους υπάρχουν και γυναίκες, που φοινών-
ται πιο φανταστικές μάλλον...

νεφάντητη. Άλλ' η αλήθεια εί-
νε πως κανείς δέν έγνώριζε την
πηγή του πλούτου του.

Και για την καταγωγή του
έπίσης δέν υπήρχαν σαφείς
πληροφορίες. Ο ίδιος έλεγε ό-
τι ο πατέρας του ήταν ευπα-
τρίδης από την Πικαρδία, που,
μετά τον πόλεμο του 1870, εί-
χεν άποσυρθή στην Όλλανδία.

Εκεί άπόκτησε μεγάλη περιου-
σία, που, πεθαίνοντας, την ά-
φησε στο γυιό του.

Κατά την εποχή του θανάτου
του πατέρα του, ο νεαρός Έρ-
ρίκος ήταν νήπιος άκούη. Άρ-
γότερα, έχασε και τη υπέρα
του έπίσης. Η μόνη συγγένης
του ήταν μια μοναχή του τάγ-
ματος των Κοσμεινιτών, που
πέθανε όταν ο μαρκήσιος ήταν
18 έτών.

Από τότε, ο Έρρίκος δια-
χειριζόταν μόνος του την περι-
ουσία που του είχαν άφήσει ο
πατέρας του η για την ακρί-
βεια την σπαταλούσε άσυλλό-
γιστα.

—Ένας μόνος άνθρωπος κινού-
σε με καχυποψία το κεφάλι, ό-
ταν γινόταν λόγος για τα άνε-
ξάντητα εισοδήματα του μαρ-
κήσιου Όλιδιέ.

Κι' αυτός ήταν ο άστυνομι-
κός επιθεωρητής Γκουρέλ.

—Κανείς δέν θα με άκουε να
πιστέψω έλεγε πάντα, ότι ο
μαρκήσιος είναι πρόσωπο από-
λυτα έντιμο.

Κι' όταν τον ρωτούσαν, για-
τί είχε αυτή τη γνώμη, άπαν-
τούσε:

—Εκτός από τους άνωτέ-
ρους κύκλους, ο μαρκήσιος Ό-
λιδιέ συναναστρεφόταν μερικά
άλλα άτομα, που υπάγονται
στη δική του δικαιοδοσία. Και
οι σχέσεις του μαζί τους ήσαν
από κείνες που δέν θα έπιθυ-
μούσε να έχη ποτέ ένας έντιμος
άνθρωπος.

—Ένα από τα ύποπτα πρό-
σωπα που συναναστρεφόταν ο
μαρκήσιος Όλιδιέ ήταν και έ-
νας γέρος τοκογλύφος, Ζωρέ
Γκουβέ που είχε πολλές φορές
άπασχολήσει την άστυνομία.

Ο Γκουβέ είχε το στρατη-
γείο του σ' ένα στενωσόκακο
της μεσημβρινής ζώνης των Πα-
ρισίων. Εκεί ζούσε με μια γυ-
ναίκα ως τοιάντα πέντε γούδων,
που την έλεγαν Έλεονώρα και
που τη παρουσίαζε σαν άνεψιά
του.

—Εκτός από τους άνωτέ-
ρους κύκλους, ο μαρκήσιος Ό-
λιδιέ συναναστρεφόταν μερικά
άλλα άτομα, που υπάγονται
στη δική του δικαιοδοσία. Και
οι σχέσεις του μαζί τους ήσαν
από κείνες που δέν θα έπιθυ-
μούσε να έχη ποτέ ένας έντιμος
άνθρωπος.

—Ένα από τα ύποπτα πρό-
σωπα που συναναστρεφόταν ο
μαρκήσιος Όλιδιέ ήταν και έ-
νας γέρος τοκογλύφος, Ζωρέ
Γκουβέ που είχε πολλές φορές
άπασχολήσει την άστυνομία.

Ο Γκουβέ είχε το στρατη-
γείο του σ' ένα στενωσόκακο
της μεσημβρινής ζώνης των Πα-
ρισίων. Εκεί ζούσε με μια γυ-
ναίκα ως τοιάντα πέντε γούδων,
που την έλεγαν Έλεονώρα και
που τη παρουσίαζε σαν άνεψιά
του.

Η επανάσταση των Βιέν Μιν έχει κοστήσει πολύ αίμα και
πολλά εκατομμύρια στη Γαλλία. Οι θάγοντες πιστεύοντας
στις έπενγκελίες που έμοιράζοντο άφθονα κατά την διάρ-
κεια του πολέμου, επαναστάτησαν κατά των Γάλλων. Στη
φωτογραφία μας ένα τμήμα έθελοντών τρομοκρατών ά-
νάμεσα στους οποίους υπάρχουν και γυναίκες, που φοινών-
ται πιο φανταστικές μάλλον...

Η γυναίκα αυτή τον βοηθού-
σε μάλιστα στην εργασία του.
Γιατί ήσαν αναρίθμητοι οι άν-
θρωποι που πήγαιναν να επι-
σκεφθούν κάθε μέρα τον Γκουβέ.

Σ' όλους αυτούς ο τοκογλύ-
φος έδινε μικροδάνεια, είσπρατ-
τοντας τεραστίους τόκους.
Άλλ' ήταν αυτό το μοναδικό
επάγγελμα του;

Ο Γκουρέλ ήθελε κάποτε
να βεβαιωθεί γι' αυτό και με
την εύκαιρία έμαθε ότι ο μαρ-
κήσιος Όλιδιέ σχετιζόταν με
τον Γκουβέ.

Ο άστυνομικός επιθεωρητής
είχε δώσει έντολη λοιπόν, σ'
έναν ύποπταμένο του, τον Μι-
ρελ, να έμφανισθή στο άπτεον
του Γκουβέ και να του ζητήσει
ένα μικροδάνειο.

Τη στιγμή που ο Μιρελ έυ-
παινε στο γραφείο του Γκουβέ,
ο τοκογλύφος υπανόρευε ένα
γράμμα στην Έλεονώρα. Χω-
ρίς να ταραχθή από την παρου-
σία του πελάτου του, συνέχι-
σε με ναυπηγ φωνή την υπαγό-
ρευσι του και σε μια στιγμή ο
άστυνομικός τον άκουσε να λέη:

—Θαυμάσια! Και τώρα τα
τουγούνια θα πέσουν στα δίχτυα
μας.

—Καταλαβαίνω...
—Τί προθεσμία ξέλετε;
—Τρίτην.

Ο τοκογλύφος έκαιε ότι
τέκπεται.

—Υποθέτω, είπε, ότι τοια-
κία φράγκα δέν είναι πολλά...
Οι καιροί είναι σήμερα δύσκο-
λοι... Είσαστε σύμφωνος να
μού υπογράψετε ένα γραμμάτιο
για τοιακόσια φράγκα;

—Σύμφωνος, απάντησε ο
Μιρελ.

—Επειτα από μερικά λεπτά,
ο άστυνομικός έφυγε από το
σπίτι του τοκογλύφου, έχοντας
τα διακόσια φράγκα στην τσέ-
πη.

Του χρειζόνταν τώρα μερι-
κές συμπληρωματικές πληροφο-
ρίες για τον Γκουβέ. Και, χω-
ρίς να διστάσει μπήκε σ' ένα
καφεείο που βρισκόταν άπέναν-
τι στο σπίτι του τοκογλύφου.
—Ισως εκεί κατώρθωνε να μά-
θω κάτι.

Αλλά, σε λίγο, ο Μιρελ είχε
ξεγάσει τον Γκουβέ και τις ύ-
ποπτες άσχημίες του. Γιατί η
προσώχη του είχε στραφή άλ-
λού-τώρα.

Σε μικρή άπόσταση από το
τραπέζι του καθόνταν δύο άν-
θρωποι που συνομιλούσαν σιγά.
Άλλ' όχι τόσο που να μην υπο-
θέτει τον κύτταζε τη συνο-
χία τους.

Είχαν και οι δύο το ύφος μι-
κροαστών, από εκείνους που
συναντά κανείς στα παρισινα
καφεεία. Η όμιλία τους είχε
ην χαρακτηριστική προφορά
των Γασκώνων.

Ο ένας από τους δύο έλεγε:
—Λίγο παραπάνω από το
ελασάντον, πλάι στους λόφους
της Βιλινέβ εκεί που ο Σηκου-
νας σχηματίζει γωνία...
—Έρω, έρω...
—Εκεί, λοιπόν, βρίσκεται
ένα μοναχικό σπίτι, μ' έναν
τοίχο δολυνόρα. Ση σπίτι αυτό
μένουν ένας γέρος και μια νεα-
ρή γυναίκα...
—Πατέρας και κόρη, άσφα-
λως.
—Κανείς δέν ξέρει. Άλλοι
λένε πως είναι πατέρας και κό-
ρη και άλλοι άνδρόγυμνο...
Δέν βγαίνουν ποτέ έξω. Η γυ-
ναίκα φορεί διαρκώς μάσκα ρού-
χα... Έχουν μια νόνα ύψη,
οστρία κι' έναν γέρο περιβολά-
ρη που κοιμούνται σ' ένα μι-
κρό περίπτερο. Τα άφεντικά
κλειδώνονται μέσα στο σπίτι
μόλις νυχτώση... Προχθές το
βράδυ, λοιπόν, πήδησα μέσα

με τα μικρά παμπόνηρα μάτια
του.

—Σε τί μπορεί να σας έξυ-
πνέτησαν; ρώτησε.
Ο Μιρελ έδωσε μια έκφραση
δειλίας στο πρόσωπό του.

—Θά ήθελα ένα μικρό δά-
νειο, είπε. Μόνον διακόσια
φράγκα...
—Έχετε να δώσετε ένέχυρο;
—Όχι θα σας υπογράψω
γραμμάτιο... Έχω ένα μικρό
κατάστημα στην όδόν Άού-
στερλίτς, αριθμ. 89 και μπορεί-
τε να μου έχετε έμπιστοσύνη...
Το όνομα μου είναι Άντώνιος
Φρενύ...

Ο τοκογλύφος πήρε έναν
έμπροσκό οδηγό και άρχισε να
τον ξεφυλλίζει. Βρήκε, τέλος, το
όνομα του Φρενύ που είχε κα-
τάστημα φιλικών στην όδόν Ά-
ούστερλίτς, αλλά που, στην
πραγματικότητα ήταν μυστι-
κός πράκτωρ της άστυνομίας.

—Πολύ καλά, είπεν ο Γκου-
ρέ. Ξέρετε, όμως, ότι, προκει-
μένου για γραμμάτιο, ο τόκος
είναι βαρύτερος;

—Καταλαβαίνω...
—Τί προθεσμία ξέλετε;
—Τρίτην.

Ο τοκογλύφος έκαιε ότι
τέκπεται.

—Υποθέτω, είπε, ότι τοια-
κία φράγκα δέν είναι πολλά...
Οι καιροί είναι σήμερα δύσκο-
λοι... Είσαστε σύμφωνος να
μού υπογράψετε ένα γραμμάτιο
για τοιακόσια φράγκα;

—Σύμφωνος, απάντησε ο
Μιρελ.

—Επειτα από μερικά λεπτά,
ο άστυνομικός έφυγε από το
σπίτι του τοκογλύφου, έχοντας
τα διακόσια φράγκα στην τσέ-
πη.

Του χρειζόνταν τώρα μερι-
κές συμπληρωματικές πληροφο-
ρίες για τον Γκουβέ. Και, χω-
ρίς να διστάσει μπήκε σ' ένα
καφεείο που βρισκόταν άπέναν-
τι στο σπίτι του τοκογλύφου.
—Ισως εκεί κατώρθωνε να μά-
θω κάτι.

Αλλά, σε λίγο, ο Μιρελ είχε
ξεγάσει τον Γκουβέ και τις ύ-
ποπτες άσχημίες του. Γιατί η
προσώχη του είχε στραφή άλ-
λού-τώρα.

στὸν κήπο, σκαρφαλώσα σ' ἓ-
να δένδρο κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα με-
ρικά πράγματα πολὺ ἐνδιαφέ-
ροντα... Ἐνα παράθυρο ἦταν
φωτισμένο... Μέσα στὸ δω-
μάτιο ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία μι-
λοῦσαν ζωηρά... Ὁ γέρος χει-
ρονομῶσε καί, σὲ μιὰ στιγμή,
ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ κλαίει...
— Καλὰ ὅλα αὐτὰ, εἶπεν ὁ
συνομιλητής του. Ἀλλὰ ἔχουν
λεσφό;

— Ἀκουσε, λοιπόν, ἀπάντη-
σε ὁ ἄλλος. Λίγη ὥρα ἀργότε-
ρα, ὁ γέρος ἐφυγε, χτυπώντας
πίσω του δυνατὰ τὴν πόρτα.
Τὸν εἶδα ἔπειτα ἀπὸ μερικές
στιγμές σ' ἓνα γειτονικό δωμά-
τιο... Εἶχε ἀνοίξει ἓνα χοι-
ματοκώβιο κι' ἄρχισε νὰ με-
τροᾷ δέσμες χαρτονομισμά-
των... Σήκωσε μάλιστα καὶ
μερικά σακκούλκια, πού θά-
πρεπε νὰ περιέχουν χρυσάφι...
Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐντύπωσή μου...

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ ἄλ-
λος. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ δια-
λέξωμε τὴν κατάλληλη στιγμή...

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, συνέ-
χισεν ὁ ἄλλος, ὅτι οἱ δικοὶ μας
ἔχουν μυστικὰ τὰ πράγματα...

— Δὲν θὰ κάμουν τίποτε,
χωρὶς νὰ δώσω ἐγὼ ἐντολή.

Συνέχισαν κατόπιν τὴν συνο-
μιλία τους, ἀλλὰ μιλοῦσαν τώ-
ρα τόσο σιγὰ, πού ὁ Μιρέλ δὲν
μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τίποτε
σχεδόν.

Μόνο σὲ μιὰ στιγμή, τοὺς
ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιο
μαρκήσιο.

Ὁ Μιρέλ ἦταν βέβαιος πὺς
βρισκόταν σὲ καλὸ δρόμο. Καί
κάτι τοῦ ἔλεγε πὺς ὁ μαρκήσιος
γιὰ τὸν ὅποιον μιλοῦσαν οἱ
δύο ἀνθρώποι δὲν μπορούσε νὰ
εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὀλιβιέ.

Σὲ λίγο, τοὺς εἶδε νὰ βγαί-
νουν ἀπὸ τὸ καθεναί. Βγήκε
καὶ αὐτὸς τότε καὶ τοὺς παρα-
κολούθησε ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπό-
στασι.

Ἀλλὰ, σὲ μιὰ γωνία τοῦ δρό-
μου, οἱ δύο ἀνθρώποι μπήκαν
σ' ἓνα αὐτοκίνητο πού περιέμε-
νε ἐκεῖ καὶ πού ξεκίνησε ἀμέ-
σως.

Ὁ Μιρέλ δὲν πρόφτασε νὰ ἱ-
δῇ οὔτε τὸν ἀριθμὸ του. Κανέ-
να ἄλλο αὐτοκίνητο δὲν ὑπῆρ-
χε ἐκεῖ κοντὰ. Ἐτοί, τοῦ ἦταν
ἀδύνατον νὰ τοὺς παρακολου-
θῇ περισσότερο.

Ἡ περιγραφή τοῦ σπιτιοῦ
πού εἶχε κάμει ὁ ἀγνωστος τοῦ
καφενίου ἦταν ἀρκετὰ ἀκριβής.

Ὁ κήπος γιὰ τὸν ὅποιον εἶ-
γε μιλήσει ἦταν ἓνα μεγάλο

CONSTANCE BENNETT,
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Ζητήσατε ἀπὸ τὰ μεγάλα κα-
ταστήματα. Μυροποιεῖα καὶ
φαρμακία τὸ

CLEANSING CREAM

(Κρέμα καθαρισματος — Ντε-
μακιγιαζ)

Εἶνε μιὰ ἐξαιρετικῶς λεπτὴ
κρέμα μὲ ἀκριβῆ συστατικά τὰ
ὅποια κάνουν τὸν καθαρισμὸν
τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ τὰ καλ-
λυντικά τῆς ἡμέρας εὐκόλως
μετὰ ἀπὸ ἐλαφρὸν ἐπάλειψιν
διὰ τῶν δακτύλων.

Διαρκῆς παρακαταθήκη:
Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ
Κτενὰ 10.—Τηλ. 22.707

πάρκο, πού κατέβαινε ὡς τὸν
ποταμό.

Τὸ σπῆτι, μικρό, καὶ πολὺ
κομψὸ φαίνονταν νεόκτιστο. Στὴ
θέσι ὅπου ὑπῆρχε σήμερα ὁ
ἡμιόναν ἄλλοτε, ἓνας ἀρχοντι-
κὸς πύργος, ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶ-
χαν ἀπομείνει μερικά ἐρείπια,
σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα
στὸ πάρκο.

Στὴν καγκελωτὴ ἐξώθυρό
του, μιὰ μεγάλη ταμπέλα μὲ
τὴ λέξι «πώλεται» ἦταν κορ-
μασμένη γιὰ πολὺν καιρὸ.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος,
ἔνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μιὰ
μέρα ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ
συμβολαιογράφου Λωβελύ.

Ὁ ἄνθρωπος πού κατέβηκε
ἀπ' αὐτὸ ἦταν τυλιγμένος μέσα
σὲ μιὰ βαρεῖα γούνα καὶ φο-
ροῦσε ἓναν κούκο ἀπὸ ἀστρα-
χάν στὸ κεφάλι.

Τὸ παρουσιαστικὸ του φα-
νέρωνε πὺς ἦταν γέρος. Ὡστό-
τον ὅταν βρέθηκε ἐμπρὸς τὸν
συμβολαιογράφον ἄρχισε νὰ μι-
λᾷ σὲ ἀπαισιο γαλλικῇ, χωρὶς
τὸν ἐλάχιστο ἐννικὸ τόνον.

— Κύριε Λωβελύ, ρώτησε,
εἰσθε ἐπιφορτισμένος νὰ πωλή-
σετε μιὰ μικρὴ ἔπαυλι, πρὸ βοί-
σκειας πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ δρό-
μου, ὅπως προχωροῦμε πρὸς τὸ
Παρίσι;

— Πραγματικὰ, αὐτὴ εἶνε ἡ
ἐντολή πού μοῦ ἔδωκαν οἱ ἰδιο-
κτῆται της, ἀπάντησε ὁ συμβο-
λαιογράφος.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ ἰδιοκτῆ-
ται; ρώτησε ὁ ἐπισκέπτης.

— Ἐνας κτηματίας τῆς περι-
οχῆς πού κληρονόμησε αὐτὸ τὸ
σπῆτι τελευταίως. Ἡ παλαιὰ ἱ-
διοκτῆτρια τῆς ἐπαύλεως πέθα-
νε ἐκεῖ τὸν περασμένον χειμῶνα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γούνα
δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο, οὔτε
ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση στὸ ἡ-
τήμα τῆς τιμῆς. Οἱ ἀπαιτούμε-
νες γιὰ τὴ μεταβίβασι διαιτυπώ-
σεις τεματίστηκαν πολὺ σύν-
τομα κι' ὅταν ἐναυμάθηκε στὸ
αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ φύγῃ
ἦταν κύριος τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἓνας γέρος
ὕπνρητης καὶ μιὰ ὑπνέτρια ἡ-
λικιωμένη ἐπίσης ἔγκαταστά-
θηκαν στὸ σπῆτι καὶ ἄρχισαν
νὰ τὸ καθαρίζουν καὶ νὰ τὸ
τακτοποιοῦν.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι μιλοῦ-
σαν πολὺ καλὰ γαλλικὰ. Ἄλλ',
ὅταν ἦσαν μόνοι συνεννοοῦντο
σὲ ἄλλη γλώσσα.

Τοῦ κάκου οἱ κάτοικοι τοῦ
Βελλενέβ εἶχαν προσπαθῇ
νὰ τοὺς ἀποσπάρουν κάποια
πληροφορία σχετικῇ μὲ τοὺς
κύριους των. Εἶχε περάσει μιὰ
βδομάδα καὶ δὲν εἶχαν μάθει
ἀκόμη οὔτε τὸ ὄνομά των.

Τὴν ἴδια σιωπὴ εἶχε τηρήσει
ἐπίσης ὁ συμβολαιογράφος Λω-
βελύ. Δὲν εἶχε πῆ σὲ κανένα
οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ
τοῦ σπιτιοῦ, οὔτε ἂν ἦταν ἔξ-
νος ἡ ντόπιος.

Τὴ δεκάτη ἢ τὴν ἐνδεκάτη
ἡμέρα, τέλος, τὸ ἴδιο αὐτοκί-
νητο πού εἶχε ἐμφανισθῇ τὴν προ-
τὴν φορὰ διέσχισε καὶ πάλι τοὺς
δρόμους τῆς Βιλλενέβ καὶ στα-
μάτησε ἐμπρὸς τὴν πόρτα
τῆς ἐπαύλεως.

Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ
ἄνθρωπος μὲ τὸ γούνινον παλτό
καὶ τὸν ἀπὸ ἀστραχάν κούκο
καὶ πλάι του μιὰ νεαρὴ γυναί-
κα.

Τὸ μόνο πού κατάρθωσαν
νὰ ἰδοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Βιλλε-
νέβ κατὰ τὸ γρήγορο πέρασμα
τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν ὅτι μιὰ
μεγάλη διαφορά ἡλικίας χώριζε
τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ

ὅτι ἡ νεαρὴ κυρία ἦταν ντυμένη
στὰ μαῦρα.

Πέρασαν ἀπὸ τότε ἑβδομά-
δες καὶ ἡμέρες ἀλλὰ κανεὶς δὲν
ἐξαίειδε οὔτε τὸν ἓνα οὔτε τὸν
ἄλλον.

Ἡ μικρὴ ἔπαυλις εἰμοιαζε
ῶς ἄνθος.

Μόνον οἱ δύο ὑπνέτριαι ἔδω-
ναν κάθε πρωὶ γιὰ νὰ φωνί-
σουν. Ἀλλὰ μιλοῦσαν τόσο μό-
νο ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ κά-
μουν τίς προμήθειές τους καὶ
ποτὲ ἄλλη λέξις δὲν εἶχε βγῇ
ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ὁ ἀνθρώπος, λοιπόν, πού
εἶχε σκαρφαλώσει σ' ἓνα δέν-
δρο τοῦ κήπου, ὅπως ἀφηγήτο
ὁ ἴδιος στὴ συνομιλία πού πα-
ρηκολούθησε ὁ ἀστυνομικὸς Μι-
ρέλ, ἦξερε πολὺ περισσότερα
γιὰ τὰ συμβαίνοντα μέσα στὴν
ἐπαυλὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς
Βιλλενέβ.

Ἀλλὰ τί εἶε διαδραματισθῇ
ἐκεῖνον τὸ βράδυ καὶ ποῖα ἦταν
ἡ σκηνὴ γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε
μιλήσει στὴ συντροφίᾳ του;

Ὅπως εἶχεν ἀφηγηθῇ, ἡ νε-
αρὴ κυρία ἦταν καθισμένη σὲ
μιὰ πολυθρόνα κοντὰ σ' ἓνα ἀ-
ναμμένο τλάκι μέσος σ' ἓνα ἀ-
πὸ τὰ δωμάτια τῆς ἀνατολικῆς
πλευρῆς τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ψυχρὴ
ἀδύνατη. Μιὰ ἐκφρασις βαθεῖας
λύπης ἦταν ἀπλωμένη στὸ πρό-
σωπὸ της.

Ποῖα ἦταν ἡ ἡλικία της;

Θὰ ἦταν δύσκολο ν' ἀπαντή-
σῃ κανεὶς. Ἵσως νὰ ἦταν μό-
λις εἴκοσι χρόνων, Ἵσως νὰ εἶ-
χε περάσει τὰ τριάντα... Δυὸ
μελανοὶ κύκλοι περιέβαλαν τὰ
μάτια της καὶ ὁ πόνος εἶχε
σχηματίσει οὐτίδες γύρω ἀπὸ
τὴν χεὶλῃ της. Τὰ χαρακτηρισ-
τικά της ἔδειχναν πὺς ἔπρεπε
νὰ εἶνε σλαβικῆς ἢ πολωνικῆς
καταγωγῆς.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ αὐτῆς
καὶ τοῦ ἀνθρώπου, πού βρισκό-
ταν ἀπέναντί της, ἦταν πολὺ
μεγάλη.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πολ-
λὸ ρωμαλέος, ἀκόμη, μ' ὅλο
πὺς ἔπρεπε Ἵσως νὰ ἔχῃ πε-
ράσει τὰ ἑξήντα. Τὰ μαλλιά
τοῦ ἦσαν ὀλόλευκα, ὅπως ἐπί-
σης καὶ τὸ μικρὸ γένι πού εἶ-
χε στὸ σαγόνι.

Βηματίζε τώρα νευρικὰ μέσα
στὸ δωμάτιο καὶ τὸ βλέμμα του
ἦν βλοσυρὸ καὶ ἄγριο.

— Πατέρα μου, εἶπε σὲ μιὰ
στιγμὴ ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Δὲν
νομίζετε πὺς εἶνε πιά καιρὸς
νὰ τεματίσετε τὸ μαρτύριό
μου; Πότε, λοιπόν, θὰ μοῦ ἀ-
ποδώσετε τὸ παιδί μου;

Ἐκείνος ἀνασήκωσε τοὺς ὡ-
μούς, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά
ἀπάντησι.

— Πατέρα μου, ἐξαεῖτε ἡ
νεαρὴ γυναῖκα, ἐνώνοντας τὰ
χεῖρά, γιὰτὶ δριχλώσατε τόσο
ἀσπλαγχνὰ ἀπέναντί μου; Μὲ
ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸν ἄνθρω-
πο πού ἀγαποῦσα καὶ πού ἦ-
ταν σύζυγός μου ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφα-
νε αὐτὸ καταφύγατε σ' ἓνα
βαρβαρὸ μέσον γιὰ νὰ μ' ἀπο-
σπάσετε καὶ ἀπὸ τὸ παιδί μου
πού ἐλάτρευα γιὰ νὰ μὲ φυλα-
κίσετε ἐδῶ... Γιατὶ... γιατί

ὁ γέρος ἐξακολούθησε νὰ
σιωπᾷ.

— Πατέρα μου, ἰκέτευσε πάλι
ἡ νεαρὴ γυναῖκα, δὲν θὰ μοῦ
ἐναρμόσετε τὸ παιδί μου;

— Εἶνε τὸ παιδί τοῦ ἐγκλη-
ματος... τῆς ἁμαρτίας, ἀπάν-
τησε ἐκείνος μὲ ὑπόκοψη φωνή.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τιναχθηκε

μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὸ καθίσμα τῆς
καὶ πήγε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς τὴν
πόρτα. Ἀναγκάζον-
τάς τον νὰ σταματήσῃ.

— Θέλω νὰ μάθω! εἶπε μὲ
ἀποφασιστικὸ ὄψος.

— Νὰ μάθῃς τί;

— Θέλω νὰ μάθω τί ἀπὸγί-
νε ὁ Σέργιος.

— Βρίσκεται πάντοτε στὴ
Ρωσσία καὶ ὑπηρετεῖ στὸ σύν-
ταγμα του.

— Πατέρα, λέτε ψέματα!

— Ὁ γέρος δέχθηκε σὰν ράπι-
σμα αὐτὰ τὰ λόγια.

— Κόρη μου! εἶπε, προσπα-
θώντας νὰ δώσῃ ἓναν τουφεκὸ
τόνο στὴ φωνή του.

— Δὲν εἶμαι πιά κόρη σου,
ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Εἶ-
μαι τὸ θυμὰ σου καὶ σὺ ὁ δὴ-
μιός μου!

— Ὁ γέρος ἔκαμε μιὰ ἀνυπό-
μονη κίνησι.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ προσέχης
περισσότερο τὰ λόγια σου,
εἶπε.

Ἀλλ' ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν
ἔδειξε καμμιά ταραχή.
— Πού εἶνε ὁ Σέργιος; ἔα-
ναρώτησε.

— Δὲν θὰ τὸ μάθῃς ποτέ!

— Καὶ τὸ παιδί μου τί τὸ
ἔκαμες;

— Πέθανε.

— Λέγ ψέματα! τοῦ φώναξε
καὶ πάλι κατὰμουτρα ἡ νεαρὴ
γυναῖκα.

Ἐπῆρχε στὸ βλέμμα της μιὰ
ἐκφρασις ὀργῆς καὶ περιφρονή-
σεως, πού ἔκαμε τὸν πατέρα
της νὰ κατεβῇ τὰ μάτια.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγ-
μές, ὁ γέρος βγήκε ἀπὸ τὸ δω-
μάτιο, χτυπώντας μὲ ὀρμὴ πῖ-
σω του τὴν πόρτα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀπόμεινε
μόνη.

Ἐανάπεσε τότε στὸ καθίσμα
της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ
λυγμούς.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄ-
νοιξε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ἓνας
ἄνθρωπος μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ
φυσιογνωμία, πού ἔχουν οἱ χω-
ρικοὶ τῆς Ρωσσίας ἢ τῆς Πολω-
νίας, μπήκε μέσα στὸ δωμά-
τιο.

Ἦταν ἓνας καινούργιος ὑπνέ-
της, πού εἶχε ἔρθει πρὶν ἀπὸ
λίγον καιρὸ στὴν ἔπαυλι. Κρα-
τοῦσε στὰ γόνατα τοῦ ἑνὸς δί-
σκου, ὅπου ὑπῆρχε ἓνα κύπελλο
μὲ ἀχνιστὸ τσάι.

Ὁ ὑπνέτης ἀπόθεσε τὸ δί-
σκο σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι καὶ
καὶ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ Ἀλ-
λά, ἔαφνικά, ἡ νεαρὴ γυναῖκα
τοῦ ἔκαμε νεύμα νὰ μείνῃ.

— Ἀλέξη, τοῦ εἶπε ἄνοιξε
τὸ συστάρι αὐτοῦ τοῦ γραφείου.
Καὶ τοῦ ἔδειξε ἓνα μεγάλο
τραπέζι ἀπὸ σκαλιστὸ μαρμάρι,
πού βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ
δύο παράθυρα.

Ὁ Ἀλέξης συμμορφώθηκε μὲ
τὴν ἐπιθυμίαν της.

— Βλέπεις ἓνα στρουγγυλὸ
κουτὶ ἀπὸ κόκκινον δέντρο; ρώ-
τησε ἡ κυρία του.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ὑπνέ-
της.

— Δώσε μου τὸ.

Λέγοντας αὐτὰ, εἶχε σηκω-
θῇ ἀπὸ τὴν Ἀ— της καὶ πήγε

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

νὰ σταθῇ ἐμπρὸς τὴν πόρτα.
Ὁ Ἀλέξης ἔφερε τὸ κουτί.
Στὸ σκεπασμὸ του ἐξεχώριζε μὲ
χρυσὰ γράμματα τὸ ὄνομα Ὀλ-
γα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὸ ἀνοίξε
καὶ ὁ ὑπνέτης εἶδε ἐκπληκτικὸς
πὺς μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν δύο
πιστόλια.

Ἡ Ὀλγα πήρε τὸ ἓνα ἀπ' αὐ-
τὰ καὶ τὸ διπύθνε πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Ἀλέξη.

— Ἄν βγάλης καὶ μιὰ λέ-
ξι τοῦ εἶπε, εἶσαι νεκρός!

Ὁ δυστυχεμένος ἐνοίωσε
μιὰ ἀναίσιχλα σ' ὅλο του τὸ
σῶμα. Συνηθισμένος ὡς ἐν τῇ
παθητικῇ ὑπακοῇ ὅπως ἦταν,
δὲν εἶπε τίποτε.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἐξακολού-
ησε:
— Ὁ πατέρας μου ἀνέβηκε
στὸ δωμάτιό του. Πρωτὸ οἱ
φωνές σου φτάσουν ὡς τ' αὐτιά
του καὶ προτοῦ σκεθῇ νὰ τρέ-
ξῃ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ, ἡ σφαί-
ρα μου θὰ σοῦχη τρυπήσει τὴν
καρδιά σου.

— Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό;
φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Σέργιος,
ἀπάντησε ὁ ὑπνέτης, συνέλη-
φθῃ ἓνα βράδυ στὴ Βαρσοβία,
μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι εἶχεν εὐ-
νοήσει τὴν κίνησι τῶν Πολωνῶν
ἐπαναστατῶν.

— Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό;
φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Σέργιος,
συνέχισεν ὁ Ἀλέξης, ἔπρεπε θύ-
μα μιᾶς φοβερῆς πλεκτάνης.

Τοῦ εἶχαν βάλει μερικές ἐνοχο-
ποιητικὰς ἐπιστολὰς μέσα στὴν
τσέπη τοῦ χιτωνίου του.

— Ποιός; ρώτησε ἡ Ὀλγα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ
Ἀλέξης. Ἀλλὰ μαγευτικὰ ποιὸς
ἦταν ὁ ὑποκινητὴς αὐτῆς τῆς
σκευωρίας.

— Ὁ πατέρας μου!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

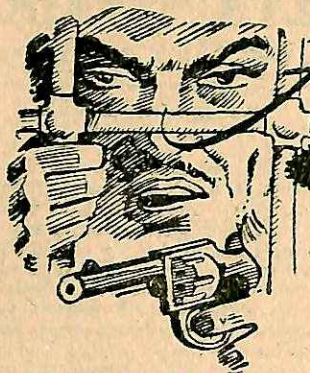
.....

.....

.....

.....

.....

Αστυνομικό Διήγημα

Ο ΝΕΚΡΟΣ...
πού προδίδει!..!

Ο Τράιτον Μπουρλέϊ καθόταν μαζί με τον Τζέιμς Φλέστερ σ' ένα δωμάτιο του τρίτου πατώματος. Οι δύο άνδρες δούλευαν συνεταιρικά, αλλά ο Φλέστερ ήθελε να διώξει από τη δουλειά τον Μπουρλέϊ, γιατί με διάφορες κλοπές είχαν εκθέσει την υπόληψή του Οίκου τους.

—Είμαι τίμιος άνθρωπος, λέγε ο Φλέστερ και θα μεζέψω ένα ποτόν για να πληρώσω όσα έκλεψες.
—Είπε περιττό να κάνεις δάνεια. Μπορούμε εύκολα να πληρώσουμε τους τόκους και σε λίγο καιρό κανονίζουμε και το κεφάλαιο. Έλεγε ο Μπουρλέϊ.

—Αυτά μου τα έχεις πη κι' άλλοτε. Δεν έννοω να μεπερδεύω μαζί σου. Θα τα πληρώσω όλα αμέσως έτσι την υπόληψή του οίκου μας. Έσενα ένα σου λέω: Δεν θέλω πια να ξαναπατήσης το πόδι σου εδώ!

—Αλήθεια;
—Αλήθεια σου λέω. Άλλωιώς θα σε ρίξω στο κατέργο. Μη με κυττάς έτσι. Δεν με φοβίζεις.

—Και δεν μου λές, Φλέστερ. Τι θα κάνω εγώ για να ζήσω;

—Είσαι γερός και μπορείς να δουλέψης. Θα σου δώσω μάλιστα και διακόσιες λίρες. Πιστεύω πια να με ξεφορτωθείς. Άν θέλεις στίς δίνω και τώρα.

Ο Μπουρλέϊ κυττάζοντας τον ψυχρά απάντησε το χέρι του και πήρε τα χρήματα που άφησε ο Φλέστερ στο τραπέζι.

—Η κυρία Μάρλ βγήκε έξω; ρώτησε ξαφνικά.

—Ναι, και δεν θα ξαναγυρίσει απόψε. Θα έρθει το πρωί. Τότε θα μου επιτρέψης να φάω εδώ για τελευταία φορά; ρώτησε ο Μπουρλέϊ.

Κραγιόν χειλέων ΝΕΛΣΟΝ
Ηγγυημένον ότι 1/2 ώρα...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Λουναγώγιστον
...ΗΙΣ ΘΑΘΝ ΤΩΝ ΚΟΙΜΩΝ

...και μπη στη βιβλιοθήκη ήταν ο σωτήρας του. Ξαφνέθηκε όταν, τη στιγμή μάλιστα που ο άλητης με την προσπάθειά του έκανε για να φύγει, είχε ξεκολλήσει το πόμολο της πόρτας χωρίς να την ανοίξει.

—Ποιος είναι μέσα; ρώτησε ο Μπουρλέϊ.

—Για το Θεό άνοιξε! Είπε ένας νεκρός εδώ μέσα!... Λέκευσε ο άλητης.

—Μείνε εκεί, γιατί αν δοκιμάσης να φύγης σε σκοτώνω σαν σκυλί φώναξε ο Μπουρλέϊ.

—Αντί άλλης απαντήσεως έβγαζε κτύπημα ακούστηκε στην κλειδωνιά. Ο Μπουρλέϊ έβγαλε το πιστόλι του, σκόπευσε στο μέρος που υπολόγιζε ότι θα ήταν το στήθος του άλητη μέσα από την πόρτα και πυροβόλησε.

Μετά τον πυροβολισμό ο Μπουρλέϊ βγήκε έξω κι' άρχισε να ζητάει βοήθεια μ' όλη του τη δύναμη.

—Ένας πόλιμαν κι' ένας αρχιφύλακας που περιπολούσαν εκεί κοντά έτρεξαν. Ο Μπουρλέϊ, αφού τους έδωσε μερικές εξηγήσεις, ανέθηκε και σταμάτησε μπρός στην πόρτα της βιβλιοθήκης.

Ο άλητης ήταν ακόμα εκεί και προσπαθούσε ν' ανοίξει την πόρτα. Ο Μπουρλέϊ δοκίμασε ν' ανοίξει με το κλειδί μ' ή κλειδωνιά ήταν χαλασμένη. Τότε ο αρχιφύλακας με μία κλωτσιά έρριξε κάτω την πόρτα.

Μπήκε μέσα, ακολουθούμενος από τον συνάδεφό του κι' έφωτισε με το φανάρι του το δωμάτιο. Ο άλητης μαζεμένος πίσω από την πόρτα δοκίμασε να φύγει με οί αστυνομικοί ρίχτηκαν, επάνω του. Ο Μπουρλέϊ είχε πιαστεί στο κατόφλι και παρακολουθούσε τον άλωνα σκεπτόμενος το ρόλο που θα έπαιζε. Οι τρεις άντρες κυλούσαν κάτω. Σε μία στιγμή ο πόλιμαν κατάρθηκε να βαλθ το πόδι του στο στήθος του άλητη. Ο Μπουρλέϊ πλησίασε και στο φως του φαναριού κυττάζε τον μισολιπόθυμο άλωνα. Ήταν κοντός και χοντρός με το πρόσωπο χλωμό. Ένα ρυάκι αίματος άρχισε να τρέχει στο λαιμό του.

Ο Μπουρλέϊ έριξε ένα νήγορο βλέμμα στο τραπέζι. Το τραπέζουαντλο με την πάλη είχε παρασυρθεί και είχε πέσει ακριβώς στο μέρος όπου για τελευταία φορά είχε δει το πτώμα του Φλέστερ.

Ο άλητης έριξε μία ματιά σ' αυτούς που τον περιτριγύριζαν.

—Τι με θέλετε; τούς ρώτησε τρέμοντας. Δεν είναι δέκα λεπτά που μπήκα εδώ μέσα. Σας το ορκίζομαι. Αυτό ήταν εκεί όταν μπήκα εγώ εδώ μέσα. Μόλις το είδα έκανα να φύγω, αλλά με κλειδώσανε μέσα.

—Αυτό ήταν εκεί... Τι ήταν εκεί; ρώτησε ο αρχιφύλακας.

—Αυτό! απάντησε με τρόμο ο άλωνος.

Ο αρχιφύλακας ακολουθώντας τη κατεύθυνση των βλέμμάτων του κυττάζε πίσω απ'...

ΑΛΜΑ

Η προνομιούχος Αμερικανική κρέμα προσώπου SQUIBB

πού κάθε κυρία δύναται να χρησιμοποιή με έμπιστοσύνην

ΜΕ ΧΗΜΙΚΩΣ ΚΑΘΑΡΗ ΛΑΝΟΛΙΝΗ

ΚΡΕΜΑ LANOLIN SQUIBB

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ • ΠΑΡ/ΘΗΚΗ: ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΟ. 13Α • ΤΗΛ. 26.747

το τραπέζι κι' άφησε μία κραυγή φρίκης. Είδε το πτώμα κι' έσκυψε αρκετές στιγμές από πάνω του.

Ο Μπουρλέϊ τρομαγμένος σκεπτόταν: «Τί κάνει τόσον ώρα πάνω από το πτώμα;»

—Ποιος είναι αυτός; «όν ρώτησε ο αρχιφύλακας πηγαίνοντας κοντά του.

—Ο φίλος μου ο Φλέστερ, τραύλιζε ο Μπουρλέϊ.

Και γυρίζοντας στον άλωνα στο του φώναζε:

—Παλιάνθρωπε! Δολοφόνε! Ήταν νεκρός όταν έμπήκα εγώ εδώ μέσα! φώναζε ο άλωνος. Μόλις μάλιστα τον είδα θέλησα να φύγω. Σας ορκίζομαι. Άν τόν είχα σκοτώσει δεν θα φώναζα...

—Καλά είπε ο αρχιφύλακας παίρνοντας το γιαντανέζικο σπαθί από κάτω.

—Αυτό το σπαθί όταν έφυγα εγώ ήταν κρεμασμένο... έξηγνησε ο Μπουρλέϊ.

—Πόση ώρα πέρασε από τότε; ρώτησε ο αρχιφύλακας.

—Δεν θυμάμαι ακριβώς! Ίσως μία ώρα ίσως μισή, απάντησε ο Μπουρλέϊ. Πήγα κατόπιν στην καμάρά μου...

Ο άλωνος σήκωσε το κεφάλι του και τον κυττάζε καλά-κάλα.

—Εσύ τόν σκότωσες! Εσύ τόν σκότωσες και θέλεις να πάρης έμένα στο λαιμό σου! ζεφώνισε.

—Σύμα άθλιε! φώναζε ο αρχιφύλακας.

Και πλησιάζοντας τον Μπουρλέϊ του είπε:

—Αυτό δεν σάς χρειάζεται πια.

Και παίρνοντας του το πιστόλι που κρατούσε στα χέρια του συνέχισε:

—Πληγυνήκατε στο χέρι, κύριε!

Ο Μπουρλέϊ σήκωσε περίεργος τα χέρια του.

Την ίδια στιγμή ο αρχιφύλακας έβγαλε αστραπιαία τις χειροπέδες και τις πέρασε στο χέρι του.

—Τρελλασθήκατε; φώναζε ο Μπουρλέϊ. Βγάλε μου τις χειροπέδες.

—Αντί απαντήσεως ο αρχιφύλακας τόν έσπρωξε ως την άλλη άκρη του δωματίου.

—Διαμαρτύρομαι! φώναζε ο Μπουρλέϊ. Γιατί μου φορέσατε τις χειροπέδες;

—Γιατί σ' είσαι ο δολοφόνος!

—Εγώ;... τραύλιζε ο Μπουρλέϊ. Εγώ;... Ποιος τόν είπε αυτό;

Ο αρχιφύλακας τόν κυττάζε κατόματα και του φώναζε:

—Ο νεκρός μου τόν είπε! —Ο νεκρός!

Ο αρχιφύλακας γύρισε τώρα στο συνάδεφό του.

—Τρέξε να φωνάξης ένα γιατρό του είπε. Το θύμα δεν πέθανε. Πρόφτασε και μου μίλησε τη στιγμή που σκυψα από πάνω του...

Ο Μπουρλέϊ ακούγοντας τα λόγια του σωρήσθηκε μισολιπόθυμος σε μία πολυθρόνα. Ήταν χαμένος!...

Β ΖΑΚΟΜΗ

Η ΝΑΡΧΟΑΝΑΛΥΣΙΣ

Μία νέα θεραπευτική μέθοδος

Έδω και μερικούς μήνες, οι Γάλλοι ψυχίατροι χρησιμοποιούν ένα καινούργιο φάρμακο. Κατά το διάστημα του πολέμου, το φάρμακο αυτό είχε χρησιμοποιηθεί στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου είχε ονομασθεί «όρρος αληθείας».

Ο περιφημος αυτός όρρος ήδη έπαψε να χρησιμοποιείται σε καθαρά στρατιωτικές περιπτώσεις και έτέθη εις κοινήν χρήση. Στά γαλλικά νοσοκομεία όπου το πρωτοχρησιμοποιήσαν είχε λαμπρά αποτελέσματα. Άλλά τί είναι λοιπόν αυτός ο περίφημος «όρρος αληθείας» για τόν όποιον μιλάνε όλοι τώρα στη Γαλλία;

Ξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

άν ο γιατρός έπειθε τόν άσθενή ότι τό «πλήγμα» αυτό δεν τόν είχε θίξει στην πραγματικότητα, γιατί την εποχή που τό υπέστη, δεν είχε αναπτυχθεί ακόμη διανοητικώς, τότε θα τόν γιάτρειε ασφαλώς από τό «σύμπλεγμά» του.

Άλλ' ή δυσκολία για τόν γιατρό ήταν να μάθι πό τε ήταν αυτό τό πλήγμα, γιτί, ή ό άσθενής τό είχε ξεχάσει έντελώς, ή δεν φανταζότανε πως εκείνη ή μακρινή ανάμνησις είχε καμμία σχέση με την πάθειν του. Σ' άλλες πάλι περιπτώσεις, ό άσθενής έκρυβε την άπαρχή της άρρώστασις του. Έπρεπε λοιπόν ό γιατρός να ξέρη καλά τόν άρρωστο για να μωρή να τόν γιάτρει. Αυτό ήταν τό μεγαλύτερο μειονέκτημα της «ψυχοναλυτικής» μεθόδου θεραπείας: Ό γιατρός άργούσε πολύ να γνωρίση τόν άρρωστό του κι' έπομένως ή θεραπεία καθυστέρουσε.

Στά 1944 οι Άμερικανοί γιατροί έφηρυσαν μία νέα μέθοδο: τη «ναρκωσύνανάλυση». Ό γιατρός έκανε στον άσθενή καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

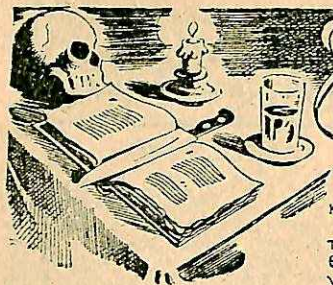
Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέος — στην ηλικία που ή «πνευματική» του όντότης δεν έχει αναπτυχθεί πλήρως — ύφίσταται καμμία φορά ένα κλονισμό από ένα θέμα συγκλονιστικό. Ο κλονισμός αυτός γίνεται άφορη ή υπόσθη μία πνευματική «διαστροφή». Ηδη, ο διάσημος σοφός Φρόυντ έτι, έχει αναπτύξει την θεωρία ότι,

Εξέρουμε, ότι μερικές διανοητικές ταραχές οφείλονται σε «συμπλέγματα». Συμβαίνει δηλαδή τό έξης: Ένα παιδί, ή ένας νέ

67

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του κόμητος Όρτολανέλα

Η όμορφη Λουκρητία Κονταρίνι είχε πάει εκείνο το απόγευμα σε μία παράσταση του «Φοίνικος», του μεγάλου θεάτρου της Βενετίας, που το επιδαμνικό κτίριο του ψώνωνταν πλάι στο παλιό και ιστορικό μέγαρο Ρεζονικό.

Όταν τελείωσε η παράσταση, η νεαρή γυναίκα βγήκε μόνη της από το θέατρο και προχώρησε ως την άκρη της πέτρινης αποβάθρας, όπου την περίμενε η γόνδολά της.

Αλλά, ξαφνικά, το πόδι της γλίστρησε κι η Λουκρητία έπεσε στο νερό.

Εκείνη τη στιγμή, η κίνηση υπροστή στην αποβάθρα ήταν πολύ μεγάλη. Οι γονδολιέρηδες συλλαμβάνοντας μεταξύ τους ποιος να πρωτοπλησιάσει, για να πάρουν τους περριφανούς άρχοντες και τις κομψές κυρίες που έβγαιναν από το θέατρο.

Η Λουκρητία είχε εξαφανισθεί κιόλας κάτω από τα θολά νερά κι η κίνηση που επικρατούσε γύρω από την αποβάθρα μεγάλωνε τη σύγχυση.

Αλλά ένας άνθρωπος είδε πηδούσε άμεσως μέσα στο κανάλι. Και ξαναεβγήκε σε λίγο στην επιφάνεια, κρατώντας στην αγκαλιά του τη λιποθυμιασμένη Λουκρητία.

Όταν η νεαρή γυναίκα άνοιξε σε λίγο τα μάτια της, είδε τον άνθρωπο αυτόν σκυμμένο πάνω της να την κτυπάει με τρυφερότητα και στοργή.

Ο σωτήρας της δεν ήταν άλλος από το νεαρό κοντιότερο Λουδοβίκο Τώρνερ.

Από δυο χρόνια τώρα, η Λουκρητία ήταν παντρεμένη με έναν ψυχρό και αλαζονικό ευπατρίδη, τον κόμητα Γκιουζέππε Όρτολανέλα, που την ζηλούπο πάρα πολύ και δεν είχε κατόρθωσει ποτέ να εμπνεύσει ένα τρυφερό αίσθημα στην ψυχή της.

Όστόσο, η νεαρή γυναίκα ήταν διαφανής για όλους. Και να που τώρα ένας άλλος άνθρωπος είχε βρεθεί στο δρόμο της...

Ο Τώρνερ είχαν επιδαμνικό παράστημα, εκφραστική φυσιογνωμία και μάτια που οπινθροβολούσαν. Γενναίος πολέμιος είχε διακριθεί στους πολέμους εναντίον των εχθρών της Βενετίας κι η φήμη μιλούσε για τον ηρωισμό και τα ανδραγαθήματά του.

Η Λουκρητία ένοιωσε ένα παράφορο αίσθημα για τον κοντιότερο, που, από το άλλο μέρος, αγάπησε την κόμηση μ' όλη τη θερμότητα της φλογερής ψυχής του.

Το ειδύλλιο τους έμεινε κρυφό για πολύ καιρό. Σκεπασμένη με μία μαντίλα έτσι που κανείς δεν θα μπορούσε να την αναγνωρίσει, η νεαρή γυναίκα πήγαινε πολλές φορές την ώρα του σούρουπου, στο σπίτι του Τώρνερ, που βρίσκονταν στην άκρη των Σκλάδων πλάι στην εκκλησία της Παναγίας του Όρτο.

Ένας πιστός γονδολιέρης, ο Ντομένικο, την έφερε ως εκεί με τη γόνδολά του. Ο αγαπημένος της την περίμενε πάντα στην άκρη της αποβάθρας και την δεχόταν στην αγκαλιά του καθώς η Λουκρητία πηδούσε ανάλαφρα στην ξηρά. Έπειτα, την τούλιε μέσα στον εύρυχωρο μανδύα του και σε λίγο χάνονταν και οι δυο μέσα στο σκοτάδι ενός μικρού δρόμου.

Αλλά ο κόμης Όρτολανέλα έμαθε εξάφνου τα πάντα. Κι η μοναδική του σκέψη ήταν πλέον να εκδικηθεί την απιστία της γυναίκας του και να τιμωρήσει τον άνθρωπο που είχε κηλιδώσει την τιμή του.

Μία μέρα, την ώρα του σούρουπου, η Λουκρητία βγήκε κρυφά από μια μικρή πόρτα του μεγάλου της Μερικά μέτρα πιο πάνω ήταν άρραμένη η γόνδολά που θα την πήγαινε κοντά στον αγαπημένο της.

Η νεαρή γυναίκα πήδησε άμεσως μέσα κι η γόνδολα άρχισε να κυλάει στο Μεγάλο Κανάλι.

Μερικά φώτα έλαμγαν έδω κι εκεί.

Όταν έφτασαν στην άκρη των Σκλάδων, είχε νυχτώσει για καλά.

Η προκουσία ήταν έρημη εκείνη την ώρα. Μόνον ένας άνθρωπος στεκόταν στην άκρη της αποβάθρας.

Ήταν ο Λουδοβίκος Τώρνερ.

Όταν η γόνδολα πλησίασε, ο γονδολιέρης πήδησε άμεσως στην προκουσία.

— Η κυρία μου σας παρακαλεί να περάσετε μία στιγμή μέσα, είπε με υποκωφή φωνή στον κοντιότερο ένω τραβούσε το σκοινί που ήταν δεμένο στην πλώρη της γόνδολας για να την φέρει πιο κοντά.

Ο Τώρνερ, ανύποπτος, πήδησε μέσα στη γόνδολα. Αλλά, ξαφνικά, ο γονδολιέρης, σκύβοντας δέχεν για να τον βοηθήσει τον κτύπησε μ' ένα μακρύ χειρίδιο στη ράχη.

Ο κοντιότερος κλονίσθηκε κι έπεσε στην αγκαλιά της Λουκρητίας, που είχαν άνασκησεί στο μεταξύ και διευθυνόταν στην πλώρη της γόνδολας για να βγεί έξω.

Η νεαρή γυναίκα άφησε μία σπαρτακή κραυγή.

— Ντομένικο, γιατί τό έκαμες αυτό; ρώτησε.

Ένα σαρκαστικό γέλιο της απάντησε από την προκουσία.

— Ο Ντομένικο κομμάτι για πάντα στο βάθος της γόνδολας, είπεν ο άνθρωπος που την είχε φέρει ως εκεί.

Η Λουκρητία αναγνώρισε άμέσως τη φωνή του συζύγου της και κατάλαβε τα πάντα. Ο Όρτολανέλα είχε σκοτώσει τον Ντομένικο κι είχε πάρει τη θέση του μέσα στη γόνδολα για να μπορέσει να πραγματοποιήσει την εκδίκησή του.

— Άθλιε! φώναξε, πλημμυρισμένη από αγανάκτηση και όργη.

Ήταν βέβαιη, τώρα πως είχαν έρθει η σειρά της. Και περίμενε καρτερικά το χτύπημα που θα την ξάπλωνε κι αυτή νεκρή πλάι στον αγαπημένο της.

Αλλά ο κόμης έδωσε μία δυνατή σπρωξιά στη γόνδολα κι έπειτα ανέβηκε τα σκαλοπάτια της αποβάθρας κι εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα.

Η Λουκρητία ένοιωσε ξαφνικά τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν. Και σωριάστηκε λιπόθυμη στο βάθος της γόνδολας που είχε μείνει τώρα ακυβέρνητη. Το ρεύμα του καναλιού την παρέσυρε μακριά από την άκρη.

Όταν η νεαρή γυναίκα συνήλθε από τη λιποθυμία της, είχαν αρχίσει κιόλας να ζιμερώνει. Είδε τότε πως τα ρεύματα της θαλάσσης την είχαν απομακρύνει από τη Βενετία και την είχαν φέρει σε μικρή απόσταση από τη γυναικεία νομή των Μαρινάδων.

Τα μάτια της Λουκρητίας σπινλώθηκαν για μερικά λεπτά πάνω στους λευκούς τοίχους της μονής. Και, ξαφνικά, πήρε την απόφασή της.

Επείσε τότε το κομμάτι της γόνδολας και την διπύθηκε προς το μέρος της άκρης.

Λίγες ώρες αργότερα οι μοναχές έθαβαν μέσα στον περιβολό της παλιάς μονής τα πτώματα του Τώρνερ και του Ντομένικο.

Τη στιγμή που κατέβαιζαν τον άσχημο της στον τάφο η Λουκρητία ζήτησε ένα φαλλίδι, έκοψε σύρριζα τα μαλλιά της και τάρριζε μέσα στο μαλακό χώμα...

Την άλλη μέρα φόρεσε το ράσο της μοναχής.

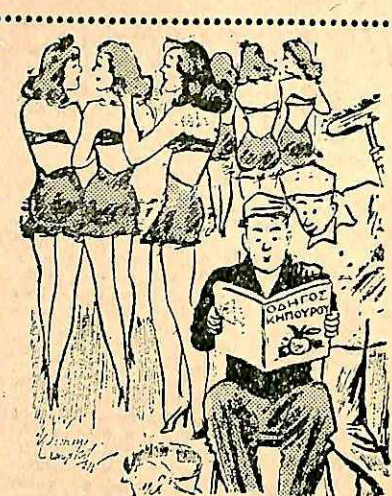
Κανείς δεν έμαθε ποτέ το διπλό έγκλημα του κόμητος Όρτολανέλα. Από την τραγική εκείνη νύχτα κλείσθηκε στο μεγάλο του και κυκλοφόρησε σε λίγο στην Βενετία η φήμη πως ήταν τρελλός!

ΕΝΡΙΚΟ ΑΜΙΚ

Δήλωση

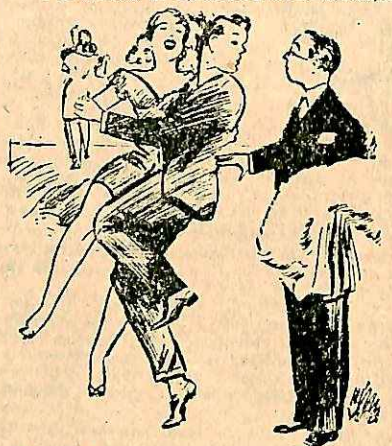
Κατόπιν παρανόμου παραδοσης των όρων του μεταξύ μου και της επιχειρήσεως του «Εξτάς» συμφωνητικού, κατήγγειλα την σύμβαση με τον επιχειρηματίαν του εν λόγω κέντρου, συγχρόνως δε απηγόρευσα και την εκτέλεσιν οιασδήποτε συνθέσεως μου εν αὐτῷ. Εὐχαριστῶ με την οποίαν περιέβαλε την προσπαθειάν μου, και ζητῶ συγγνώμην διότι λόγω ἀναγκαστικῶν ἐκτελέσεων καὶ ἀσυνέπειαν τοῦ ἐπιχειρηματίου τοῦ «Εξτάς» με ἀναγκάζουν νὰ διακόψω τὴν ἐπαφὴν μαζί του.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

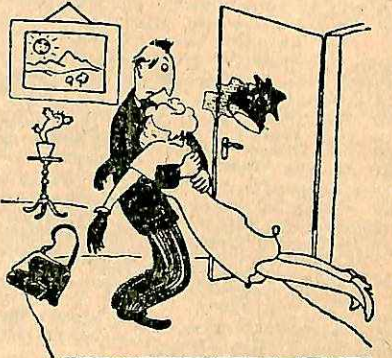

ΟΙ ΑΣΥΓΚΙΝΗΤΟΙ

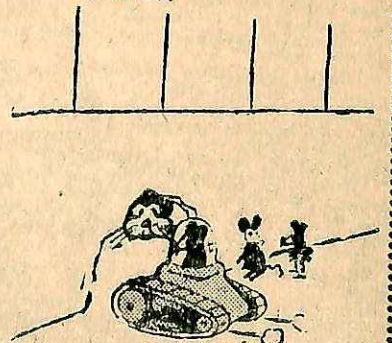
— Για κύττα τι όμορφες κολοκύθες!..

Ο σύζυγος: Λυπούμαι πολύ που θα φωνάξω δυσάρεστον στον κύριο, αλλά είναι ώρα να φωνάξω, αγάπη μου!

— Παναγία μου! Τι έπαθες αγάπη μου;
— Έτρεχα σ' όλα τα έμπορικά...
— Και τι συνέβη;
— Φαντάσου αντρούλη μου! Δεν άνόρασα τίποτα!...

Ο ένας ποντικός στον άλλο: «...»
...μά βγήκε για αναγνώρισι!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της ζάχαρης

Μία «ζαχαρένια δεξίωση» στη Βενετία

Ενώ στην Εύρωπη η ζάχαρη δίνεται με πολλή φειδώ, στο Νέο Κόσμο δεν ξέρουν τί να την κάνουν. Τελευταία ακόμη, το «Ι-δρυμα έρευνών για τη ζάχαρη» της Βασιγκτόνος προκήρυξε μία σειρά έτησιών διαγωνισμών. Ως το 1950 με έπαθλα και βραβεία συνολικής αξίας 40.000 δολαρίων για την ένισχυση εργασιών που αποβλέπουν στη μεγαλύτερη χρησιμοποίησι της ζάχαρης στην οικιακή οικονομία και ιδίως στην παρασκευή των φαγητών, έτσι που να μην χρησιμοποιείται μόνον για γλυκίσματα, καραμέλλες κλπ.

Η ιστορία της ζάχαρης στην Εύρωπη είναι αρκετά ενδιαφέρουσα.

Όπως είναι γνωστό, οι αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι την άγνοούσαν. Αντί για τη ζάχαρη, χρησιμοποιούσαν το μέλι ως γλυκαντικό μέσον.

Το ίδιο άγνωστη ήταν η ζάχαρη και κατά τον Μεσαίωνα, ως την εποχή τουλάχιστον των Σταυροφοριών. Κέντρον του έμποριού αυτού του προϊόντος στην Εύρωπη έγινε αργότερα η Βενετία. Από εκεί την μετέφεραν στα γειτονικά κράτη.

Όταν, κατά το έτος 1574, ο βασιλεύς της Γαλίας Έρρίκος 3ος πήγε στη Βενετία, ο δόγης έδωσε προς τιμήν του μια «ζαχαρένια δεξίωση». Ένα ειδικό ανάκτορο από στερεοποιημένη ζάχαρη κατασκευάσθηκε γι' αυτό το σκοπό. Το τραπέζι, τα πιάτα, τα σερβίτσια κλπ. ήταν καμωμένα επίσης από ζάχαρη.

Η δεξίωση αυτή προκάλεσε το θαυμασμό όλης της Εύρωπης και έμεινε ιστορική. Οι Βενετιάνοι τεχνίτες είχαν κάμει θαύματα σ' αυτή την περίπτωσι.

Όστόσο, η ζάχαρη έκανε πολύ μικρές προσόδους στην κατάκτησι των ευρωπαϊκών αγορών.

Εκείνη την εποχή ωστόσο ένα κομμάτι ζάχαρη άξιζε το ίδιο και κάποτε περισσότερο από ένα διαμάντι. Και οι πλούσιοι ακόμη τη χρησιμοποιούσαν σε πολύ σπάνιες και εξαιρετικές περιπτώσεις.

Από τους λογαριασμούς της γαλλικής αὐλῆς, μαθαίνουμε ότι η βασιλική οικογένεια χρησιμοποίησε μόλις 16 κιλά κατά το έτος 1372! Η τιμή ήταν δέκα χρυσά.

Άσπρα κερί, Άσπρα κερί, ΔΟΝΤΙΑ ΜΕ ΤΙΝ

OREODONTI ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Ση. ΠΡΙΣΤΥΡΗΣ

σά σολδιά το κιλό, που ίσοδυναμούν με 200.000 σημερινές χαρτινες δραχμές!

Αλλά και ως την εποχή του Λουδοβίκου 14ου, η ζάχαρη έθεωρείτο ως φάρμακο στη Γαλλία και έπωλείτο από τους φαρμακοποιούς με την ούγγια.

Όταν όμως έγινε δυνατή η εισαγωγή μεγαλύτερων ποσοτήτων, οι μπακάληδες διεξεδίκησαν για τον έαυτό τους το προνόμιον να πωλούν τη ζάχαρη.

Μεταξύ φαρμακοποιών και μπακάληδων άρχισε τότε ένας έπικος άγών που κράτησε πολλές δεκαετηρίδες. Οι μπακάληδες έδυσφήμιζαν τη ζάχαρη που πωλούσαν οι φαρμακοποιοί λέγοντας ότι είχε πάρει τη μυρωδιά των φαρμάκων. Και οι φαρμακοποιοί, από τ' άλλο μέρος, κατηγορούσαν τους μπακάληδες ότι υπήρχαν και τότε νοθευτάι—άνακάτευαν μέσα στη ζάχαρη ψιλοτριμμένη μαρμαρόσκονη. Έτσι το κοινόν δεν ήξερε από ποιόν να προμηθευθί τη ζάχαρή του.

Κατά τον 19ον αιώνα, το εμπόριο της ζάχαρης είχε περάσει στα χέρια των Άγγλων.

Ως τότε ήταν γνωστή μόνον η ζάχαρη από σακχαροκάλαμο. Όταν όμως η Άγγλία εκήρυξε τον περίφημο ηπειρωτικό αποκλεισμό εναντίον του Ναπολέοντος, οι Γάλλοι έπιστήμονες της εποχής άρχισαν να μελετούν τον τρόπο της εξαγωγής ζάχαρης από διάφορα κόκκινογαύλια για τον ίδιο σκοπό. Μεταξύ άλλων, ο Παρμαντιέ χρησιμοποίησε τα σταφύλια γι' αυτό το σκοπό. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν πολύ μέτρια. Λίγους καιρού αργότερα, ο Βενιαμίν Ντελλεσέρ, στήριζόμενος σε προηγούμενες εργασίες του Όλιβιέ ντε Σέρ, σκέφθηκε να χρησιμοποιήση τα κόκκινογαύλια για τον ίδιο σκοπό. Από την εποχή εκείνη, το πρόβλημα της ζάχαρης είχε λυθί για την Εύρωπη και τεράστιες εκτάσεις γης κατελήφθησαν από φυτείες με κόκκινογαύλια.

Σήμερα, η συνολική κατανάλωση ζάχαρης σ' όλο τον κόσμο ξεπερνάει τα 15 εκατομμύρια τόννων το χρόνο. Η μισή περίπου απ' αυτήν την ποσότητα παρασκευάζεται από κόκκινογαύλια.

Τη μεγαλύτερη κατανάλωσι ζάχαρης κάνουν οι Άγγλοι. Υπολογίζεται ότι σε κάθε Άγγλο αναλογούν τριάντα περίπου κιλά το χρόνο.

Έπειτα έρχονται με τη σειρά:

— Ηνωμένες Πολιτείες 29 κιλά. Δανία 22 κιλά. Γαλλία 12 κιλά. Γερμανία 12 κιλά. Ολλανδία 11 κιλά. Ιταλία και Βέλγιον 10 κιλά. Αυστρία 8 κιλά.

Οι αριθμοί αυτοί είναι του τελευταίου έτους πριν από τον πόλεμο. Σήμερα στην πρώτη γραμμή έρχονται οι Ηνωμένες Πολιτείες και τα κράτη της νοτίου Αμερικής.

Η Ρωσία έξ άλλου έχει τη μικρότερη κατανάλωσι ζάχαρης από όλο τον κόσμο. Σε κάθε Ρώσο υπολογίζεται ότι αναλογούν μόλις 5 κιλά ζάχαρης το χρόνο.

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ μιάς πριγκηπικής Αὐλῆς

Το ρομάντζο της ώρκιας Γκιζέλας

Οι πολιτικές περιπέτειες είναι άγνωστες στο μικρό πριγκηπάτο του Μονακό, αλλά οι έρωτικές. Πραγματικά, τα άρρενα μέλη της οικογένειας των Γκογιόν ντε Ματινιόν — Γκριμάλντι, που φέρουν τον τίτλο των πριγκηπών του Μονακό, δεν μπόρεσαν ποτέ ν' αντισταθούν στο μικρό πτερωτό θεό και τα έρωτικά ειδύλλια των είναι πολύ περιέργα και μοιάζουν σαν παραμύθια.

Αυτή είναι η περίπτωση σήμερα του νεαρού διαδόχου του θρόνου πριγκηπος Ραινιέ.

Πριν από τρεις μήνες, ο πριγκηπ Ραινιέ είχε πάει σε ταξίδι αναψυχής στην Κορσική. Εκεί συνάντησε μια ωραιότερη νεα από τις Κάννες, τη Γκιζέλα Παρκάλ, που είχε επίσης μία από τις έραουσιμένες βεντέτες του γαλλικού κινήματογράφου.

Οι δυο νεοί ένωσαν άμεσως ένα φλογερό αίσθημα ο ένας για τον άλλον και νυρίσαν μαζί στο Μονακό.

Ο πριγκηπ Ραινιέ την παρουσίασε την ίδια μέρα στον πάππο του Λουδοβίκο τον 2ο που είναι σήμερα ηγεμύν του Μονακό.

— Αγαπιόμαστε, του είπε. Η Γκιζέλα είναι μνηστή μου και θα μείνει στο μέλλον εδώ, ως που να νίνουν οι γάμοι μας.

Ο πριγκηπ Λουδοβίκος τάχασε ακούγοντας τα λόγια αυτά του εγγονού του. Και το μόνο που μπόρεσε να πη όταν συνήλθε από την κατάπληξι του ήταν:

— Νομίζω πως είναι αρκετή μία ήσποιδος στην οικογένειά μας.

Γιατί και ο ίδιος είχε παντρευθί πριν από μερικούς μήνες μία ήσποιδά, την Γκιζλάιν Ντομανζέ, που ήταν πρωταγωνίστρια στο Μεγάλο θέατρο του Μόντε Καρλό.

Αλλά ο Ραινιέ ήταν άμεταπειστος. Και άδιαφορώντας για την άρνησι του πάππου τον έγκατέστησε την Γκιζέλα σε μία πτέρυγα του ανακτόρου.

Η νέα έζησε εκεί δέκα πέντε ημέρες χωρίς να βγαίνει καθόλου.

Στο τέλος, ο πριγκηπ Λουδοβίκος έφυγε από το Μονακό και δεν ξαναγύρισε παρά μόνον όταν έμαθε την αναχώρησι του εγγονού του και της Γκιζέλας.

Η ήσποιδος έπρόκειτο να νυρίση ένα φίλμ στην Ολλανδία και ο μνηστήρας της την συνάδευσε σ' αυτό το ταξίδι.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η Γκιζέλα άρχισε την αδιαφορία της πουλάντας πορτοκάλια στις Κάννες. Και όσο για το Ραινιέ είναι εγγονός μίας πωλητριάς θαλασσινών του Μπωλιέ.

Η πωλητρία αυτή είχαν εμπνεύσει άλλοτε ένα σφοδρό αίσθημα στον πριγκηπα Λουδοβίκο που άποκτησε απ' αυτή μία κόρη την Καρόλotta.

Ο Λουδοβίκος δεν παντρεύτηκε την πωλητρία των θαλασσινών του Μπωλιέ, αλλά αναγνώρισε την κόρη του και την άνωμασε δούκισσα του Βαλεντινοῦ.

Όταν μεγάλωσε, η Καρόλotta παντρεύτηκε τον κόμητα του Πολινιά και άποκτησε απ' αυτόν δυο παιδιά την Αντουανέττα και τον Ραινιέ, που είναι ο σημερινός διάδοχος του θρόνου γιατί ο πριγκηπ Λουδοβίκος είχε άτεκνος.

Αλλά κι η Καρόλotta είχε το μυθιστόρημά της, που έκανε μεγάλο θόρυβο λίγο καιρό πριν από τον πόλεμο.

Η πριγκηπισσα είχε γνωρίσει μία μέρα στις Κάννες έναν ώραιο Ιταλόν γιατρό που σφιζόταν επίσης και ως ικανώτατος μασέρ και σκέφθηκε πως θάρρεπε να εμπιστευθί το σώμα της στις φροντίδες του.

Σε λίγο ένα φλογερό αίσθημα είχαν αναπτύξει μεταξύ τους. Η Καρόλotta εγκατέλειψε τότε το σύζυγό της και έφυγε μαζί με τον αναπνεύον της για την Έλβετία, όπου έκαμαν τους γάμους των, μετά την έκδοσι του διαζυγίου της πριγκηπισσας.

Όλο αυτό το περιπετειώδες παρελθόν, όπου και ο ίδιος παίζει έναν πρωτεύοντα ρόλο, έκαμαν τον πριγκηπα Λουδοβίκο να υποχωρήσει και οι τελευταίες πληροφορίες ανασφύρουν ότι πρόκειται να δώσῃ τη συνκατάθεσι του στο γάμο του εγγονού του με την ώραιο Γκιζέλα.

Η τιμή των άπονημνευμάτων

Τα άπονημνευμάτια του Λαβάλ, του Πεταίν και του Καρόλου της Ρουμανίας ποέκείται να έκαδοῦν συντάσεις στην Αμερική.

Καίτοι δεν υπάρχουν άπόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες, σάνεται ότι τα άπονημνευμάτια του Πεταίν πληρώθηκαν από τον Αμερικανό έκδοτή με το ποσόν των 500.000 δολαρίων, ενώ τα άπονημνευμάτια του Λαβάλ πληρώθηκαν μόνον 100.000 δολάρια.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες αυτές ο Κάρολος της Ρουμανίας μόλις κατώρασε ν' άποσπάσει από έναν Αμερικανό έκδοτή για τα άπονημνευμάτια του το ποσόν των 50.000 δολαρίων.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Γιατί πεθαίνουν τα παιδιά έπειτα από το δεύτερο ή τρίτο τοκετό

Ένα περίεργο φαινόμενο άπασχολούσε ως σήμερα τους έπιστήμονες. Υπάρχουν μερικές γυναίκες, που, έπειτα από έναν ή δύο κανονικούς τοκετούς, από τους οποίους γεννιούνται υγιή τέκνα, υποφέρουν πολύ στους έπομένους και τα παιδιά που γεννιούνται είνε καχεκτικά και πεθαίνουν συνήθεστερα έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες. Σ' άλλες περιπτώσεις τα παιδιά αυτά γεννιούνται κατακόκκινα, πάχουν, δηλαδή, από την καλούμενη έρυθροβλάστησι, που είνε μια υπεραφθονία έρυθρών αίμοσφαιρίων, σ' άλλες είνε κατάρτρινα, όπως συμβαίνει στον έκτερο βαρυτάτης μορφής και σ' άλλες πάσχουν από ύδρωπικία. Πολλές φορές έπίσης γεννιούνται νεκρά.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις ο τοκετός γίνεται πριν από το ώριμένο χρονικό διάστημα.

Οί γιατροί είχαν βρή μια στερεότυπη εξήγησι για όλες αυτές τις περιπτώσεις, που τις απέδιδαν στην ύπαρξι μέσα στο αίμα των γονέων του βακίλλου της συφιλίδος. Ακόμη και όταν τίποτε δεν δικαιολογούσε αυτή την εξήγησι, διεπίστωναν την ύπόνοια ότι ο βακίλλος της συφιλίδος έπρεπε να προϋπήρχε σε κάποιον από τους προγόνους του πατέρα ή της μητέρας.

Αλλά, τελευταία, ο καθηγητής Λαντμιάστερ, έπειτα από μελέτες πενήντα περίπου έτών πάνω σ' αυτό το ζήτημα, ανακάλυψε ότι ή αίτια αυτού του φαινομένου είνε ολότελα διαφορετική. Η ανακάλυψις του δεν ανατρέπει μόνον μια σφαλερή έπιστημονική αντίληψι που επικρατούσε ως σήμερα, αλλά δημιουργεί σοβαρώτατα προβλήματα, που ή λύσις των πρέπει ν' αντιμετωπισθί θοραλά και αποφασιστικά από τις σύγχρονες κοινωνίες.

Γιατί ο καθηγητής Λαντμιάστερ αποδεικνύει ότι το φαινόμενο αυτό θα συμβαίνει αναπόφευκτα κάθε φορά που ένα ώριμο έμβρυο στοιχείον βρίσκεται μέσα στο αίμα των γεννητόρων και ότι ή συχνότης της ύπάρξεως αυτού του στοιχείου είνε αρκετά μεγάλη, σε τρόπο που πολλοί γάμοι είνε καταδικασμένοι να καταλήξουν σε άληθινή καταστροφή, όπως συμβαίνει όταν απ' αυτούς γεννιούνται παιδιά νεκρά ή τόσο άσθενικά που είνε αδύνατον να επιζήσουν.

Ο καθηγητής Λαντμιάστερ ώνόμασε αυτό το στοιχείον Rh. Παρατήρησε λοιπόν, ότι τα 85 % των ανθρώπων έχουν στο αίμα τον Rh θετικό και τα υπόλοιπα 15 % Rh άρνητικό.

Τί συμβαίνει τώρα όταν τα δύο αυτά Rh (θετικό και άρνητικό) αναμειγνύονται;

Ο καθηγητής Λαντμιάστερ έκαμε

ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ

MENTIOYΜ

Όδος Σολωμού 62α — Τηλ. 53-156

— Δεν μου λες Ζωράετα, που έμαθες και όδηνεις το αυτοκίνητό σου, τόσο καλά και με τόσο χάρη;

— Στόν κ. Ξένο, Φειδίου 16, τόν μόνο (καθηγητή) ύδηνήσεως που έχει ή χώρα μας.

μερικά ενδιαφέροντα πειράματα επί πιθήκων.

Όταν μεταγγισθί αίμα με Rh θετικό σ' έναν πίθηκο με αίμα Rh άρνητικό, ο πίθηκος αυτός δεν παραδίδει κανένα δυσάρεστο φαινόμενο κατά την πρώτη μετάγγισι. Αν του γίνη όμως και δεύτερη μετάγγισι, αρχίζουν να εμφανίζονται μερικά δυσάρεστα συμπτώματα, μια βλαβερή καχεξία, ίλιγγοι, θρόμβωσις του αίματος κλπ. Στην τρίτη μετάγγισι τέλος, ή θρόμβωσις του αίματος είνε ακόμη μεγαλύτερη και επιφέρει σοβαρώτατες διαταραχές στον οργανισμό του πιθήκου, ακόμη και αυτό τόν θάνατο.

Τό ίδιο ακριβώς φαινόμενον συμβαίνει και στον άνθρωπο.

Ας υποθέσωμε ένα γάμο μεταξύ ενός άνδρος που έχει αίμα Rh θετικό με μια γυναίκα που έχει αίμα Rh άρνητικό. Ο πρώτος ή δεύτερος τοκετός αυτής της μητέρας είνε άμαλός και τα παιδιά που γεννιούνται δεν παρουσιάζουν καμμία άνωμαλία. Αλλά σε κάθε νέα γονιμοποίησι αυξάνει ή τοξικότης του μητρικού αίματος, που δηλητηριάζει τα έπόμενα παιδιά.

Η γυναίκα αυτή δεν μπορεί πιά να γεννήσθι υγιή παιδιά. Εκείνα που θα φέρη στον κόσμο έπειτα από τόν δεύτερο ή τρίτο τοκετό είνε καταδικασμένα να πεθάνουν σ' ένα σύντομο χρονικό διάστημα αν δεν γεννιθούν νεκρά. Κάθε νέος τοκετός αυτής της γυναίκας αποτελεί πλέον μια άληθινή καταστροφή. Γιατί στα παιδιά της, έπειτα από το δεύτερο ή τρίτο, ή ανάμειξι των δύο Rh (θετικού και άρνητικού) αποβαίνει θανατηφόρος.

Υπάρχουν περιπτώσεις γυναικών που, έπειτα από ένα ή δύο παιδιά υγιή, εγέννησαν κατόπιν πέντε, δέκα και δεκαπέντε κάποτε νεκρά ή όπωσδήποτε σφραγισμένα με τη σφραγίδα του θανάτου.

Τό ίδιο συμβαίνει και σε ώρισμένες περιπτώσεις μεταγγίσεων. Ένώ γίνεται με τη μεγαλύτερη προσοχή και έπειτα από προσεκτική εξέτασι του αίματος μεταξύ αίμοδότου και αίμολήπτου, ο άσθενής πεθαίνει ξαφνικά, χωρίς τίποτε να μπορεί να εξηγήσθι το θάνατό του. Στην περίπτωση αυτή το Rh έπαιξε και πάλιν το ρόλο του. Έγινε δηλαδή ανάμειξι μέσα στο αίμα του άσθενούς μεταξύ αίματος Rh θετικού και αίματος Rh άρνητικού.

Ο καθηγητής Λαντμιάστερ φρονεί ότι ο γάμος μεταξύ δύο ανθρώπων που ο ένας έχει αίμα Rh θετικό και ο άλλος Rh άρνητικό πρέπει ν' απαγορεύεται απολύτως γιατί ένδεχεται να έχη τραγικές συνέπειες. Υποστηρίζει επίσης ότι πρέπει να διαλύεται ο γάμος μεταξύ δύο προσώπων, που μια μεταγενέστερη εξέτασις αποδεικνύει ότι το αίμα των διαφέρει ως προς το στοιχείον Rh.

Στην Αμερική έγιναν τελευταία προσπάθειες σωτηρίας παιδιών που γεννήθηκαν από παρομοίους τοκετούς με μεταγγίσεις μεγάλων ποσοτήτων αίματος Rh θετικού. Οί προσπάθειες αυτές έδωκαν μερικά καλά αποτελέσματα. Αλλά ο καθηγητής Λαντμιάστερ παρατηρεί ότι ή πρόληψις παρομοίων άτυχημάτων είνε προτιμότερη, από την προσπάθεια της ανακαλύψεως άμφιβόλων μέσων θεραπείας. Σημειώνει δε ότι ή φύσις από ένα περίεργο καπρίτσιο φέρνει πολύ συχνά σ' έπαρσι άτομα με διαφορετικό ως προς το στοιχείον Rh αίμα, σαν να άρέσκεται να δημιουργά καταστροφές και τραγωδίες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω - κάτω σκαυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΑΙΝΙΑ - ΜΑΝΙΛΑ 2) ΡΩ - ΟΣΜΗ - ΑΙΜΑ - ΑΝ. 3) ΑΘΗΝΑ. 4) ΛΑΜΙΑ - ΦΟΒΟΣ. 5) ΛΑ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ - ΤΙ 6) ΑΦΗ - ΔΑΣ 7) ΑΝΤΙ - ΑΠΟ - ΘΩΝ. 8) ΟΥΤΙΚΟΣ. 9) ΛΟΞΑ - ΙΚΑ - ΟΡΟΣ. 10) ΜΕΝ - ΝΥΝ. 11) ΠΙ - ΕΙΡΗ. ΝΙΚΟΣ - ΡΕ. 12) ΡΑΝΙΣ - ΣΟΦΟΣ. 13) ΣΩΡΟΣ. 14) ΜΕ - ΩΡΟΣ - ΣΙΤΩ - ΡΩ. 15) ΣΚΗΝΕΣ - ΚΟΝΔΡΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΡΕΛΛΑ - ΜΠΡΑΜΣ. 2) ΑΩ - ΑΛΦΑ - ΛΕΙΑ - ΕΚ 3) ΗΝΙΟΝ. 4) ΝΟΤΙΑ - ΕΙΚΟΝ. 5) ΙΣ - ΑΝΤΙΔΑΣΙΣ - ΡΕ. 6) ΑΜΑ - ΣΟΣ. 7) ΗΘΟΣ - ΑΤΙ - ΗΡΟΣ. 8) ΤΥΠΙΚΟΝ. 9) ΑΝΝΑ - ΟΚΑ - ΙΣΟΣ. 10) ΜΙΑ - ΣΙΚ. 11) ΑΜ - ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. 12) ΝΑΞΟΣ - ΣΟΛΩΝ. 13) ΔΩΡΟΝ. 14) ΛΑ - ΟΤΑΝ - ΣΥΡΩ - ΡΩ. 15) ΑΝΕΣΙΣ - ΝΕΣΤΩΡ.

Ο ύδρωσολήνης

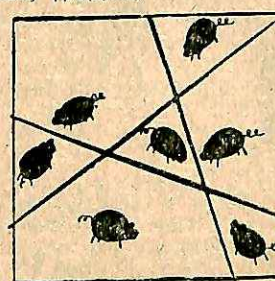
Η σειρά είνε: 7 4, 5 11 9 1. 6. 3. 10. 8 2 (οί αριθμοί παριστάνουν τις συνέπειες, όπως τις αναφέρει το παιγνίδι).

Περσικά κινίγματα

1) Η πετολούδα. 2) Το λυχνάρι 3) Το πέταλο του αλόγου

Τά επτά γουρουνάκια

Να πώς χωρίζονται τα γουρουνάκια με τρεις γραμμές.

Τονόγραφος

Καλός - Κάλος -

Τό παιγνίδι των έρωτήσεων

1) Νερό. 2) Μπρουντζος. 3) Κένταυρος.

Αίνιγμα

Τό ρεύμα του ποταμού

Η λύσις του 124 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΥΝΕΧΕΙΑ - ΓΑΛΙΛΑΙΑ. 2) Ο ΦΙΣ - ΣΑΞΟΝΙΑ - ΑΠΩΝ. 3) ΦΟΣ - ΟΣ - ΟΝ - ΟΛΑ. 4) ΟΣ - ΑΡΗΓΩ - ΡΕΣΤΑ - ΗΣ. 5) ΑΝΩ - ΕΣΤΙΑ - ΟΤΙ 6) ΛΑΜΑ - ΕΝΙ - ΜΝΑ - ΟΣΜΗ. 7) ΗΝ - ΦΟΣ - ΣΙΑ - ΠΑΝ - ΑΜ. 8) ΣΟΥΗΔΟΣ - ΣΩ - ΣΑΝΝΑ. 9) ΑΠΛΩΗ. 10) ΑΣΘΕΝΕΣ - ΣΑΡΔΕΙΣ. 11) ΧΙ - ΡΩΝ - ΠΑΣ - ΡΑΥ - ΚΥ. 12) ΙΑΧΗ - ΑΑΡ - ΠΟΑ - ΤΡΑΜ. 13) ΑΜΑ - ΣΟΥΣ - ΣΗΜ. 14) ΛΑ - ΑΡΡΕΝ - ΙΩΝΑΣ - ΝΟ. 15) ΕΓΩ - ΑΕ - ΕΣ - ΣΟΛ. 16) ΥΙΟΣ - ΠΟΙΚΙΛΑ - ΚΑ - ΜΑ. 17) ΣΑΝΙΔΩΜΑ - ΑΝΙΚΑΝΟΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΟΦΟΥΛΗΣ - ΑΧΙΛΛΕΥΣ. 2) Υ - ΦΟΣ - ΑΝΟΥΣΙΑ - ΑΓΙΑ. 3) ΝΙΣ - ΑΜ - ΧΑ - ΦΟΝ. 4) ΕΣ - ΑΝΑΦΗ - ΕΡΗΜΑ - ΕΙ. 5) ΟΡΩ - ΟΔΙΝΩ - ΑΡΑ. 6) ΕΣΣΗ - ΕΣΟ - ΕΝΑ - ΡΕΠΩ. 7) ΙΑ - ΓΕΝ - ΣΑΣ - ΑΣΕ - ΟΜ. 8) ΑΣΙΩΣΙΣ - ΠΡΟΝΟΙΑ. 9) ΙΚΑΝΑ. 10) ΓΝΩΡΙΜΑ - ΣΠΕΙΡΙΑ. 11) ΑΙ - ΕΑΝ - ΣΗΣ - ΟΣΩ - ΑΝ. 12) ΛΑΟΣ - ΑΠΩ - ΑΡΑ - ΝΕΑΙ. 13) ΝΤΟ - ΑΣΤΡΑ - ΣΑΣ. 14) ΛΑ - ΑΤΟΝΑ - ΔΥΤΗΣ - ΚΑ. 15) ΑΠΟ - ΙΣ - ΡΜ - ΕΑΝ. 16) ΙΩΛΗ - ΜΑΝΤΙΚΑ - ΝΟΜΟ. 17) ΑΝΑΣΤΗΜΑ - ΣΥΜΒΟΛΑΙ.

ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ

Τό ποτό - θησαυρός

Περισσότερο παρά τό αυτοκίνητο ή τό ραδιόφωνο, έχει γίνει σύμβολο της αμερικανικής ζωής το ποτό «Κόκα-Κόλα». Δεν υπάρχει Αμερικανός που να μή τό ξέρη και να μή τόχη δοκιμάσθι. Πουλιέται σε άμετοτητα καταστήματα και ύπαιθρια άναμυκτήρια.

Τό δημιούργησε τό έτος 1886 κάποιος Τζων Πέμπerton, μεσόκοπος άπομάχος του έμφυλιού πολέμου των Ηνωμ. Πολιτειών. Αυτός ο Πέμπerton ήταν... πολυτεχνίτης και διαρκώς άποτυχημένος. Είχε φτιάξει ήδη ένα σιρόπι για τό βήχα, ένα φάρμακο για τό αίμα, μια βαφή τριχών, χάπια για τό σπικότι κι' ένα ποτό λεγόμενον «τέντιντριν», όλα δίχως έπιτυχία. Τό... εργαστήριό του ήταν ένα σιδερένιο καζανάκι με τρία πόδια, στήμένο στην αλή του στωχικού σπιτιού του. Τό ζέστανε με έζλα κι' ανακάτευε μέσα σ' αυτό τα συστατικά.

Αυτό τόν τρόπο εργασίας ακολουθούσε κι' όταν προσπαθούσε να φτιάξη ένα καινούριο ποτό. Ποσέβισε διάφορα συστατικά, δοκίμαζε κάθε τόσο τό μίγμα ζητούσε τη γνώμη των φίλων και γνωστών του. Τέλος, έκρινε ότι είνε βολή εκείνο που ζητούσε. Ένας φίλος του, λογιστής, έγινε νουνός: Τό βάφτισε «Κόκα-Κόλα», έπειδή ή γεύσις του προερχόταν από κακάο και καρύδια του κολά.

Τό πρώτο έτος, ο Πέμπerton πούλησε 75 κιλά απ' τό ποτό του, και τό δεύτερο περισσότερα, από 3.000. Έπειτα έπειδή ήταν άρωστος και φτωχός, παρενώρησε για 200 δολάρια τα δύο τρίτα των δικαιωμάτων του. Τόν άλλο χρόνο, λίγο πριν πεθάνη, μετέδωσε και τό τελευταίο τρίτον για 550 δολάρια. Αν είχε διατηρήσει έστω και τό ένα δέκατον, οι κληρονόμοι του θα είχαν εισπράξει ως σήμερα τριάντα δυό έκατομ. 650.681 δολάρια!

Ο άγοραστής ήταν κάποιος Ασα Κάντλερ, ένας νέος μ' έμπορικό πνεύμα. Μεσα σε 30 χρόνια, είχε κάνει τό «Κόκα-Κόλα» γνωστό σ' ολόκληρη την Αμερική. Έπειτα πούλησε την έπιχειρησι του για 25 έκατομ. δολάρια. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι θάφτανε μια μέρα που τό τεράστιο αυτό ποσόν θ' αντιπροσώπευε τα έτήσια καθαρά κέρδη της έπιχειρήσεως!

Η ρεκλάμα έπαιξε σπουδαιότατο ρόλο στή διάδοσι του «Κόκα-Κόλα». Ο Πέμπerton έδωσε τό πρώτο έτος σε ρεκλάμα 46 δολάρια, δηλαδή τα 90% των κερδών του.

Ένώ σήμερα οι διαφημίσεις του «Κόκα-Κόλα» διακρίνονται για τη σοβαρότητα και τη λακωνικότητά τους, τό 1887 τό ρεκλαμαρίσαν ως «Τονωτικό του έγκεφάλου και της αντίληψεως». Δέκα χρόνια αργότερα, οι ρεκλάμες του έγραφαν: «Για τρέψις τόν ποнокέφαλο. Ανανεώνει τό εξαντλημένο μυαλό και σώμα, έπειτα από μια ύπερβολική κόπωση, άπνεια, κλπ.».

Τό 1913, ο Κάντλερ έγκαινιάσε καινούριες διαφημιστικές μεθόδους: Μόρασε κάθε χρόνο 1 έκατομμύριο χαρτίτες βεντάλιες 2 έκατομμύρια σταχυοδοχεία κι' έκατομμύρια κουτιά των σπέρτων, τυπωχάρτα, χαρτίτες πετσέτες, κλπ., όλα με τό σημά του «Κόκα-Κόλα». Τη μεγαλύτερη δίωας έπιτυχία είχε ή διανομή έκατομμυρίων δελτίων που έδιναν τό δικαίωμα να πιή κανείς δωρεάν ένα ποτήρι «Κόκα-Κόλα». Οί περισσότεροι απ' όσους τό δοκίμαζαν έτσι, γινόντουσαν τακτικοί καταναλωτά του.

Σήμερα τό εργοστάσιο «Κόκα-Κόλα» έξοδύει 192.000.000 δολάρια τό έτος για ρεκλάμα. Πολλά έκατομμύρια θαπανούν επίσης για τόν ίδιο σκοπό εκείνοι που μπουλιάζουν τό ποτό. Γιατί τό εργοστάσιο τ' διαθέτει μόνον χυμό σε βαρέλια. Δεν θέλησε ποτέ να τό μπουλιάσει... Αφίνει σε άλλους τη δουλειά αυτή που αποδίδει ώστόσο κέρδη τεράστια.

Ο Κάντλερ είνε παραγωγώτης τό 1899 τελείως δωρεάν σε δυό έπιχειρηματίες τό άποκλειστικό δικαίωμα του μπουλιαρίσματος. Σήμερα τό δικαίωμα αυτό κατανεμώμενο σε 1.050 τοπικά εργοστάσια, αντιπροσώπευε ένα κεφάλαιο έκατοντάδων έκατομμυρίων δολλαρίων — γιατί τα 80% του «Κόκα-Κόλα» καταναλίσκονται ως υποτιλιαρισμένα, και μόνον τα 20% σε γύα, στα ύπαιθρια αναμυκτήρια. Άρκει ν' αναφέρουμε την έξοχ χαρακτηριστική περίπτωση: Κάποιος μέτοχος ενός εργοστασίου υποτιλιαρίσματος, στή Βόρειο Καρολίνα, έδωσε ένα μικρό μερίδιο σε δυό άνεσις του. Σήμερα λοιπόν ή κάθε άνεσις έχει έσοδα απ' τό μερίδιο αυτό 3.000 δολάρια τό έτος.

Όσο για την έμπορική αξία της έπιχειρήσεως παραγωγής του «Κόκα-Κόλα» υπολογίσθηκε τελευταίως σε 640.000.000 δολάρια.

Μολονότι τό ποτό αυτό πουλιέται από 60 χρόνια, μόνο 7 πρόσωπα ως τώρα έμαθαν τη συνταγή του! Είνε γνωστό ότι περιέχει νερό ζάχαρη, φωσφορικόν όξύ, βανίλια, λίγη καφεΐνη, άρωμα κακάου κι' από καρύδια κολά, και τέλος τό περίφημο «7X». Αυτό τό 7X αποτελεί τό άγνωστο συστατικό, ένα απ' τα μεγαλύτερα βιομηχανικά μυστικά της Αμερικής. Τό ξέρουν μόνο δυό χημικοί οί Ουίλλιαμ Χρή και Μπέρτ Ούελε. Για λόγους ασφάλειας της ζωής τους, δεν ταξιδεύουν ποτέ μαζί με τό ίδιο αεροπλάνο. Αν κατά σύμπτωσι πεθάνουν κι' οί δυό συγχρόως, ή εταιρεία θ' αναγκασθί ν' αναζητήσθι τη χειρόγραφη συνταγή σ' ένα θησαυροφυλάκιο Τραπεζίης, όπου είνε καλά κρυμμένη.

Μιά φορά τό μήνα, ο Χρή κλειδώνει μέσα σ' ένα δωμάτιο του εργοστασίου, στή Βαλτιμόρη, κι' αοχίζει να φτιάχνι «7X». Ακόμη κι' ο βοηθός του δεν ξέρει ποιά συστατικά χρησιμοποιεί. Ο χημικός του τό ζητεί με συνθηματικούς αοιβούς, κι' όχι με τις όνομασίες τους.

Δεν πίνεται μόνο στις Ηνωμ. Πολιτείες τό «Κόκα-Κόλα». Μεγάλη κατανάλασι έχει επίσης στο Μεξικό, στην Αουεντινή στην Αίγυπτο, στή Χιλή, σε διάφορες ευρωπαϊκές και άσιατικές χώρες. Οί Γερμανοί τό ήξεραν από πολλά χρόνια. Τό 1939 είναν απόσι να καταναλίσκουν 110.000.000 ποτήρια τό έτος. Όταν μάλιστα, τό 1943, ένας Γερμανός οίχηλάτος έφτασε σ' ένα άμερικανικό λιμάνι κι' είδε μια ρεκλάμα του ποτού, ρώτησε με έκπληξι τους φύλακές του: — Μπα! Έχετε και σεις έδώ «Κόκα-Κόλα»...

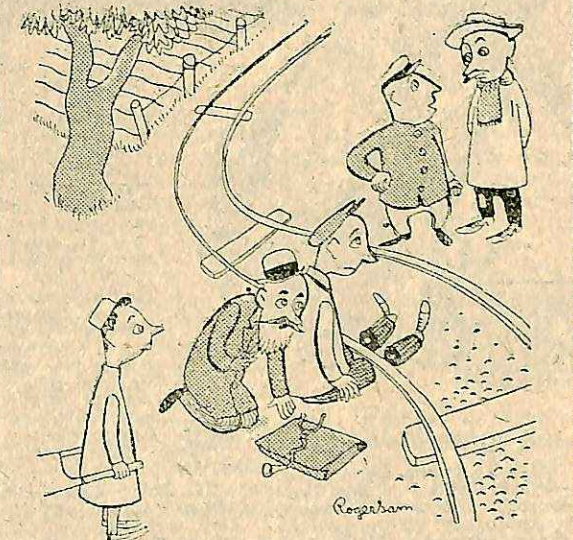
Η μόνη μεγάλη χώρα που άγνοεί τό «Κόκα-Κόλα», είνε ή Ρωσία.

Οί ιαπωνικές έκλογές

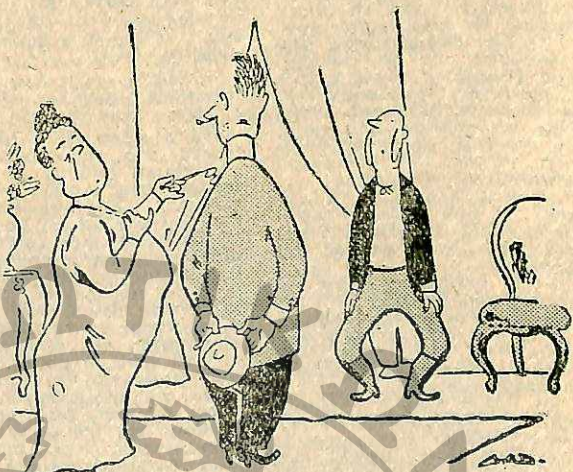
Κατά τις τελευταίες έκλογές που έγιναν στην Ιαπωνία, ένας από τους υποψηφίους ο Μοτοΐτσι Μορίτα κρεμάσθηκε από ένα δένδρο του κήπου του, γιατί του συνέβη τό άτύχημα να... ύπερτερήσει κατά μερικές έκατοντάδες ψήφων έναν παλιό φίλο του.

Ένας άλλος Ιάπων έκοψε τη γλώσσα του με τα δόντια του, γιατί ο ύποψηφος που ύπερτέρησε είχαν ήττησθι κατά τις έκλογές.

Η ξένη γελοιογραφία

Ο γιατρός: Βήξε!...

Η νεόπλουτη Πόρι αυτόν τόν ύπνρτη, γιατί είνε «ασορτί» με τα έπιπλα!

Ιστορία χωρίς λόγια

Δραματικό διήγημα

Μέ το μέτωπο κολλημένο στο κροτο τζάμι, ο Ζάκ Ζορί κτύπαζε το σκοτεινό δρόμο, ανάμεσα απ' τα μισανοιχτά παραθυρόφυλλα. Ήταν μια νύχτα χειμωνιάτικη σκυθρωπή, παγωμένη.

Μια ακαθόριστη, βαρεία ατμόσφαιρα ήταν χυμένη μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Μόνον, σε μια γωνία, έλαμπε το προσκείμενο φωτάκι του ραδιοφώνου, που το είχαν βγάλει απ' την κρύπτη του.

Ο Ζάκ ένοιωσε πως δεν μπορούσε πια ν' αντέξει. Δύο βδομάδες τώρα, έμενε κλεισμένος στο ερμητικό, εκείνο σπίτι, διψήσιμα βρύση έξω, να πνιχθεί στο χιόνι, να φωνάξει, να τρέξει μέσα στη νύχτα... Ήθελε να χτυπήσει με τον έγχθρο!

Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Ή Ζάν μπήκε προχωρώντας μέσα στο δωμάτιο και σφίχτηκε, στο στήθος του Ζορί.

— Τι σκέπτεσαι; τόν ρώτησε χαμυλόφωνα.

— Ότι πρέπει να φύγω.

— Εκείνη τόν άρπασε απ' τους ώμους, πλησίασε τα χείλη της στα δικά του και μουρμούρισε:

— Κάνει κρύο, θα χιονίσει... Άλλωστε κουτσάινεις ακόμη!

— Έχω γίνει καλά! Και πνίγομαι εδώ μέσα! Δεν έχω το δικαίωμα να μείνω έτσι αδρανής, άχρηστος. Τι θα πούν οι σύντροφοί μου; Δεν έχει τελειώσει το έργο μας.

— Μά, αν βγής θα σε πιάσουν. Θα σε βασανίσουν. Θα σε τουφεκίσουν!

— Άλλοιον αν σκέπτε-

PERMANANT
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το ευστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Αν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Ενημ.: Αι προσκομιζουσας το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεία ανώδυνη και χωρίς οπιαδήποτε παρενέργειες, ρυτίδων, κρεατοελανθών, ακμής, λιπαρού, και άλλων δερματικών πτώσεων. ΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΕΛΕΓΧΟΥ. ΓΙΟΕΛΑ, Βελανιδιάς 12, Τηλ. 33-039. Ή πρώτη επίσκεψη ΔΩΡΕΑΝ.

περιμένουν... Δεν, μπορεί να σου πω περισσότερα!

★

Ο Ζορί γύρισε κατά τα ημερήσια. Ήταν κουρασμένος, αλλά ικανοποιημένος. Είχε επικοινωνήσει με τους συντρόφους του. Άδικα είχε ανησυχήσει ο Ζάν: Δεν του είχε συμβεί τίποτα.

Μπήκε στο σπίτι. Ήταν σιωπηλό... πολύ σιωπηλό. Ο γέρος κοιμόταν στην καμαρά του. Μά η Ζάν που ήταν: Ο Ζάκ φανταζόταν πως θα τον περιμένε... Την φώναζε σιγανά, αλλά δεν έβρισκε απάντησι. Μια έορστη άγνια τον κυρίεψε τότε.

Σκυρμένος απ' το παράθυρο έβλεπε με το βλέμμα του μέσα στο σκοτάδι, περιμένοντας ν' ακούσει τα βήματά της... Τέλος, ξεχώρισε μια σιλουέτα στο μονοπάτι. Ήταν εκείνη. Έτρεξε να την υποδεχθεί. Μά η κοπέλλα του ξέφυγε και σιωπηλώς κέ με μια γωνιά της μενάλως κόμαρας.

— Από που έρχεσαι, Ζάν; τή ρώτησε.

— Φύγε... Μπορείς να φύγεις; πρόφερε η νέα σιωπηλά.

— Δεν σε καταλαβαίνω... Τί συνέβη;

— Φύγε! Σε μία ώρα θα ναι άρνη πιά... Σε κατήνυγες! Θα φανεί εδώ σε λίγες ώρες!

— Έκαμψε ένα τέτοιο πράγμα, έσύ; τράυισε ο Ζορί, όπισθοχωρώντας και μη πιστεύοντας στ' αυτό το.

— Σε παρακαλούσες κι είδα που συνάντησες μια γυναίκα στο δάσος!... Μου είχες πη φέματα! Έτρεξε τότε στο χωριό και τή είπα όλα στους Γερμανούς. Φύγε!

— Δεν σου πη φέματα, Ζάν. Έπρόκειτο να συναντήσω στο δάσος το Μπερνάρ. Έπειδή όμως τόν παρκαλοφούσαν, έστειλε τήν αδελφή του, τή Μερσέλιν... Και γι' αυτό με κατήνυγες, κλέπτορες όλο μας το έργο;... Έ λοιπόν, δεν θα φύγω! Θα τή δω πώς νω έδω, και θα δής πώς πολεμούν οι Γάλλοι πατριώτες...

— Η μάλλον δεν θα δής τίποτε, γιατί θα φύγεις έσύ. Δεν θέλω να σε πιάσουν, να σε πάρουν μαζι τους... Θα τόν φρικτό!

Ο Ζάκ έτοιμαζε κι άλλες τσιπλιές του. Ή Ζάν έτρεξε κοντά του, μεταμορφωμένη.

Μά δεν έκαταλάβαινε λοιπόν πόσο φρικτό ήταν αυτό που είχε κάνει; Τόλμους να έλπιζε στη συνγνώμη του;... Την έσπρωξε μακριά. Αυτή όμως τού φώναζε:

— Όχι, Ζάκ, δεν σε κατήνυγες. Σου τόπα για να σε δοκιμάσω... Σωχώρα με που υποπτεύεσαι και σε παρακαλούσες! Είμαι μια άνοστη ζηλιάρα... Θα σε εμπιστευτώ στο έλεος... Κι αν τυχόν έρθουν, να σε ζητήσουν, θα τούς υποδεχθώμε κι οι δύο μαζί!

Ο Ζορί ένοιωσε τα μάτια του να δοκρύνουν. Δεν ήξερε κι' ο ίδιος τή νινάταν μέσα του... Βρίσκε τή δύναμη μόνο να τράβηξε στην αγκαλιά του τή Ζάν και να τή σφίξει με πάθος, με λατρεία... Την άγκιστρωνε κι αυτός με τήν ίδια δύναμη τής δικής της αγάπης. Κι όταν θάσθωναν κάποτε οι φλόγες τού πολέμου, θα τούς ένωσαν για πάντα τή λουλουδένια δεσμά τού γάμου...

Φ. ΚΑΖΑΝΟΒΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Φάρμακα και γιαντροσόφια

Πορ' όλες τις σύγχρονες προόδους της, η Ιατρική δεν έφερε ακόμη πολλά πράγματα για τήν αρχαιότερη αρρώστια τού κόσμου: τήν αρθρίτιδα. Τα απολιθωμένα όστα τών προϊστορικών ανθρώπων, που έχουν βρεθεί στις ανακατασκευές, αποδεικνύουν ότι υπήρχαν αρθρικοί απ' τήν εποχή τών πιθηκανθρώπων! Ακόμη κι' οι δεινόσαυροι πάθαιναν αυτή τήν ασθένεια!

Σήμερα, είναι η πιο διαδεδομένη απ' τις χρόνιες αρρώστιες. Στις Ήνωμ. Πολιτείες, σύμφωνα με μια στατιστική, έχει 7.000.000 θύματα. Αν και δεν τή δίνουν συνήθως πολύ μεγάλη σημασία, δημιουργεί όστόσο περισσότερους αναπηρούς απ' όσους οι παθήσεις τής καρδιάς, ή θυματίωσης κι' ο καρκίνος μαζί.

Δεν τήν παθαίνουν δε μόνον οι ηλικιωμένοι όπως νομίζει ο πολύς κόσμος. Υπάρχουν δυο είδη αρθρίτιδος: η «ρευματική», που προσβάλλει νέους 20 - 30 ετών, συχνά δε και μικρά παιδιά ακόμη, και η «όστεοαρθρίτις» συνηθισμένη στους μεσοκόπους και τους γέροντες.

Σύμφωνα με μια θεωρία, βασική αίτια τής αρθρίτιδος είναι ένα μικρόβιο, που δεν έχει όμως ακόμη ανακαλυφθεί και καταπολεμηθεί. Ήδη γίνεται στις Ήνωμ. Πολιτείες ένας έρευνας, για να συγκεντρωθούν 2.500.000 δολάρια και να χρησιμοποιοθούν για τή θεραπεία τής αρθρίτιδος.

Ήταν γνωστό απ' τήν αρχαιότητα εποχή ότι η θεοδότη ώφελει κατά τής αρθρίτιδος. Τα θεοδότη λουτρά έχοντα ισοποιούντο γι' αυτό το σκοπό πολλούς αιώνες προ Χριστού. Η σημερινή θεραπευτική ανακαλύπτει και γιαντρούει κάποτε τούς αρθρικούς με ακτινοθεραπεία, τεχνητό πυρετό, έμβολα, Βιταμίνες D και ένσεις αλάτων χυλού. Αυτές οι τελευταίες ένσεις έχουν αρκετή αποτελεσματικότητα, προκαλούν όμως σε πολλά άτομα πυρετό, ναυτία, παροδική τήλωσις κι' ένα πράσινο γραμμάτιο σ' όλο το σώμα!

Η πενικιλίνη έχει αποδείχθει τελείως άνοφελη κατά τής αρθρίτιδος. Έκτός όμως απ' αυτά τα έπίσημα φάρμακα, υπάρχουν και αρκετά πρακτικά. Το περλενο δε είναι ότι έκείνοι που τή συνιστούν, βεβαιώνουν πως τή έφηρσαν στον έαυτό τους και γιαντρούθηκαν — ενώ σε άλλους δεν φέρουν τίσος αποτέλεσμα...

Ένα απ' αυτά είναι το έξής: Βάζετε να μουκέψουν, μέσα σ' ένα μεγάλο γυάλινο βάζο με νερό δυο ξεφλουδισμένες μπανάνες και μερικά καρφιά. Τα αφήνετε λίγες μέρες στον ήλιο κι' έπειτα πίνετε το νερό αυτό.

Άλλοι γιαντρούθηκαν πίνοντας καθημερινώς το ζουμί 5-6 λεμονιών, ενώ άλλοι δεν τή θεωρούν αυτό αρκετό και συνιστούν να χρησιμοποιούνται έπίσης κι' οι λεμονόκουτες ως έξής: Τίς ριχνετε μέσα σε ζεστό νερό και κάνετε λουτό μ' αυτό επί μισή ώρα.

Να τώρα κι' ένα απ' τα έξωφρενικότερα γιαντροσόφια: Τυλίγεται πάνω απ' τήν άρρωστη άσθρασι μια κόκκινη κοδέλλα μήκους 1 μέτρον. Πηγαίνετε κατόπιν σ' ένα πρόσφατο όργανο κωροάφι, βγάζετε τή παπούτσια σας και περπατάτε έπιτόλητο στο φρεσκοκαμένο γάλα. Τήν άλλη μέρα, θάσαστε όριστικά καλά — βεβαιώνουν αυτοί που συνιστούν τή μέθοδο.

Μια παραλλαγή της είναι η έξής: Ξαπλώνετε ένα μεσημέρι κατάνη, μέσα σ' ένα νεοκαμένο χωράφι και βάζετε κάποιον να σας σκεπάζει όλόκληρον με γάλα, ως το λαμό. Μένετε έτσι επί 1 ώρα, δηλαδή από τή 12 ως τή 1. Κι' έτσι μπορείτε να έλπίσετε ότι αλ γιαντρούσατε...

Η εύχη της μικρής πεθαμένης

Τό ρολόι έσήμανε έξι! Η Ζένη πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της, έβριζε ένα σάλι στην πλάτη της σκωθώθηκε και φόρεσε ένα μαύρο φόρεμα τού σπιτιού. Ήταν μια γυναίκα ως είκοσιόχτώ χρόνων με μεγάλα μαύρα μάτια. Μερικώς ρυτίδες γύρω στα μάτια της έδειχναν ότι είχα κλάψει πολύ. Τα μαγουλά της ήταν χλωμά. Ο πόνος είχε μεράνει ο σώτα τή ρόδα μιας έμορφης νεότητος.

Αφού γύρισε η Ζένη πλησίασε στο παράθυρο τής καμαράς της κι' έμεινε κυτταρώντας έξω άσπρη. Ήνερικά παιδιά που έπαιζαν στον άντικρυνό κήπο τράβηξαν τήν προσχή της. Τή χάρτιζαν να μπει σ' ένα κοκκινέο τή μενιουέττα τους απ' τή παιγνυδιά! Πως έτρεχαν και γελούσαν! Τή δούναρες άναμνήσεις που τής έφερναν!...

Χίρα η Ζένη, πριν έφτα χρόνια — ο άντρας της Λοχάνος τού πυροβολικού, σκωθώθηκε στην Άλδα. νία — είχε χάσει έφετος και τή κοριτσάκι της τή Λέλα, που ήταν μόλις ένηνα χρόνων.

Και τώρα θα γιόρταζε μόνη της — ήταν η ημέρα τών γενεθλίων της — στο έρμη και μεγάλο αυτό σπίτι. Ήταν νέα, πολύ ώραια και πολύ πλούσια η Ζένη κι' ένα σωρό παλαιό θαυμάσιό της, μετά το θάνατο τού άνδρα της, τής πρόσφεραν τήν χέρι τους και τήν καρδιά τους. Έκείνη όμως άρνήθηκε. Κι' απ' τόν καιρό που πέθανε η κόρη της, η πόρτα της δεν άνοιξε ούτε σ' αυτούς, ούτε και σε κανέναν άλλο. Κι' όμως ήταν τόσο νέα ό κομμά... Δεν είχε ζήσει ούτε τή μισή ζωή της.

Τα παιδιά έεσκολοφούσαν να παίζουν στο δρόμο. Ή, τα παιδιά τών άλλων! Πως τή άγκιστρωνε και πως τή ζήλευε! Τά κτύπαζε μ' ένα...

164

Ότι ποθεί κάθε γυναίκα...

ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
που να συνιδάζει
• ΚΟΜΩΤΗΤΑ
• ΕΙΣΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ΖΕΔΣΕΥ
Ζουλότο και άντικυ

...Διά τή βρή σε μερική ποικιλία για τή χούδα της και πάμφθινα στην ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΙΩΠΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

τέτοιο παράπονο που άφθονα δάκρυα βούρκωναν τα μάτια της κι' έβριζε τήν κουρτίνα για να μνήν τα βλέπη.

Πέρασαν και σήμερα μπήκε στο δωμάτιό της η μικρούλα της η Λέλα με γέλια και χορούμενα έσφαιρη τήν έπληνσε και τής είπε φιλώντας τήν στο στήθος: «Μαμάκα μου, χρόνια πολλά!» Τής χάρισε και μια φωτογραφία της. Που νάφανε η δυστυχισμένη η Ζένη, ότι η φωτογραφία αυτή θα ήταν η μόνη ανάμνησι που θα τής έμενε απ' τήν κορούλα της, που λατρευε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, μεζύ με μια τούφα απ' τα χουσά της τα μαλλιά που τήν είχε φυλαγμένη μέσα στο εικονοστάσι και που δεν είχε τολμήσει ποτέ να τήν άγγιξει.

Η Ζένη κτύπησε το κουδούνι και σε λίγο μια υπηρέτρια παρουσιάστηκε. Θάνισε σάν κάτι να ήθελε να εύχρησθ στην κυρία της, μά η εύχη της στάθηκε στα χείλη της. Τή μπορούσαν να εύχησθ σε μια τόσο δυστυχισμένη ύπαρξη;

Η Ζένη τήν παρακάλεσε να τής έτοιμάσει ένα νάλο για πρόγευμα και να τής φέρη τα ρόδα που είχε παραγγείλει ν' αγοράσουν τήν περασμένη ημέρα. Σε λίγο η υπηρέτρια τής έφερε ό,τι ζήτησε. Η Ζένη πήρε τα ρόδα και βέθηκε απ' τήν καμαρά της. Πως α' ένα μικρό πένθιμο σαλονάκι, όπου βρίσκονταν ένα πιάνο έπάνω στο οποίο υπήρχαν άκουμπισμένες δυο φωτογραφίες. Η μια ήταν τής κόρης της και η άλλη τού άνδρα της. Στη μέση υπήρχε ένα ανθοδοχείο, απ' το οποίο ποτέ δεν έλειπαν τα άνθη.

Έβαλε τα ρόδα στ' ανθοδοχείο, φίλησε τις δυο φωτογραφίες και κάθισε μπροστά στο πιάνο. Μέσα στη θλίψη και στο μόνωτο της είχε μια μυστική παρηγορία: τή μουσική. Λίγον καιρό ύστερα απ' τή θάνατο τής κόρης της, είχε και μετάφραση το πιάνο σε μια καμαρά που βρίσκονταν στη μέση τού σπιτιού, που τήν είχε διασκευάσει οδσ σαλονάκι. Το σαλονάκι τού πόνου της, έκει μέσα κλεισμένη τις ώρες τής βαθειάς λυπής της έπαιζε τα πιο θλιμμένα κομμάτια. Οι αρμονίες τού Σοπέν και τού Σουμαν άνηταν, χούσαν μέσα στο κλειστό σαλονάκι, ή ψυχή της, σάν λυτρωμένη από τόν κόσμο τούτο, φτερούγιζε σ' άλλους κόσμους, όπου, χωρίς άλλο, βρίσκονταν τώρα εκείνοι που άνησαν.

Άρχισε να παίξει. Η αρμονία άπλήθυνε πένθιμο μέσα στην καμαρά. Σ' άλλους καιρούς η Ζένη έπαιζε συνθέσεις πιο εύθιμες, που μιλούσαν για τή ζωή και για τή χαρά της. Θυμότανε τήν εποχή που ήταν νεόνη, που ο άντρας της στεκόταν από πάνω της όταν έκεινη έπαιζε τις χαρμώδεις μελωδίες. Έπειτα ήρθαν τα πρώτα μαθήματα που είχε άρχισει να δίνει στην κόρη της, μά που αλλοίονα, τα άφησε χωρίς να τή τελειώση...

Τα χέρια της Ζένης έστρεψαν τόσο πολύ, ώστε τού άδούτου τους χτύπημα οι νότες τής αρμονίας έεψύχοναν, έόθυσαν... Σε λίγο έπαψε πια να παίξει... Τα δάκρυα τήν πλημμύριζαν...

Πήρε στα χέρια της τή φωτογραφία τής κόρης της για να τή φιλήση. Ήταν η ίδια φωτογραφία που η πεθαμένη μικρούλα είχε χάρισει στη μεριά της πέπει τήν ημέρα τών γενεθλίων της.

Τα χέρια της Ζένης έεσκολοφούσαν να τρέμουν και καθώς έφερε τή φωτογραφία στα χείλη της τής έπρεσε και χτύπησε στη γωνία τού πιάνου. Η κορνίζα και τή γυαλί έγιναν κομμάτια.

Ταραμένη η Ζένη έσκυψε για να τή μαζέψει. Μά καθώς σήκωνε τή φωτογραφία είδε πίσω στο χαρτόνι τού γράφισμα τής Λέλας. Με θολά τα μάτια της από τα δάκρυα, διάβασε:

«Χρόνια πολλά μαμά μου Λέλα».

Η Ζένη είχε ξεκάσμι αυτή τήν άφιρση. Και τώρα, καθώς τή διάβασε, τής φάνηκε σάν να τήν εύχονταν η μικρούλα η λατρευτή πεθαμένη της για τή γενεθλιά της μακριά απ' τόν Άλλο Κόσμο.

Διαζύγια στην 'Αμερική

Οι έξωφρενισμοί τών 'Αμερικανών

Όταν στην 'Αμερική ένας άντρας ή μια γυναίκα θέλει σάνει και καλά να χωρίσει από τόν έτερόν του ήμισυ, μπαρεί να βρή εύκολα ένα δικαιολογητικό, αρκετό για τά άμερικανικά δικαστήρια. Αυτό αποδεικνύουν οι χιλιάδες τών διαζυγίων, που χορηγούνται για τούς πιο άσημα λόγους ή κομικούς λόγους. Έχουμε κι' άλλοτε γράφει για τόν ίδιο θέμα. Άλλά ή... έσοδεία τών έξωφρενικών διαζυγίων είναι ανεξάντλητη και συνεχής στις Ήνωμ. Πολιτείες.

Στό Λος Άντζελες, μια κυρία, ή Έρνα Ήστον πήρε διαζύγιο έπειδή ο σύζυγός της είχε μελανιάσει τόν γονατό της με μια τσιμπιά. Κάποιος Τζιλμπερτ Σπέντερ, κωφάλαος, χώρισε απ' τή γυναίκα του γιατί τόν γκρίνιαζε με τή γλώσσα της παντομίμας!

Ένας ιεροκήρυκας, στό Έθανσβιλ, ζήτησε διαζύγιο, με τόν δικαιολογητικό ότι η γυναίκα τού αδιαφορούσε τόσο, όταν παρακολουθούσε τήν κήρυγμά του, ώστε τήν έπαιρνε ο ύπνος! Και τόν δικαστήριο τόν έδικαίωσε.

Η σύζυγος ενός συγγραφέως τού Λος Άντζελες, τού Φρέντερικ Στέρν, πήρε διαζύγιο έπειδή ο άντρας της άφισε τούς προσκεκλημένους τούς σε γεύμα να περιμένουν επί 3 ώρες τά φρούτα, διαβάζοντας τούς τά ποιήματά του.

Πιο δικαιολογημένη ήταν άσφαλώς ή κ. Νιούπορτ, απ' τόν Ντέκατορ, που υπέβαλε άγωγή διαζυγίου γιατί ο άντρας της άρνήθηκε να κάνει μπάνιο επί έξη βδομάδες μετά τόν γάμο τους.

Έπίσης δίκη είχε κάποια κυρία τού Νιού Τζέρσεϋ, που διηγήθηκε στό δικαστήριο ότι, σε μια λογομαχία της, ο άντρας της πέταξε μέσα στην πλάτη της ένα αναμμένο τσιγάρο.

Στό Λος Άντζελες, ή κ. Ουόρθινγκτον ζήτησε διαζύγιο γιατί ο άντρας της τήν γκρίνιαζε και τή μάλανε χωρίς αυτή να μπορεί να τού ανταποδώση. Αίτια τής άδικανειχτής της ήταν ότι είχε σπάσει άλλοτε τόν σαγόνι της, πέφτοντας απ' τόν άλογο, κι' από τότε τής τού είχαν ράψει με σύρμα, έτσι που δεν μπορούσε καν να μιλήση — πράγμα φοβερό για μια γυναίκα!

Ένας σύζυγος, στό Ντάλας, δήλωσε στό δικαστήριο ότι η γυναίκα τού τού είχε καταντήσει τή ζωή άφόρητη. Κάθε πρωί — έξηγήσε — τού ξεφούσκωνε τά λάστιχα τού αυτοκινητού τού, κι' έτσι τόν ανάγκασε να τή πληγάζη σπρώχνοντας ως τόν πλησιέστερο «γκοφλέρ». Έννοείται ότι κέρδισε τήν υπόθεση.

Η κ. Λούις Χάρριγκτον, στό Σάλεμ, κέρδισε τόν διαζύγιο της γιατί ο σύζυγός της συνήριζε να τήν χτυπάει στο κεφάλι... μ' ένα κλαρινέτο. Ήταν ίσως τόν λεγόμενον «έξυλο μετά μουσικής»...

Στό Τάλλαχα, ένας σύζυγος χώρισε έπειδή δεν μπορούσε πια ν' ανεχθή... τή μαγειρική της γυναίκας τού! Άλλος πάλι ανέφερε στό δικαστήριο όλόκληρο κατάλογο παραπόνων: Ή συμβία τού τόν άπειλούσε μ' ένα μαχαίρι, χτυπούσε τή μητέρα του και — τόν χειρότερο απ' όλα — τού είχε κλέψει 5 κουνέλια έλεκτικής ράτσας! Αυτός ο τελευταίος λόγος τόν έκανε να ζητήσει διαζύγιο περισσότερο παρά ο κίνδυνος τής ζωής τού ή τής σωματικής άκεραιότητος τής μητέρας τού...

Μά κάποια Κλάρενς Μπιζ ζήτησε διαζύγιο γιατί ο σύζυγός της, μετά τόν γάμο τους, είχε πάψει να ψαρεύη, ενώ προηγουμένως τήν έπαιρνε τακτικά μαζί τού στο ψάρεμα και τήν είχε κάμει ν' αγαπήσει αυτό τόν σπόρο.

Τέλος, ή κ. Τζάκ Τήγκαντον, σύζυγος ενός άρχιμουσικού, έπέτυχε τόν διαζύγιο της, όταν έξηγήσε ότι ο άντρας της νινάταν πύρ και μανία όσάκις τού μιλούσε για άλλα πράγματα απ' τή μουσική ή... τις άτμομηχανές!

MIPANTA

Η Τ.ΛΕΥΤΑΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

Η αγάπη στην Άνδαλου-σία βρίσκεται μέσα στους ανθρώπους, αλλά και μέσα στα πράγματα. Όλα μιλούν γι' αυτή: ο γαλάζιος ουρανός, ο θερμός ήλιος, ο μο-σκοβολιμένος αέρας που-χεται από τους κήπους με τις πορτοκαλλίες... Κι ό-λοι, ποιος λίγο, ποιος πολύ, αγαπούν. Όλοι και όλες!

Αλλά ποιος μπορεί ν' αντισταθεί στη γοητεία που έχουν τα μεγάλα με-ρο μάτια των γυναικών της Άνδαλουσίας;

Ετσι είχε συμβεί και με τον Ραμόν, το γιο του Ντιέγκο Βάρ. Από τη στιγ-μή που αντικρούσε τα όμορ-ματά της Μαρίας Πάολας Γκεθάντος, την αγάπησε με τον τρόπο που ζέρουν ν' αγαπούν οι θερμοί της Ι-σπανοί.

Κι η νέα τότε είχε ανα-πλάσει επίσης. Και πολλές φορές τα βράδια έβρισκε κρυφά από το σπίτι του πα-τέρα της κι έτρεχε σε μία γωνία του κήπου με τις πορτοκαλλίες, όπου την περι-εμενε ο αγαπημένος της. Το σκοτάδι της νύχτας προ-σέταγε τον έρωτά τους και μόνο η σεληνή και τ' αστέρια γλυστούντας ανά-νεμα από τις φυλλωσιές των δέντρων, έβλεπαν τα φιλιά τους. Μα η σεληνή και τ' αστέρια ζέρουν να φυλά-νε τα ερωτικά μυστικά των ανθρώπων.

Ωστόσο, ο Ραμόν και η Πάολα δεν ήταν εύτυχιοι-μέ-νοι.

Γιατί ο δόν Γκονζάλο Γκεθάντος, ο πατέρας της Μαρίας Πάολας ήταν ένας ευγενής και ποτέ δεν θά-στεργε να δώσει την κόρη του στο γιο ενός απλού γεωργού όπως ήταν ο Ρα-μόν.

Η μόνη ελπίδα που είχαν για να ενωθούν οι δυο α-γαπημένοι ήταν να φύγουν κρυφά για τη Μεδριττή ή για οποιαδήποτε άλλη ισπανική πόλη. Ήσαν και οι δυο νέοι και το μέλλον δεν τους τρό-μαζε.

Είχαν πάρει πια την α-πόφαση τους κι είχαν ορί-σει και την ημέρα που θά-φευαν, όταν, ξαφνικά συ-νέβη κάτι που έκοψε το Ρα-μόν ν' αλλάξει γνώμη.

Στο Άλκάλια ντέλ Ρίο έ-φτασε μία μέρα ο ξακου-μένος ταυρομάχος Γκαλιάνο Άκανας. Κι όταν ο Ρα-μόν είδε όλο τον κόσμο να τον έπαιρνε κι όλες τις γυναίκες να μην έχουν μά-τια παρά μόνο γι' αυτόν, πήρε την απόφαση του: θά-γινόταν κι αυτός ταυρομά-χος! Αυτό ήταν προτιμή-ση.

Επειτα, όμως, η σπαρα-κτική κραυγή έφτυσε από τα χείλη της νέας.

Ο ταυρός είχαν έρωσε-ληθεί από την απροσεξία του Ραμόν και ορμώντας πα-ντού κάρφωσε τα κέρατα του βαθιά στα πλευρά του. Επειτα σήκωσε ψηλά τον ταυρομάχο και τον τινάζε-προς τα πάνω.

Το σώμα του Ραμόν ξανά-πεσε βαρύ στο έδαφος. Ή-ταν πια ένα ανθρώπινο κου-ρέλι, πλημμυρισμένο στα αίματα...

Από την ημέρα αυτή η Μαρία Πάολα Γκεθάντος κλεισθηκε στο σπίτι της και κανείς δεν την ξαναείδε ποτέ πια. Στο Άλκάλια ντέλ Ρίο, οι άνθρωποι έχουν ξε-χάσει ως κι αυτή τη μορφή της. Κι είναι πολλοί εκείνοι που την νομίζουν κιόλας για πεθωμένη.

ΑΝΤΟΝΙΟ ΣΕΝΙΑΝΟ

Η μόνη ελπίδα που είχε

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

Δρ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλαωρίτου 12, Τ. 33-039

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός

Ζ. Πληθής 82 - Τηλ. 62-027

5-7 μ.μ.

Διαθερμία βρογχικών κυμά-των νέου συστήματος.

</

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Κυριών

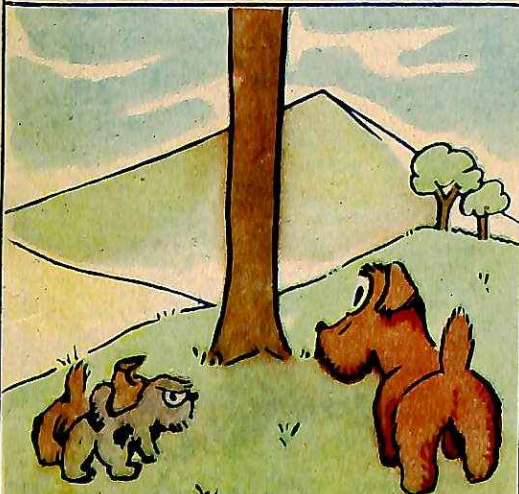

Ἡ Χαντρή στὸ κομμωτήριο

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ὁ ποντικός: Πέντε λεπτά τῆς ὥρας εἵμαστε ἐδῶ πέρα κι' ἀκόμη αὐτὸ τὸ γυναικεῖο πόδι νὰ πηδήξῃ σὲ καυσιὰ καρέκλα!...

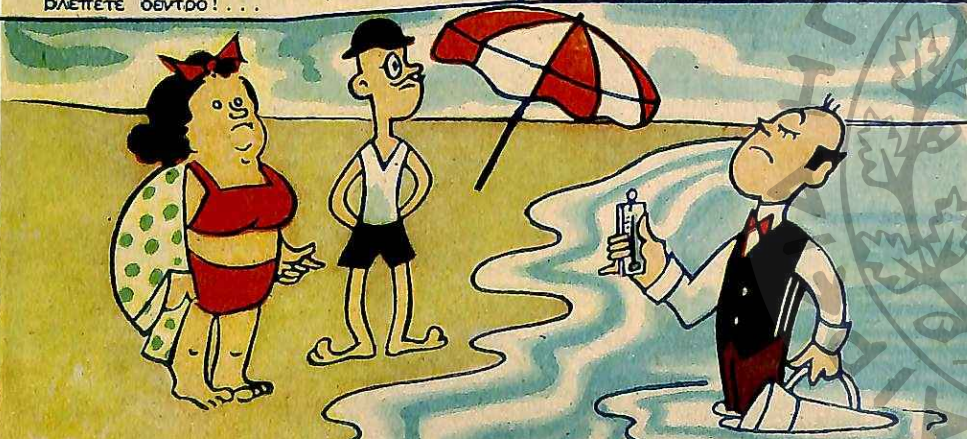
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

— Αὐτὸ ἐδῶ τὸ λένε δέντρο, παιδιά μου... Προσέθετε λοιπὸν τί θὰ κάνῃ τῶρα ὁ πατέρας σας, γιὰ νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο, ὅταν θὰ βλέπετε δέντρο!...

ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΑ

— "Ἄν δὲν μ' ἀφήσεις ἀμέσως, θὰ σοῦ σκάσω μιά μὲ τὸν κασιμὰ στὸ κεφάλι!...

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΙ

— Ἡ θερμοκρασία εἶνε 32 βαθμοί, κυρία...
— Ρίξε ἀκόμη λίγο ζεστὸ νερό. Εὐτύχιε!...

Ἱστορία χωρὶς λόγια